

തീയിപ്പാദനിക്യമ്മഗ്രന്ഥാവലി നമ്പർ 1.

അരദ്ദേഹച്ചിന്താപ്രഖ്യ

ഗ്രന്ഥകർത്താ :

വരക്കട്ടാര ശ്രീ ചട്ടമിസപാമി തിരവടികൾ

ശ്രീ തീയിപ്പാദാശ്രമം,
തീയിപ്പാദപുരം വോസ്സ്
വാഴൽ, കോട്ടയം.

ADVAITACHINTAPADDHATI

(Malayalam)

Author:

Paramabhattara Sri Chattambiswami Thiruvatikal.

Published by:

Srimat Vidyanandathirthapada Swamikal,
Thirthapadashramam,
Thirthapadapuram P. O.,
Vazhoor, Kottayam.

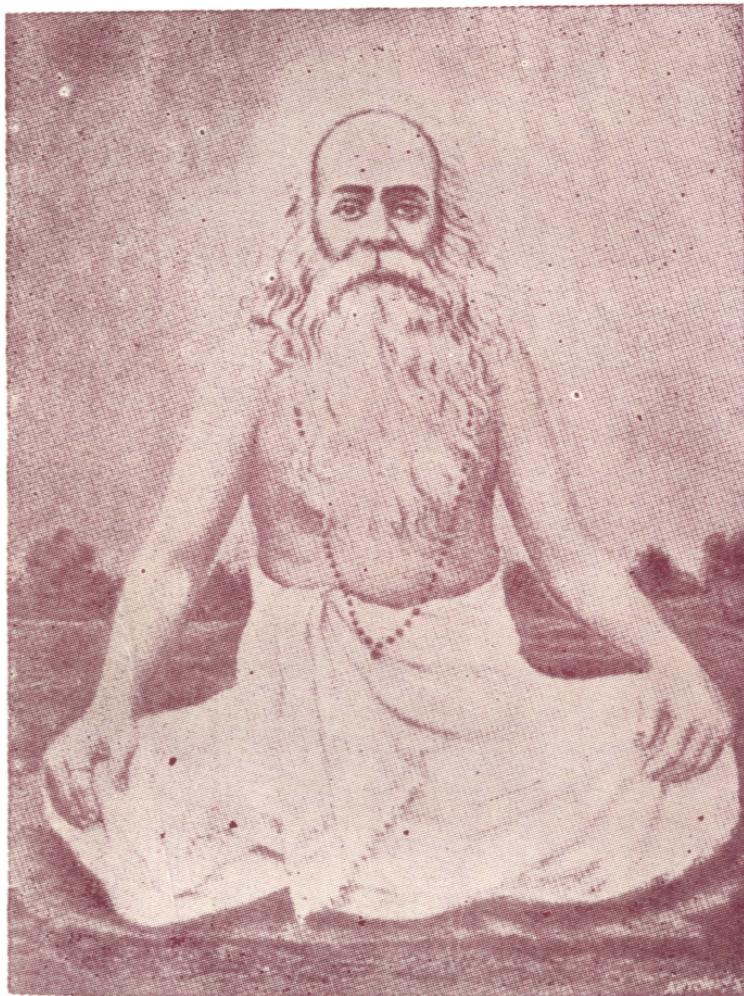
First Edition:	1946.	Copies.	1000
Secnd Edition	December 1970.	Copies.	2000

Rights reserved by the Publisher.

Printed at
Prabuddhakeralam Press,
Puranattukara,
Trichur.

Price Rs. 500

പരമദ്രാവ ശ്രീ. പട്ടമിസപാമി തീരവടക്കം

സമ്പ്രാണ ദിഷ്ടിതത്തുന്നല്ലോ മരഃ ശ്രൂകവർത്തനാ
അരാതി പരമവേദാമനി പരിപൂർണ്ണകലാനിയിഃ
ലീലയാ കാലമധികം നിത്യാംഗേ സ മഹാപ്രഭഃ
നിസം വപ്പഃ സമ്മഞ്ജ്യ സ്വം ശ്രൂകവപരാസ്ഥിതഃ

—ശ്രീനാരായണമഹറ.

മു വ ചു റ

പറമഭ്രാര ശ്രീ ചട്ടമിസ്പാമിതിയവടികൾ വീരചിച്ച 'അബൈപതചിന്താപദ്ധതി'യാണ് 'തീത്മപാദീയ ധന്മഗ്നഹാവലി'യിലെ ഒന്നാം പ്രസ്തുതമായി നേരം പ്രസിദ്ധീപ്പിച്ചതിയതു്. അതു് കൊല്ലുവഷ്ടം 1121 - തു് (ക്രിസ്തുവഷ്ടം 1946 - തു്) ആയിരുന്നു. ഒരു വശ്വത്തിനകും അച്ചടിച്ച പ്രസ്തുതത്തിന്റെ ആയിരുന്നു കോപ്പിയും ചെലവായി. കേരളത്തിലെ വേദാന്തജീജംതാസുകരാക്കും ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പേരിലുണ്ടായ താതു് പരമാണ്മാണും അതിന കാരണം. പിന്നീടു് പല പണ്ഡിതന്മാരും ജീജംതാസുകരും അബൈപതചിന്താപദ്ധതി ആവശ്യപ്പെടുകയും അതു് അച്ചടിപ്പിക്കവാൻ നേരംളേ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ മാത്രമേ ആ ഗ്രന്ഥരത്നം കൂടുതുടർന്നിട്ടു് പാഠിപ്പിച്ചു് രണ്ടാമതു് അച്ചടിപ്പിക്കവാൻ കഴിഞ്ഞതുള്ളൂ.

അബൈപതചിന്താപദ്ധതിയുടെ ഒന്നാം പതിപ്പിൽ 'അല്യാദോപാപവാദങ്ങൾ', 'തത്ത്വമസിമഹാവാക്യാപാദശം', 'ചതുരാധ്യമഹാവാക്യങ്ങൾ', 'ശ്രൂതിസാരമഹാവാക്യപ്രകരണം' എന്നെന്ന നാലു പ്രകരണങ്ങൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധീപ്പിച്ചതുന്ന രണ്ടാപ്പതിപ്പിൽ 'ശരീരത്തത്പരംഗ്രഹം', 'ജഗദ്ദിമ്മാത്പര്യം', 'ശ്രൂതിസാക്ഷാത്കാരവും', 'മദനാനാശം - ശ്രൂതിസാക്ഷാത്കാരവും' എപ്പറിയുന്ന മൂന്നു പ്രകരണങ്ങൾക്കുടെ തൃഖ്യത്തിൽ

ചേത്തിട്ടണ്ട്. ഇവയിൽ ‘ഗരീരത്തപസംഗമം’ ശ്രീ തച്ചടയാക്കമെഴുടെ രക്ഷാധികാരിയിൽ ശ്രീ ചട്ടമി സ്വാമിതിരവടികളുടെ സ്ഥാരകമായി ഇരിഞ്ഞാലക്കുട നിന്ന് പുറപ്പെട്ടിരുന്ന ‘സദ്ഗുരുക്കാസികയിലും’, ജഗന്നാഥപ്രവൃം ഇംഗ്ലീഷ് സാക്ഷാത്കാരവും എന്ന ലേവന്തൽ നേരി കണ്ണ ഡേഗം ‘ലേറക്കും സത്രതാ അസത്രതാ’ എന്ന പേരിൽ തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നും ബാണിസ്റ്റർ ശ്രീ എ. കെ. പിള്ള നടത്തിയിരുന്ന ‘സ്വദേശാഭിമാനി’ മാസികയിലും, ‘മനോനാശം—എംബേദ്ക്കരത്തോവന്’ യുടെ കരേ ഭാഗം ശ്രീ ദയാനന്ദസ്വാമികിരി നടത്തിയിരുന്ന ‘അവജനമിത്രം’ മാസികയിലും മൻപും പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിരുട്ടുള്ളതാണ്. വാഴുർ തീയപാദാനുഭവത്തിൽ അസൂത്രഗുരുച്ചാദർ ശ്രീ തീയപാദപരമഹംസസ്വാമികിരി ശേഖരിച്ചുവച്ചിരുന്ന ദന്തകളും, ഞാൻ സംശോച്ച ശ്രീ ചട്ടമിസ്വാമിതിരവടികളുടെ കാണിപ്പുകളും പാഠശാഖയിച്ചാണ് ഈ മുന്ന ലേവന്തലേപ്പാരം ഇപ്പോൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചേത്തിരിക്കുന്നതു.

ഒന്നം രണ്ടം ലേവന്തലേപ്പാരം ശ്രീ ചട്ടമിസ്വാമിതിരവടികിരി സ്വതന്ത്രമായി എഴുതിയിട്ടുള്ളവയും, ‘എംബേദ്ക്കരത്തോവന്’ എന്ന മുന്നാമണ്ണത ലേവന്നാം, ‘നിജാനന്ദവിലാസം’ എന്ന പ്രസിദ്ധമായ തമിഴും വേദാന്തഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നും അവിട്ടുണ്ടും മലയാളത്തിലേപ്പു വിവരംതനം ചെയ്തിട്ടിരും. തമിഴും നാട്ടിൽ പരശാരാധ്യനായി വിജയിച്ചുള്ളിയ ‘കോടകനല്ലുൾ’ ശ്രൂപമാണും നൂറ്റാഞ്ചും നിജാനന്ദവിലാസത്തിനേരി പ്രണേതാവും. സപ്തശാസ്ത്രപാരംഗതനം അതിവെള്ളും ശ്രീയി. ആയിരുന്നു മഹാക്ഷാമാവും ശ്രീ ചട്ടമിസ്വാമിതിരവടികളുടെ നേരു ഹബ്ബപ്പാഡാകിരിക്കും പാത്രീതനാശ ഒരു സുപ്രത്തുടടി ആയിരുന്നു. അത്യുംകൂപ്പുമായ ഒരു വേദാന്തഗ്രന്ഥമാണും നിജാനന്ദവിലാസം. അതിലെ പല പ്രകരണങ്ങളും ശ്രീ സ്വാമിതിരവടികിരി മലയാളത്തിൽ വിവരംതനം,

ചെങ്കു സ്വശിഷ്യക്കാക്ക കൊടുത്തിട്ടണു്. അവയിൽ സാധകമാക്കു എററവും ഉപദയാഗപ്പെട്ടു ഒരു ലേവന മാണം വിചാരാത്രുപദായ 'മനോനാശം - ഗ്രാമാദൈപത ഭാവന' . ഈ മുന്ന ലേവനങ്ങൾ തുടി ചേർപ്പോര അദൈപതചിന്താപദായ പൂർണ്ണമായ ഒരു വേദാന്തഗ്രന്ഥമായിത്തീർന്ന എന്ന നില്ലുംശയം പറയാവുന്നതാണു്.

ഇങ്ങനെ പുതിയതായി മുന്ന ലേവനങ്ങൾക്കുടി ചേത്തും, ഓരോ പ്രകരണത്തിനും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം തലവാചകം കൊടുത്തും പരിപ്പുരിച്ചാണു് അദൈപത ചിന്താപദായയുടെ രണ്ടാം പത്രിപ്പും ഇപ്പോൾ ഞങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതുന്നതും. കേരളീയരായ പിബാനായും ത്രിമജിജ്ഞാനുകളും ഈ ഗ്രന്ഥം സശ്രദ്ധം സ്വീകരിക്കു മെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷയോടുകൂടി അവക്കു മുൻപിൽ ഇതു സന്ന്ദേശം സമർപ്പിക്കുന്നു.

ഈ പുസ്തകം ഇപ്പോൾ അച്ചടിക്കുന്നതിനുള്ള ചെലവു മുഴവൻ വഹിക്കുന്നതും കൊല്ലും താരകരക്ഷയ്ക്കുത്തു യശസ്വരീ രന്നായ ശ്രീവിലാസം ശ്രീ കെ. പരമേശ്വരൻപാഠിയുടെ പാവനനാമധ്യാത്മകത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്താനങ്ങളായ കൊല്ലും തേവളളി ശ്രീനികേതൻ ശ്രീ പി. ഗംഗാ ധരൻ.പാഠി മതലായവരാണു്. ഓരോക്കും മണ്ഡാത്ത സ്ഥിരോത്സാഹവും നിരന്തരവും കംനവുമായ പ്രയത്നവും സഹജമായ ശ്രീരാമഗ്രഹവദ്ദേശത്തിൽക്കേതിയുംകൊണ്ടും ജീവിത തത്തിൽ എല്ലാ വിധത്തിലും വിജയം കൈവരിച്ചു ഒരു ശാശ്വതാലിയായിരുന്ന ശ്രീ കെ. പരമേശ്വരൻപാഠി, പുകയിലവ്യാപാരത്തിൽക്കൂടിയാണു് അദ്ദേഹം സാമ്പത്തികമായ ഉന്നതനിലയിലെത്തിയതും. അതുകൊണ്ട് 'പുകയിലകട' കെ. പരമേശ്വരൻപാഠി എന്ന നാമ തത്തിലും അദ്ദേഹം പരക്കെ അറീയപ്പെട്ടുന്നു. കൊല്ലുവഷം 1063-ാമാണ്ടും കന്നിമാസം ഒന്നാംതീയത്തി കൊല്ലും വടയാ

ററകോട്ട കൊച്ചുമകട വീടിലുണ്ട് അദ്ദേഹം ജനിച്ചതു്. സപനം പരിശുമംകൊണ്ടു് ഉത്തരവാദം മുഖപിച്ച ശ്രീ കെ. പരമേശ്വരൻപാളി യമ്പനിപ്പനം ഇംഗ്രേസ്റ്റെനും ദീനദയാലുവുമായ ഒരു സുകൃതിതന്നെന ആയിരുന്നു. കൊല്ലും ഡിസ്ട്രിക്കററു് ആക്രമപത്രിയിൽ അദ്ദേഹം ഒരു പേരും പണിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എൻ. എസ്സു്. എസ്സു്. കോളേജു്, എസ്സു്. എൻ. കോളേജു് തുടങ്ങിയ വിദ്യാലയങ്ങൾക്കും, ജീവന്നിച്ച പല കേഷത്തേഴ്ത്തട്ടുടെ ഉദ്ഘാതണത്തിനുംവേണ്ടി അദ്ദേഹം ധാരാളം പണം വൃദ്ധി ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. കൊല്ലും പബ്ലിക് 1131-ാമാണ്ടു് മെട്ട് 30-ാംതീയതി(1956 മെയ് 14) അദ്ദേഹം ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു.

ധനസമ്പത്തിലെന്നപോലെ സന്താനസമ്പത്തിലും ശ്രീ പുകയിലകട കെ. പരമേശ്വരൻപാളിയും ഭാഗ്യശാലിയായിരുന്നു. കാരണം താൻ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന വ്യവസായങ്ങളിലും പൂർണ്ണാധികം വലിപ്പിക്കുന്നതിനും നാനാ മുഖമായി വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതിനും സാമർത്ഥ്യവും ബുദ്ധി ശക്തിയും ഉള്ള സന്താനങ്ങളുണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനുള്ളിൽ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രന്മാരും മറ്റു കുടുംബംഗണങ്ങളും സീമാന്തര പുത്രൻ ശ്രീ പി. ഗംഗാധരൻപാളിയുടെ നേരുത്പത്തിൽ വിവിധ വ്യവസായമണ്ഡലങ്ങളിൽ അനുഭിനം പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കേരളത്തിലെ ഹിന്ദുസത്ത്വാധ തത്തിനു് അഭിമാനകരമായ ഒരു വസ്തുതയാണു്.

ശ്രീ കെ. പരമേശ്വരൻപാളിയെപ്പോലെതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രന്മാരായ ശ്രീ പി. ഗംഗാധരൻപാളി, ശ്രീ പി. രാഹ്ലവൻപാളി, ശ്രീ പി. ലക്ഷ്മണൻപാളി, ശ്രീ പി. രേതൻപാളി, ശ്രീ പി. ശത്രുഘ്നൻപാളി ഇവരും പ്രകടികവ്യവഹാരങ്ങളിലെന്നപോലെ ദൈവികവും ആത്മീയവും ആയ വിഷയങ്ങളിലും താല്പര്യവും ശ്രദ്ധയുള്ള സുകൃതശാലികളാണു്. ധർമ്മശാപനങ്ങളോടും

സന്ത്യാസിമാദാചം. അവക്കു പ്രത്യേകതാല്ലയ്യും. കേരി വിശ്വാസങ്ങളും ഉണ്ട്. ഈ അബദ്ധപ്രചിന്താപദ്ധതി അച്ചടിപ്പിക്കുന്നതിൽ അവർ പ്രദർശിപ്പിച്ച ഒരോയ്യുംതിനു തീരുമ്പാദപരമ്പരയുടെ പ്രതിനിധിയിൽ. ആചാര്യനും എന്ന നിലയിൽ എൻ്റെ കൂതാൾത്തെ ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു. ശ്രീ പുകയിലക്കട പരമേശ്വരൻപിള്ള ഫുടെ ആര്ഥാവിന നിത്യശാന്തിയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്നാഹപരമ്പരയും എന്നും ശ്രദ്ധയും പ്രയയും ഉണ്ടാക്കുട്ടി നാരാധാന്മുരാൻപുറ്റും ഞാൻ ആശംസിക്കുന്നു.

അബദ്ധപ്രചിന്താപദ്ധതിയുടെ രണ്ടാംപതിയും ഈ റംഗരിയായി അച്ചടിച്ചതും തുള്ളുർ (പറമാടകര) ശ്രീരാമ കൃഷ്ണാഗുരുമാവക പ്രബുവകേരളം അസ്തിലാണ്. അബദ്ധപ്രചിന്താപദ്ധതി പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതുനു വിഷയത്തിൽ പ്രബുവകേരളം-ആസ്തു ഉടമസ്ഥാനം. അതിലെ ജോലിക്കാരം പ്രകടിപ്പിച്ച ത്യാഗപൂർവ്വായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും ഞാൻ നേരുപയോഗ്യമായ കൂതാൾത്തെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

ഈ പ്രസ്തുക്കം അച്ചടിപ്പിക്കുന്നതിനു എന്ന പ്രേരിപ്പിച്ച മഹാശയനാക്കം, അച്ചടിക്കത്തെക്കവല്ലിം നല്ല അക്ഷയരത്തിൽ എഴുതിതന്നും എന്നെ സഹായിച്ച ശിഷ്യരാക്കം. ഈ അവസരത്തിൽ ഞാൻ മംഗളം ആശംസിക്കുന്നു.

എന്നു

ശ്രീ വിദ്യാനന്ദതീരുമ്പാദസ്വാമി

ശ്രീ തീരുമ്പാദാഗ്രഹം,
തീരുമ്പാദപുരം, വാഴർ, കോട്ടയം.
6. 12. 1970.

വിഷയസൂചി

- മുഖ്യ 1iii – vii.
- പ്രധാന 1 – 71.

(അമാത്മസാത്ര്യം മോക്ഷമാണു് – 1, ബന്ധവും മോക്ഷവും – 4, അനാനം, മോക്ഷസാധ്യം – 4, ശ്രീ ശക്തിഗവത്തുപാദങ്ങൾ അഭ്യർത്ഥനയും – 7, ശ്രീ ചട്ടപിസ്പാമിതിവബടികൾ – 9, യോഗവോന്നാഡിരൂപപരിശൈലനം – 11, ശ്രീ സ്വപ്നാജ്ഞാപാഠികളും വിശേഷവാസവും – 12, ശ്രീ ആത്മാനന്ദസ്പാമികൾ – 14, അവധൂതമുത്തയവും ആത്മാനന്ദത്തിയും – 14, അനാചാരഭൂതികരണവും ഹിന്ദു ധർമ്മപ്രചാരണവും – 16, ഗ്രൂപവിഭ്രാസസ്രൂതായപ്രവർത്തനം – 22, ശ്രീ ചട്ടപിസ്പാമി തിവബടികളും ശ്രീനാരാധനമുത്തപാദങ്ങൾ – 23, ശ്രീ നീലകള്ളതീർത്ഥപാദസ്പാമികൾ – 46, ശ്രീ തീർത്ഥപാദപരമഹാസ്പാമികൾ – 47, കേരളീയങ്ങൾ പരമാരാധ്യൻ – 48, ആനുമണികൾ – 53, ഗ്രന്ഥരചന – 53, അഭ്യർത്ഥചിന്താപദ്ധതി – 54, ജഗത്കാരണവിചാരം – 55, അഭ്യൂതാരോഹം – 57, സ്വഷ്ടിപ്രക്രിയയുടെ ഉദ്ദേശ്യം – 63, അപവാദം – 64, എല്ലാമത്തണ്ണളം കരേ ലക്ഷ്യത്തിലേണ്ണു് – 66, തത്ത്വമസി – 67, നാലു വേദങ്ങൾ മഹാവാക്യങ്ങൾ – 67, ശ്രൂതിസാരമഹാവാക്യങ്ങൾ – 69, ഉപസംഹാരം – 69.)

- അഭ്യർത്ഥചിന്താപദ്ധതി 1 – 190.
 - അഭ്യൂതാരോഹാപാദവാദങ്ങൾ 1 – 22.

(തൃതീകരണ – 3, ജീവാത്മാകൾ – 3, ആകാശാദിമഹാശ്രൂതങ്ങൾ 4, സൂക്ഷ്മശരീരാത്മപത്തി – 6, പ്രാണാദിവായകളും പണ്ഡി

கமேஞ்சுடியணத்தி - 8, ஸம் லப்பனுப்புச்சியு. பனுவீகரளவு. - 10, அகிமாகங்காமணங்கு. - 16, ஜிவப்ருத்தி. - 16, அபவால். - 17, ஸம் லஶரீரலயக்கும். - 18, ஸம் லப்பனுப்புத்தெணத்திட லயக்கும். - 19, ஸுக்ஷுஷரீரலயக்கும். - 20, ஸுக்ஷுப்பனுப்புத்தலய. - 21, (அநீதிக்கத்தெட லய. - 22.)

ii ஶரீரத்தெப்பஸ். ருஹஸாக்ஷாத்தகாரவு. 23 - 30.

iii ஜஹி ம்பாதபவு. ருஹஸாக்ஷாத்தகாரவு. 31 - 94.

(ஜஹது ஸதெதா அஸதெதா - 31. காருகாரளவால். - 35, ஸதெதாக்காருவாவை. - 39, அஸதுகாருவாவை. வளயனவு. - 41, ஸதுகாருவாவை. வளயனவு. - 45, அஜாதவால். - 48, பரமாள் காரளவாவை. தனிஷேயவு. - 51, ஜஹது. ஜஹதுஸாக்ஷியு. - 60, அவஸமாதுயவு. துரீயவு. - 62, ஸமாயியு. ருஹாநவை வு. - 65, ஸமாயியு. ஸுப்புதியு. - 65, ஸமாயிலே. - 68, அய்யாரோபாபவாணத்தி. ஜஹதி ம்பாதபவு. - 72, ஆத்தைஸ்தான வு. அவிழ்யாநாஸவு. - 74, அவிழ்யு. மாயியு. - 77, ருஹவு. மாயியு. - 78, மாயியு. அநாலிவாவை. - 79, மாயியு. ஶக்தி வாவை. - 80, ஶக்தி ஸதயமோ மிம்புயோ - 82, ஶக்தி மிம்பு தனை - 84, மிம்புயாய மாய ருஹதெ ஏதெனை மறியூ. - 86, மாயியு. ருஹாகாரமங்காப்புத்தியு. - 89, ருஹாதெனி வீளே. அத்தைனியாகமோ - 90, ஸதுமித்துஞ்சுஷ்யு. ஸஂஶயநிபு த்தியு. - 92.)

iv தத்தெமாஸிமாவாக்குப்பதேஸ. 95 - 114.

(ஶக்திபூத்தி - 96, லக்ஷணாபூத்தி - 97, ஜஹபுக்ஷன - 97, அஜஹபுக்ஷன - 98, ஜஹஜஹபுக்ஷன - 98, வாப்பாத்மவு. லக்ஷ்யாத்மவு. - 99, 'தப்'பத்துவளக்கும். - 99, 'தப்'பத்துவளக்கும். - 101, 'தப்'பத்துவிலுப்பாஸந. - 104, 'தத்'பத்துவளக்கும். - 105, 'தத்'பத்துவளக்கும். - 108, 'தத்'பத்துவிலுப்பாஸந. - 110, 'அஸி'பத்துவள. - 111, 'அஸி'பத்துவள. - 112, 'அஸி'பத்துவிலுப்பாஸந. - 113.)

v പത്രവേദമഹാവാക്യങ്ങൾ 115 – 137.

(വേദാന്തസാരം - 115, വേദത്തിൻ്റെ പരമപ്രാഥാന്ത്യം - 115, നാലു മഹാവാക്യങ്ങളുടെ പ്രധാജനമെയ്യു് - 120, പ്രശ്നാനം. ബ്രഹ്മ - 121, അഹംബ്രഹ്മാന്തി - 128, 'അസൂഖിപദം - 130, തത്ത്വമസി - 130, അയ്യമാത്മാ ബ്രഹ്മ - 133.)

vi ശ്രൂതിസാരമഹാവാക്യപ്രകരണം 138 – 153.

(പ്രപഞ്ചസ്വരാത്രം ബ്രഹ്മ - 138, പുത്തിവാദം - 139, പരിണാമവാദം 140, ആരംഭവാദം - 140, നിത്യത്വവാദം - 141, വിവശ്വത്വാദം - 141, സർവ്വവാദസമന്വയം - 142, ഏകമേഖല ചരിത്രം ബ്രഹ്മ - 144, കാവാഭാവാതീതം ബ്രഹ്മ 146, സ്വാനവോതിതം ബ്രഹ്മ - 149, ഉപസംഹാരം - 152.)

vii മദ്ദനാനാശം – ശ്രൂതാഭ്യർപ്പത്താവന 154 – 190.

(മനസ്സും സംസാരബന്ധവും - 154, മനസ്സും നശിപ്പിക്കബാ ഒളിൽ ഉപായം - 157, സ്ഥംഭരിരാഖ്യാസനിപ്പത്തി - 159, നൃക്ഷീശരീരാഖ്യാസനിപ്പത്തി - 159, കാരണശരീരാഖ്യാസനിപ്പത്തി - 160, വിക്രഷപശ്ചക്തിയും ആവരണശക്തിയും - 166, വിക്രഷപനിപ്പത്തി - 168, ആവരണശക്തിയും ആതിന്റെ നിപ്പത്തിയും - 171, ശ്രദ്ധാഭ്യർപ്പത്താവന - 180, അവന്മാത്രയപരിശോധനയും ആത്മാവിന്റെ അസംഗത്യവും - 180, കാലത്തിന്റെ മിമ്യാത്വം - 184, ശിഷ്യാന്ത്രം - 187, ഉപജാസസാരം - 188, പുത്താവിലയം - 189, ദ്രോദ്രൂപവിവേകം - 189, ആദൈപരതബ്രഹ്മാരങ്ഗം - 190.)

മണ്ണന് റീറന്റ
പുകയിലക്കട ഗ്രൂപ്പ് എക്സാമിനേഷൻ
ഗ്രീവിലംസം, താമരക്കുളം, കൊല്ലം

പ്രസ്താവന

ശ്രീനാരാധനാമഹദൈവം അതയോ പിശവിത്രുതാഃ
യദ്യപാദന്തകയാർപ്പാരസംസാരാസ്മീമതാരിഷ്യഃ.
നമസ്കാരസ്മൂ തീരത്മപാദന്തസ്മ്രദായാദിഹതവേ
ശ്രീമത്പരമദ്വാരദേവാജ്ഞ പരമാത്മഭന.

യമാത്മസപാതത്രം മോക്ഷമാണം°

ഈ മാനവസ്മരാധനയത്തിൽ എവിടെ നേരക്കിയാലും
അഭ്യർത്ഥനയുള്ളതു ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യദേബാധി പ്രകടമായി കണ്ണം
നണ്ണം. ആയും ദ്രാവിഡനം, കാസ്ത്രിയം, നീഗ്രായം,
അടിമത്തത്തെ വലിച്ചെറിഞ്ഞ സ്വതന്ത്രരാകാൻ മനോഭ്ര
കത്തിക്കുന്നു. ജനത്തിയിൽ ഇതിന്മുഖ്യമാക്കാലത്തും ഇതു
പോലെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരസന്നദ്ധത സാമ്പത്തികമായി
വ്യാപിച്ചിട്ടില്ലെന്ന ലോകചരിത്രങ്ങളിൽനിന്ന് നമകൾക്കു
യുഖാണ് കഴിയും. ഈ വിജയശ്രീലബാളിത്രായി പരിലാശി
ക്കുന്ന മഹാഘട്ടത്തിനു തന്നെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നില
നിൽക്കാൻവേണ്ടി രഹസ്യാധ്യാത്മാ അന്വേഷിച്ച ക്ഷേണി
ക്കുന്നും അവരുടെ ആധിപത്യത്തിൽ കഴിഞ്ഞതുടന്ന
ജനത പാരതത്രം ശ്രീകാർണ്ണ പട്ടബെട്ടുകയാണും. അവ തും
നിപുണത്തിയിലും ആനന്ദപ്രാണിയിലുമാണും യമാത്മസപാ
തത്രം സുപ്രതിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നതും. അതു നേടാൻ
പ്രക്തുരിവിശ്വാസരാ സ്വാധ്യത്തമാക്കിയാൽ മതിച്ചെന്നാണും

ഇന്നത്തെ സാധാരണമനഷ്യൻ വിശ്വസിക്കുക. ലോകത്തീർന്ന ഭാഗയേയെത്തു നാമാവശ്രൂഷമാക്കിത്തീക്കന്ന ഭക്തരും തുടങ്ങിക്കയ്ക്കാനുള്ള പ്രധാനകാരണം മനഷ്യന്നീരു ഇവ വിശ്വാസമല്ലാതെ മറ്റാനുംല്ല വിവേകിയായിരിക്കേണ്ണ മനഷ്യനെ മഹമാക്കിത്തീക്കന്ന സമരത്തിൽ ആരു ജയിച്ചാലും അവക്ക് ശരിയായ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടും ഉണ്ടാവുകയില്ല. ആ വിജയം വെറും ഭൗതികവും ക്ഷണികവുമാണെന്നും ഇന്നത്തെ ജമ്മനിയും ജപ്പാനും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നണ്ടും. മനഷ്യന്നീരു ഭൗതികവിഹിഷ്ടങ്ങളെ ഇഷ്ടാപോലെ അനുഭവിച്ചിട്ടും സുഖിക്കാനുള്ള അവൻ പ്രകൃതിക്കും അനുത്തേതാളിം അടിമപ്പെട്ടുകയാണും ചെയ്യുന്നതും. മനഷ്യന്നീരു അന്തിരജയ്യത്തും സാധാരണമായ ഒരു ബൈശരിഷ്ടമുണ്ടും എങ്കിൽ അതും പ്രകൃതിയെ ജയിക്കാനുള്ള അവൻാണും സമരാസന്ധത ഒന്നമാറുമാണും. സർവ്വജയ്യത്തോടും പ്രകൃതിക്കും വഴിക്കൊട്ടുക്കുവാരു മനഷ്യന്നീരും ആ പ്രകൃതിയെ ജയിച്ചിട്ടും സ്വാത്ര മുട്ടും നോടാനും അവൻാണും അവൻാണും അവനും യഥാത്മമായ സ്വാത്രമുട്ടും സമരചുംബിതും. അതുണ്ടും ആ സമരത്തിൽ വിജയം എങ്കിൽ വരിച്ചവനാണും ധീരനും സ്വത്രമുട്ടും. മനഷ്യൻ പരിത്രിയ നദിയായി കയറ്റിപ്പോകുന്ന സകല സദ്ഗുമാനങ്ങളും അഞ്ചു നെയ്തുള്ള ധീരമാരകട അപദാനങ്ങളും പ്രകീർത്തിക്കൊഡാവയാണും. പേരുംതും പുക്കളിക്കാണും ജനകൾ, യാജന്തരിക്കുകയും, പുരാണപ്രസാദിലുംനാായ ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ, ശ്രീ കൂളിൻ, ശ്രീവ്യാസൻ, ശ്രീതൃകൻ, ശ്രീശക്രബഗവത്പാദൻ, അധ്യാത്മനകാരായ ശ്രീരാമകൂളിപ്പരമഹംസദേവൻ, പരമ ഭാരതീചട്ടപിസ്വാമിതിവടികരം ത്രഞ്ചിയ മഹാ പുത്രപ്രഥമാർ ആ സ്വാത്രമുട്ടും സമരത്തിൽ വിജയം കൈയ്ക്കുവരിച്ച ധീരമുഖാക്കളുണ്ടും. അവൻ ഭയകരമായ പീരകിക്കാണോ വിശ്വനാശകമായ അണ്ണബോംബുക്കാണോ ഒന്നമല്ല തുണ്ടാ അപ്രതിരോധ്യമായ പ്രകൃതിയെ (മായായ) കീഴടക്കിയതും. പിന്നെയോ അണ്ടാനും ഒന്നുകൊണ്ടുമാറുമാണും.

හූ අතාගම සාම්ප්‍රදායක, රාජසා, තාමසා පුරු
මුනවියම්ඹු. පරිකුෂිගමනයේ ගැෂපයෙනෙහෙත් කාල
පුද්ගල තානාවියපටතම්බඳීම් පෙන්වා
ඇත්තාගෙන සංස්කෘතිය පැවතෙන් බෙඟිපුදුතුන
ඇතාගෙනත් සංස්කෘතිකමෙනා, ප්‍රපණව්‍යපටතම්බඳීම
සංස්කෘතෙන ඩිලිගාරීතියින් කළුතිතතකන ඇතාග
ගෙන රාජසමෙනා, ඔවුන් පටතම්තින් චානුව
සමිති බොයිකාගෙ ඉපරිදුවරිතු පෙන්වා
ඇත්තාගෙනත් තාමසාමෙනා. ගැෂිතයින්
පෙන්නු කාලෙනා. පුකුතුපොයාගෙන ඇතාගෙනමෙනා.
තානාපොයාගෙන ඩිජ්ජාගෙනමෙනා පෙන්වා පැවතා
සමරර්ගතියින් මායාමයියාය පුතුතියෙන් මුදුකා
කවාන් ඇරඟු. තුළයු. මුදකා පුරුපුද් මුහුදු
තෙන් යිහිෂාතුගාරතිතින් සංඛ්‍රිතියන සංවුරා
තිශ්ඨාය ඩිජ්ජාගෙනගරයෙනා ඇ පුතුතියෙන් පෙන්වා
ප්‍රයෝගිතුවෙනාකි. පකේෂ පැතුරුකාගෙනා. යාචතාය
ප්‍රයෝගනවු. උලායිපු. පුතුති කැෂිංහියාලුන
මාගුමුදු තෙනාපරාජයපුද්ගතාන් බැං පුතියෙනායික
නෑ කැෂිංහිකුතිතු පුතුතියෙනා පැවතා මෙත් බ්‍රහ්මි
ඩිජ්ජාගෙනගරයෙනා ඇ පුතුතියෙනා පැවතා ඔවුන්
මායිංඉනා පරිශාඛිතුවු. පුතුතිමහෙෂරී නුපුරාන
ඇඩිගිත්‍යායකතියෙන් පුතුති පැවතා ඔවුන්
වෙතෙන ඇ ඉල්ප්‍රහාය කැෂිංහිකාගෙනුමු මාද්‍රිංහාලුපුරා
ඇඩුතු. එව්‍ය මහාමඟාහිකා එළිංතිකාගෙනායා
තෙනා. ‘පොංපුලුකරකාභා මූල්‍ය පරුෂාලකාභා’
කේත් මෙශ්‍රවයාය පාඨ කෙටිලුකුඩීම් ක්‍රිංතුතුති
යිතෙන ඇ ලාංචවහ්තිලෙ ‘පුතුරා දුහ්මිගුරා’
කින් බැඟී ගාලීකිහිෂාපරැකිහිෂායෙනු
හුගුෂාතිතමාය ආගෙපිහිෂායෙනු – පරිශාත්‍යාල
මායා කෙන්කුතිය ගාලානා පරාමර්ධිසුමාය ‘ඩුහා

വെത്തുക്കൂലണ്ടാനോ. അതിൻറെ പ്രാഥംവത്തിൽ തന്നെ ആ പ്രകൃതി— മായാഗ്രഹക്കു— എവിടെയോ പോയി മറഞ്ഞു. ആ അണ്ടാനോ. കൈയ്യർവരിച്ച മനഷ്യൻറെ ജീവിതസമരം എന്നെന്നേങ്ങളുമായി അവസാനിച്ചു. അവൻ പരിപൂർണ്ണ സ്വാത്രഗ്രൂപ്തതിൽ വിശ്രമസ്വമനവേച്ചു. അതതു അനന്തമനിപ്പിത്തിസഹിതമായ ആനന്ദപ്രാണിയെന്നറിയ പ്ലാന് മോക്ഷം.

ബന്ധവും മോക്ഷവും

ഈ മോക്ഷത്തെപ്പറ്റി വേണ്ടവല്ലെന്നുമെങ്കിൽ ബന്ധകാരണംകൂട്ടി മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നിജ സ്വത്രപമായ അരബ്രഹതാലൂപദവന്നുവിൽ, ത്രിപട്ടി ഫ്രോണ (അറിയന്നവൻ, അറിയപ്പെടുന്ന വസ്തു, അറിവ്) ഈ ഫ്രോണ(തോന്നുന്ന പ്രചാരം, വാന്നുവമാണുന്നള്ളി നിശ്ചയത്തിനാണു) വേദാന്തികരം ബന്ധമെന്ന പറയുന്നതു. ഇതിനു കാരണം അജണ്ടാനമാകുന്നു. അജണ്ടാന മെന്നതിനു അണ്ടാനാഭാവമെന്നാലും അന്യമാജണ്ടാനമുണ്ടാണു ഇവിടുത്തു അരത്മം. ഒരു വസ്തുവിനെ മരിറാനായി തെറിഡിരിക്കുകയെന്ന സാരം. ഒരു പൊതുത്തവു മില്ലാത്ത വസ്തുക്കൾക്കു പറസ്പരം പൊതുത്തമുണ്ടെന്നു തോന്നിക്കുന്നതിനാൽ മായയെന്നും ഓന്നിനെ പലതാക്കി തത്തീക്കുന്നതിനാൽ പ്രകൃതിയെന്നംകൂട്ടി അജണ്ടാനത്തിനു പേരുണ്ടു്. ഈ അജണ്ടാനത്തിൻറെ നാശത്തിനാണു മേക്ഷമെന്ന പറയുന്നതു്.

അണ്ടാനം മോക്ഷസാധ്യനും

മോക്ഷപ്രാണിക്കു ലോകത്തിലുള്ള അനോക്കമതങ്ങൾ വിവിധമായ്ക്കും നീംഗ്രാഹിക്കുന്നാണെങ്കാലിലും അവയിൽ ലെല്ലാം പ്രാധാന്യമാർഹിക്കുന്നതു് അണ്ടാനയോഗമാകുന്നു.

രജ്ജസർപ്പിന്തോന്തി നീംബനമക്കിൽ, തജ്ജന്യങ്ങളായ ദയക്കുംപാടികൾ നശിക്കണമെക്കിൽ, തദയിപ്പാന മായ രജ്ജവിൻറെ ധമാത്മബോധമണ്ഡാകണം. അല്ലാതെ മററായ കുമ്മകലാപംകൊണ്ടു. ആ ഭൂ. നീംബനതല്ല. അതുപോലെ അജന്താനകല്ലിത്തമായ ബന്ധം. നശിക്കണ മെക്കിൽ, ബന്ധത്രംപമായ പ്രപഞ്ചത്തിൽനിന്ന് ജീവന നീത്യമിക്കതി ലഭിക്കണമെക്കിൽ, സർവ്വാധിപ്പാനമായ തുട സ്ഥാപനമെച്ചതന്ത്രിൻറെ സമഗ്രഗംഖാകണം. അല്ലാതെ ആ മുക്കി, യാഗാദികമ്മിൽക്കൊണ്ടു, ചിത്ര പുത്തിനിരോധായത്രുപമായ രാജയോഗംകൊണ്ടമാത്രമോ സിഖിക്കേണ്ടതല്ല. അവ കർത്തവ്യത്രാണജ്ഞാനം. കർത്താവു തന്നെ അജന്താനകല്ലിതനാകയാൽ ആ കർത്താവിൻറെ സമ്പ്രപ്രശ്നത്തികളും. അജന്താനജ്ഞങ്ങളാണെന്ന വിശേഷിച്ച പരായണത്തില്ലാലും? ‘കാർത്തിന കാരണത്തെ നശിപ്പിക്കാൻ കഴികയില്ല’നുള്ള തത്ത്വം അണസ്റ്റരിക്കു നന്തായാൽ ഒരു കമ്മത്തിനും. അജന്താനന്നാശത്രുപമായ മുക്കിയെ പ്രാണംചെയ്യുവാൻ കഴികയില്ലെന്ന കാണാം. സഹ്യാദരംകൂൾമായ വേദംതനെ അജന്താനയോഗത്തെ മാത്രമേ സാക്ഷാൽ മോക്ഷസാധനമായി ഉപദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. “തരതി ശോകമായവിത്” (ആത്മാവിനെ അറിയുന്നവൻ ശോകത്രുപമായ സംസാരത്തെക്കുറഞ്ഞു.) “തമേവ വിഭിത്താ അതിമൃത്യുമേതി നാന്യഃ പനമാ വിഭ്രതേയനായ.” ആ ബ്രഹ്മത്തെ അറിഞ്ഞതിട്ടും മുക്കിയെ പ്രാപിക്കുന്നു. ഈ അണ്ടാനംകൊണ്ടല്ലാതെ വേരായ മാറ്റവും മുക്കിക്കില്ല. “ബ്രഹ്മവിദം ബ്രഹ്മവെവതി” (ബ്രഹ്മത്തെ അറിയുന്ന വർഷ ബ്രഹ്മായിട്ടുള്ള തീരനു) “ന കമ്മണാന പ്രജയാ ധനേന ത്യാഗത്തെനകേ അമൃതത്തപമാനമുഃ” (കമ്മിലും കൊണ്ടു, സന്താനലുംകൊണ്ടു, ധനംകൊണ്ടു, അമൃതത്തപം - മുക്കി - ലഭിക്കേണ്ടതല്ല. പിന്നെയോ, ത്യാഗത്രുപമായ - നാനാത്വത്തെ ത്യജിച്ചതായ - ബ്രഹ്മാരെമുക്കു

അതാനുകാണ്ടുമാറുമെ ചിലർ ശ്രദ്ധത്വത്വത്തെ പ്രാപിച്ചി
ട്ടിള്ളു) എന്നിങ്ങനെയുള്ള ശ്രദ്ധവാക്യങ്ങളെ കൂടാതെ ഇതര
ശാസ്ത്രങ്ങളും ഈ അത്മാത്തത്തനെയാണു് ബേഃ ധിപ്പി
ക്കുന്നതു്.

“അവിഭ്യാസുഡയോ മോക്ഷ
ഇതി താവതു് സമർപ്പിതം
തേന മോക്ഷാഭ്യപായത്വം
വിഭ്യയാ ന തു കമ്മണാ.”

മോക്ഷമെന്നതു അവിഭ്യാസു നാശമാകുന്ന എന്ന
സമർപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞു. വിഭ്യക്കുണ്ണല്ലോതെ കമ്മംകൊണ്ടു
അവിഭ്യ നശിക്കുന്നതല്ല,

“പഠ്യ ശാസ്ത്രാണി യജ്ഞതു ദേവാൻ
കർണ്ണതു കമ്മാണി ജൈതു ദേവതാഃ
ആരത്തേക്കുഡോധേന വിനാ വിമുക്തി-
ന് സിഖ്യതി ഗ്രഹശതാന്തരോപി.”

(‘ശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിച്ചാലും ദേവമാരെ ഉദ്ദേശിച്ച യാഗ
ങ്ങൾ ചെയ്യാലും നിത്യത്വനെമിത്തതികാദികമ്മങ്ങൾ
ചെയ്യാലും ദേവതകളെ ഉച്ചാസിച്ചാലും, പരമാത്മജതാനം
ഇല്ലാതെ വളരെ കല്പങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതാൽത്തനെയും മോക്ഷം
സിഖ്യിക്കുന്നതല്ല.)

ഈതുകൊണ്ടു മോക്ഷസാധ്യം അതാനുഡയാഗമാണെന്നു
സിഖ്യിച്ചുല്ലോ ? എന്നാൽ യാഗാദികമ്മങ്ങളുത്തനെന്നുഡയാ,
ദേവതോപാസനകളുംയാ, ദ്രോഗാഘ്നാഘ്നങ്ങളുത്തനെന്നുഡയാ
വേദം മോക്ഷസാധ്യാജ്ഞങ്ങളുണ്ടോ അനുശാസിച്ചിട്ടുണ്ടോ
കുഠിൽ അവരെ അതാനുസാധ്യനും എന്ന നിലയിലാണു്
പരിഗണിക്കേണ്ടതു്. എങ്ങനെന്നുഡയനാൽ കമ്മാദികരു
കൊണ്ടു ശ്രദ്ധമായ അന്തഃകരണം അതാനുപ്രകാശത്തിനു്
അവർഷായിത്തീരുന്നു,

‘പ്രത്യേകം പ്രവണതാം ബുദ്ധേഃ
കമ്മാണ്ഡുത് പാദ്യ ശ്രദ്ധിതഃ
ക്രിതാത്മാന്യന്നായാന്തി
പ്രാപ്യധനേ ലഘാ ത്വം.’

‘മഴക്കാലം കഴിഞ്ഞു മേഖലയെല്ലപ്പാം ഇല്ലാതാക്ക
നന്തരപൊലെ യാഗാദികമ്മങ്ങൾ ജീവൻിൽ അന്തഃകര
ണ്ടതെ അതാനുഭാവമാക്കാവെന്നും പരിത്രണമാക്കി
സ്വയം നശിക്കുണ്ട്’ എന്നാണ് കമ്മംഡറ്റിൽ പറമാ
ചായ്യനായിരുന്ന മണ്ഡനമിന്നുൻ,* സന്യാസാനുമം
സപീകരിച്ചു് മഹാജനാനീയായിരുത്തിൻ്തിനുശേഷം
തന്നെ ‘നെന്നുമ്പുണ്ടുണ്ടാണു്’ എന്ന ഗുന്ധത്തിൽ പറഞ്ഞി
ടുളിയു്.

“സർപ്പം കമ്മാവിലും പാതമും,
അതാനേ പരിസ്ഥാപ്യതേ” എന്നഗവൈദ്പാക്യത്തി
നിന്നിയും അതമും മേൽപ്പറത്തുതനെന്നയാണു്.

ഈ നിലയിൽ നോക്കുന്നോരു വേദവേദാന്താഭി സർപ്പ
യമ്മശാസ്ത്രങ്ങളും അതാനുഭാവപരങ്ങളാണെന്ന കാണാവു
ന്നതാണു്.

ആശക്കരണഗവത് പാദങ്ങൾ അഭ്യർത്ഥനമതവും

“തത്ര സമന്പരയാതു്” എന്ന ബുദ്ധസൂത്രം കൊണ്ടു തുണി
വേദവ്യാസമഹാഷ്ഠിയും, ഈ വാസ്തവത്തെ വ്യക്തമാക്കി
യീട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഒരുക്കുട്ടം പണ്ഡിതന്മാർ വേദം കമ്മ
പ്രധാനമാണെന്ന ശാഖിയുണ്ട്. അവർ, യാഗാദികമ്മ
ങ്ങൾ മാത്രമാണു മോക്ഷസാധ്യനെന്നു വാദിച്ചു് അതിനു
വേണ്ടി പത്രഹിനിസാദ്ധകരംക്കുപോലും മടിച്ചില്ല. യജസ്തം
കൊണ്ടു സിഖിക്കുന്ന ‘അശുദ്ധം’ ആ യജസ്തകർത്താവിനെ

* ഇല്ലേഹമാണു് ആശക്കരണഗവത് പാദങ്ങൾ പ്രധാന ശിഖ്യനായ
സുരേഷരാച്ചരായർ.

നിത്യസ്വർത്തനിലേള്ളു നയിക്കുമെന്നു് സിദ്ധാന്തിച്ചു കൂട്ടം നാരാണു് പുൽമീമാംസകമാർ. അവരുടെ ധാരാവസ രണ്ടും വധിക്കപ്പെട്ടുനാ യജ്ഞപത്രക്കളുടെ ആക്രമനം കൊണ്ടു് ഈ ഭാരതത്രൈമി മുഖിയിൽനായിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലായിരുന്ന ധർമ്മസംസ്ഥാപകനായ ശ്രീശക്രഡഗ വാൻ—സാക്ഷാത്ത് ശക്രഗ്രഹവത്തു് പാദരാധിക്കു്—എ കേരള മുഖിയിൽ തിരുവവത്രാരംബപ്പള്ളതു്. ചെറുപ്പകാലത്തു തന്നെ, ആപാർപ്പാദരാധ ശ്രീ ഗോവിന്ദത്തീശ്വരൻറെ ഉഷ്ണവിക്രൈക്കുപമാത്രത്താൽ സാക്ഷാത്തു് തപരമാത്മാവായിരുന്നീൻ ശ്രീശക്രഗ്രഹവത്തു് പാദർ മോക്ഷമാർപ്പിപ്പിബു സ്ഥികളായ സകലഭ്രംതങ്ങളേയും ശ്രദ്ധഗ്രഹത്തുകളായ യുക്തിവാദങ്ങൾക്കാണു് ഭാരതത്രൈമിയിൽനിന്നുംആട്ടിപ്പായിച്ചു് ഒപനിഷദമതമായ അബൈതസിദ്ധാന്തങ്ങളും സ്ഥാപിച്ചു. പ്രാതഃസൂര്യനീയനായ ആ അബൈതമ താഹായ്ക്കുന്ന അണ്ടാനപ്രകാശം, ആയ്യാവത്തത്തിൽമാത്രമല്ല, പൈപദിപാത്രങ്ങളിൽപ്പോലുമുള്ളവരുടെ പ്രദയാ സ്ഥകാമതെന നാഹാവദ്ദേശമാക്കുന്നതിനു് പത്രാപ്പുമായി. എന്നാൽ അവിട്ടുതന്ത ജനത്രൈമിയായ ഈ കേരളത്തിലുള്ള വക്രാകട്ട അതിന്റെ മാഹാത്മ്യം വേണ്ടവല്ലോ. അംഗി യുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നുള്ളതു് പരിതാപക്കാമായ ഒരു പരമാത്മം മാത്രമാണു്. കേരളത്തിനു നേരിട്ട് ഈ ഒംഗാ ശ്രദ്ധത്തെ പരിഹരിക്കാൻ വഹ്ശതങ്ങൾവേണ്ടിവന്നു. അങ്ങുമെനെ,

*'പുതമാം വേദാന്തസത്രതക്കിണ്യാഴിച്ചിട്ടിട്ടാ
ബൈതത്തിനിൻ വിവിട്ടെച്ചാനാക്കി വിളക്കിയും
സപ്തതാനേകഗ്രൂപ്പും 'സമദായുലപഹരി'യിൽ
പ്രക്രമിമഹാശിഖയപ്പാനോടു് കളിപ്പിച്ചു
ശക്രാചാര്യരുടെ ജനത്രൈമിയേ വീണ്ടും
ശക്രാചാര്യരുടെ ജനത്രൈവാക്കി'

* വള്ളത്തോരു, പട്ടവിസ്വാമിതിരവടിക്കളുടെ സമാധി സംബന്ധിച്ചുള്ളതിയതു്.

തീര്ത്തതും, 'ഗീച്ചുപിസ്പാമിക' ലൈൻ അപരാഡിയാ നാനാൾ വിശ്വവിഭൂതനായിരുന്നു 'ഗീപിഡ്യാസിരാജ തീർപ്പാപേരമട്ടാരസ്പാമിപാദങ്ങ്' ലായിരുന്നു. അവിടെ തെരുവും കേരളപരിഗ്രാമത്തിൽ ശോഭനമായ ഒരു അബ്ദ്യാധനയുണ്ടാണു് വിരുപ്പിച്ചതു്. ഈ കേരളത്തിൽ വിശിഷ്ട തിരുവിതാംകൂറിൽ കണ്ണുവരുന്ന ആലുവ്യാതമിക പ്രഖ്യാപനം സ്വന്തമായി ആ പദ്ധതിയോഗം ഫേബ്രൂരിനുണ്ടായാണു്. പടയണിയും ഉത്സവവും കേഷഗ്രാ രാധനയും കൊണ്ടുമാറും. മതകാംഘ്രാന്തിൽ തൃപ്പിപ്പെട്ടിക്കാ സ്ഥിരനവരായിരുന്ന കേരളത്തിലെ അബ്ദ്യാധനയിൽ ഭരിശാഗവും. അന്ന ശ്രദ്ധാരനറിയപ്പെട്ടിരുന്ന മലബാറിൽ തുറിയരായ നായക്കാർപ്പോലും. 'ശ്രദ്ധമക്ഷരസംഘക്രാ ദുരതഃ പരിവഞ്ജയേതു്' എന്ന തിരുമത്തിനു വിശ്വാസിയായിരുന്ന സ്ഥിതിക്കു് അതിലും അധിക്കാരിക്കരുന്ന കൂദ തപ്പെട്ടിരുന്ന പിന്നോക്കുമാരായകാരണം കമ പറിച്ചു സ്ഥാപിപ്പോലും? ഇങ്ങനെ, ആലുവ്യാതമികമണ്ണലത്തിലേക്കു് ഉയരവാൻ ഒരു അബ്ദ്യാധനയും യാതൊരു പരിപാസമീ തിരുമില്ലാതിരുന്ന ഒരു കാലത്തായിരുന്നു ശ്രീ ചട്ടമാ സ്പാമിതിരുവടികളിൽ തിരുവവതാരം.

ഗീച്ചുപിസ്പാമിതിരുവടികൾ

അവിടുന്ന തിരുവന്തപുരത്തിനുസരി പഴിക്കി കൊണ്ടുപി എന്ന സ്ഥലത്തു് പുരാതനമായ ഒരു നാശൻ കുടംബത്തിൽ 1029-മാണ്ണു് ചീഞ്ഞമാസത്തിലെ 11-ാം ദിനാനുപാതി ലാണു് ഭ്രാതനായതു്. സ്വാമിതിരുവടികളിൽ ജന കാലത്തു് ആ കുടംബം ഭാരിപ്പുവേതയിൽ കേളിരംഗാഡായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ ബാല്യകാലത്തിൽ വേണ്ടുമ്പോം വിഡ്യാഭ്യാസം, ചെയ്തിക്കുന്നതിനു് ആ കുടംബത്തിനു ഒഴി വുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ വിഡ്യാരംഭം എന്ന ചടങ്ങു പോലും ഏട്ടിപ്പത്തു വയസ്സുള്ള പ്രായമാക്കുന്നതുവരെ നട-

ത്തിയീരുന്നമീലു. സമവയസ്യുന്നരായ കട്ടികരം അടത്തുള്ള ഒരു കളരിയിൽ പംിക്കാൻ പോകുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിനു ഭിവസ്വം കാണാമായിരുന്നു. തനിക്കും എഴുത്തു് പംിക്കണം മെന്നുള്ള വിചാരങ്ങുത്താട്ടുടി ഒരു ഭിവസം. ഒരു കട്ടിയുടെ കാല വാൺപിച്ചുനോക്കി. അവനോടു ചോദിച്ചു് ചില അക്ഷമങ്ങൾ മറ്റുലിലാക്കി. അച്ചീരേണ അവർ തക്കി മുള്ള കളി അവിടത്തെ തുട്ടിവായിക്കാൻ പ്രാപ്തനാക്കി തിരീതു്. അക്കാലത്തു് പരപ്പൻകോട്ടകാരനായ ഒരു പരദേ ശ്രദ്ധാഫലാൻ - ഒരു ശാസ്ത്രികരം - അടത്തുള്ള കൊല്ലുർമം തതിൽ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിക്കുന്നണായിരുന്നു. ആ മംവ മായി സ്വാച്ചികളിടുന്ന കട്ടംബം വേഴ്തയിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന തിനാൽ ഭിവസ്വം അവിടെ പോകുക അവിടത്തെ പതി വായിരുന്നു തുടാതെ ആ മംത്തിലെ അന്തജ്ജനങ്ങളുടെ വാസല്പ്പു് ഓഡായ്വു് ഭാരിത്ര്യചീയിതനായ ആ ബാലനെ അനേകാട്ടു് തരുകപ്പീകരാതെയുമിരുന്നിലു്. ക്രഷണം ശരീരായി ലഭിച്ചതുകാണുമാത്രം. അദ്ദേഹം തുപ്പനായിലു്. ശാസ്ത്രികളിടുന്ന അഭ്യർപ്പനരംഗങ്ങളുടെയായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ശ്രദ്ധ പ്രധാനമായി പതിഞ്ഞതു്. ചെറുപ്പത്തിലേ അനിതാസാധാരണമായ ബുദ്ധിവൈവേദ മുണ്ഡായിരുന്ന അവിടുന്ന ശാസ്ത്രികരം ഇരിക്കുന്നതിനു സമീപമുള്ള ഒരു ഭിത്തിക്കു മറഞ്ഞുനീനു് അവിടെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന കാവുങ്ങങ്ങലും എൻസ്ഥമാക്കി. ഏതാണ്ടു് ഒരു വഹ്നകലാപം ഇങ്ങനെ കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷമേ ശാസ്ത്രികൾ, തനിക്കും തുബിയാ, അസാമാന്യനായ ഒരു ശിഷ്യനു നേരും മനസ്സുലാക്കിയുള്ളൂ. ഒരു പ്രാവശ്യം കേട്ടാൽ ഏതു് അതേപോടി വിട്ടപേക്കാനു ധരിക്കുവാൻ കഴിയുമായിരുന്ന ബുദ്ധിവീകാസം കണ്ണു് സരുപ്പുനായ ശാസ്ത്രികരം കുറച്ചുകാലംകൊണ്ടു് ആ ബാലനെ സംസ്കൃതഭാഷയിലെ മിക്ക കാവുങ്ങങ്ങളം പഠിപ്പിച്ചു.

യോഗവേദാന്താദിശാസ്നപരിശീലനം

അക്കാദാലത്താരികൾ കൊല്ലുർ ക്ഷേത്ര സങ്കേതത്തിൽ വെച്ച് “അജഞ്ചാതനാമാവാജാ ഒരു മഹാൻ ഇംഗ്ലീഷ്യത്തിനു സുഖ്യപ്രഭാവമനും ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു. ആ മന്ത്രാപാസന വെരാഗ്രാപ്പും അനുഷ്ടിച്ചു “സിഡിവിവരത്താൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു തുടൻ പ്രേട്ടു ചിൽ രാമൻപിള്ള ആശാൻ എന്ന മഹാനെ സമിപിച്ചു” അംഗ്രീജ്യത്തിൽനിന്നും സംഗ്രഹിതവും തമിഴിലെ പ്രാരംഖാംബൈളും പാഠിച്ചു. എന്നാൽ സംസ്കൃതലാഖ്യാലും, മറ്റും സാമാന്യം വസ്തുതയിൽനിന്നും അദ്ദേഹത്തെ രാമൻപിള്ള ആശാൻ അവർക്കു കളരിയിലെ ചട്ടസ്വിയാക്കി നിശ്ചയിക്കുട്ടിച്ചു. ഈ സ്ഥാനപ്പുരിനാലംണു് അവിടുന്നു് ഇന്നും വിശ്രൂതനായി പ്രകീർത്തിക്കുപ്പുടന്നതു് മാതാപിതാക്കമോർ ആദ്യം നാമകരണം ചെയ്തു് അയ്യപ്പൻ എന്നായിരുന്നുകൂടിലും കണ്ണർ എന്ന ഓമനപ്പേരായിരുന്നു സാധാരണ വിളിച്ചുവന്നതു്. അതാണു് പിൽക്കാലത്തു കണ്ണർപിള്ളിച്ചട്ടസ്വി എന്ന പ്രസിദ്ധനാമത്തിനു കാരണം. ആയനാ ക്രതനായിരുന്ന അവിടുന്നു് രാമൻപിള്ള ആശാൻരിൽ പാഠിച്ച താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് രാത്രിസമയംളിൽ അടയ്ക്കുള്ള ഒരു ക്ഷേത്രത്തിൽ ചെന്ന ധ്യാനജപാദികളിൽ മൃക്കി ഇരിക്കുന്നതു കണ്ണടിക്കാണുന്നു് ആശാൻതന്നെ പിൽക്കാലത്തു് വെള്ളിപ്പുട്ടത്തിയിട്ടുണ്ടു് അന്ന പ്രേട്ടു ചിൽ രാമൻപിള്ള ആശാൻറെ ഉത്സാഹത്തിൽ ‘ശഞ്ചാനപ്രജാഹരം’ എന്നാൽ സംക്രന്തനിരുന്നു. ആ സദ്യയിലെ പ്രധാനപ്രസംഗങ്ങളാണ് മതചരണങ്ങളായ വിഷയങ്ങളുപുറി ആയിരുന്നു. അവിടെവെച്ചു സ്വാമികരക്കു ദത്തകാട്ടു് അയ്യാവു് എന്ന മാന്യനാ പരിചയമാക്കബാൻ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നും തമിഴഭാഷയിലുള്ള ചീല ‘പാടലുകര’ പാഠകാണും ഇടവയ്ക്കയും ചെയ്തു. ദത്തകാട്ടു് അയ്യാവു് അവർക്കു ഒരു സുഖ്യപ്രഭാവമനുണ്ടെന്നും

வாங்கோடியில் தூதி அறியினான். அல்லேவத்தின் எஸி யள்ளி பொட்டுவிட்டு மானேஜர்களோம். அறியினான் ஜோலி. ஶுரி பட்டப்பிஸ்பாமிக்கர், அன்றையும் அவர்களிலே நினைவு வாங்கோடியில் பில் அல்டூஸ்டெல்தூதி பரிசீலிப்பு. வெடுப் போகப்பக்கப்பாதியாயினான் அன்றையும் அவர்களுக்கு ஸபாமிக்குத்தான் தத்துப் பின்தாபரண்ணதாய் ஜில்லா ஸக்ரகை மூன்று உண்களைக் கஷின்திடு. அதை நான் ஸபாமிக்கர் திருவநந்தபுரம் கேட்டிருக்கிறேன் தாம ஸித்தியின் ஸபாமிகாம்பேஶீகர் ஏது தமிழ்விடாபா நிற்கின்றை தமிழ்லாப்புக்கு பேரான்புக்கரண்முகம் நீரை பார்க்கான் அந்தாகி பீசு. ஶுரி ஸபாமிகாம்பேஶீகர் தமிழில் அதாயைவெடுப்பு. ஸபாமித்தியின் ஒரு பள்ளித்தாயினான். அல்லேவத்தின்றி அன்றையான்தாயினான் காலத்தான் கேத்தாயினான் ஸபாமிக்கர் ஜில்லாக்காயினான்து. அனா மிகவாடு. கஷிப்புக்குத்தியினான்து. கேட்டிருக்கிறதுதான் அறியினான்.

ஶுரி ஸுப்புாஜ்காபாாமிக்குத் திருவேவாஸவும்

அன்றை ஹூரிகை, அன்னாரீக்கதீ நவராத்ரிஸ்ஸப ஸித்தி நக்காருக்கு விபெற்றுப்புக்கு பக்கைக்குத்தான் ஸுப்புாஜ்காபாாமித்தின்றி நிற்காட்டுத் திருவநந்த புறத்து வரிக்குத்தாயிக். அகைலாபுத்தை விபெற்றுப்புக்கு ஸித்திக்கு அருமீமஸ்தாந். அல்லேவத்தின்றதை அறியினான் ஏதுநான் அரிவு. ஸப்ரஸ்ரூபாராங்காதான். ஸுப்புாஜ்காபாாமிக்குத் திருவேவாஸவு பார்க்குத்தான் அல்லேவத்தை ஸபாமிக்காய் கல்பக்களிழுகியிலேஜ் கொட்டுபோயிக். ஸதாநாமீஸ்ராத்தினான் மஹஷிக்லாய் ஶுரி ஜ்காபாாமித்தான் அனா ஶுரி ஸபாமிக்குத் திருயி

അന്ന പുതുനായി കരതിയിരുന്നതു്. ഗ്രഹണധാരണപ്രവായ സ്വാമിപാദങ്ങൾ അവിടെ താമസിച്ച മുന്നനാലു വഹ്നീകളുകൊണ്ടു് സംസ്കൃതത്തിലും തമിഴിലുമുള്ള വേദവേദാന്താദി സകലശാസ്രങ്ങളും പറിച്ചു. ശ്രീ സുഖ്യാ ജ്ഞാപാഠി അവർക്കളുടെ മിം എന്നും വിഭ്രാംഘാടു ശാസ്ര വാദകോലാഹലംകൊണ്ടു മുഖാനിതമായിരുന്നതായിട്ടാണു് കേരാവി. അന്നത്തെ പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഇടയിലുണ്ടായിരുന്ന ഏതു സംശയവും തീരുമ്പുകൊടുത്തിരുന്നതു്. ശ്രീ ജ്ഞാപാഠിതന്നെ ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു് തന്റെ ശിശ്യാത്മകന്നപ്പറ്റി വളരെ മതിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അവി തെരു പണ്ഡിതസദ്ധ്യിലെ ഒരുഗമായികഴിയാൻ ഭാഗ്യ മുണ്ടായിരുന്നു ശ്രീ ചട്ടപിസ്വാമിതിരവട്ടികരക്കു് പിണ്ഡിലാത്തു് ഒരു പണ്ഡിതന്മാരിൽ മുൻപിൽ തലകനീക്കേണ്ടിവന്നിരുന്നില്ലെന്നു തന്നെയല്ല, സകല പണ്ഡിതരുമുണ്ടും. തലകനീപ്പിക്കാൻകൂടി കഴിവുണ്ടായിരുന്ന എന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ശ്രീ സുഖ്യാജ്ഞാപാഠികളുടെ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി ഉംഗികാവുന്നതാണെല്ലാ. ശ്രീ ജ്ഞാപാഠികളുടെ ആശീർവ്വാദങ്ങൾ വാദി, ആ മുരക്കലും വിട്ടതിനശേഷം, കൈഞ്ഞനത്യയിൽ മുഴവൻ അവിട്ടുന്നു് ഒരു പാർശ്വം ചെയ്തു. അതിനിടയിൽ പല മഹാന്മാരുമായി പരിചയപ്പെട്ടാണു്. തമിഴിലും സംസ്കൃതത്തിലുമുള്ള അപൂർവ്വങ്ങളായ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും സംഗ്രഹിക്കവാൻം അവി ടുതേയ്ക്കു കഴിഞ്ഞു. ആ പാർശ്വവേളയിൽ സിലവനും പണ്ഡിതന്മാരും ഒരു 'തന്ത്രളിൽ'നിന്നു്, മഹമ്മദുമതം പാരിക്കവാൻ അവിടതേയ്ക്കു സാധിച്ചു. പാരി പക്കപ്പെട്ടിയും വയ്യോറ്പുഡന്മായിരുന്ന 'തന്ത്രം' അവർകളുടെ അടക്കാൻനിന്നു്, 'പരിഗ്രാഹവും' ഭാഷ്യസഹിതം അവിടുന്ന പാരിച്ചവെന്നാണു് കേട്ടി കൂടിയിരുന്നു്. പാരിക്കാലങ്ങളിൽ പല മഹമ്മദുമതപണ്ഡിതരുമായും തന്ത്രങ്ങളുകൊന്ന സംശയങ്ങൾ ശ്രീ ചട്ടപി

സ്വാമിതീരവട്ടികളുടെ സമീപത്തിൽനിന്ന് പാഠ ഹരിചു കൂതുത്യകരായിത്തീർന്നിരുന്നതിൽനിന്ന് അവി ദത്തേയു മഹമ്മദ്വത്തിൽ എത്രമുത്തും പാണ്ഡിത്യും ഉണ്ടായിരുന്ന എന്നു ഉഷ്മാക്കവുന്നതാണെല്ലോ.

ശ്രീ ആത്മാനന്ദസ്വാമിക്രം

ക്രിംഗര ആ സഖാരകാലത്തുനെ ആത്മാനന്ദസ്വാമികൾ എന്ന പ്രസിദ്ധയേറാഗിയുമായി സഹവാസ തത്തിനു ഇടവരികയും അഴചുപരത്തിൽനിന്ന് അഗ്നിപ്രസ്തുപ്പായത്തിലുള്ള യോഗപരിശീലനങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ ആത്മാനന്ദസ്വാമികൾ, ചാന്ദാൻവർത്തതിൽ 'കമരവേല' എന്ന ആദ്യകാലത്തിൽ അരിയപ്പെട്ടിരുന്നു ആയിരുന്നു. മഹാസിദ്ധാന്തയിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം മരിപ്പാരായിരിക്കുന്നതു പുന്നീകരിക്കുന്നതു കേട്ടിട്ടണ്ടും. സ്വാമിതീരവട്ടികളാക്കട്ടെ, താാനാൽ ഉന്നത വംശജനാശനമുള്ള അഭിമാനം. ലേശവുമില്ലാതെയാണു തന്നെ ഗ്രന്ഥമനായ ആത്മാനന്ദസ്വാമികളെ ക്രമുച്ചിയുന്നതും. ഈ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളായിരുന്നു ആത്മാനന്ദസ്വാമികളിൽനിന്ന് സകല യോഗരഹസ്യങ്ങളും. ഗ്രഹിക്കാൻ അവിട്ടേയും കഴിവുണ്ടാക്കിയതും.

അവധുതഗ്രന്ഥവും ആത്മാനന്ദത്തിയും

ഇങ്ങനെ യോഗനിഷ്ഠ ലഭിച്ചതുകൊണ്ടും ശാസ്ത്ര അഞ്ചാനം സന്പാദിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടും മാത്രം അവിട്ടും പരിപൂർണ്ണസംഗ്രഹിപ്പി. തന്നിക്കു എഴുന്നേറ്റു കാഡു ഒഴുന്നുള്ള വിചാരം അവിട്ടെത്തു അല്പത്തേക്കാണ്ടിരുന്നു. കത്തുപരിഹാരാത്മം വളരെ ശ്രൂഢം ചെയ്യുകയില്ലോ. ശരിയായ ധാരമുണ്ടായില്ലെന്നു വിധത്തിൽ സ്വാമി തീരു

വടക്കാ നിരാശാവശനായി പരബ്രഹ്മത്തു കഴിച്ചുള്ളടന
കാലത്തു് ബ്രഹ്മവിദ്യരീഖനായ ഒരു അവധ്യത്തേൻപ്പറന
യാദ്വിഷികമായി കണ്ണടക്കാനിടയാക്കകയും അദ്ദേഹത്തിൽ
നിന്ന ബ്രഹ്മാതെമക്കൃഥബേഡയകമായ അഞ്ചാനോപദേശം
സിദ്ധിച്ചു് ജീവന്തുക്തനായിത്തീരകയും ചെയ്തു.

ഈ വിഷയത്തെക്കരിച്ചു് 1084-ാമാണ്ടു് പ്രസിദ്ധ
പ്ല്ലിച്ചത്തിയിട്ടുള്ള ‘ബാലാഹസ്ത്രാമിചരണാരോഗ്യം’മെന്ന
സംസ്കൃതജീവചരിത്രത്തിൽ,

‘കാലേദ്യമി തസ്മീനി ദ്രോധേഷ്വരമിഷ്ടിനി
സ്ഥിതിനിം ദയത്യാഗഹവാരിരാശൈ
കശ്യവിതു് പരാനന്ദരണോഫ്സ്യു ‘കാക-
താലീയ’നീത്യാക്ഷിപ്തമാം പ്രഹ്രഭേ.

മനേരദ്വാഗ്രുതപുജ്യനാമാംന-
സ്ത്രീനൂന്നഹാവാക്കൃമയോപദേശഃ
ലബ്ദംധാർന്നാവിശ്യ പ്രദോ ബിഡേ
ഗ്രന്ഥിം സ ഏഷ്ടാർസ്യ മഹാശയസ്യ.’

എന്നും, പരമ ബാലട്ടാരകേശവാം ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്ന് 1104-ൽ പ്രസിദ്ധപ്ല്ലിച്ചത്തിയിട്ടുള്ള ഭ്രാതരശതകമെന്ന
ഗ്രന്ഥത്തിൽ,

‘ഉഞ്ചാനാഹ്ന നീള്യിയൈ നേരിലപനഗ്രഹിപ്പാണി
താനേയൈഴുന്നതള്ളിടിഃ പരമേശനേപ്പോൽ
ആ നാളുളാരിക്കലാം നല്ലവധ്യതനെത്തീ
അഞ്ചാനോപദേശം അള്ളുന്നതു്.’

എന്നും പറഞ്ഞു കാണാം.

ഈദേശന്ത ബ്രഹ്മസക്ഷാത്തുക്കാരംകൊണ്ടു കൂത്തുത്യ
നായിത്തിന്ന് ശ്രീവിദ്യാധിരാജസ്പാമിതിയിരുത്തിക്കാരം
ഒരു അതിവിഘ്നിശ്രമിയായിട്ടാണു് തിരുവിതാംകൂറിലേപ്പു
മടങ്ങിയതു്. അന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു് ഇങ്ങപത്തിയഞ്ചു
വച്ചെല്ലാം പ്രായമുണ്ടായിരാം.

“യന്നുപാത്രത്തിരേവ സ്യാ-
ഭാത്മത്രഷ്ട്രേ മാനവഃ
ആത്മനേയുവ ച സത്യഷ്ട—
സ്നേഹം കാര്യം ന വിദ്യേതേ.”

എന്ന ഗ്രേവദപചനാനസാരണ നോക്കിയാൽ ആത്മാരാമനായ ആ മഹാഥാവിനു കത്തവ്യഗ്രഹം ഒന്നാംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും ലോകസംഗ്രഹാത്മം പല ശ്രദ്ധ ത്തികളിലും അവിട്ടനു ഇടപെടേണ്ടിവന്നതു കേരളീയ ദിന ഒരു മഹാഭാഗ്യമനേ പറയേണ്ടു. അവിട്ടത്തെ ജീവി തംകൊണ്ടു കേരളീയക്കു ലഭിച്ച നേട്ടങ്ങളുപരി അല്ലോ ചിന്തിക്കാം.

അനാചാരാട്ടരീകരണവും ഹീന്ദ്യമ്മപ്രചാരണവും

അവിട്ടത്തെ ശ്രദ്ധ ആദ്യമായി പതിഞ്ഞതും, ഹീന്ദ്യ സമാധാനത്തിലെ ഭരാചാരങ്ങളെ നാമാവശ്യങ്ങൾക്കനു വിഷയത്തിലെയിരുന്നു. കേരളം ബ്രാഹ്മണക്ക് അട്ടിപ്പറായി കിട്ടിയിട്ടിള്ളതാണെന്നും. ബ്രാഹ്മണത്തരരായ സകലരും ആ ബ്രാഹ്മണരുടെ സുഖസ്ഥകരുംബികരകളുള്ള വെറും ഉചകരണങ്ങളായി കഴിഞ്ഞതുക്കണമെന്നമായിരുന്നു അന്നത്തെ വിശ്വാസം. ആ വിശ്വാസത്തെ പലപാട്ടു ത്രഞ്ചാൻമാരുടെ ശാകരസമുത്തി എന്ന പേരിലും മറ്റൊരു ശാകരാവായി കളിപ്പുമാനങ്ങളും ബ്രാഹ്മണരിൽ ആരോ ഏഴ് റിഡിങ്കാക്കി പ്രചരിപ്പിച്ചിരുന്നു. ആവക വിശ്വാസ ശാഖക്കുടെ വാന്നുവാവാന്നുവദ്ദേശ യേജൈവിയും അരിയന്നതിനായി സ്വാമിതിരവട്ടികരം കേരളത്തിലെ പഴയ പലേ ഗ്രന്ഥപുസ്തകങ്ങളിൽ പരിശോധിച്ചേണ്ടതാണ്.

ശ്രദ്ധരുന്ന ബ്രാഹ്മണരാൽ അഭിസംഭോധനം ചെയ്യ ചുപ്പട്ടിരുന്ന നായകാർ കേരളത്തിലെ സംസ്കാരസന്ധന നൂറുംഒരു ആദിമനീവണ്ണികളായിരുന്നുണ്ടു്. ഈ കേരളം

പരമ്പരാമൻ സുഷ്ഠീച്ചു^o ശ്രദ്ധാർഹനക്ക് ഭാഗംചെയ്യുതാണെന്ന നിലയിൽ കമ വെറും 'ഈ ട്രക്കട്' എന്നെന്നും, കേരളാജ്ഞിൻ്റെ സർവ്വിയമായ ഭാഗധൈയത്തിനും കാരണാനുത്തമാർഹ സാക്ഷാത് നായകയാരംഭിക്കുന്ന നായമാർത്തനെ ആയി തന്നെന്നും, നമ്പുതിരിമാർത്തനെ ഒരു കാലത്തു നായർ വംശങ്ങളാരായിരുന്നെന്നും പ്രാചീനഗ്രന്ഥപരമ്പരകളിൽ നിന്നും അവിട്ടതെങ്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. താൻ ഗ്രഹിച്ച ആ വാസ്തവത്തെ ഏകളില്ലെപ്പുള്ളതുനു ഒരു ഗ്രന്ഥമാണു 'സുപ്രസിദ്ധമായ 'പ്രാചീനമഹലയാളം'. അതിലെ ആശയം കേരളമാട്ടക്ക പ്രചരിപ്പിക്കാനും അവിട്ടതെങ്കു കഴിഞ്ഞു. വിപുളവപരമായ ആ ആശയവിശദ്ധം നായർ സമുദായത്തെ പ്രബുദ്ധമാക്കിത്തീരുത്. സർ സി. ശക്കരൻ നായർ, ശ്രീ സി. കൃഷ്ണപാഠിയും മുതലായ അന്നത്തെ നായർ പ്രമാണികൾക്കു 'നായകമാർ നായകമാർത്തനു' എന്നു ഉച്ചച്ചുന്നും ഇദ്ദേഹാശിക്കാൻ ഒ. ഡയൻഡണാക്കിക്കൊണ്ടതു തും, രജിസ്ട്രപ്രമാണങ്ങളിൽനിന്നുപോലും, ശ്രദ്ധാബ്ദീത്തെ എടുത്തു കളഞ്ഞു^o വിണ്ടും നായർശബ്ദത്തെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചതു. അവിട്ടത്തെ പരിശുചപദമായിരുന്നു. ഇതിൽനിന്നും നായകമാരുടെ ഇന്നത്തെ പുരോഗതിക്കു കാരണാനുത്തമാണെന്ന ഏന്ന കാണാം.

"ഒദ്ദേശ്യാധികാരിയിൽ ജീവന്തസ്ത്വം
മന്ത്രാധികാരം തു ഒദ്ദേശ്യതം.
തന്മന്ത്രം ശ്രദ്ധാർഹനാധികാരം.
ശ്രദ്ധാർഹനാ മഹ ഒദ്ദേശ്യതം."

എന്ന വിധിശനസരിച്ചു^o, 'നീഃശ്രൂരയസകരമായ പേരുമന്ത്രങ്ങൾ ജാതിശ്രദ്ധനും (അവന്നെന്ന ജീവിക്കുന്നവനായാലും) മാത്രമേ പഠിക്കാവു; ആ ശ്രദ്ധാർഹനാ പ്രസാദിച്ചാൽ ഇംഗ്ലീഷ് പ്രസാദിക്കം, അതുകൊണ്ടു

ബുധൻനാര പ്രസാദിപ്പീക്കന്നതുകാണ്ടമാറും ഇതരവല്ലെങ്കിൽപ്പുട്ടവക്ക് ഇംഗ്ലീഷ്‌ഗ്രാമാക്കം. എന്നിൽ നെയ്യുള്ള വിശ്വാസത്തെ മാറ്റി വൈദവേദാന്താദി സർപ്പം സുംഭം മന്ത്രം തന്ത്രം എന്നവേണ്ട വിജ്ഞാന പ്രഥമായ എല്ലാ വിദ്യകളും യാസനാന്തരപും പഠിക്കാൻ എത്ര മനഷ്യനും അവകശേമ്പിണ്ടു പ്രമാണായക്കൃതനുസരണം ന്യാഡിച്ചും അവിട്ടനു രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വിശിഷ്ട ഗ്രന്ഥമാണും 'വേദാധികാരനിത്രപണം.'

അവിട്ടതെത്തു ഈ ഗ്രന്ഥരത്നങ്ങൾ യാമാനുഖിതിക നാരായ ബുധൻനാര എത്രമാറും ക്ഷാടിപ്പിച്ചും പഠി ഭ്രാന്തചിത്തരാക്കിയെന്നുള്ളതിനും അന്നത്തെ പത്രപദ്ധതികളും ശവഘോഷിക്കുന്നും റിക്കാർഡുകളും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ടു്. എധ്യുക്കേഷൻ ഡാക്ടർക്കു ദായിത്തനു മീ. കെ.സപാമിശ്വയുടുകൂടുടെ വാട്ടിൽവെച്ചു് അന്നത്തെ തിരുവിതാംകൂർ ടിപ്പാൻ സർ പി. രാജഗോപാലാചാരി, പ്രോഫസർ രാജരാജവമ്പകോയിത്തന്ത്രവാൻ എന്നിവർ മറ്റു സംഭാഷണങ്ങളുടെ മദ്ദേശ്യ 'പ്രാചീനമലയാള' തെത്തായികരിച്ചു് സ്വാമിതിരിവടികളോടു് പില ചോദ്യങ്ങൾ ചോടിച്ചു്. അപ്പോൾ അവിട്ടനു കൊടുത്ത മറ്റൊരു കെട്ട അവരല്ലോം, കേരളസ്രൂപാവും ശ്രീപരമുരാമനാണന്നുള്ള അഭിപ്രായം കേവലം അന്യാധിഷ്വാസമാണെന്ന സമ്മതിച്ചുപോയി. ഇതുകൊണ്ടുനെന്ന ആരുന്നമാണ്ടിരുന്നു പ്രാംഭാനികതപും ഉംഗ്രൂമാണെല്ലോ.

ക്രിക്കറ്റ് 'ക്രിസ്റ്റഫർനിത്രപണം' എന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം തുടർന്നുനൽത്തിരും അവിട്ടനു പ്രേരിതനായി. ഹിന്ദുക്ക്ലൈ വൈദികമാരിക്കുന്നതാവലംബാക്കികളുകിട്ടിക്കാൻ ബഹുക്കക്കണ്ണനാരായി പുറപ്പെട്ട ഒരുക്കുന്നമാളുകളുടെ 'മതാക്രമണം' കേരളത്തെങ്ങും ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന കാലത്താഛിരുന്ന അവിട്ടനും ആരു ഗ്രന്ഥം വിരചിച്ചതു്. ഹിന്ദുക്ക്ലൈടെ

പരിപാവനമായ സംസ്കാരവിശേഷങ്ങളേയും തത്പരാഗ്രം അചാരമന്നാഭകളേയും കരിച്ച് അതോടെ ബോധവമില്ലാതിരുന്ന ആ മതാസ്ഥിതി സകല കലക ജീവന്മാരുടും സംസ്കാരങ്ങളും കേളിരംഗവായി ശ്രദ്ധിക്കുന്ന പുന്നുക്കേൾക്കുന്നതും പുരോാധത്തിൽനിന്ന്, ‘പാപികളേ’! ‘വിറഹാരാധനകാരേ’!! എന്ന് ഹിന്ദുക്കളെ അഭിസംഖ്യാധനംചെയ്യുകൊണ്ടും, നുബിശേഷങ്ങളും നട മതനു കാലമായിരുന്ന അഥവാ ത്രികാരതെ തേരുന്നും മൂലപരമേന്നും ശ്രദ്ധി, സ്വർത്തി മുതലായ ആപ്പ് വാക്കുങ്ങളും നൃായാക്കാതെ ഭവിച്ചും, അജ്ഞാനക റാഡം, ത്രിമൂർത്തിലക്ഷണം, ക്രാട്ടവഴി, മുജയം, സദ്ഗുരുക്കളാം, സത്യജിതാംഗാദയം, സമയപരീക്ഷാശാസ്ത്രം, പുണ്ണല്പിക്കണ്ണു മുതലായ ദ്രോഷണാസ്ത്രങ്ങളും അച്ഛടി പ്രിച്ച പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുകൊണ്ടും സാധ്യകളും അജ്ഞാനമായ പുലയർ, ചാന്ദാർ, പരിചർ മുതലരും ഹിന്ദുക്കളുടെ മനസ്സിനെ തൊപ്പി, ക്രപ്പായം മുതലായവ കൈടക്കുന്ന മയ കുഞ്ഞി ദേശിപ്പിച്ച സ്വന്തമരംത്തിലേപ്പുട്ടത്തി നരകമന വെഡ്പിക്കുന്നതും, അവിടേന്തേജു സഹ്യമായിരുന്നില്ല. അനുനാരിക്കൽ ഏറ്റവും കേൾക്കുന്നതിലേജു സ്വാമിക്കരിക്കുന്ന പോക്കുപോരം വഴിയിൽവച്ചും ഒരു പാതിരി അദ്ദേഹത്തെത്തടഞ്ഞു നിന്തും, ‘കത്താവായ യേഹു തുണ്ണു വിൽ വിശ്വസിക്കുക! എക്കിലെ രക്ഷയുള്ളൂ. കേൾക്കുന്നതിൽ പോകുന്നതും. അതു നരകക്കഴിയാണും.’ എന്നല്ലാം അവിടേന്തെട്ട് ഉച്ചദേശിച്ചു. മതോന്മാദം പിടിച്ചു ആ പാതിരിയുടെ ‘ഹാലിളിക്ക്’ കണ്ണ സർവ്വമതരഹസ്യവേദിയായ ശ്രീചട്ടപ്പിസ്വാമിത്തിരവടിക്കര ഓൺ പുഞ്ചിരി തുകിയതേഴ്ത്തും. ഈ സംഭവംകൂടിയാണും അവിടേന്തേജു ആ ഗ്രന്ഥാചന്ദ്രജീ പ്രമോദനം നൽകിയതും. അപ്രതി

* ഈ റാഗം ക്രിസ്തവനിതുപണ്ണാനിൻ്റെ പുംപീഠികയിലുള്ള താണം.

രോദ്യമായ ഒക്കെവിലാസംകൊണ്ടും, പ്രദയപ്പെട്ടിയായ ആശയപ്രകാശനങ്ങൊണ്ടും വിശിഷ്ടചായ ആ ഗ്രന്ഥം അവിടത്തെ അന്നേവാസികളായിരുന്ന ശ്രീമാന്മാരായ കാളിയാകൽ എല്ലക്കൂപ്പിള്ളി, കയും കൂളിനാശാസ്ത്ര മുതലായ വിദ്യാബന്ധം പഠിപ്പിച്ച് കേരളത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലേപ്പു പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്താൻ അവിടുന്ന നിയോഗിച്ചു. അതോടെ പുണ്യക്രമമായിട്ടാണവിടുന്ന കയറ്റിയതും. അതിന്റെ പീഠികയിൽ ഈങ്ങൾ പറയുന്നു: ‘ഡോ! ഡോ! മഹാമാരം, ഇതിനേക്കാൾ മഹാ തത്തരമാളി വേരെ ഒരു പുണ്യവുമില്ലെന്നാണെന്റെ ഉത്തര മവിശ്വാസം. ഏതെന്നാൽ, പ്രതാം, ഭാനം, ജപം, യജനം, അല്ലെന്നും മുതലായ പുണ്യങ്ങൾ താന്തരാങ്ങളിൽ സുഖ തത്തിനുമാറ്റുമെന്നല്ലാതെ അന്നുമാക്കും അനുത്തനെ ഫല പ്രാപ്തമാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ? അങ്ങെന്നെല്ലാ ഈ പുണ്യം തനിക്കും തന്റെ സന്താനങ്ങൾക്കും അനുമത കണക്കും സംബന്ധിക്കുന്നതാക്കുന്നു.’

മേലുറഞ്ഞ പ്രാസംഗികമായും ഈ കുന്നുമതനിൽ പണ്ടുനമ്പും ആയിരുന്നു അന്നേത്തെ ഹിന്ദുമതവുംസക്കരെ തട്ടുന്നനിറുത്തിയതും. കേരളത്തിലെ ഹിന്ദുസ്ഥാന യത്തിനും ഉഭയതജനം നൽകിയതും. പ്രാചീനമലയാളം തുടങ്ങിയ ഈ മുന്നു പുണ്യക്രമങ്ങളും മലയാളഭാഷയിലെ മാതൃകാഫോഗ്യങ്ങളായ ആദ്യത്തെ നിരുപണാഗ്രന്ഥങ്ങളാണെന്നതെന്നു പറയാം. ആ ഗ്രന്ഥത്രയം കേരളത്തിലെ ഹിന്ദുക്ക്രാന്തിക്കു ഏതുമാത്രം പ്രയോജകീപോച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതിനിയിക്കാവുന്നതല്ല.

ഈപ്പറഞ്ഞതുവെ കൂടാതെ പരമാരാധ്യമാരായ ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികൾ, ശ്രീനിലക്കൂത്തിത്തമ്പാദസ്വാമികൾ, ശ്രീ തിത്തമ്പാദപരമഹാസ്വാമികൾ മുതലായ ശിഷ്യപ്രധാനികളിൽകൂടി കേരളത്തിൽ ആദ്യമായി ഒരു

ആമവിദ്യാസന്തുരം സ്ഥാപിച്ച പ്രചരിപ്പിച്ചതും പറ
മട്ടാരഗ്രീ പട്ടപിസ്പാമിതീയവടക്കംതന്നെയായിരുന്നു.
പ്രാചീനകാലത്തു് നായക്കാരുടെ തൃട്ടത്തിൽ രാജ
യോഗികൾ, സിഖങ്ങളാഗികൾ, ഹംസയോഗികൾ തുട
ങ്ങിയ സന്തുരാധകാർ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളില്ല. ആയും നാ
രുവേം വരവോട്ടുടർന്ന് അവക്ക സന്തുരാധക്കാരും മുഹൂർത്താ
ശഭ്ദാധിത്തിൻ്റെ എന്ന പരിശയംഡിയിരിക്കുന്നു.

ഈശ്വരാരാധന രക്താ രക്താ യത്ര സുസാധവഃ
ജനാ യത്ര ഭാഗത്തുരാഃ സംഗ്രാമാക്കണബലേവാഃ
യോഗിനോ യദൃഷ്ടഹാന്തന്നു പേടികാരത്താപിപികാഃ
നായകാവ്യാ യത്ര ശ്രദ്ധരാജാനന്ധുന്തി സർവ്വാഃ.

എന്ന ‘സഹ്യാദ്രിവണ്ണ’ത്തിലെ പ്രസ്താവംകൊണ്ടു
ഇരകായ്യും വ്യക്തമാക്കുന്നണ്ടു്. തുടാതെ പഴയ വട്ടഭര്ത്തു
റുന്മഞ്ചളിൽനിന്നു്, നായർവംശരാധ പല സിഖക്കാ
രുടെ പാട്ടകൾ കിട്ടിയിട്ടുള്ളവയും ഇതിനെ തെളിയി
ക്കുന്നു. കോയിപ്പുങ്കുള്ളു, മാനാശിക്കൊട്ടും കോപി
തനാൻ ശിവാകൾ, മനാടിയച്ചുൻ ശിവാകൾ മുതലായ
മഹാത്മാക്കളുടെ പേരു് പ്രാചീനമലയാളത്തിൽനിന്നു്
തന്നെ നമ്മക്ക ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണു്. ‘നമീശസംഹിത’
യിൽ തച്ഛടയക്കയ്ക്കും മഹാശ്രാന്തിയായ രാജപശ്ചിയായി
അന്നുന്ന കാണുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ കാലത്താണു് ആയു
കാർ ആദ്യമായി കേരളത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതെന്ന ആ
നമീശസംഹിതയിൽ കാണുന്നു. അതിൽ,

‘വൃത്തപംഗായകോദ്ദണ്ഡംകരങ്കുാധനാഗവേ
രാജ്യം പ്രശാസത്യാര്യാണാമാഗതിന്മലയാപലേ.’

എന്നാണു് രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. ഇതിലെ
‘ശകരങ്കുാധനാഗപൻ’ (ശകരാൻ കോത്തെക്കയ്ക്കും) ആണു്
തച്ഛടയാത്രപുരാൻ, തൽപ്പതിനിധിയായ ഇന്നത്തെ

തച്ചടയത്തനുരാൻ അവർകളുടെ സ്ഥാനമാഹിത്യം കൊണ്ട് തന്നെ ആദിമപുതശ്ശൻറെ മഹിത്യം ഉംഗിക്കാവുന്നതാണല്ലോ? ഈ വിധത്തിലെല്ലാം അന്നള്ള നായകാർ ഉത്തരവും സ്ഥാനമായിരുന്നു ആയും അന്തിമാംഗം അന്തിമാംഗം ആയിരുന്നു. അന്തിമാംഗം കേരളീയക്കുട്ടും ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സിലവി ചീട്ടിലെക്കും മഹനീയങ്ങളായ സ്വന്തസംസ്കാരങ്ങൾ പലതും ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ അവർ നിർബ്ബഹിതതീർന്നിട്ടുണ്ട്. ആയും കാരണമായി ചാത്രപ്രാബല്യം വ്യാപാരമായി നായകാർ ശുദ്ധരഹന വിഗണിച്ചു,

‘സാമന്താനാം പരിജാതിനാം നാഞകഃ പരിചാരകഃ’

എന്ന നിയമപ്രകാരം പരിചാരകമാണാക്കിത്തീക്കം വാൻ ആയുംകുട്ടും കഴിഞ്ഞു. തന്നിമിത്തം യോഗവേദം നീഡിമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന നായകാക്കട പുംബാഗതി തടയപ്പെട്ടു. കോഴിശ്രവാഹനരാണകളിൽ ഭരിപക്ഷവും പുൽമീംഗംസകരാണും. ശ്രീരക്ഷാഭവദുംപാദരേപ്പാലും ദേഹിച്ചതിന്റെനാം അന്താനമാർഗ്ഗത്താടള്ള അവകാശ ബെറ്റും അനുഷ്ഠാനവുന്നതാണും പിന്നീടും അബ്രാഹാംകുട്ടും അംഗീകരിക്കാവുന്ന ഓനും കേതിനാർഗ്ഗും, മാത്രമായിരുന്നു. തുഞ്ചത്തു മുത്തപാദങ്ങൾ കാഞ്ഞാംകൊണ്ടും ആമാർഗ്ഗത്തിൽ അപൂർവ്വം ചിലർപ്പ് പുംബാഗവും, പക്ഷേ അഞ്ചാന പുൽക്കമല്ലാത്ത കേതിങ്ങയാഗം പലപ്പോഴും മുഖ്യതയിലേ കൂട്ടാണും ജനങ്ങളും നയിക്കാറുള്ളതും. ഭാരതത്തിലെ ഹിന്ദു മൂസീം ലഹരിക്കരക്കരെനെ കാരണം ഈ മുഖ്യകേതിയലു എന്ന സംശയിക്കുന്നിയിരുക്കുന്നു.

ബുദ്ധവിദ്യാസന്ന്യാസയായപ്പത്തനം

ഇങ്ങനെ പലവിധ പ്രതിബന്ധങ്ങളാലും കേരളീയക്കുട്ടും അശ്വരോത്സവവിദ്യാസന്ന്യാസയാം പരിചിതമല്ലും

തിരുന്ന കാലത്തായിരുന്ന ശ്രീ ചട്ടമിസ്പാമിതിരവട്ടി കളം ബുദ്ധവിഭ്യാസഗ്രാമപ്രവർത്തനങ്ങൾ. സംസ്കൃതം, തമിഴ് എന്നീ ഭാഷകളിലുള്ള സകലശാസ്ത്രങ്ങളിലും അഗാധാരാധാരാ സന്ദർഭാനുസരിച്ചിരുന്ന അവിട്ടാൽ വേദാന്തത്ത്വപ്രസിദ്ധാസംഖ്യാ ആയുർദ്രവിഡിസംസ്കാരസഹിതിനും തിരുന്ന.

ശ്രീ ചട്ടമിസ്പാമിതിരവട്ടികളിൽ

ശ്രീനാരാധാരാ മുത്തപ്പാദിത്വം

അവിട്ടത്തെ പ്രമാണിപ്പിക്കുന്ന ശ്രീനാരാധാരാ മുത്തപ്പാദിത്വം ശ്രീ ചട്ടമിസ്പാമിതിരവട്ടികളെ നാരാധാരാ മുത്തപ്പാദിത്വം ആദ്യമായിക്കാണുന്നതു^{*} 1058-ാമാണ്ടാണ്. * തിരവന്തനപുരത്തു് പരേതനായ കല്ലവീടിൽ ശ്രീമാൻ കേശവപിള്ള വൈർസീയർ (മുരുക്കുട്ടിവു് എഞ്ചിനീയർ കല്ലവീടിൽ മീ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ അപ്പുക്കാഞ്ചുട്ടി) ശ്രീ ചട്ടമിസ്പാമിതിരവട്ടികൾ അനുഭവം വാഹനപുരത്തു് വിശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. ശ്രീ കേശവപിള്ള ഓവർസീചർ അവർക്കു സ്വാമിപാദങ്ങളം ഒരു ഒരു വിശ്വാദാദ്വാരനായിരുന്നുകൊണ്ടും പൊംബെ, കല്ലടാ മതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു് അവിട്ടു് ആവശ്യപ്പെട്ടു പുന്നക്കുറക്കുന്ന വരുത്തിക്കൊടുത്തു് മറ്റും വേണ്ട സഹായങ്ങൾ നിരന്തരമായി ചെയ്തിരുന്നുകൊണ്ടും അവശാനിച്ചുള്ള താമസം കരേക്കാലം തുടർന്നുകൊണ്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ അടക്കത്തു് “അണ്ണിയർ” കേൾക്കുന്നതിൽ പോയി മിക്കവാറും സമയങ്ങളിൽ സ്വാമികൾ എക്കാനമായി കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന പതിവുമണംഡായിരുന്നു.

* ഈ ചരിത്രാഖ്യാനം ബുദ്ധഗുരുമാന്മാരായ തീർമ്മപാദപരമഹംസസ്വാമികൾ, പരമാനന്ദനാമർ, ശ്രീ പനിശ്ചൈരിനാണ്പാപിള്ള എന്നീ മഹാന്മാരിൽനിന്നുണ്ടു് അറിയവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്.

അക്കാലത്തു നാരായണമഹത്സപാമികളാക്കട തീവ്ര വൈരാഗ്യത്തോടുകൂടി ഒരു മുഴക്കുവിശൻറെ നീലയിൽ മനസ്സിന യാതൊരു സ്പർശത്തുമില്ലാതെ അല്ലതു തിരി യുകയായിരുന്നു. അനേന്നാരിക്കൽ കഴക്കുട്ടത്തു് ഒരു സമ്പാദി യായ പരദേശബ്രഹ്മണാൻ വന്നിരുന്നു. ദ്രോഗവേദാന്ത ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വളരെ വിഭാഗാഭിരുന്നു അദ്ദേഹത്തെ കണ്ണു് തന്റെ അദ്ധ്യാത്മജീജ്ഞാനാസ്ത്രം ശമനം വരുത്താ മെന്നു കയറ്റി നാരായണമഹത്സപാമികരു അവിടെ എത്തു കയ്യും തന്റെ ആത്മരഹം അറിയിക്കയും ചെയ്തു. എന്നാൽ യാമാസ്യിതികനായ ആ ബ്രഹ്മണാൻ “നീയാരാണാനു നീനകരിയാമോ? രാമനാമം ജപിക്കാനല്ലാതെ വേദവേദാ നാഭിരഹസ്യങ്ങളിയവാൺനിനകയീകാരമുണ്ടോ?”എന്നും മറ്റൊരു അധിക്ഷേപവചനങ്ങൾക്കാണ്ടു നാരായണമഹത്സപാമികക്കു ശ്രാവണനാക്കി. ജമനാ സംശ്രദ്ധികനും ഭജി ബുദ്ധിയുമായിരുന്നു നാരായണമഹത്സപാമികരക്കു് അതേ റിവും സകടകരമായിത്തീർന്നു. ഈ വിവരം തന്റെ അയൽ പക്കാരാനും ഒരു ക്ലാസിഫയറമായിരുന്നു ചെന്നപ്പന്തി, പൊടിപ്പിനും നാരായണപിള്ള എന്ന ശാന്തനു (റി: ആയുദ്ധപ്രകാളേഷ്ട്രപ്രസിപ്പാഡ ഡാ: കെ. ജീ ഗോപാല പിള്ള അവർക്കളുടെ അച്ഛാന്തരു അക്കാദമി നാരായണമഹത്സപാമികരു അറിയിച്ചു. അദ്ദേഹത്തോടു വളരെ സ്നേഹ മിണ്ണായിരുന്നു മീ. നാരായണപിള്ള ഈ വിവരം കേട്ടിടു്, “കൂടാക്കണം. തകതൊയ ഒരു മഹാനെ ഞാൻ കാണിച്ചു തരാം” എന്ന പറഞ്ഞു് അദ്ദേഹത്തെ തുട്ടിക്കൊണ്ടു് ശ്രീ മച്ചൻപിസ്പാമിതിരവട്ടികക്കുളക്കാണാൻ അണിയുൻ കേശത്ര തതിലേജ്ഞു പുറപ്പെട്ടു. മീ: നാരായണപിള്ള മുമ്പുതന്നെ മച്ചൻപിസ്പാമിതിരവട്ടികക്കുളും ഒരു ആശ്രൂതനായിരുന്നു. ആ കേശത്രത്തിന്റെ തെക്കേ പൂജയിടത്തിൽ നാരായണമഹത്സപാമികക്കുള നിറുത്തിയിട്ടു് മീ. നാരായണപിള്ള കേശത്ര തതിൽ ചെന്നു് സ്പാമിതിരവട്ടികക്കുള വിവരമറിയിക്കു

യാൽ അവിട്ടു് പുത്തിരഞ്ഞിവന്ന നാരാധാരമുക്കസ്വാ മികളെ കണ്ടു അന്ന പരമക്കതായിരുന്ന നാരാധാരമുക്ക സ്വാമികളുക്കണമാത്രയിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം ഒരു ഉത്തമാ ധികാരിയാണെന്ന സ്വാമിതിരവടികൾ തീരുമാനിച്ചു. കശലപ്പറ്റാൻകരക്ഷേഷം സ്വാമിതിരവടികൾ, അവരൊന്നിച്ചു് മീ. കേശവപിള്ള ഓവർസൈയർ താമസിക്കുന്ന സ്ഥലത്തുപോയി കുറച്ചുവിവസം അവിടെ കഴിച്ച കൂട്ടി. അക്കാലത്തു് ശ്രീചട്ടപ്പിസ്വാമികളുടെ മാഹാത്മ്യം എത്താണിയവാൻ കഴിഞ്ഞ ശ്രീ നാരാധാരമുക്കസ്വാമികൾ അദ്ദേഹത്തെ ഗ്രന്ഥപോയി വരിച്ചു. അതിന്റെശേഷം നാരാധാരമുക്കസ്വാമികൾ സ്വഭവത്തിലേപ്പു പോയിട്ടു് ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞാണു് വീണ്ടും സ്വാമിതിരവടികളുടെ സന്നിധിയിൽ വന്നതു്. അതു വീട്ടിൽനിന്നു സന്ധ്യാസ തത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള യാത്രയായിരുന്നു. അതു തന്തു അവർ ദയമിച്ചുതന്നെ ആയിരുന്ന കഴിച്ചുകൂട്ടിയതു്. അങ്ങാന കഴിഞ്ഞതുവരവെ ഒരു ദിവസം സന്ധ്യയോടുകൂടി സ്വാമിതിരവടികൾ നാരാധാരമുക്കസ്വാമികളുമൊന്നിച്ചു് അണിയുർ ക്ഷേത്രാടിക്കിൽനിന്നു് ഒരു യാത്ര പറപ്പെട്ടു. അഞ്ചൊറുമെൽക്കുറം ചെന്നപ്പോൾ സ്വാമിതിരവടികൾ തിരിഞ്ഞതുകിനു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. “ഓ! എന്നീരു ഒരു പൊതിക്കേടു് അവിടെ എവിടെയോ വച്ചു് മറന്ന പോയല്ലോ ? അതത്യാവശ്യമായും കയ്യിലിരിക്കേണ്ണ തായിരുന്നു. തിരിച്ചപോയി എടത്തുകൊണ്ടവരാമെന്ന വച്ചാൽ വളരെ കൂറവുമായിപ്പോയി. നടക്കവാൻ മടിയും തോന്നുന്നു.” ഇതു കേടു ഉടൻതന്നെ “അതു വച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥലം പറഞ്ഞു തന്നാൽ ഇപ്പോൾതന്നെ പോയി എടത്തുകൊണ്ടു വരാം. യാതൊരു വിഷമവുമില്ല. ഇവിടെയീരുന്ന വിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടാൽ മതി.” എന്ന നാരാധാരമുക്ക സ്വാമികൾ പറഞ്ഞു. ‘വെളിച്ചവുമില്ല. തുരിയ്ക്കുമാണുല്ലോ ?’ എന്നായീ സ്വാമിതിരവടികൾ. ‘അതൊന്നും

സാരമീല്ല. ഇപ്പോൾതന്നെ കൊണ്ടവരാം' എന്നപറഞ്ഞു പൊതിക്കെട്ട് വച്ചിരുന്ന സ്ഥലം എത്താണ്ടോനു ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കി നാരായണമുത്രസ്പാമികരാ യാത്രയായി കഴിഞ്ഞു. കുച്ചുടാം ചെന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ സ്പാമി തിരുവടികരാ തിരികെ വിളിച്ചു 'പോങ്കണാ. നാം ഉദ്ദേശിച്ച സ്ഥലങ്ങേൽക്കെത്തെന്ന പോകാം.'എന്നു പറഞ്ഞു അവർ തെരിച്ചു മനോഭ്രതതന്നെ യാത്രയായി. ആയിട്ടു സ്പാമിതിരുവടികളുടെ ആടക്കൻ നാരായണമുത്രസ്പാമി കരാ ഉപദേശത്തിനവേണ്ടി നിർബന്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കു കയായിരുന്നു. ശിഷ്യത്വം സ്പീക്രിക്കാൻ ഒരുണ്ടുന്ന ആളിനെ ഒന്ന് പരിക്ഷിക്കാനായിരുന്നു സ്പാമികരാ ആ പൊതിയുടെ കാഞ്ഞു. പാഞ്ഞത്തു. നാരായണമുത്രസ്പാമി കരാ ആ പരിക്ഷയിൽ വിജയിയായി. അദ്ദേഹം ധീരനം ഉപദേശാർഹനമാണെന്നു സ്പാമികരാക്കു മനസ്സിലായി.

വിനെങ്കിൽ. അവർ ഒന്നിച്ചുതന്നെ കഴിഞ്ഞവനു. അതിനിട്ടു ' ഒരു വെള്ളത്ത് ഷഫ്റ്റ് ഡൈവസ് സസ്യകൾിന്റെ വാഹനപുരം. ആരുടുകരയിലുള്ള ഒരു മണൽത്തിന്റെ യിൽപ്പച്ചു ' ബാലാസുഖ്യമന്മുക്കെന്നു സുന്ധസിലുമായി കൂടിച്ചു പത്രർഭഗാക്ഷരിമന്ത്രം. നാരായണമുത്രസ്പാമികരാക്കു സ്പാമിതിരുവടികരാ ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു. അതിനു ശേഷം നാരായണമുത്രസ്പാമികരാ തുടർച്ചയായി വളരെ നാശം, സ്പാമിതിരുവടികളോടുകൂടി ശുദ്ധംശാതലുന്നനായി വാമനപുരം, തിരുവനന്തപുരം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചുിരുന്നു.

അക്കാലത്താണു നാരായണമുത്രസ്പാമികളെ യോഗവേ ഭാന്താദികരാ, സ്പാമിതിരുവടികരാ പരിശീലിപ്പിച്ചതു. വേവരി മുതലായ യോഗമുന്നുകളും തമിഴിലും സംസ്കൃതത്തിലുമുള്ള വേദാന്തശാസ്ത്രങ്ങളും മഹാബുദ്ധിമാനായ നാരായണമുത്രസ്പാമികരാ വളരെ വേഗത്തിൽ ഗ്രഹിച്ചു, സത്തു

സാമാന്യവേബാധത്തിൽ ആ ഗ്രാമപിശ്ചക്കാക്ക്⁹ അനുഭവ സാമ്യം സിലുച്ചതോട്ടുടർന്നു സ്വാമിതിരവടികയാ നാരായണഗ്രാമപാമികക്കെല്ല തുല്യനിലപാതയിൽനിന്നു കത്തിയി നന്ന. പ്രായത്തിലും അവക്കു വലിയ അന്തരഫണ്ടായിര നീലി. അനു¹⁰ അവർ രണ്ടുപേരും ഓനിച്ചു¹¹ പല ഗുമ പ്ലേറകളിലും പോയി പുതിയ പുതിയ ഗുമമ്പദ്ധം എടുത്തു പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കൂട്ടാതെ സ്വാമി തിരുവടികയാ ശീതം, വാദ്യം, മുതലായ അനുകൂലകളകളിൽകൂടി പ്രാവീണ്യം സ്വന്നാഡിച്ചു. എന്നാൽ നാരായണഗ്രാമപാമികയാക്കു അതുകൂളിൽ രാജവേബാധമായിരുന്നുകൂടിലും, പരിശീലനവാസനയോ പരിശുചമോ ഉണ്ടായിരുന്നീലിലും. അക്കാലത്തു¹² അവർ രാപകലോഴിവില്ലാതെ മരത്പാമല മുതലായ വനപ്രദേശങ്ങളിലും മറ്റും സഞ്ചരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ദൈയുറാറിന്നീരുന്ന തീരത്തിലെത്തി. നല്ല വേന്നല്ലാലമായിരുന്നതിനാലും ചന്ദ്രികാജ്ഞളും രാത്രി യായിരുന്നതുകൊണ്ടും ആ മന്ത്രപ്രവർഷി മേഖലയ്ക്കു ഒരു യാത്രചയ്യാമെന്നും അവർ തീരുമാറ്റിച്ചു ഇടങ്ങുന്നില്ലെങ്കിലും വിശ്രമിച്ചും നടന്നു. കിടന്നു. നേരു. വെള്ളത്തപ്പോഴേണ്ണും ഒരു അങ്ങവിസ്മയത്തു¹³ ചെന്നുചെന്ന് അവിടെ നൂറാടികര കഴിച്ചു¹⁴ മലമുകളിലുള്ള ഒരു നല്ല ശിലാതലവത്തിൽ ഇരുന്ന വിശ്രമിച്ചു. തലേദിവസത്തെ നടപ്പും ഉറക്കമീ ഇല്ലും. അവരെ വളരെ ക്ഷീണിപ്പിച്ചിരുന്നു. അടക്കാലണ്ടും ജനവാസമില്ലാതെന്നതിനാൽ കേഷണാധനങ്ങൾ കീടി വാനും സൗകര്യവണ്ണായിരുന്നീലും. രണ്ടുപേരും നല്ലതു പോലെ വിശ്രന്നു. ഏകദേശം പകൽ 11 മണി സചയ മായതോട്ടുടർന്ന സ്വാമിതിരവടികക്കെല്ല അവിടെയിരുന്നതി യിട്ടു നാരായണഗ്രാമപാമികയാ അവിനെന്നിനും പോയി അക്കലെ എവിടെയോന്നിനു കുറെ കേഷണപദാത്മഘട്ടം. കൊണ്ടും രണ്ടുമണിക്കൂട്ടശുശ്ചം തിരിച്ചെല്ലവനും ആ കേഷണ സാധനങ്ങൾ മുഴുവൻ സ്വാമിതിരവടികളുടെ സന്നിധി

യും സമപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ ധീരനായിരന്ന നാരാധൻ മുക്കസ്പാമികളുടെ നേതൃത്വാളിൽനിന്നു ധാരധാരയായി കല്ലുനീർ ചൊഴിയുന്നണായിരുന്നു. കൈണാശീതളസ്പാ നന്നായ സ്പാമിതിരവടികൾ ആ കല്ലുനീരിനുള്ള കാരണം ചൊഡിച്ചപ്പോൾ “അവിടുന്ന് ഇത്രയും സമയം വിശനീരിക്കേണ്ടിവന്നല്ലോ, എന്ന വിചാരിച്ചാണോ.” എന്ന നാരാധൻമുക്കസ്പാമികൾ മറുപടി പറഞ്ഞു. ഈ സംവേദത്തെ അനുസ്മരിച്ചുകാണും, വീതോദ്ദൃഷ്ടിയനായി ഒന്ന് പാമമുകപാഡർ നാരാധൻമുക്കസ്പാമികൾ ഇരിക്കുന്ന സദ്ദൂകളിൽ പല ഭാരവോക്കുള്ളും പറയുമായിരുന്നു.

അനും ആ ക്ഷേണം അവർ രണ്ടുപേരും ത്രഷ്ണികരമായിക്കഴിച്ചു “അവിടത്തെന്ന വിശ്രമിച്ചു. അഞ്ചിടെ നേരണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ സ്ഥലത്തിന്റെ നാതിട്ടുരപരിസരങ്ങളിൽ പാത്രിയുന്ന കുറെ ഇംഗ്ലീഷ് മറ്റും അവിടെ വന്നു ആ മഹാജനക്കുള്ള സദർശിച്ചു. ഇവർ അമാനഷപ്രഭാവരായ രണ്ടു യതീശവരഹാരാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ആ ക്ഷതകാർ അവക്കു വിശ്രമിക്കാൻ യോഗ്യമായ പണ്ണ്ണശാലയും മറ്റു സ്ഥകയ്ക്കുള്ളൂ. അവിടെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊട്ടതു. അതിനെന്നതുടർന്ന് മുന്നാസ്കലാല തേതാളം. അവർ രണ്ടുപേരും ആ സ്ഥലത്രുതനു കഴിച്ച കൂട്ടി. ഈ വിവരം നാട്ടുക്കു പരക്കക്കയാൻ നാട്ടിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും. അനവധി ക്ഷതകാർവന്നും ആ പരിപൂർവ്വചരണങ്ങാൽക്കെടുത്ത അനന്തരം. വാങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മുഹമ്മദിപരഹാരായ ആ പൂജ്യപാദങ്ങളുടെ വിശ്രമ സങ്കേതമായിരുന്നു ആ സ്ഥലമാണും സുപ്രസിദ്ധമായ അങ്ങവിപ്പറിഞ്ഞു. അന്നായിരുന്ന സ്പാമിതിരവടികൾ നാരാധൻമായിരുന്നു. അവരുടെ നേതൃത്വാഖ്യാനമന്ത്രിനുള്ളിൽ പ്രോപ്രീപ്പിച്ചതു “അ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ക്രവാ തുണ്ണനാശാൻ അവർക്കു ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. “ഇംഗ്ലീഷുടെ വംശത്തിനു എന്തെങ്കിലും ഉയർച്ച ഉണ്ടാക്കവാനായി ശ്രമിക്കുന്നു”

തിരു നാരായണമഹാദേവക്കുളം പ്രതിപൂജയും മഹാപുരി ശ്രീ ചട്ടമിസ്പാമിതിരിക്കുളം ആയും ഇംഗ്ലീഷ് മരക്കെതക്കെതല്ലും. നാരായണമഹാദേവക്കുളം ക്ഷേത്രപ്രതിപൂജയും നില്പിക്കാൻ പഠിപ്പിച്ചതു ചട്ടമിസ്പാമിക്കുളം ആയ വിപ്രാന്തരം നാരായണമഹാദേവക്കുളം ക്ഷേത്രത്തിൽ ശിവലിംഗപ്രതിപൂജയിൽക്കൊന്തു ചട്ടമിസ്പാമിക്കുളം കരിക്കാലം വിശ്രമിച്ചു സ്ഥലത്താണ്. അവിടെ യോരു ശിവലിംഗങ്ങാക്കണമെന്നപറഞ്ഞു പ്രതിപൂജിക്കാൻല്ലെങ്കിലും സ്ഥാനം കാണിച്ചുകൊടുത്തതുപോലും ചട്ടമിസ്പാമിക്കുളം യിരുന്ന എന്നു് എന്നിക്കു നല്കുപോലെയാണെന്നും.' * ഇതിൽനിന്നും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയാലരണത്തിനു സ്പാമിതിരിക്കരിക്കുകയും എന്നു് ഉൾപ്പെടെയാണും എന്നു് ഉൾപ്പെടെയാണും.

അങ്ങനെ ശിവപിപ്പുരാത്തു വിശ്രമിച്ചുവരെവ ഓവർ സൈയർ ശ്രീ ക്ഷേത്രപ്രവീഞ്ഞ അവർക്കുളം ആളുകൾ അനേകം ശിച്ചവന്നു സ്പാമിതിരിക്കുളം തിരിക്കുന്നപുരത്തെങ്കും കൊണ്ടുപോയി. നാരായണമഹാദേവക്കുളം അന്നും കാണി തയ്യാറായി. എന്നാൽ അവരെ ഉച്ചചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ക്ഷേത്രമാക്കു് ആയു വളരെ സകടകരമായി തോന്നു കയാൽ ‘നാരായണൻ ഇവിടെ താമസിക്കും. ഞാൻ ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞുതിരിയെ വരും’ എന്ന പറഞ്ഞിട്ടുായിരുന്നു സ്പാമിതിരിക്കുളം പിരിഞ്ഞതു്. നാരായണമഹാദേവക്കുളം ശിവക്കു ശ്രദ്ധിക്കാനുത്തരാക്കു നിക്കുമനായിരുന്നുകാലം. തന്റെ മുത്താമ്പൻറെ വേദപാടു് അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ ഒക്കുശക്കരമായിരുന്നു.

പരമമഹാദേവക്കുട്ട തിരിക്കുന്നപുരത്തു ചെന്ന പ്ലോഡ്, ക്ഷേത്രപ്രവീഞ്ഞ ഓവർസൈയറുവർക്കുകൾക്കു മുഖാറു

* ശ്രീ പറമ്പുർ ഗോപാലപിള്ള എഴുതിയ ‘‘ശ്രീ ചട്ടമിസ്പാമിക്കുൾ’’ 394-ാം പേജ്.

പുണ്ണു സ്ഥലം മാറ്റമാണെന്നും, അദ്ദേഹത്തോടൊന്നിച്ചു സ്വാമിതിരവടികളും അങ്ങോടു ചെല്ലണമെന്ന നിബ്രംഗ മായിരിക്കുന്ന എന്നും അവിട്ടേതുകരിയാൻ കഴിഞ്ഞു. അങ്ങെനെ അവരെല്ലാം ഒന്നിച്ചു് തിരവടികൾ മുപ്പാറുപുണ്ണുതാന പോയി. കുറച്ചകഴിഞ്ഞു ശ്രീനാരായണമുരക്കുപാമികൾ അങ്ങവിപ്പിച്ചുതുന്നിനു് കാൽനടയായി മുഖാറുപുണ്ണുവനു സ്വാമിതിരവടികൾ സന്ദർഭിച്ചു. അവൻ ഒരുമിച്ചു മുഖാറുപുണ്ണു, ആലുവാ, പറവുർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ കുറച്ചനും വിശ്രൂചിച്ചു. അന്നാണു് വടക്കൻ തിരവിതാം കൂറിലെ മുഴുവനുപ്രമാണികൾക്കു നാരായണമുരക്കുവിനെ പരിച്ചുപ്പെട്ടവാൻ കഴിഞ്ഞത്തു്. മുകാലത്തിനും ശ്രീ ചട്ടവിസ്പാമി ചാദങ്ങൾക്കു തെക്കൻതിരവിതാം കൂറിൽ പല ശിഷ്യരൂപം ഉണ്ടായിരുന്ന ശ്രീ പെരുന്ന ശ്രീ കൃഷ്ണവൈദ്യൻ, ശ്രീ വൈക്കംതരീ കേശവൻവൈദ്യൻ മുതലായ പ്രസിദ്ധരാർ അക്കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടവരാണു്. അന്നത്തെ കാലത്തു തീണ്ടലുള്ളവരെന്ന ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നവരുടെ ഗൃഹങ്ങളിൽനിന്നും കേശണംകഴിക്കുന്നതിനു സ്വാമിതിരവടികൾക്കു യാതൊരു മടിയില്ലായിരുന്ന എന്നുള്ളതു് അവിട്ടെത്തു സമഖ്യാലീയയാണു് പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതു്.

ഈതു പ്രസ്താവിച്ചു തിരികെന്ന നാരായണമുരക്കുപാമികളുടെ ആദ്യാത്മികമായ സകല ഉൽക്കുഷ്ഠത്തിനും കാരണമുന്നേതനായിരുന്നതു പരമഭട്ടാരാജു് ചട്ടവിസ്പാമിതിരവടികളാണെന്നും, നാരായണമുരക്കുപാമികളുടെ സന്ധ്യാസപരവര ചട്ടവിസ്പാമിതിരവടികളിൽനിന്നുണ്ടായ താണ്ടാണും വ്യക്തമായില്ലാ.

എന്നാൽ നാരായണമുരക്കുപാമികളുടെ ഗുരു, ശ്രീ ചട്ടവിസ്പാമിതിരവടികളുണ്ടും സ്ഥാപിക്കാൻ ചീലർ ശ്രമിച്ചു വരുന്നതയിക്കാണും. അതു് ആടിസ്ഥാനത്തുമിത്തമായ

ശ്രമാബന്ധനള്ളതിനും ഗ്രാമഗിഷ്യനാരാധ അവർ രണ്ട് പേരുടെയും വാക്കുകൾതന്നെ പ്രമാണങ്ങളാണു് ‘പ്രഹഞ്ച്’ നീലക്കുളതീമ്പാദസ്വാമികൾ എഴുതിയിട്ടുള്ള ‘ദേവാച്ഛ്വാ പദ്ധതി’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന് 10-4-92-ൽ ആലുവായിൽ വെച്ചു് ശ്രീ ചട്ടമിസ്വാമിതീരവട്ടികൾ ഒരു ഉപോദ്ധും ലഭാതും എഴുതിയിട്ടുള്ളു് അതിൽ ‘ദേവാഗ്രജത്താനപാരംഗ മതജ്ഞു്’ — ദേവാഗ്രജത്താനപ്രഫേഷൻഡേ സന്തുഥായരീത്യാ ഗ്രഹിക്കണം പരിശീലനിക്കണം ചെങ്കു് ആന്ത്രജ്യപദ്ധതി ലൈത്രതന്ത്രത്തിനും — അനേകസംവശിഷ്ടകാലം എംബനാട്ടുടക്കി വസിച്ചിട്ടുള്ളു എൻ്റെ പ്രമാണഗിഷ്യൻ നാരാധനാർത്ഥ എന്നപറയുന്ന ആരം ആ സമുദ്രാധിക്കരിക്കേണ്ട ആഖ്യത്വം നാ ത്തിനായി അവരുടെ ഇടയിൽ ദേവാച്ഛ്വാദിയെപുരണ്ണരിച്ചു ബഹുവിധകാന്ത്രങ്ങളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യമണ്ഡാക്കിയതുപോലെ മരിറാൽ സമുദ്രാധിക്കരിക്കുന്ന സ്വയംകൂത്താനത്തിലെ വന്നക്കുറിയ അനേകച്ചുഡായിനപുത്രത്തിനെ ആിഷ്ടാസനും ചെങ്കു വാൻ പരിതീയഗിഷ്യൻ (ശ്രീ നീലക്കുളതീമ്പാദ സ്വാമികൾ) ഇങ്ങനെ ഗ്രന്ഥകരണംഡിയിൽ പ്രവർത്തിക്കു നന്നു് ഗ്രാമാന്തരതാല്പൂര്വദൃഢ്യം ചാരിത്രാത്മ്യം നക്കം യിരിക്കുന്നു.’ എന്ന ദേവാപ്പുട്ടത്തിയിട്ടുള്ളു്. അന്തുപോലെ തന്നെ, സ്വാമിതീരവട്ടികൾ ‘മോക്ഷപ്രാപിപവണ്ണനാം’ എഴുതാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ, ‘അവിട്ടനും ആ ഗ്രന്ഥാമൃത ആദേതി! എന്ന കാണിച്ചു് ആലത്തുറ ശിവയോഗിയുടെ ഗിഷ്യനാരാധ തെക്കേടത്തു രാമൻപാഠു മതലാധ മാന്യ ഹാർ കടത്തുത്തത്തിയിൽനിന്നു് 26-1-90-ൽ ഒരു എഴുത്ത യച്ചിരുന്നു. * അതിൽ, ‘അവിട്ടതെ ശ്രമങ്ങൾക്കാനിനും മോക്ഷപ്രാപിപമാകട്ട അതിക്കു കത്തുവാകട്ട എതി രാധി നില്ലുന്നില്ല. ഈ സ്ഥിതിക്കു് അവിട്ടനും മോക്ഷപ്രാപിപത്തെ എതിക്കുന്നതിനും എന്നു ന്യായയുംതന്നുള്ളു

* ഈ എഴുത്തു് ശ്രീ നീലക്കുളതീമ്പാദസ്വാമിവരിത്രസം ചയം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ 53-ാം പേജിൽ പ്രസിദ്ധപ്പുട്ടത്തി യിട്ടുള്ളു.

തു? നാരായണമുരുക്കസ്പാമിയുടെ ക്ഷേത്രസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു പീലി തകസ്സും ഉണ്ടാകുന്നതിനോടുവെച്ചിരുന്ന പീലി മുഴുവൻകുമ്പ് മോക്ഷപ്രദീപം ഒരു സഹായമായി ഭവിച്ചിരിക്കാം. അതിനിടക്കു അവിട്ടുനന്നതിനു ചാടിവീഴ്ന്നു? നാരായണമുരുക്കസ്പാമിയുടെ നേരീടെട്ട്! വാരിക്കട്ടു! ജയിക്കട്ടു! അമവാ തോട്ടുട്ടു! നാരായണമുരുക്കസ്പാമി, അവിട്ടുത്ത ആളുംതന്നോ ശിഷ്യനോ സഹപാഠിയോ ആയിരിക്കാം. ആയിരിക്കട്ടു! അവിട്ടേതാട്ട വല്ല സംശയം ചോദിച്ചും പറഞ്ഞുകൊടുക്കണം.. അല്ലാതെ നാരായണമുരുക്കസ്പാമിയെ അവിട്ടു മാറിനിറ്റത്തിയിട്ടു അവിട്ടു നേരിട്ടുമോ?" എന്ന ചോദിച്ചിട്ടുള്ളതിനു ശ്രീ ചട്ടമിസ്പാമിതിരിക്കുടികരം അയച്ച മറുപടിയിൽ ഇങ്ങനെ കാണുന്നു; * 'എന്നും, മുമ്പു' ദേശജംഞ്ചാനവിഷയങ്ങളിൽ എൻ്റെ ശിഷ്യനായിരുന്നതുകൊണ്ടു നാരായണമുരുക്കസ്പാമി എന്ന ആളും, മുഴുവരിൽ പീലിയും തങ്ങളിൽ പഴയ പരിചയക്കാരാണു്. അവർ സ്വജനക്ഷേമത്രം ക്ഷേത്രപ്രതിഷ്ഠ മിതലായവ നടത്തുന്നതായി കേരളവിയുണ്ടു്. ८१. യാളിനു് (നാരായണമുരുക്കസ്പാമികരക്കു്) മതവാദത്തിനിരിഞ്ഞാമെന്ന തോന്നുന്ന കാലത്തു് അതിലേക്കായിട്ടു മരിറാത്തതുടെ സഹായമോ ഉപദേശമോ വേണ്ടതായി വരുമെന്ന തോന്നുന്നില്ല.'

നാരായണമുരുക്കസ്പാമികളുടെ ജീവിതകാലത്തുന്ന സ്പാമിതിരിക്കുടികരം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഈ രണ്ട് പ്രസ്താവനകളുംനിന്നും അവിട്ടുത്ത സ്വാധീനതനായ ഒരു ശിഷ്യപ്രധാനനാണു് നാരായണമുരുക്കസ്പാമികളുടും സ്വാധീനനാണു്:

ഈ നാരായണമുരുക്കസ്പാമികരം
നബജജരികാസ്ത്രാത്തതിൽ തന്നെ മുരുക്കനാമനായ ചട്ടമിസ്പാമിതിരിക്കുടിക്കുള്ള സ്വരിച്ചുകാണുന്നു. അതിങ്ങെന്ന യാണു്:

* ശ്രീ നീ. തീ. ചാ. ചരിത്രസച്ചയം 60-ാം പേജ്.

‘‘ശിശ്രൂനാമഹരോരാജതാം
കരോമി ശിരസാ വഹൻ
‘നവമഞ്ചരികകാം’ ശ്രദ്ധി—
കര്ത്തമഹന്തി കോവിഭാഃ.’’

ഈതിലെ ‘ശിശ്രൂനാമ’ പദം ‘കരത്തൻ’ എന്ന പദ തനിന്റെ സംസ്കൃതത്തിലും അഥവാമികളിൽ ‘അരബ്യപതപാരിജാതം’ എന്ന സംസ്കൃത ഗമത്തിൽ ‘ശിശ്രൂനാമമന്മനോഃ പദാരണാി.....’ എന്ന ത്രഞ്ചായ പദ്യവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ‘ശിശ്രൂഗവത്’ പദങ്കം എന്ന സ്നേഹത്രഖം ഈതിന തെളിവാണും.

എന്നാൽ ഇക്കാല്പും വക്ലേനിനും ‘ആരാധനയണ യഥപ്രചാണസദക്കാർ പ്രസിദ്ധപ്രസ്തിയിട്ടിള്ളി’ മുക്തിയാണ ദോഷവന്നിർ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ശ്രീ ചട്ടപ്പി സ്വാമിതിയവടികയിൽ ശ്രീ നാരാധനമുരുക്കാമികളിൽ സതീത്മ്യനാണും ‘ശിശ്രൂനാമ’ മുക്തപദംകൊണ്ടു സ്ഥാപിക്കാൻ വളരെ പണിപ്പെട്ടിട്ടിള്ളതായികാണുണ്ട്. സോ വനിറിൽ പറയുന്ന ഭാഗം ഇങ്ങനെന്നാണും: “കരകഴിഞ്ഞത പ്രോഡ സ്വാമി (നാരാധനമുക്തസ്വാമി) പത്രപ്പുള്ളിൽ ശ്രീ മാൻ കമ്മനപള്ളി രാമൻപിള്ളിയാശാന്നിൻ ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിക്കയും ഉപരിഗമനഭാവം വായിക്കുയും ചെയ്യുതായും ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ ശേഖരപ്രസ്തിയിട്ടിട്ടുണ്ടും. അക്കാലത്തു സ്വാമി രചിച്ചിട്ടിള്ള സംസ്കൃതകൃതികളിൽ ഒരുവിൽക്കാണുണ്ട് സംസ്കൃതക്കരിപ്പിൽനിന്നും ഇക്കാല്പും വ്യക്തമാക്കുന്നും. ‘ബാലരാമാന്ത്രവാസിനാനാരാധനാനുത്തര ചിത്രം’ ഇങ്ങനെന്നാണും ആ കാരിപ്പു കാണുന്നതും. ഇങ്ങനെ തനിൽ ‘നവമഞ്ചരിയുടെ ആരംഭത്തിൽ ‘ശിശ്രൂനാമഹരോരാജതാം’ എന്ന ത്രഞ്ചായ ഒരു ‘അമ്പിട്ടുപ്പും’ ഉണ്ടും. കരത്തൻപിള്ളിചട്ടപ്പി പറഞ്ഞിട്ടുതിയതാണും ആ മഞ്ചരിയെന്നും മനസ്സിലാക്കാം. ‘ചട്ടപ്പി’ എന്ന വാക്കും ഒരു

ഹ്രദയിന്റെ കീഴിൽ പ്രധാനമായ ഒരു വിദ്യാത്മികളെല്ലാം 'ഭേദററിൽ' ആണോ. പക്ഷേ അതു ആശാൻ (ഹ്രദ)എന്ന അത്മത്തിലാണോ പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നതു. ശ്രീ ചട്ടമി സ്വാമിക്കളെ ഒരു ജൈപ്പസഹാദരാനപ്പോലെ സ്വാമി സ്നേഹിച്ച ബഹുമാനിച്ചിരുന്നു. പലേ മഹാനായകമായി സ്വാമിയെ പരിപയപ്പെട്ടതിലുണ്ടിരുന്ന ചട്ടമിസ്വാമികൾ തന്നെയാണോ തിരുവനന്തപുരം റാഡിയോസിറ്റിലെ സുപ്രഞ്ചായിരുന്ന ശ്രീ തജ്ജാട്ടുവവർക്കളേയും പരിചയ പ്പെട്ടതിയതു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിച്ച രണ്ടുപേരും യോഗാദ്ധ്യാസമാർജ്ജനങ്ങൾ കരേക്കാലും ശില്പി ചുണ്ടു. പിന്നീട് രണ്ടുപേരും ഓമിച്ച പല സ്ഥലങ്ങളിലും സഖ്യാക്കകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്."

മെൽ കാണിച്ച പ്രസ്താവനയുടെ ആദ്യഭാഗംകൊണ്ടു, ശ്രീ ചട്ടമിസ്വാമിതിരുവടികൾ നാരായണഗ്രാമസ്വാമി കള്ളമാനിച്ചു കമ്മപുള്ളി ആശാൻറെ കീഴിൽ പഠിച്ചിരുന്ന എന്നും അന്നത്തെ 'മോണിററ്' സ്ഥാനം സ്വാമി തിരുവടികൾക്കായിരുന്നുമാണോ സോവനീർകാർ ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു എന്ന തോന്തരം. പക്ഷേ 'ബാല രാമാനേവാസിനാ നാരായണന വിരചിതഃ' എന്നളളതു കൊണ്ടു ആ ഉദ്ദേശ്യം സഹഘടമായി എന്ന തോന്തരില്ല.

സ്വാമിതിരുവടികൾ പഠിച്ചതു കമ്മപുള്ളിരാമൻ പിള്ളയാശാൻറെ ത്രട്ടയല്ലെന്നും പേട്ടയിൽ രാമൻപിള്ള യാശാൻറെ ത്രട്ടയാശാനന്നും മേല്പറഞ്ഞ ചരിത്രാഭ്യാസങ്ങൾ കൊണ്ടറിയാവുന്നതാണോ. എന്ന മാത്രമല്ല, കമ്മപുള്ളിയാശാൻറെ കളരിയിലെ 'ചട്ടമി' നാരായണഗ്രാമസ്വാമികളായിരുന്നു മി. മുഖ്യാന്തരു കമാരനെഴുതിയ നാരായണഗ്രാമസ്വാമികളുടെ ജീവചരിത്രം ഓന്നാംഭാഗം 94-ാം പേജിൽ കാണുമ്പെട്ടു വാദത്തിനവേണ്ടി സോവനീർകാരുടെ അഭിപ്രായം സ്വീകരിച്ചാൽതെന്നയും, തന്റെ

മുക്കാമെന്നു പറയപ്പെട്ടുന്ന കമ്മപിള്ളി രാമൻ പിള്ളിയാശാൻറെ ത്രിട പഠിച്ചുകാണ്ടിരിക്കുന്ന കാലത്താണ്⁹. ആ ഗുന്ധം രചിച്ചതെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെ സൂര്യികാതെ ക്ഷാസ്ത്രിലെ മോണിററാഡ മുക്കാമെന്നു ആളാണ് ശ്രീ നാരായണമഹത്ത്വപാമികകളുന്നു¹⁰ ബ്രഹ്മിയുള്ളവക്ക് വിചാരിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ഇതിൽനിന്നും ഗ്രഹിക്കേണ്ടതു നാരായണമുക്കാമികൾ കമ്മപിള്ളിയാശാൻറെ ത്രിട സംസ്കാരം പഠിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും നവമജ്ഞരിക മതലായവ എഴുതിയതു¹¹ ശ്രീ ചട്ടപിസ്പാമി തിരുവടികളുടെ ശിഷ്യനായ തിനശ്ശേഷമാണെന്നാണ്¹².

നാരായണമഹത്ത്വപാമികൾ കമ്മപിള്ളിയാശാൻറെ അട്ടക്കാൻ നിന്നും പഠിത്തു നിറവെച്ചുന്നതു¹³ 1055-ാമാണ്ടാണെന്നും ശ്രീ ചട്ടപിസ്പാമിതിരുവടികളും കണ്ണുന്നതു¹⁴* 1060-ാമാണ്ടാണെന്നും ‘നവമജ്ഞരിക’ എഴുതിയതു¹⁵ 1084-ാമാണ്ടാണെന്നും ശ്രീ നാരായണമഹത്ത്വപാമികളുടെ ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ പറഞ്ഞു കാണുണ്ടും.

‘മുക്കാമെന്ന സൊവനീറിൽ’ പറയുന്ന പ്രകാരം ശ്രീ ചട്ടപിസ്പാമികൾക്കു് തെക്കാട്ടു് അയ്യാവു് അവർക്കളിൽനിന്നും ഹംഗോഗവിഷയകമായി ചില പരിശീലനങ്ങൾ സിഖിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ശ്രീനാരായണമഹത്ത്വപാമികളുടെ ദയാഗശംഖനോപദേഷ്യാവു് പരമഭാരം ശ്രീ ചട്ടപിസ്പാമികൾത്തെന്നയാണെന്നു് ആ മഹാത്മാക്കൾ റണ്ടുപേരും സമ്മാനിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ശ്രീ നാരായണമുക്കാമികളുടെ ആദ്യാത്മികഗൃഹങ്ങൾക്കാട്ടു് അയ്യാവു് ആണെന്നു് ഒസാവനീർകാർ പറയുന്നതു ശരിയല്ല. തെക്കാട്ടു് അയ്യാവു് അവർക്കൾ ഒരു ഹംഗയാഗി മാത്രമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു് ശംഖനയോഗം മീതവും

* 1058-ൽ ആണു് അവർ തമിൽ കണ്ണതെന്ന ബഹുമാനിയിൽപ്പാദപരമഹംസസ്പാമികളിൽനിന്നുണ്ടെന്നുണ്ട്.

വശവും അല്പാതിരുന്ന കമ അദ്ദേഹത്തെ പരിചയരുണ്ടായിരുന്ന പല പണ്യത്തൊരിൽന്നും എന്നിക്കൊഡിയുവാൻ കഴിഞ്ഞതിട്ടണ്ട്. ശ്രീ ചട്ടപ്പിസ്പാമികളോ ശ്രീ നാരാധരന്മാരുടെസ്വാമികളോ ഹംഗരാഗം മോക്ഷസാധനമായി കരതിയിരുന്നുണ്ട്. ഹംഗരാഗമാർത്ഥത്തിലും രാജയോഗമാർത്ഥത്തിലും ഉള്ള പല അട്ട്യാസങ്ങളും ആദ്യകാല നേരിൽ സിദ്ധവർക്കരിച്ചിരുന്ന ആ മഹാത്മാക്രാന്തി മോക്ഷസാധനമായിട്ട് കരതിയിരുന്നതും അപേപ്രതജ്ഞനൊന്നെത്തെ മാത്രം ശായിരുന്നുവെന്നും ആത്മസംക്ഷാരത്തിന്റെ അവരെ സമീപിച്ചിട്ടില്ലവെക്കല്ലും അറിയുവാൻ കഴിഞ്ഞതിട്ടണ്ട്. ശ്രീ നാരാധരന്മാരുടെ സ്വാമികൾ വിരചിച്ചിട്ടില്ല, 'ആരേമാപദ്ധതിക്കം', 'ഭർത്താവാലു' മുതലായ അപേപ്രതജ്ഞനശാസ്ത്രാനുഗ്രഹമാണും അദ്ദേഹം. ഒരു അണ്ടാനാചാര്യരുന്നുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന വാസ്തവത്തെ പ്രവ്യാപനം ചെയ്യുന്നു. ആ സന്തുഷ്ടായം അദ്ദേഹം ഏവിടെ നിന്നെന്നുകൊണ്ടും പരിശീലനിച്ചതായിരിക്കും. ശ്രീ അയ്യാവും അവർക്കളിൽനിന്നും ആരും വേദാന്തം അദ്യസിച്ചതായിട്ട് റിയുന്നുണ്ട്. ശ്രീ ചട്ടപ്പിസ്പാമികൾ, ചാടിയറ ശ്രീ മദ്യ വർപ്പിയ്ക്കും, മണക്കാടും ശ്രീ കൃഷ്ണപ്പിയ്ക്കും വൈദ്യൻ, ഒരു ഗണകൻ, ഇതും പേര് ഹംഗരാഗവിഷയത്തിൽ ശ്രീ തെക്കാടും അയ്യാവും അവർക്കളുടെ ശിഷ്യമാരാണും. ഈവരിൽ ശ്രീ ചട്ടപ്പിസ്പാമിപാദങ്ങളും പുജ്യപ്പും ശ്രീ ചാടിയറ മാധവൻപിയ്ക്കും അവർക്കളും മാത്രം വേദാന്തികളായിരുന്നുണ്ട്. ശ്രീ ചട്ടപ്പിസ്പാമികളുടെ വേദാന്താല്പസനം ഇവ ലേവന്തതിൽനിന്നും വെള്ളിവാക്കിട്ടിണ്ടല്ലോ. സുപ്രസിദ്ധനായ രാമഖ്യാപസ്വാമികളിൽനിന്നും ചാടിയറ മാധവൻപിയ്ക്കും അവർക്കൾ വേദാന്തം അദ്യസിച്ചതും. ഇതിൽനിന്നും അയ്യാവും അവർക്കൾക്കും മഹാജന്മാനിയായ ഒരു ശിഷ്യനെ സന്പാടിക്കാൻ ലേശവും കഴിവില്ലായിരുന്നുവെന്നും വ്യക്തമായണ്ടും. ശ്രീ നാരാധരന്മാരുടെസ്വാമി

കരക്കു അയ്യാവിനെ പരിപയപ്പെട്ടത്തിക്കൊട്ടത്തു് ചട്ടവിസ്പാമികളാണെന്നുള്ള കാൽത്തിൽ ആൽ. വി.സ മതിക്കേന്നില്ല. നാരാധാരസ്വാമിക്കാ സമീപിക്കേന കാലത്രതനെ ചട്ടവിസ്പാമിക്കാ യോഗജതാനവിഷയങ്ങളിൽ അപാരപാണ്ഡിത്യു. സന്പാദിച്ചിരുന്നതായി നാരാധാരസ്വാമികളിട ജീവചരിത്രകാരന്മാർ പോലും രേഖപ്പെട്ടത്തിക്കാണെന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു യോഗജതാനപരിശീലനത്തിനവേണ്ടി ശ്രീ നാരാധാരസ്വാമിയും അയ്യാവിനെ ആരുധിച്ചവെനു് പറഞ്ഞതു ശരിയല്ല. 'വാഴവിളമരിത്തു്' ജ.ി. നാണ എന്ന മാനുസ് എഴുതിയ ശ്രീനാരാധാരാംപചശിതം വന്നിപ്പാട്ടിൽ,

'പണ്ടിവപാദം ജീച്ചന്തപുരാതമന്നാര
പണ്ടിവദാസാഹരയനാം യോഗിയൈക്കണ്ട
സപാഗതോക്തികളും ചൊല്ലിയാഗമജതനോട് ചേന്ന
യോഗവിദ്യാല്യാസവും ചെയ്യുന്നതേഹം.'

എന്നും, കീഴേക്കെല്ലുട ശ്രീവേലിക്കരെ എം. സി. കണ്ണത രാമൻവെദ്യൻ അവർകളാൽ എഴുതപ്പെട്ട ശ്രീനാരാധാരസ്വാമിചരിതം താരാട്ടിൽ,

'പണ്ടിവദാസനെന്നുള്ള - മഹാ-
നിമ്മലനാം യോഗിയൈകൻ,
ചെമേയന്തപുരത്തു് - സവ-
സമതനായനമന്നാൻ.
യോഗത്രുത്തിൽ സമത്മനായ
യോഗിയാമദ്ദേഹതോടു്
ലോകഗ്രാസ്വാമിയക്കാലത്തു
യോഗാല്യാസാദി പഠിച്ചു.
ഉണ്ണരകം കൂപ്പിപ്പുമായിനിടം
വേണമെന്നുള്ളതില്ലാതെ
നാണഗ്രാസ്വാമി, യോഗിയോടു്
വാണക്രേക്കാല മണ്ണി,'

എന്ന പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നതിൽനിന്ന ശ്രീനാരായണമുരുക്ക് സ്വാമികളുടെ യോഗാധാരാജ്ഞൻ ഷണ്മൂലവദാസനെന്ന അപരാജിയാനത്താലറിയപ്പെട്ടു ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികരം താന്യാശാനം സ്ഥാപിച്ചുമാക്കുന്നുണ്ട്. 1088-ാമാണ്ടു് പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടത്തിയിട്ടുള്ളതംണ്ടു് ‘ശ്രീനാരായണമുരുക്ക് സ്വാമി ചരിതം തംരാട്ടു്’ എന്ന പുസ്തകം. അതിൽ അയ്യാവും നാരായണമുരുക്ക് സ്വാമികളും തമിലുള്ള ബന്ധത്തെപ്പറ്റി,

ഒക്കിൽ പുകര പൊങ്ങിട്ടു് – നല്ല
തെത്തുംട്ടയ്യാവെന്ന മാനൃസ്
ഇള്ളുതനാമനന്നുഹാജി –
ഉക്കാലം നൽകിയിട്ടുണ്ടു്.

എന്ന മാത്രമേ എഴുതിയിട്ടുള്ളു. ഈ താരാട്ടിലെ കമാഡാഗ തത്തിനു് പറയത്തക്ക യാത്രാങ്ങ മാററുവും വരുത്താതെ തന്നെയാണ് ശ്രീ കെ.ഡോഫ്രാൻസ് ബി.എ യും ശ്രീ മുക്കേം ത്രുക്കാരൻം നാരായണമുരുക്ക് സ്വാമികളുടെ ജീവചരിത്രം എഴുതിയതു് എന്നാൽ അവർ എഴുതിയ ജീവചരിത്രത്തിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും നാരായണമുരുക്ക് സ്വാമികളും സതീത്മ്യ കൂരാശാന്നമാത്രും ഒരു ദേശം ചെയ്തുകാണുന്നു. ശ്രീ മുക്കേം ത്രുക്കാമാരൻ എഴുതിയ ജീവചരിത്രത്തിൽ ശ്രീ കൗവാ തൃജ്ഞനാശാൻ, സരസകവി മുലുർ എന്നു്. പത്മനാഭപ്പണികൾ മുതലായ മാനൃഗ്രഹം നാരായണമുരുക്ക് സ്വാമികളെ പ്പറ്റി രേഖപ്പെട്ടത്തിയിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങൾക്കു് തുടർത്തു പ്രാംഭാണ്യം കൊടത്തിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ശ്രീ കൗവാ തൃജ്ഞ നാശാൻ, മുലുർ പത്മനാഭപ്പണിക്കൈം ശ്രീ നാരായണമുരുക്ക് വിന്നീരാ ഗ്രാ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളാണെന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള കായ്യും, ശ്രീ മുക്കേംത്രുക്കമാരൻ താനെഴുതിയ പുസ്തകത്തിൽ ചേക്കാംത്തതിന്നു് മഹിസും മനസ്സിലാക്കില്ല. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ സമാധി സംബന്ധിച്ചു് സരസകവി മുലുർ പത്മനാഭപ്പണികൾ എഴുതിയ കവിതയിൽ,

‘**ஶ்ரீகாராயனமுத்துப்பாமி** முதுவாகவி
மானிடு மஹாலோஹு திகண்ட டிவுராது..’

எழுந் ஶ்ரீ சூஜாதாரன் எழுதிய ஸூரனாக்கிள், ‘ஹக்கூ
லத்து நாராயனமுத்துவின்ற முதுப்பாமான் படுப்பிஸ்பாமி
திதுவடிக்கூலித்தினான் சொன்னி எழுத்து’ அது ஏதெல்லா
ஷு அனுபவின்ற தலையில் கெட்டிவெற்றான் ஶுமிடுதாகி
என்ன அரையுள்ளது. இதுமாது. முதுப்போவதுமாய ஒது கர்மம்.
வேரே ஹஸ்.’ எழுந் எழுதியிடுதீடு.

ஶ்ரீ படுப்பிஸ்பாமிக்கூலாந் ஶ்ரீ நாராயனமுத்து
பாமிக்கூலாந் வழிரை அடித்து ஸஹவஸிகவோன் லாஹு
ஸிலெபிடுதீடு ரண்டு மஹத்துக்கூலாக்கிணான் பிப்பத்கேஸ
ரிக்குதாய குதுவா சூஜாதாரன் அவர்க்கூது. மூலூர் எழுபு.
பத்தமாப்புள்ளீகர் அவர்க்கூது. காவதை ரண்டுபேசுதேயு.
வாக்கேக்க ஹு ஹுதாரீப்புவிப்புக்காக்காய வாக்கைக்கைதை
தீட்டு வகுத்தியதாயிடு ஸுஜங்கைதை பரிசுள்ளிக்கையிடுத்.
அதிகான் மஹாஜனாக்கியாயிதன நாராயனமுத்து
பாமிக்கூலை அதுபால்லுப்பாமானத்தின் எதுக்காளீடு. அவ்வாறு
பரமதோராந்து படுப்பிஸ்பாமிக்கூலதென்னயான் எழுந் தீக
மானிக்கா. அதேந்ததின் நாராயனமுத்துவினை தூகாதை
ஶ்ரீ நீலக்ரூதீத்திம்பாதப்பாமிக்கை, ஶ்ரீ தீத்திம்பாத
பரமஹ. ஸஸபாமிக்கை, ஶ்ரீ பொலஸுபுமஸுரியவி.,
எழுக்கரைநாடு ராமன்பீதீ முதலாய யோசைதைநபார்.
ஶதமாரை ஶிவப்புதேய ஸபாதிகவோன் கஷித்திதிண
தீத்தினான். ஶ்ரீ அனுபவின் அதிகை கஷிவிழுதைதிண
தீத்தினான். நாராயனமுத்துபாமிக்கூலை ஹு படுப்பி
பாமிக்கூலதென்னயானை தீகமானிக்காவுன்னதான்.
எழுநால் 10-9-120-ன் ஏதைக்கூல் அனுபவு அவர்க்கூலை
மக்காவையை பரித்து எழுபு. லோகநாமப்புள்ளிகர்
எழுந கொல் ஶ்ரீ நாராயனமுத்துபாமிக்கூலை ஹு தன்றி

അപ്പുന്നായ തെതക്കാട്ട് അയ്യാവായിരുന്ന എന്ന കാണിച്ചു ശിവഗിരി മംഡിപ്പറ്റി ശ്രീ ശക്രാന്തസ്വാമികളുടെ പേരും ദൈർഘ്യതയച്ചിരുന്നതായി ‘നവജീവനി’ലും ‘കേരളകൗമാനി’യിലും കാണകയുണ്ടായി. അതിനും ‘ഇതാണ വാസ്തവം’ എന്ന തലക്കട്ടിൽ ആയുദ്ധവാചായ്മ പണ്ഡിറ്റും സി. രാമകൃഷ്ണന്നായർ(ചെറുവള്ളി) ‘ചക്രവാള തതിൽ’ (120 കുക്കടക്കം 28-ാം-ഐഡിലെ 15-ാം ലക്കം) ശരിയായ ഒരു സമാധാനമുണ്ടായി. ശ്രീ നാരായണഗുരു സ്വാമികൾ ശ്രീ ചട്ടമിസ്വാമികളുടെ ശിഷ്യൻതെന്ന യാഥാനാം ആ മഹാത്മാകളുടെ രണ്ടു പേരുക്കേണ്ട വാക്കു തുലാ ഉല്ലരിച്ച സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ശ്രീ ലോക നാമപ്പണിക്കരുടെ വാക്കിനേക്കാാം ഈ വിഷയത്തിൽ ശ്രീ ചട്ടമിസ്വാമികളുടേയും ശ്രീ നാരായണഗുരുസ്വാമി കളുടേയും അബീപ്രായത്തിനാണ് പ്രാഥാണ്യമെന്ന മീ. പണിക്കർത്തെന്ന മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയീരിക്കുന്നു. മുക്കു ശിഷ്യബന്ധത്തുപുറി മുഖവിനും ശിഷ്യനും അരീയാവു നാതുപോലെ മററാക്കും അരീയവാൻ കഴിയുന്നതല്ലെല്ലാ. മീ. ലോകനാമപ്പണിക്കർ എഴുത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന ഉചദേശസന്തുരംതെന്ന ഉപാസനാമാർത്ഥത്തിലേജും താരുകികമായ പ്രാരംഭച്ചടങ്ങമാത്രമാണ്. അതും നാരായണനും അയ്യാവിൽനിന്നും ഗ്രഹിച്ചവെന്ന സമതിച്ചാൽ തന്നെയും അദ്ദേഹത്തിനെറി അഞ്ചാനോപദേശിയാവും അയ്യാവാണെന്ന മീ. ലോകനാമപ്പണിക്കരുടെ എഴുത്തിൽ നിന്നും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതല്ല. ‘ചട്ടമിസ്വാമികരക്കും മുക്കുസ്വാമികരക്കും യോഗമാർഗ്ഗത്തെ പലപ്പോഴും അതിനു ശേഷം ഉപദേശിക്കുയും അദ്ദോസമാർഗ്ഗം, അനുഭവത്തിൽ കാണിച്ചുകൊടുക്കുയും പതിവുണ്ടായിരുന്നു,’ എന്ന ലോക നാമപ്പണിക്കർ തന്നെ എഴുത്തിൽ പ്രത്യേകം എടുത്തു കാണിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗം വായിക്കുന്നോരും യോഗജന്മാന

വിഷയങ്ങളിൽ അല്ലെങ്കിലും പുഞ്ചരാഗമിക്കാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ തന്മൂലം അളളക്കാ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോകതന്നെ ചെയ്യും.

‘ത്രിഭവനസീമ കടന്ന തിരുവിവിത്തും
ത്രിപട്ടിമട്ടിന്തു തെളിഞ്ഞിട്ടന ദീപം
കപടയതിക്കെ കരാധമമാകവീലെ—
സപനിഷ്ടക്കതിരഹസ്യമോന്തിഡേണം.’

എന്ന പാടിയിട്ടുള്ള ബുദ്ധവിഭാഗതനായ നാരായണഗ്രാഫസ്പാ മീകര ‘സപത്രപസമാധി’യിൽ വിശ്രൂതമണ്ഡബം അന്നദിവിച്ച കൊണ്ടിരുന്നതു് മി. പണ്ണികർ കാണിച്ച അദ്യാസമാർപ്പം കൊണ്ടല്ലായിരുന്നവെന്നും ഒന്നേരുമിച്ച തന്നിക്കെ തന്നെ അഞ്ചാനാചായ്യുനിൽനിന്നു് സിലബിച്ച അന്നദേവകവേദ്യ മായ അഞ്ചനാപദ്ദശംകൊണ്ടായിരുന്നവെന്നും അദ്ദേഹ തതിന്റെ അന്നേവാസികളിൽ അപൂർവ്വം ചിലകൾക്കും അറിയവാനിടയായിട്ടണ്ടു്. പദ്ധക്ഷ ശ്രീ വോകനാമപ്പ സ്ഥികർ, ശ്രീ ചട്ടപ്പിസ്പാമികളു് ശ്രീ നാരായണഗ്രാഫസ്പാമികളു് അവർ തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗം കണ്ടിരുന്നവുകൾക്കിൽ ഈ സാഹസത്തിനു മതിക്കയീല്ലായിരുന്നവെന്നാണു് എന്നെന്നു വിശ്വാസം.

ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി പത്രപംക്തികളിൽ വാദപ്രതി വാദങ്ങൾ നടന്നകൊണ്ടിരുന്നകാലത്തു് 99-ാമാണ്ട് മീന മാസം 13-ാംതീയതി പ്രാക്കളത്തു ശ്രീ പരമേശ്വരൻപിള്ള അവർകളുടെ വസതിയിൽവെച്ച പനിപ്പറ്റി ശ്രീ നാണ പിള്ള അവർകളു് നാരായണഗ്രാഫസ്പാമികളുമായി ഒരു സംഭാഷണം നടന്നു. * അനു ശ്രീ ചട്ടപ്പിസ്പാമിതിവട്ടാ കരാഗ്രാസ്പാസ്മ്യാർലും അവിടെ വിശ്രൂതമിക്കക്കയായായിരുന്നു. ശ്രീ തീര്ത്തപാപരമഹംസസ്പാമികരു, ശ്രീ കരവാ കൃഷ്ണനാശാൻ, കൊററനാട് ശ്രീ നാരായണപിള്ള,

* പനിപ്പറ്റി നാണപിള്ള അവർകളുടെ കറിപ്പിൽ നിന്നെടുത്തതു്.

പ്രാക്കളം ശ്രീ പരമേശ്വരൻപിള്ള മതലായ മറ്റ് പല മാന്യമാരും അപ്പോരു അവിടെയായിരുന്നു.

സംഭാഷണം..

ശ്രീ പനിക്കേരി:— അവിടെതെ മരുപൊന്തയത്തിൽ അണി പ്രായവ്യത്യാസം പറപ്പെട്ടുകാണുന്നു. മരു ശ്രീ ചട്ടമാ സ്വാമി തിരുവടികളെല്ല ?

ശ്രീനാരായണഗൃഹി:— അതെ. അതിനും അണിപ്രായവ്യത്യാസമെന്നാണും ?

പനിക്കേരി:— കമാരനാശാനം മറ്റും തങ്ങാട്ടയാവെന്നും തീക്കണ്ണം.

നാരായണഗൃഹി:— ആ അണിപ്രായം അവക്കെല്ലു ? അതു സാരമില്ല.

പനിക്കേരി:— അവിടേന്തയും ശ്രീ സ്വാമിതിരുവടിക ഒളിയും ആലും കൂട്ടിരുട്ടിച്ചേര്ത്തതു ചെന്നുചെന്നീ നാരായണപിള്ളയല്ല ?

നാ:മൃക്ക്— ഇതായ പറഞ്ഞു ?

പാ:— സ്വാമിതിരുവടികാരത്തെന്ന പറഞ്ഞു.

നാ:മൃക്ക്— ഓ! ഇതൊക്കെയൈപ്പോരു ഓക്കേനോ ? വലിയ മെയാബലമുള്ളും ആളുല്ലു ? അതും ബുദ്ധിയും കാംതും ആക്കമില്ല.

പാ:— ശിശ്രൂനാമമുരോരാരാജണാം..

ഓവയേ ഭാവനാകാരം.. എന്ന തുടങ്ങുന്ന ശ്രീ ചട്ടമാ സ്വാമിക്കെളപ്പാറിയുള്ള രണ്ട് ദ്വോക്ഷങ്ങൾ അവിടെനേരിയതല്ലു ?

നാ:മൃക്ക്— അതെ.

പാ:- ഒരു ക്ഷേത്രത്തിന്റെ നടയിൽവെച്ചാണ് ആദ്യം തമിൽക്കണ്ണതെന്ന കേട്ട്. ആ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പേരെ നാണ്ടോ?

നാ:ഗൃഹം— അണിയുർ ക്ഷേത്രമന്നാണ്.

പാ:- യോഗം ഉപദേശിച്ചതും അഡ്യസിപ്പിച്ചതും നെയ്യാറു കരെ ഒരു പോറ്റിയുടെ ഗുഹത്തിൽവെച്ചല്ലോ?

നാ:ഗൃഹം— അതെ.

പാ:- വൈചരിസിലഡിവരെ യോഗം ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ?

നാ:ഗൃഹം— ഒ! കരെ കഹം പോതും. കരെയൊക്കെ സാധി ചീട്ടിട്ടുണ്ടോ.

പാ:- മോക്ഷത്തിന്തു നേരു സഹായിക്കുമോ?

നാ:ഗൃഹം— നമുക്കുങ്ങുന്ന പക്ഷമില്ല. അതും പരമ്പരയാ കാരണമായിരിക്കാം. മോക്ഷം തത്ത്വവിചാരംകൊണ്ടു സാധിക്കു. പ്രപഞ്ചത്തിനു സത്തയുണ്ടെന്നുള്ള വിചാരമാണ് സാധാരണം ഉണ്ടാകുന്നതും. അതാണ് ബന്ധം. വിചാരംകൊണ്ടു കണ്ണാടിയിലെ ദീപംപോലെ ഇതിനു സത്തയുണ്ടുന്നു. കേവലബോധത്തിനേ സത്തയുള്ള എന്നും കാണാറാകും. അപ്പോരും എല്ലാം പ്രാതിഭാസികം എന്നവയും. ആ ബോധം ഉറുജ്ജവലും ബോധം ഇപ്പോഴത്തെ ജീവബേദ്യം മാറ്റാ. പിന്നെ ബന്ധമില്ല മുക്തിയായി.

ഈ സംഭാഷണവും മേൽപ്പറഞ്ഞ വാസ്തവത്തെ തെളിയിക്കുന്നതാണെല്ലോ?

ശ്രീ പട്ടസ്ഥിതിക്കുവട്ടികൾ മദ്യത്തിലും ശിഷ്യപ്രധാനികളായ ശ്രീ നാരായണഗുരുസ്ഥാമികളും ശ്രീ തിരുപ്പാടപരമഹാസ്ഥാമികളും ഇരുണ്ടാണെല്ലിലും

മായി ഇരുന്നു ഒരു പോത്രാധികാരിയായാൽ എല്ലാ സംഭവങ്ങൾ വിവസ്ഥായിരുന്നു. അതിനെപ്പറ്റി,

‘നേരേ നടക്ക മുത്തപാദരിടംവലംതൻ—
പോന്ന് ശിഷ്യരിതുചട്ടിലിരുന്ന നന്നായു
തോരാതെ ബാപ്പുനിരങ്ങാട് നടക്ക കണ്ണി—
അംഗാരാൽ നമിപ്പതിനടൻ പടമാനന്തരതു.’

എന്ന ശ്രീ ഭൂതാശതകത്തിൽ ഒരു പദ്ധതി കാണുന്നുണ്ട്. തുടാതെ ചട്ടപിസ്പാമിതിയവടികളിൽ സമാധികാല തോട്ടതു നാരായണമുത്തപാമികരാ അവിട്ടതെ അടക്കാർ വന്നു വേണ്ട ഉപചാരങ്ങൾ ചെയ്യും. അദ്ദേഹത്തെ ശിവഗിരിയിലേള്ളു കൊണ്ടുപോകാൻ ശുചിച്ചുതു. അക്കാ ലജ്ജയിലെ വത്തമാനപ്പറുങ്ങളിൽനിന്നുപോലും അറിയാ വുന്നതായിരുന്നു.

ശ്രീ ചട്ടപിസ്പാമിതിയവടികളിൽ സമാധിസംബന്ധിച്ചു നാരായണമുത്തപാമികരാ രണ്ടു ദ്രോകം എഴുതി യിട്ടുണ്ട്. അതിനെപ്പറ്റി ശ്രീ നാരായണമുത്തപാമി കളിൽ ശിഷ്യൻ സ്വാമി സുഗ്രീവനുഗ്രഹിരി ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:

‘താൻ നാരായണമുത്തപാമികളിൽ സന്നിധിയിലിരിക്കുന്നവാണു ചട്ടപിസ്പാമികളിൽ പരമദ്രോകം, നാരായണമുത്തപാമി എന്നിക്കെ പറഞ്ഞതുനു എന്ന കൊണ്ടേഴുതിച്ചുതു. ആ പരമപദ്ധതി വായിച്ചും കണ്ണത്തിലെപിള്ളിച്ചട്ടപിയിൽ നാരായണമുത്തപാമിക്കണായിരുന്ന പ്രാഥമാനാതിരോകം നല്പത്തിപ്പാലെ അറിയാം.’

അതിതാണു:

‘സവ്വശ്രദ്ധ ഭ്രഷ്ടിയൽക്കാന്ത-ഭ്രഷ്ടമുത്തപിഷ്ടുകവർത്തനാ ആഡാതി പരമവേദാമുനി പരിപൂർണ്ണകലാനായിഃ.

ലീലയാ കാലമധികം നീത്യാനന്തര സ മഹാപ്രഭഃ
നിസ്സും വദഃ സമശ്വസ്യ സ്വാഖ്യവദ്വരാശ്വിതഃ.' *

ഈ രണ്ട് ദ്വൂതങ്ങളിൽനിന്നും തന്റെ ഗ്രാനാമഗായ
ചട്ടമുസ്പാമിതിവടക്കളിൽ (സപ്താംഗത്വവും ഇഷ്ടി
ത്വവും മഹാപ്രഭത്വവും പരിപൂർണ്ണകലാനീഡിത്വവും
കാണാൻ കഴിഞ്ഞെന്ന നാരാധാരമുഖസ്പാമികരക്ഷാം, ശ്രീക
വർണ്ണവാപിത്തളിട (ശ്രീകമ്പളമഷ്ടി മക്കിപ്രാപിച്ച
സദ്യോധകതിപ്രാരം) ഉയൻ പരമവേദാമന്ത്രിൽ അവി
ഥനും അണാനംചെയ്യുന്നതു, കാണാൻ കഴിഞ്ഞു.

കഷ്ണം! ഇത്രഭയാക്കയായിട്ടും മഹാത്മാവായ ശ്രീ
നാരാധാരമുഖസ്പാമികളിട (‘ഗ്രാന്തപത്രത്വ’ ചോദ്യം
ചെയ്യാൻ ചിലർ സന്നദ്ധരാക്കുന്നതു) ചട്ടമുസ്പാമിതിവ
വടക്കളിട (‘ലഘുത്വ’ത്വത്വം സ്ഥാപിക്കാനാക്കണാ എന്ന
സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പക്ഷേ ആ മഹാത്മാകരക്ഷക രണ്ടുപേക്ഷണം ഉള്ളെമ്മാ
‘ഗ്രാന്തപ’മുണ്ടായിരുന്ന എന്നും അവരുടെ മാർഗ്ഗാശ്രാ പിന്നീ
തുടരാൻ കഴിഞ്ഞതിട്ടുള്ള ആക്ഷം കാണാവുന്നതാണും. ആ
നിലയ്ക്കും അന്തരൂഹാരക അല്ലെങ്കിലും ഒരു വിധത്തിലും
അധികം അഭ്യർത്ഥന സ്വീകരിക്കുന്നതല്ലപ്പോ, എന്ന സമാ
ധാനികരാം.

ഈ ഗ്രാന്തിഷ്ട്യബന്ധത്വപൂരിയള്ള പ്രസ്താവന
അല്ലോ ദീഖ്യിച്ചപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഈ വിഷയത്വത്തെക്കു
റിച്ചു വളരെ നാളായി നടന്നാകാണ്ടിരിക്കുന്ന വാദപ്രതി
വാദങ്ങൾക്കും ശ്രീ ചട്ടമുസ്പാമി തിരുവടക്കളിട ഒരു
എഴിയ പ്രശ്നിഷ്ട്യനുന്ന നിലച്ചരിൽ ഒരു സമാധാനം പറി
യേണ്ട കടക എന്നിക്കുള്ളതുകാണ്ടും ഇതും എഴുതിപ്പോ
യതാണും.

* ശ്രീ പരിപൂർ ശോപാലപബിള്ള എഴുതിയ ശ്രീ ചട്ടമുസ്പാമി
കളിട ജീവചരിത്രം, 399-ാംപേജ്.

ശ്രീ നീലകണ്ഠതീര്മ്പാദസ്ഥാമികൾ

സ്ഥാമിതീരവടികളിടെ മറ്റ് രണ്ട് സന്ദ്യാസി ശിഷ്യർഖാർ ബ്രഹ്മഗുരുമായാരായ നീലകണ്ഠതീര്മ്പാദ സ്ഥാമികളും തീര്മ്പാദപരമഹംസസ്ഥാമികളുമാണെന്നു ഒളതിൽ ആക്കം പക്ഷാന്തരമില്ലപ്പോ?

ചട്ടപിസ്ഥാമി തീരവടികളിടെ ആല്ലൂത്തുകണ്ണരു ഭായത്തെ ഗ്രന്ഥത്രംപേണ പ്രചരിപ്പിക്കാനാണ് ശ്രീ നീലകണ്ഠതീര്മ്പാദസ്ഥാമികൾ ശ്രൂമിച്ചതും. അദ്ദേഹത്തിൻറെ പാണ്ഡിത്യത്തെപ്പറ്റി ഇൻഡ്യയിൽ മാത്രമല്ല ജമ്മൻ, അമേരിക്ക, ഖ്രീസ്തു മതലായ പാണ്ഡിത്യരാജ്യങ്ങളിൽ പോലുമിള്ള പാണ്ഡിത്യരാജ്യ പ്രശംസിച്ചിട്ടുള്ള കമകരം അദ്ദേഹത്തിൻറെ ജീവചരിത്ര, വായിച്ചാലറിയാവുന്ന താണും. അവിട്ടനും അനേകഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിരചിച്ചിട്ടുള്ള കുലും അവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ ‘അഭേദതപാരിജാതം’ മതലായ പത്രതാൻപത്ര സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളും ‘ആചാര പദ്ധതി, ബ്രഹ്മസൂത്രഭാഷാപദ്ധതി’ മതലായ ഏട്ട് മലയാള ഗ്രന്ഥങ്ങളുമാക്കാനും. യോഗവൈദാനാഭിവിഷയങ്ങളും അധികരിച്ചു ഇതും. ഗ്രന്ഥം രചിച്ചിട്ടുള്ള മഹായാർക്കേരളത്തിൽ അധികംപേരില്ല. ഹനമാനും ശ്രീരാമചന്ദ്ര നോട്ടേപോലെയായിരുന്നു ഇദ്ദേഹത്തിനു തന്റെ മുക്തനാമനാട്ടുള്ള കേന്തി. ഇദ്ദേഹം തന്റെ ശിഷ്യപ്രധാനനായ ‘കവിദൈപ്’നെക്കാണ്ട് ചട്ടപിസ്ഥാമിതീരവടികളിടെ ജീവചരിത്രം ലളിതകൊമളമായ സംസ്കൃതപദ്ധതിൽ, നീബന്ധിപ്പിച്ച നാനാസ്ഥലങ്ങളിലുമിള്ളുള്ള പ്രധാന സംസ്കൃതചിത്രങ്ങളാക്കല്ലോ. അയച്ചകാട്ടതു. അതിൽനിന്നും, അദ്ദേഹത്തിൻറെ മുക്തശത്രിപാരവശ്യം വ്യക്തമാക്കാനണ്ട്. അവിട്ടനും രചിച്ചിട്ടുള്ള യോഗ രഹസ്യകഥാം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തും മുക്തനാമനിൽനിന്നും തന്നിക്കു സിലവിച്ച അഗ്രാന്തസ്ഥലപ്രകാരമുള്ള യോഗ

മാർഗ്ഗങ്ങളും അപേപതപാരിജാതം, അതാനമാർഗ്ഗങ്ങൾ മാർഗ്ഗങ്ങളും വെളിപ്പെട്ടതുനവധാരണങ്ങളും പരമാത്മം പ്രത്യേകം സ്ഥാപിയമാണ്. യോഗവോന്തമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിനു മഹാമാരായ അനേക ശിഷ്യപ്രധാനികൾ കേരളത്തിനു വെളിയിൽപ്പാലുണ്ട്.

ആ തീർമ്മപാദവരമഹംസസ്പാമികർ

ആ ചട്ടമ്പിസ്പാമിതീരവടികളുടെ സന്ധ്യാസ ശിഷ്യങ്ങാരിൽ തൃതീയൻ, ആ തീർമ്മപാദസ്പാമിതീരവടികളാണ്. ബല്യത്തിലേതൊന്ന്, ആ പരമഭ്രാരസ്പാമികളുടെ ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിച്ച ബ്രഹ്മനിഷ്ഠനായി തൃതീയൻ ഇദ്ദേഹം തന്റെ മുഖനാമത്തിൽ യോഗജതാന സന്ധ്യാദായങ്ങളും, സന്ധ്യാസാഞ്ചുമണ്ഡളിൽക്കൂട്ടെ പ്രചരിപ്പിക്കവാൻം വേദാന്തപ്രാശണങ്ങൾ ചെയ്തു് ഹിന്ദുസമഭായത്തെ പ്രഖ്യാപിക്കിരിക്കുന്നതു്, അംഗ ശ്രീചുത്രം. അവിട്ടന ആ ചട്ടമ്പിസ്പാമികളുടെ ഷഷ്ഠിപ്പുത്തിസ്വാരകമായി 1089 ചിത്രം 8. 1, തീയതി, തീരവല്ലാതാലുക്കിൽ എഴുമറുർ എന്ന ദേശത്തു് 'വിഭ്യാധിരാജതീർമ്മപാദവരമഭ്രാരാഞ്ചമം,'എന്ന പേരിൽ ഒരു സന്ധ്യാസാഞ്ചുമംസമാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ പ്രഥ്യാഞ്ചത്തിൽ പരമഗുരുപാദങ്ങൾ, ബ്രഹ്മഗുരു നീലകണ്ഠതീർമ്മപാദസ്പാമികൾ മുതലായ ശിഷ്യരായം കരിച്ചനാം വിശ്രീചുഡിക്കുന്നു. ആ ആശ്രൂ തനിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള 'തീർമ്മപാദസന്ധ്യായം' എന്നറിയപ്പെടുന്ന മുഖകല്പത്തിലെ ശ്രദ്ധയ്ക്കുന്നതു കലപഴി, ബ്രഹ്മശ്രീ വിഭ്യാധിരാജ തീർമ്മപാദവരമഭ്രാരസ്പാമിപാദങ്ങളും ആശ്രൂമാദ്യക്ഷർ ശ്രീനീലകണ്ഠതീർമ്മസ്പാമികളും ആയിരുന്നു. ആ മുഖകലം, സ്ഥാപിക്കുവാൻ സകല ശ്രൂമാദങ്ങൾ ചെയ്തു് ആ തീർമ്മപാദവരമഹംസസ്പാമികൾ ആയിരുന്നു പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്. ക്രിക്കറ്റ് വേദം തീർമ്മപാദാഞ്ചമം മുതലായ സ്ഥാപനങ്ങളും അവിട്ടന

തന്നെസ്ഥാപിച്ചതാണ്. താൻ സ്ഥാപിച്ച ആദ്ദുമത്തേരുള്ള മുല്ലാം തന്റെ സന്ധ്യാസിഗിഷ്ടപരമ്പരയുടെ അധികാരാവകാശങ്ങളിൽ ഇരിക്കേണ്ടക്കവീഡിയം വേണ്ട വ്യവസ്ഥകൾ അവിട്ടുന്ന ചെയ്തന്നസരീച്ചു ഈന്നും നടന്നപോതുന്നു.

നാനാശാസ്ത്രങ്ങളിലും അനിതരസാധ്യാരണമായ വൈദിക്ഷ്യം സ്വന്നാറിച്ചിരുന്ന ശ്രീ തീർപ്പാദപരമഹം സസ്പാമികളെപ്പറ്റി കേരളക്കാത്തവർ കേരളക്കരായിൽ അധികം ഉണ്ടായ തോന്തനില്ല. നാഉർഗ്ഗുദായോരക്കെ പ്രത്തിനവേണ്ടി ഒരു വ്യാഴവട്ടക്കാലം പ്രസംഗാദികൾ ചെയ്യും സമുദ്ദായസ്ഥലത്തിലും വേണ്ടി പ്രവർത്തിച്ചു. അവിട്ടുന്ന കേരളം ഒരു ക്ഷേത്രം സഖ്യരിച്ചിരുന്നു. അവിടെത്തുള്ള സന്ധ്യാസികളായും ഗ്രഹസ്ഥരാരായും അനവധി ശിഷ്യരാത്രണങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. ഈന്ന തീർപ്പാദപരമ്പരയിൽ കാണുന്ന സന്ധ്യാസികളിൽ ഭൗരംഗവും അവിടാത്ത ശിഷ്യരാത്രണം രാണം. തിരുവനന്തപുരം ഹിന്ദുമഹിളാമന്ദിരത്തിന്റെ ജനയിത്രിയായ അഭ്യാസത്താരതി ശ്രീ കെ. ചിന്നമുഖൻകുമാർ അവിടെത്തെ സദ്വേശവാഹികയായ ഒരു പ്രധാന ശിഷ്യയായിരുന്നു. മഹിളാമന്ദിരസ്ഥാപനം തന്നെ ശ്രീ തീർപ്പാദപരമഹംസസ്പാമികളുടെ നിദ്ദേശപ്രകാരം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഒന്നാണെന്നും ശ്രീമതി ചിന്നമുഖൻകുമാർത്തന്നെ പലപ്പോഴും പറയുകയും രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഈഞ്ചേന ഇം മുന്നു സന്ധ്യാസിഗിഷ്ടരായെടുയും ലോകാനന്തരപരമ്പരയും പ്രസ്തികരക്കു താങ്കു, തന്നെ ദുഃഖായി നിന്നിട്ടിള്ളതും ശ്രീ ചട്ടപ്പിസ്പാമി തിരുവടിക്കര തന്നെയാണും.

കേരളീയങ്കര പരമാരാദ്യന്തം

ശ്രീ ചട്ടപ്പിസ്പാമി തിരുവടിക്കര ഏതെങ്കിലും ഒരു സമുദ്ദായത്തിന്റെ ഒന്നത്തും വഹിക്കുകയോ വലിയ ജന

കൂട്ടത്തിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നു ചെയ്തിരുന്നില്ലെങ്കിലും അവിടത്തെ ദിവ്യസന്ദേശങ്ങൾ മുകളിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ട പ്രകാരം നേരിട്ട് ശിഷ്യന്മാരിൽക്കൂടിയിരുന്നതിനും ഒരു നമ്പിനംസംസ്ഥാനത്തെ ഉള്ളവാക്കി — സ്വർഗ്ഗസമാധിങ്ങൾ ഉള്ളും. അവിടുത്തും ശിഷ്യന്മാരുടെബന്ധിതനേക്കിലും പ്രധാനികൾ നായർ.പറ്റിയായിലും ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കിലും മുളിവായിരുന്നു. പണ്ണിത്വങ്ങളുടുകരായിരുന്ന ശ്രീമാന്മാർ നന്ത്യാർവ്വദിക്ഷിൽ പരമേശ്വരൻപിള്ളൈ, പനിയേറി നാശ പിള്ളൈ, ചക്രരക്ഷടവിൽ അച്യുതാശവദ്യൻ മതലായവ തട്ടെ പേരുകൾ പ്രസ്താവണ്ണയഗ്രാഭങ്ങളാകനും.കേരളത്തിന്റെ ഏതാതൊരു മുലയിൽ ചെന്നാലും അവിടത്തെ അപദാന ഒരിഡാതവശം കാണുകയില്ല. കൊട്ടാശത്തിലും കടി ലിലും. ഒരു പാലെ കഴിച്ചുകൂടിയിരുന്ന അവിടിനും വെറും സാധാരണക്കാരനായിട്ടാണും വര്ത്തിച്ചിരുന്നതും. അതോ ക്ഷേമപാദം,

‘അവിഭ്രന്താരേണ പുതിർബുദ്ധസ്യ ഘജ്യതേ
സൂനന്യാശാരേണ വര്ത്തതേ തർപ്പിതാ യദാ.’

എന്ന ബ്രഹ്മനിഷ്ഠൻറെ സ്വഭാവം, ആ ദിവ്യാന്മാവിൽ എത്രമാത്രം മുഖ്യമായിരുന്ന എന്ന മനസ്സിലാക്കാൻ വിഷമമില്ല. കോളത്തിൽ അവിടത്തെ ശിഷ്യപരമ്പരയിൽമാത്രമേ ഞോഗവോന്തവിഭ്യാസസ്വന്ധങ്ങളായ തപസ്പിനികളെ കാണാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. തീർപ്പാദപരമ്പരയിൽ ഇന്നും എല്ലാംകാണം പൂജ്യസ്ഥാനത്തു വര്ത്തിക്കുന്ന ബ്രഹ്മഗുരു ശ്രൂതമയോഗിനി അമ്മാളുടും തിരുവന്നപുരം പെരുക്കട സുഖാർപ്പണങ്ങൾനിന്തും. ശ്രീമതി ചെല്ലുക്കു അവർ കൂടുതും പേരുകൾ മേലുന്നത്തിനു ഉദാഹരണങ്ങളാണും.

തീരുമാനം തുടർന്ന് രാജ്യത്തിന്റെ സ്വത്തോധിവമായ പ്രവാഗതികളും പ്രചോദനം നൽകിക്കൊണ്ടു വനിതാ ലോകത്തിനും കണ്ണിമാനസ്ഥാനം പരിപാസിക്കുന്ന ശ്രീ

സേതു പാവ്തീരായി അക്കമില്ലാൻറീ തിരുമന്മല്ലക്കാണ്ട് തന്നെ ശ്രീ ചട്ടപിസ്പാഷിതിരവടികളെ വരുത്തി മത വിഷയകമായ അംഗാനം സപാദിച്ചിട്ടുള്ളതായി കേൾവാ യുണ്ട്. 1100 കന്നിമാസത്തിലെ സദ്ഗൃഹമാസിക 4-ാം പുന്നുകം 6-ാം ലഭക്കെൽ അതിനെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ കാണുന്നു. ‘സപാമികൾ തിരുവനന്തപുരത്തുള്ളപ്പോൾ ഇള്ളഡാണ്ടീ തിരുമന്മല്ലക്കാണ്ട്’ കൂടുതുടർ ആളുയച്ച ക്കാണ്ടേപോയി മതസംബന്ധമായും മറ്റൊള്ള ഉപദേശ നേരം കേട്ട് അന്നറഹം വാങ്ങുക സാധാരണമായിരുന്നു.

ഈതുകാണ്ടപ്പോൾ തെളിയുന്നതു്, സകലകലാവല്ല നോയ അവിട്ടേരു എല്ലാവരും ഒരുപോലെ ബഹുമാനി ചുിരുന്ന എന്നാണു് - എത്ര മതാവലംബികൾ സപാമി തിരുവടികളെ സമീപിച്ചാലു് അവക്കു് അവരുടെ മത തതിനേൻ്റെ പരശലക്ഷ്യമെന്നെന്നു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കു വാൻ അവിട്ടേതുള്ള കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എത്ര ഭർഗ്ഗരഹവിഷയങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ചോദ്യങ്ങളും സമാധാനം പറവാൻ സപാമിതിരവടികൾക്കു് യാതൊരു വിഷമവുമില്ലായിരുന്നു എന്നു് രാജഗ്രീ പനിയേറി നാണ്പിള്ള അവർകൾ പലപ്പോഴും പഠണ്ണുകേട്ടിട്ടുണ്ട്.

വേദാന്തികളെ തോല്പീച്ചു് വിശിഷ്ടാജ ദ്രോ സ്ഥാപിക്കാൻ ഇൻഡ്യ ഭട്ടക്ക സമ്മാനിച്ചു് പ്രസംഗങ്ങളും വാദങ്ങളും നടത്തിയിരുന്ന സ്വർണ്ണാന്പാരംഗതനു്. ‘പ്രതിവാദിയേക്കര’നെന്ന അന്തരമന്നാമാവുമായ ഒരു ആചാരം മുൻകണ്ണാലക്കുവെച്ചു് 93.2മാണ്ട് നിഷ്പത്തിയാസം തോല്പീച്ചു്, ശ്രീശക്രാന്തേവൽപാദത്തുട ജന്മഭൂമിയുടെ അഭിമാനം. സംരക്ഷിച്ച ഒരു മഹാനായിരുന്നുള്ളോ ‘അബൈത്ര വിദ്യാപണ’ബിത്താക്കിതനായ ശ്രീ പനിയേറി നാണ്പിള്ള അവർകൾ. അദ്ദേഹം ഒരീക്കൽ എന്നോട് പറഞ്ഞ തിങ്ങെന്നയാണു്: ‘മഹാബുദ്ധിമാനാരായ പണ്ഡിതന്മാസം

രികരപോലും ഭർഗമാമന വച്ചിരിക്കുന്ന “വണ്ണന വണ്ണവാദ്യു” മുതലായ പ്രധാനമനങ്ങളിലെ അപ്രതി ഷേഖ്യമായ യുക്തിവിലാസങ്ങളും ചത്വർ ചെയ്യുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ അവയിലെ ചില യുക്തിശംഖാക്രാന്തികൾ ആക്കം സുഗ്രഹായവിയം അവിട്ടുന്നു എന്നിക്കു പലപ്പോഴും കാണിച്ച തന്നിട്ടുണ്ട്. പാശ്ചാത്യത്തെഗാന്ധീജനകരാക്കുന്നതു ചില ഗാന്ധീജില്ലാന്തങ്ങൾക്കാണുകൊണ്ടിലും അവിട്ടേന്നോടു ‘അരകെക്കേ നോക്കീ’കളുംാമന വിചാരിച്ചും അപൂർവ്വം ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഞാൻ അടക്കപ്പോഴാണും എന്നിൻറെ മാഡ്യത്തെപ്പറ്റി എന്നിക്കു ബോധം വന്നതും. അവിട്ടേന്ന പ്പോലെ സ്വീജനനായ ഒരു മഹാത്മാവുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നപോലും ഞാൻ പലപ്പോഴും സംശയിക്കാറുണ്ടും.’ ഇതും പറഞ്ഞിട്ടും സ്വാമിത്വികവടികളുടെ ബുദ്ധിവെബ്ബ വാത്ത വെളിപ്പെട്ടതുന്ന ഒരുംഗരണം പറഞ്ഞതിവിശ സംഗ്രഹിക്കാം.

“Infinite(പൂർണ്ണത)യിൽ നിന്നു Finite (അപൂർണ്ണത) എങ്ങനെന്നാണും എന്ന പോദ്യത്തിന് ശരിയായ ഉത്തരമില്ലെന്ന ശ്രീ വിവേകാനന്ദസ്വാമികര പറഞ്ഞു കാണുന്നു. ആ വിഷയത്തെപ്പറ്റി അവിട്ടേന്നുള്ള അണി പ്രായം എന്നാണും? എന്നിങ്ങനെയുള്ള ശ്രീ പന്നിയേരി നാണപിള്ള അവർകളുടെ പോദ്യത്തിനു പരമഗുരുപാദർ നൽകിയ രൂപടി - ‘ഈ പോദ്യത്തിൽ Finite ഉണ്ടായും എന്ന സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അതിനാരോടും തെളിവാവു ശ്രേപ്പിക്കില്ല.’എങ്ങനെ? എന്നള്ളതിലേ അനേപാഷണമുള്ളും. ഉണ്ടായ സ്ഥിതിക്കു എങ്ങനെന്നയും ഉണ്ടാക്കാം. പാക്കു ഉണ്ടായോ എന്നാണനേപാഷിക്കേണ്ടതും’.”

ഇതും ആ മഹാത്മാവിൻറെ മഹാമനീഷിത്പത്തിനു തെളിവാണും. എങ്ങനെന്നെയന്നാൽ പരിപൂർണ്ണവന്നു ബുഹം മഹാനമാത്രമേയുള്ളും. അപൂർണ്ണങ്ങളാണുന്ന തോന്നനുവ അതിൽ കല്പിതങ്ങളാണും. കല്പിതവന്നുംബാധിക്കു

പ്രോഡ തദയിപ്പാനബോധമില്ല. അധികാരിമാരുടെ പ്രോഡ കല്പിതവസ്തുബോധവും ചീലിപ്പില്ല. അവ റണ്ട് ശാസ്ത്ര പ്രശ്നിയിൽ വിഭിന്നാധികരണങ്ങളാണ്. ആ നീലക്കുറി പുണ്ണമായ ഒന്നിനെ സ്ഥാനത്തിൽ അപുണ്ണത എങ്കെ നെ ഉണ്ടായി എന്നുള്ള ചേരുവയ്ക്കിനെ അവസരമില്ല. അതിനാലുണ്ട് “അപുണ്ണത ഉണ്ടായോ?” എന്നാണെന്നു പിക്കേണ്ടെന്നും അവിട്ടു പറഞ്ഞതു്.

“ഒരു ചോദ്യവും ശരീരമില്ല. ശരീരാവകയുമില്ല. അങ്ങെ നെയിരിക്കുന്ന അബദ്ധമായ ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരവും അബദ്ധമാരായ ഇരിക്കു എന്നവിട്ടുന്ന പറയുന്നുണ്ടായി കുന്ന. അവിട്ടുന്ന സമീചിക്കുന്ന ജീജത്താസുകളുടെ ചോദ്യങ്ങളെ നല്കുപോലെ വിഹർണ്ണിച്ചു് ചോദ്യമെ അബദ്ധമാണെന്നവക്കും ബോധവും വരുത്തകവിധത്തിൽ വെള്ളിപ്പുട്ടത്തിനുകാട്ടുകുന്നതോടെ ആ വിഷയത്തിലുള്ള സകല സംശയങ്ങളും ആ ജീജത്താസുകൾക്കു തീരുകയായി കുന്ന പതിവു്. തന്മാമിത്തം അവിടത്തെ ശിഷ്യന്മാരുടെ ഏതു ശാസ്ത്രബന്ധങ്ങളിലും നിംഖാം വിഹരിക്കവാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. സാധാരണഭവദാനോകരാ “ദ്രോകാത്തിൽക്കഴി കാം”നാണു് കൈഞ്ഞുക. അവിടത്തെ കളരിയിൽ പരിശീലിച്ചുവക്കു് ആദ്യവസാനം ഏതു ഭാഗവും അഭിനയിക്കാൻ തന്നെ കഴിയുമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ, ശ്രീ വിവേകാനന്ദ സ്വാമിക്കു പറഞ്ഞതു് ചോദ്യവസാനം ഏതു അത്രക്കുറഞ്ഞതു് എന്നും അതുകൊണ്ടു പറഞ്ഞതു്) ആയിരു ലോകാനന്ദരഹാത്മം. ഏഴുപത്തുവർഷ തേതാളം ‘ലീലയാ കാലം.’ നയിച്ച ശ്രീ പരമദ്രാഗമുഖ ഭേദവൻ സുജനാവത്സമായ രാജശ്രീ കമ്പളത്തു ശക്തിപ്പിള്ള അവർകളുടെ അതിമിയായി പരമ സി.പി.പി. സൂരക്ഷാധനങ്ങളാലുള്ളിൽ വിശ്രമിച്ചവരവെ 99-ാമാണ്ട്

മേടമാസം 23-ാം പക്കൽ മുന്ന് മനീസമയത്തു്
വിദേഹമുള്ളതനായി.

ആരു മന്ത്രം

കീർത്തിശൈ തുണവൽഗണിച്ചിതന സാക്ഷാൽ യതീ
ശ്വരനായ അവിട്ടാത്ത സുരണായെ നിലനിറ്റാൻ ഒരു
സമുദായക്കുരും സംഘടിതമായി യാതൊന്നും പ്രവർത്തി
ചൂടില്ല. എന്നാൽ അവിട്ടതെത്ത അന്നഗ്രഹപാതയും ലോക
ക്ഷേമകനിരതനമായ ശ്രീമാൻ കമ്പളംതു് ശക്ഷ്മീജി
അവർക്കുള്ളട പരിശുമാലമായി അവിട്ടതെത്ത സമാധി
സ്ഥലത്തു് 'ബാലട്ടാരകേശവം' എന്ന ഒരു പുണ്യക്ഷേത്രം
സ്ഥാപിച്ചിട്ടിട്ടു്. കൂടാതെ അവിടെ നടത്തിവരുന്ന
വിദ്യാലഭാദികളും, അവിട്ടാഞ്ചു സ്ഥാരകങ്ങളാണു്. ശ്രീ
തീത്മപാദപരമഹാസ്സപാമിതിക്രവടികളാൽ സ്ഥാപി
ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വാഴുൾ തീത്മപാദാനുമരും ഏഴുമുറ്റി
പരമട്ടാരാശുംരും, അവിട്ടാഞ്ചു പരമ്പരയെ നിലനി
ത്തിപ്പോരുന്ന പുണ്യാനുഃഖലാണു്. അതുപോലെതന്നെ
സമ്പത്തു് ശ്രീമാൻ. പരമക്രമനായിരുന്ന താഴേന്താടത്തു്
ശ്രീമാൻ വേലപ്പുള്ളിയവർക്കൾ താൻറെ ഗ്രന്ഥനാമനായ ശ്രീ
നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദസ്ഥാമികളുടെ സ്ഥാധിസ്ഥലത്തു്
(ക്രതനാഗപ്പുള്ളിയിൽ) സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള ക്ഷേത്രവും തസ്സാം
ബന്ധമായി നാശത്തിവരുന്ന സംസ്കൃതസ്ത്രിയ മുതലായ
ധർമ്മസ്ഥാപനങ്ങളും. ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്പാമിതിക്രവടികളുടെ
ആദർശങ്ങളെ നിലനിത്തിക്രമാണെ പോരുന്നവയാകുന്ന.

ഗ്രന്ഥരചന

ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്പാമിതിക്രവടികളുടെ ജീവിതത്തിലെ
ഓരോ നീമിഷവും ലോകക്കു് ഉചകാരപ്രദമായ വിധത്തി
ലാണു് അവിട്ടന്നു നയിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അനേകവിശിഷ്ടഗ
ന്മാദി അവിട്ടന്നു രചിച്ചിട്ടിണ്ടെന്ന മനുതന്നെ പറഞ്ഞീ

കൂട്ടെല്ലா? பக்ஷ உபாக்தாகத்தெட ஓயுவிப்புறுத் தொடர்கள் அவதிரி இலோகவு மூன் அப்பகாசிதனை ஒயிட்டானிரிக்கொடு. அவிடுதெட ரம்பாசுதெயைப்பு ரியு. மரு. 1096-ாமாண் 'வேதாயிகாரனிதுபள' ததினீர்க் குவிக்குதிரி சூரி நிலக்குதீத்தெபாஸுபாமி கங் ஏழுதியிட்டுத்தென்றான். 'அவிடுதெட பரி பய. ஏனிகை ஸிலித்தாய் காலப் புத்தி ஹூ டிப்பு ததிகாலு ஸப்தாதிகிட்டியிரி எான் டுப்பாடு. உள்ள கண்பொசாக்க அவிட்டா ஏதாடுஶமஹானிபெய ரப்புக்கு ஸமய. வருய. செத்தித்தெந்தாயி களீ கங். ஹபென்யுஜ் ரம்பாசுதெட பூஸிலிக்கரண் புவராபேக்ஷவு. தப்ராரா, அங்காபேக்ஷவு. அஞ்சுயாலு யிரிக்கா. ரப்புதெபாபோலெ புகடீகரண்ததிரி அவிடுதெட்டு நிர்ணயமில்லாத்தது. பூமவிபரி யானாய அவிடுதெட்டு ஹூ காற்றுத்திரி வா 'ஹ ஸீவதாஸீதபா' ஏங்கான நோக்கியாலு. ஸமாயாக டிஜ்தான். சென்ஸீத்கோப்புதொயி ஏழுதி ஸப்ர ஹித்தித்தெட அவிடுதெட தூதித்தூஜ்ஜெல்லிரி மிக்கு. ஹூ டீஷ்காலப்பைக்கிட்டியிரி தென்று மாண்துபோயிடு. அவலோகதொன்றுக்காட கெகவச. பெட்டிடு. நஷ்மா யித்தீர்த்து. ஜநதையுடெ ஓயுவிப்புறுத் தென்றான்."

அங்கெப்பதெபிட்டாவலுதி

ஷாப்பின்த வியத்திரி அவிட்டா ரப்பிட்டுஜ் ஸப்புமதாஸமரஸு, ஜந்தூதி, அஞ்சிமலை, ஜீவ காதன்யானிதுபள, மோக்ஷபுதீபவென்யா. டிதலாய அநாவயி ரம்பாதாந்தை தென்றுமாண்து போயிடுகள். அந்துத்ததிரி பொன்றுகான துட்ணிய கொன்ன் ஹூ அங்கெப்பதெபிட்டாவலுதி. ஹது அவிடுதெட அஞ்சு தானாய கை கேதநீர் அபேக்ஷ அந்ஸரிது ஏழுதிய

തായീട്ടാണ് “അറിയുന്നതു”. ‘അടിയന്തം അധികം പുസ്തകം വായിച്ചറിയവാൻ പ്രാണിയില്ല; അതിനാൽ മനസ്സിലാ കത്തകവിയം മോക്ഷാപദ്യാഗ്രിയായ ഒരു പുസ്തകം എഴുതിത്തന്നെന്നറഹിക്കുണ്ടാണ്.’ ഈ പ്രാത്മനയന്നസരിച്ച പല ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും സംഗ്രഹിച്ചേട്ടതു “അബൈത്രിയുടെ പദ്ധതി” എന്ന പേരിൽ ആ ക്രതം എഴുതിക്കൊടുത്ത നോട്ടുകളുടെ സമാഹാരമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം. അനേകമാ ഓകൾ പല പ്രാവശ്യം പകർത്തി അനവധി പാഠങ്ങൾ ഒപ്പും വൈകല്യങ്ങളും നേരിട്ട് കടലാസുത്രങ്ങളുണ്ടാണ് എനിക്ക് പരിശോധിക്കേണ്ടിവന്നതു. അതിനാൽ ഈതു സീറി പരിശോധനവേളയിൽ ആശയങ്ങേം വരാതെ ഭാഷാ പരമായ ചില സ്വാത്രങ്ങളും ചില ചോഗ്രതു ചെല്ലുന്നതുവേണ്ടിയാണ്. തന്നീമിത്തം ഈ പുസ്തകത്തിൽ വല്ല സംഖ്യാപിത്യങ്ങൾ. സംഖ്യാപിത്യാജ്ഞകീര്തി അതിനുള്ള ഉത്തരവാദി സ്താൻ മാത്രമാണ്. മഹാജനങ്ങളും ആ വക്ക് സംഖ്യാപിത്യങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുതന്നാൽ അടുത്ത പതിപ്പിൽ അതു പരിഹരിക്കാമെന്ന പ്രത്യേകം അറിയിച്ച കൊള്ളുന്നു.

ഈ അബൈത്രിയുടെ അഭ്യാരോപാപ വാദങ്ങൾ, തത്പരമസി, ചതുരേഖമഹാവാക്യങ്ങൾ, ശ്രദ്ധാ സാരമഹാവാക്യങ്ങൾ ഇങ്ങനെ നാലു പ്രകരണങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഇവയിൽ അഭ്യാരോപാപവാദങ്ങൾ വേദാന്ത ശാസ്ത്രങ്ങൾഡിച്ച പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉല്പത്തിലയങ്ങളെ സവിന്നുറം പ്രതിപാദിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു.

ജഗത്‌കാരണവിചാരം

ഈ പ്രപഞ്ചം എവിടെന്നുണ്ടായി, എവിടെ നിലകൊള്ളുന്നു, എവിടെയ്ക്ക് പോകുന്ന എന്നീങ്ങനെന്നുള്ള ചിന്തകൾ മനസ്സ്യപ്രാഥ്യത്തെ അലട്ടിത്തുടങ്ങിയിട്ട് വശം സഹായം കഴിഞ്ഞിരിക്കുണ്ട്.

හ්‍රා ඩිසුජ් යුත නොපූඩ
යටි වා පෙය යටි වා ග
යො අසුරාභුක්ෂණ පරමේ වෝමස්
සො අංග වෝ යටි වා ග වෝ.

(හු සුඡ්‍රී ඩුබිනෙනින්දායි? අමවා ඩතු “
සුඡ්‍රීකපුද්‍රිවා ඩුලුයෙද? ඩුඟැලුතිනේ පරමාකාශ
තිලු මුදු පෑමතිලේ අභුක්ෂණ” කෙවන මාත්‍රාම
අරියාණ ක්‍රියු; අමවා තුවන් අරියාණ ක්‍රි
යුකැඳීමු. නුරාණ පරිභාණ සමතම් ඩුන සාරු.)
එහි දුරුපතිවෙ ‘තාසංියුක්තියෙහිතිතෙන
හු පිතාගති කාණ්ඩාකාංශ’ අතිලේ ප්‍රකාශ ඩු
තුරුමාතුරුණු මිකාඩුනාතාණුලු. ප්‍රච්චින්දායි
යෙද සක්‍රී ඩ්‍රාන්ඩ්ල්. ඩු පිතාගතියිතිතෙන
යාණ ප්‍රධාන්‍යාච්‍රිරිකෙනතු. ‘ප්‍රතිතමාය අභුරා
රොපාපවාධනයෙහිපුරි ගරුක් මග්‍රිලාකෙනතින
මරද ඩිල ඩ්‍රාන්ඩ්ල් ගතිත්‍රි ග්‍රහිච්‍රිරිකෙනතු’
෉පයොගප්‍රමාකයාත් ඩීංමාතුරායි ආවයෙපුරි
ඩිනිච්‍රි ඉගොං පොකරු. ‘හු ප්‍රපණු ඩුබිනෙ
නින් ඩැනු. ඩුන් පොකුම්ලු. ඩතිලේ ඩු
සුඩාව. ඩැතාකෙතිතෙනයාණ,’ ඩුන සුඩාවවාඩි
කුඩාය ටාප්‍රාකයාත්, ‘ප්‍රපණුතින් ඉපාඇනකාරීන
පරමාණක්ල්. ගිමිතිතකරීන. ඩුළුපැරිමාණ’න්
ඩුලුතිවාඩිකුඩාය ගෙනයායිකරාත්, ‘ප්‍රපණු
තිනින කාරණ. මුදුරාමාණන් ඩැඩ්ලාත්, ‘ප්‍රප්‍රාන්
සංස්කෘතාගිමිතත්. ප්‍රතිති ප්‍රපණුරුපෙන පරිනා
මිකෙකයාණ’න් පරිනාමවාඩිකුඩාය සංඛ්‍යාත්‍යාත්
යොහැඟික්ල්, ‘හුළුපැරුණුතාණ’න් පාරාණිකකාත්
කම්මාණාණ මීමංසකරාත්. ඩැඩ්ලාත්.

അഡ്യൂഷൻപാപം

എന്നാൽ വേദാന്തിയാകട്ടെ ആ പക്ഷങ്ങളിൽ എല്ലാം വണ്ണിച്ചും, ‘ഈ പ്രപഞ്ച, ശ്രൂപത്തിൽ കല്പിതാ(ആരോപിത)മാണെന്നും സ്ഥാപിക്കുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ ഇതുകൂടാക്കുന്നതുകൂടാതു. അവലെബേച്ചുനില്ലെന്ന ചാർണ്ണകാൻറെ അഭിപ്രായം. ജീവനാസാശ്മനകാരിയല്ല. ജന്മ സാധാരണമായ ഒരുഭവം. മാത്രമേ പ്രപഞ്ചത്തെപ്പറ്റി ചാർണ്ണകനെള്ളു ആ അന്വേംകൊണ്ട് തൃപ്തിയണാകാതെയീ തന്ത്രിനാലാണും പ്രപഞ്ചത്തിൻറെ ഉല്പത്തിയെപ്പറ്റി ചോദ്യമണായതും. അതിനും ‘ഈദാനെയാക്കാതെള്ളു താണ പ്രപഞ്ചം’ എന്ന ഉത്തരം മുക്തിയുക്തമല്ല. അദ്ദേഹ ചാർണ്ണകമതം ചെറും പ്രകൃതമാക്കുന്നതു അംഗീകാര്യമല്ല. പ്രപഞ്ചത്തിൻറെ ഉപാദാനകാരണം, നിരവധിവഞ്ചളായ പരമാണകളുണ്ടെന്നും നെന്നയായികുന്നുതന്നു സിദ്ധാന്തി കണ്ണസ്ഥിതിക്കു കാരണമുന്നേണ്ണാരിയായിട്ടു കാഞ്ച്ചാരിക്കുള്ളിൽ ആവാതും അവകാശ സിദ്ധാന്തംകാണാതെന്നു അതു വണ്ണിക്കുപ്പുകൊണ്ടും. നിരവധിവഞ്ചളായ പരമാണകളും നിന്നു സാഖ്യവായ പ്രപഞ്ചത്തിൻറെ ഉല്പത്തി സംഗത മല്ല. മുടാതെ ഇംഗ്രേസനയും അണക്കെളുമ്പും വിഭേദങ്ങളായി സ്പീകരിച്ചതുകാണ്ടു ദേശകാലവന്നൂക്കുത്തന്നേളായ പരി ചേരും നേരിട്ടുകയാൽ അനീത്യത്വവും ആദ്യാരാ ശ്രൂത്യത്വവും സംഖ്യീകരം. ഇംഗ്രേസം പരമാണവും നിത്യമാണെന്നു പറയുന്ന നെന്നയായിക്കുന്ന അതിനും സമയാനം പറയുന്നു. അതുകൊണ്ടും ആ പക്ഷവും സ്പീകരിക്കാവുന്നതല്ല. എല്ലാം ശ്രൂത്യമാണെന്നു പറയുന്ന ബഹുമനാർ ശ്രൂത്യ ഭാവത്തെ എത്തു ഭാവംകൊണ്ണാണെന്നു അറിഞ്ഞതും അതിൻറെ സദ്ദാവത്തെ നിശ്ചയിക്കാൻ കഴിയാത്തവരാകയാലും ‘കമമഃസത്യസ്ത്വജ്ഞാദയത്’ എന്ന ശ്രൂതിവാക്യമനസ്സരിച്ചും അസ്ഥത്തിൽനിന്നും സദ്ദാവം ഉണ്ണാകാത്തതിനാലും, ആ

സില്ലാന്തവും സമ്മതിക്കാവുന്നതല്ല. സചേതനൻം നിർദ്ദിശനമായ പുതിയപ്രകാരം, സഹായം ജഡിയുമായ പ്രക്തതിയോടും എന്നെന്ന ചേരുമെന്നാളുള്ള ചോദ്യത്തിന് ശരിയായ സമാധാനം സാംഖ്യനും യോഗിയും പറയുന്നില്ല. എന്നതെന്നയുമല്ല, പ്രക്തതിയും പുതിയനേരും വിഭിന്നമായി അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥാത്തികളും ആതു രണ്ടും നിത്യമാണെന്ന പറയുന്നതും ശരിയല്ല. അതിനാൽ അവരുടെ അഭിപ്രായവും അസാധ്യവാക്കും. ആപ്പുകാമനും പരിപ്പൂർവ്വമായ ഇഷ്ടഗ്രഹങ്ങൾ ഇച്ചുഡിണ്ടാക്കക്കയെന്നതും ധക്കിസഹമായ ഒരു വാദമല്ലായും പഞ്ചാണ്ടികമതവും ഹോയകോടാടിയിൽ പെട്ടും. കൂടും ജഡിമാകയാലും കർത്തുനിരവേക്ഷകമായ കൂട്ടത്തിനു സത്ത ഇല്ലാത്തതിനാലും ആതു പ്രപഞ്ചകാരണമാകയില്ല. അതിനാൽ മീമാംസകമതവും പ്രക്തതിനു യോജിച്ചതല്ല. ഈ ദ്രോഹിയിൽ ശരിയായ കാരണമില്ലാത്തതിനാൽ പ്രപഞ്ചാണ്ടായിട്ടും ഈല്ലാം പറയേണ്ടിവരും. എന്നാൽ ഉണ്ടെന്നും എല്ലാവക്കും, അനുഭവമില്ലായെന്നും ആശക്കിക്കുന്ന എക്കാിൽ ആ അനുഭവം വെറും തോന്നലാണെന്ന വേദാന്തികരം പറയും.

“അവിചാരിതരമ്യാതഃ സുഷ്ഠിരാത്മനി കല്പിതാ.”

“സുഷ്ഠിർനാമ ഗ്രഹത്രപേ സച്ചിദാനന്ദവന്നുനി
അബ്യൂദ ഹോനാദിവതഃ സർവ്വമത്രപ്രസാരണാ.”

‘സന്മുഖ്യകാരണാഭാവാദന്തപന്നമിദം ജഗതും.’

(പ്രപഞ്ചത്തിനും ശരിയായ ഒരു കാരണമില്ലായും യാൽ അതുണ്ടായതെ അല്ല) എന്നാണും വേദാന്തികരം സില്ലാന്തിക്കുന്നതും. ഈതും അല്ലെങ്കാണ വിവരിക്കാം. ഒരു വന്നുവിഞ്ഞേൻ്റെ സദുഭവത്തെ തെളിയിക്കുന്നതു പ്രത്യുക്ഷംഭിപ്രമാണാദഭാഗമില്ലാണെല്ലാ. ഉദാഹരണത്തിനും ഒരു കിടന്തു എടുക്കാം. നമ്മുടെ അട്ടത്തും ഒരു കിടം കാണുന്നുവാരും ആതു ണ്ണെന്ന നാം വിശ്വസിക്കുന്നു. അതിനു കാരണം പ്രത്യ

കഷാണ്ണന്മാരും നാം കയറുന്നതും. അതു ശരിയാണോ എന്ന പരിശോധിക്കാം. ആ കടത്തെ ശാഖിമുഖീകരിക്കുന്നതും അഞ്ചു⁹ ഇന്ത്യൻ ഭാഗങ്ങളും മാത്രമാണും. അവ, ദണ്ഡസ്ഥർ ഫുപ്പരസഗന്ധങ്ങളാക്കുന്ന അഞ്ചു ഗ്രാമങ്ങളിൽ ബോധമേ നമ്മകൾ തങ്ങന്നുള്ളൂ. വിലീനങ്ങളായി അറിയപ്പെട്ടുന്ന ആ ഗ്രാമങ്ങൾ മാത്രം കടമെന്ന വ്യവഹാരത്തിന്¹⁰ അവർമ്മ ല്ലേന്ന നമ്മകൾക്കിയാം. അവയ്ക്കും ആശ്രയമായിട്ടും ഒരു ഗ്രാമം (ഗ്രാമങ്ങളിൽ വന്നു) വേണമെന്നു നാം അനുമാനിക്കുന്നു. അതിനാൽ അനുമാനപ്രമാണംകൊണ്ടും കാരണം വന്നുവാണും കടമെന്ന കാണാം. ഇതുകൊണ്ടും കടമെന്ന വന്നുവാണും കടമെന്ന കാണാം. വന്നുവാണും സദ്ഭാവത്തെ തെളിയിച്ചതു പ്രത്യക്ഷപ്രമാണമല്ലെന്നും പ്രത്യൃത അനുമാനപ്രമാണമാണെന്നും സിഖി ചുല്ലും? വേദാന്തികരാം ആ അനുമാനം തെറ്റാണെന്നു വാദിക്കുന്നു.

അനുമാനത്തിനു കാരണം, വ്യാഴി (രണ്ട് വന്നുക്കരം ഒരുമിച്ചു ഇരിക്കു എന്നും പ്രത്യക്ഷപ്രമാണംകൊണ്ടു കിട്ടുന്ന) അഥാനമാണും. ഒരു സ്ഥലത്തു പുക കാണുന്നുപോരം അവിടെ തീയിണ്ണുന്ന നാം ഉണ്ടാക്കുന്നു. ആ ഉംഗത്തിനു കാരണം തീയിം പുകയും ഒരുമിച്ചു ഇരിക്കു എന്ന പ്രത്യക്ഷജണാനമാണും. (തീയിം പുകയും ഒരേ സ്ഥലത്തുവച്ചു മുമ്പു കണ്ടും അവയുടെ സാഹചര്യനിയമം മനസ്സിലാക്കായിരിക്കുന്നു.) ഇതിൽനിന്നും അനുമാനത്തിനു കാരണം പ്രത്യക്ഷപ്രമാണും കിട്ടിയല്ലോ. ആ സ്ഥിതിക്കും ദണ്ഡാഭിഹനങ്ങളും ഗ്രാമങ്ങളും ഗ്രാമിയായ കടത്തെ അനുമാനിക്കാൻ യാതൊരു കാരണവും ല്ലേന്നു മനസ്സിലാകും. എങ്കണ്ണയെന്നുണ്ടാൽ ഗ്രാമഗ്രാമികളിൽ സാഹചര്യനിയമം പ്രത്യക്ഷപ്രമാണംകൊണ്ടും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടവാൻ കഴിയുന്നില്ല. അതായതും ദണ്ഡസ്ഥർക്കളേയും അവയിൽനിന്നും ലീനമായിട്ടും ഗ്രാമിയായ ഘടതത്തെയും ഏതെങ്കിലും ഒരു കാലത്തും ഒന്നിച്ചുകണ്ടിരിക്കുന്നും. എങ്കിൽ

മാത്രമേ മുണ്ടാക്കുന്നു മുന്നിയെ അനുമാനിക്കാൻ കഴിയു. അങ്ങനെന്ന ഒരു അനുഭവമില്ലപ്പോ ? ഇതും കൊണ്ട് കടമെന്നും ചന്ദ്രധന ഇല്ലപ്പോ തെളിയുന്നു.

ഈ നിലച്ചുതിന്റെന്നു നേരക്കേന്നും കടക്കില്ലെന്നു സഹിച്ചാൻ തന്നെയും, അതിനെ ആ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നവ യെന്നു വിശ്വസിക്കാപ്പെട്ട് മുണ്ടാക്കുന്നു സദ്ബാവാത്ത നിശ്ചയിക്കാനെന്നും കഴിയും ?

അവ പ്രത്യുക്ഷം ഉണ്ടാക്കുന്നു, എന്നാണെങ്കിൽ പ്രത്യുക്ഷ മാണസനു തോന്തിച്ചതുകൊണ്ടുമാറും. ഒരു വസ്തു ഉള്ളതാണെന്നു പറയുവാൻ നിയുമെന്നില്ല. ഇതും ചീഡലും പിലാപ്പും രജൂവിൽ സപ്പ്‌പ്രതിതിരുത്തും. മതമരീചികയിൽ ജല പ്രതിതിരുത്തും. ഉള്ള പാക്കേണ്ടാണ്. അതുകൊണ്ട് ആ സപ്പ്‌വും ജലവും വാസ്തുവാണെന്നും ആരും ശാഖാക്കരിക്കാറില്ല. അതു പോലെതന്നെ സപ്പും അഭ്യന്തരം അനുഭവകാലത്തു പ്രത്യുക്ഷം ഉണ്ടാണെന്നതെന്നു തോന്തിച്ചുകൊണ്ടില്ല. അതു വാസ്തുവമാണെന്നും ആരും സമുത്തിക്കൊണ്ടില്ല. സുക്ഷ്മനാരീക്ഷണത്തിൽ അവയെല്ലാം വെറും ദ്രാന്തിജഞ്ചാനങ്ങളാണെന്നു കാണാം. അതെല്ലാരും പ്രത്യുക്ഷങ്ങളും തോന്തിയ ശബ്ദാബി മുണ്ടാക്കുന്നതും ദ്രാന്തിജഞ്ചയും തന്നെ. ഒരീക്കൽ വാസ്തുവമെന്നതോന്തി, പിന്നീട് അവയെല്ലാവാണെന്നുമീഡപ്പെട്ടുന്നുണ്ടെന്നാണെല്ലാപ്പോ മിമ്പ എന്നു പറയുന്നതും. ആ മിമ്പും വസ്തുവിനു കാരണം, അധ്യാത്മ(ദ്രാന്തി)ജഞ്ചാനമാണും. ശബ്ദാബി മുണ്ടാക്കുന്നതും ആ ശ്രദ്ധമായി പ്രമാണസിലമായ ഒരു വസ്തുവില്ലെന്നു മറ്റു പ്രസ്താവിച്ചതുകൊണ്ട് വ്യക്തമായിട്ടുണ്ടെല്ലാപ്പോ ? ആ നിലച്ചുതിൽ ആ മുണ്ടാക്കുന്നതും എന്നതോന്തിയും അദ്യോപചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മുണ്ടാക്കുന്നതും അതാഥവിഷയങ്ങളാണെന്നുണ്ടുതിൽ സദ്ഗീഹമില്ല. അവയെ വിശിന്നാണും ത്രാണും നാം അറിയുന്നതും. അവ യിൽ കനിഞ്ഞിരുന്നു ബോധമുള്ളപ്പോരും മറ്റു നാലിനില്ല.

ബോധമില്ല. അതുകൊണ്ട് ബോധവിഷയങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പറയുന്നതും ബാധിക്കപ്പെട്ടുന്നു. എന്നാൽ അംബു ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ബോധം അനുവദത്തിച്ചുകൊണ്ടുണ്ടോ. ത്രപജഞ്ചാനം, ഗന്ധജഞ്ചാനം, ശബ്ദജഞ്ചാനം, സ്വർജ്ജജഞ്ചാനം, രസജഞ്ചാനം; ഈ അനുഭവങ്ങളിൽ ത്രപാദിവിഷയങ്ങൾ മാറ്റുന്ന(ബാധിക്കുന്ന)ശൈക്ഷിക്കുന്നും അഞ്ചാനം അവയിലെല്ലാം അനുസ്യൂതമായി നിലകുന്നുണ്ടുണ്ട്. അതിനാൽ അഞ്ചാന തതിൽനിന്നും ദിനക്കായിട്ടും ശബ്ദജിവിവിഷയങ്ങൾക്ക് സത്ത (ഉണ്ണ) ഇരപ്പുന്നുള്ളതാണ് പരാമർശം. രജ്ജുസ്പും, സ്വർജ്ജ പ്രപഞ്ചം മുതലായ മിമ്യാപദാത്മങ്ങൾ വാസ്തവദ്വഷ്ടിയിൽ ബോധം-മാത്രമായിരുന്നതുപോലെ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളം പരമാത്മദ്വഷ്ടിയിൽ ബോധം മാത്രമാണെന്നും കാണാവുന്നതാണ്. ഇതുപോലെ ദ്രോഹപ്രാണവൈരി എല്ലാം പരിശോധനക്കാക്കിയാലും അവ ബോധമാത്രമായി-അറിവായി-തീരുന്നതു കാണാം. ഇനി, പ്രപഞ്ചദ്വഷ്ടാവായ, ജീവനെ പരിശോധിച്ചാലും ഈ വസ്തു വെളിപ്പെട്ടു.

നാനാതുത്തിൽ തോന്നുന്ന പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അല്പമായ ഒരുംഗത്തു ദേഹാഭിമാനിയായി വര്ത്തിക്കുന്ന ഒന്നാണല്ലോ ജീവൻ. താനും തന്റെ മുന്പിൽ കാണുന്ന സ്വർജ്ജവസ്തുകളും വാസ്തവമാണെന്നുണ്ടും ജീവൻറെ വിശ്വാസം. തന്റെ അനുഭവത്തെ ശരിയായി പരിശോധിച്ചുകൊക്കിയാൽ ആ വിശ്വാസം നിരത്തുക്കാണുന്ന ജീവൻ മനസ്സിലാക്കാം. ജാഗ്രത, സ്വർജ്ജ, സൂഷണി എന്നീ അവസ്ഥകളാണല്ലോ ജീവനുംവേണ്ടിള്ളതും. അവ ചാരോനും അനുഭവകാലഭര്ത്തും വാസ്തവമാണെന്നും തോന്നുന്നുണ്ടോ നല്കുന്നതുപോലെ ചിന്തിച്ചുകൊക്കിയാൽ ഈ അവസ്ഥാതും മാറിമാറി വന്ന കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ണാം എന്നാൽ ഈ മാറ്റുന്ന അവസ്ഥകളെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാക്ഷിബോധത്തിനു മാറ്റുമില്ല. ഈ സാക്ഷിബോധത്തിനു, ഒന്നിനാം പുമക്കായിട്ട്

സാക്ഷ്യങ്ങളായ ജംഗ്രത്‌സപ്ലീ സുഷ്ണപ്പുവന്മകരക്കു്
സത്തയില്ലായ്യാൽ അവ സാക്ഷിബോധാത്മകാണു്.
ഈ സാക്ഷിഭാവം ഒന്നിനും മാറ്റാൻ കഴിയുന്നതല്ല.
ഇങ്ങനെ ദ്രോഗ്രപ്പേണ തോന്തിയ പ്രപഞ്ചത്തെ
മുഴവൻ പരിശോധിച്ചുനോക്കിയാൽ അവസാനത്തിൽ
അവണ്ണം ഒരു അറിവുമാറ്റം അവഗണിക്കുന്നതായി
ബോധപ്പെടുന്നതാണു്. അതു് ഒരിക്കലും മാറ്റാത്മകി
നാൽ സത്തനും, ഏപ്പോഴും അന്വേഗത്രംപേണ പ്രകാശിച്ച
കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ചിരംഗംം, ഭാവസ്ഥർത്തിനു
പോലും അവകാശമില്ലാത്തതിനാൽ ആനദേഹനും പറ
യപ്പെടുന്നു. ഈതാണു് വേദാന്തികളുടെ സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂ
പമായ ആത്മാവു്. ഈ ആത്മാവു് എല്ലാറിലും വലി
യതാക്കയാൽ ഗ്രൂഹമെന്നും പറയപ്പെടുന്നു.

പരാമർശ പ്രപഞ്ചസ്യ ചിഹ്നാത്മവശിഷ്യതേ
തദ്ദോത്തേതി സദ്ഗ്രാഹഃ സദ്ഗ്രാഹവിശാരണഹഃ.

എന്ന പ്രമാണം മെല്ലിരഞ്ഞ തത്ത്വത്തെയാണു് വെളിപ്പെട്ട
ആത്മാവു്.

‘ഓരോനൊന്തായവയവവം മുഴവൻ പരിശു
വോക്കിയാലുലക്കമില്ല വിചിത്രമാന്ത്ര
വോക്കമീ യവയവണ്ണളമേവമണ്ണാ—
ടാരായു്കിലില്ലവിലവും നിജബോധാത്മാം.’

‘വാസ്തവം തന്ത്രവിത്ര പണ്ടിയിനാഡിക്കുല—
ഭ്രതപ്രാഥമിത്രമോക്കകിലിപ്പകാരം
ബോധത്തിൽനിന്നും വിലനുന്ന മതസ്ഥലത്തു
പാമധ്യപോലെ പരാമാധി ബോധമാന്ത്രം.’
‘അറിവിനെ വിക്രാഞ്ഞ വന്നുവന്നുമില്ല—
നാഡിയണമീയറിവെക്കരുപ്പുമേകം.’

ହୁତ୍ୟାବି ଶ୍ରୀଗାରାଯଣମ୍ଭଜସପାମିକଳ୍ପିତ ପଥମ
ଦେଖିବା ଏକାନ୍ତରେ ପାଠେତ ଆଶ୍ରଯତେତ ଆଶର୍ଵମ୍ଭାକଣାଣ୍ଟିରେ
'ସତ୍ୟ' ଅଣାଗମନଙ୍କଠା 'ଶ୍ରୀମ', 'ଶ୍ରୀଅଣାଗମ ଶ୍ରୀମ' ଏବାରୀ
ଦେବଗୀତିଭୂତ ଉପାନିଷଦପାଦକୃତ୍ୟାନ୍ତରେ ଶରୀରରେ ଆତମରୁ
ହୁତୁତନେନ୍ଦ୍ରିୟାଣିରେ^୧. ହୁତୁତୁକେବାଣ୍ଟି ନାହାବିଯତରିଲେ
ଦୋଷରେ ପ୍ରପଣେ ଉଣ୍ଡାଯିଛୁ ହୁତ୍ୟୁନିରେ ଆତ୍ମା^୨ ବାନ୍ଧୁବ
ଦେଖିଯାଇଲେ ଅଣାଗମପ୍ରମାଦ ଆତମାବୁ^୩ - ଶ୍ରୀମ -
ମାତ୍ରମାଣେନାମ ମନ୍ଦ୍ୟିଲାକାବୁନାତାଣି^୪.

സ്വഭാവക്രിയയിലെ ഉദ്ദേശ്യം

എന്നാൽ ഇത് പോയം ബുദ്ധിപികാസ്തളി ഉത്തരാ
ധികാരികൾക്ക് മാത്രമേ സംസിദ്ധമാക്കുകയുള്ള എന്ന
കണ്ട് “ഗ്രോത്യുഫിത്തെപ്പിണി”യായ ശ്രദ്ധി വ്യാവഹാ
രിക്കുമ്പും പ്രപഞ്ചത്തിനും അസ്ഥിത്വത്തെ അംഗീ
കരിച്ച് കായ്കാരണബന്ധത്തെ വെളിപ്പെടുത്തി, കാരണ
ബന്ധത്തിൽനിന്ന് കായ്ത്തിനു പുമഗ്രാവേമില്ലെന്ന് കാണി
ച്ച്, സ്വർക്കാരണമായ പ്രൗഢത്തെ മന്ദാധികാരികൾക്കു
തുടി മനസ്സിലാക്കിക്കാട്ടക്കാൻ ശുമിക്കേണ. ആ നില
യിൽ പ്രപഞ്ചപ്രസ്തുതിയെ അംഗീകരിക്കേണ്ടും. ആസ്ഥാ
പ്രസം മുഹമ്മദ് എന്നം രണ്ടുവിധമാണു് സ്വഷ്ടിക്രമം
വേദത്തിൽ കാണുന്നതു്. ‘തസ്മാദ്യാ ഏതസ്മാദാത്മന
ആകാശഃ സംശ്രാം ആകാശാദ്യാജ്ഞഃ’ ഇങ്ങനെ ക്രമപ്രകാര
മായി, ‘ഈദം സംശ്രമസ്തജത്’(കായ്ക്കാരണഭാവേന തോന്നുന്ന
സ്വർപ്പപ്രപഞ്ചവും സ്വർപ്പപ്രപഞ്ചം എന്നാഹോലെ ഒരു സമ
യത്രാണായതാണു് എന്നതും.) എന്നു് മുഹമ്മദ് മാണം
(അക്ഷമിച്ച)മാണം അവ വേർത്തിരിച്ചിരിക്കേണ്ടതു്. ആചാരം
ഇന്ത്യാർ ഇവയിൽ ക്രാസ്ഥാക്കുകയു് ‘സ്വഷ്ടിപ്രസ്തുതിവാദ’മെന്നു്
മുഹമ്മദ് പ്രസ്തുതിക്കുകയു് ‘ദ്വാഷ്ടിസ്വഷ്ടിവാദ’മെന്നും. തുടി പേരു
പറയുന്നും. എങ്ങനെയുള്ള സ്വഷ്ടിയായാലും അതു
ആത്മാവിൽ കല്പിതമാകയാൽ അതിനെ അഖ്യാരോപണമ
നാണം പറയുന്നതു്.

അപവാദം

കായ്ക്രമൈറ്റിൽ മല്ലിൽനിന്ന് ഭിന്നമാണെന്ന തോന്നന കാടം കാരണദേഹിയിൽ മല്ലിലാതുശാസ്ത്ര ബോധിക്കുന്നതുപോലെ വ്യാവഹാരികദേഹിയാ കായ്മായ പ്രപഞ്ചം വിചാരിക്കുന്നതിൽ തൽക്കാരണാതുപമായ ഗ്രൂപ്പം മാത്രമാണെന്ന കണ്ണിച്ചു് പ്രപഞ്ചബോധത്തെ അപവാദിക്കുന്നതിനു അപവാദമെന്നു പറയുന്നു. ‘ആഹ ച തന്മാത്രം’, ‘സത്ത് വല്പരിം ഗ്രൂപ്പം’, ‘ഇഷാവാസ്യമീഡം സത്ത്’ എത്ര ലായ വേദങ്കവാക്യങ്ങൾ ഈ അപവാദത്താനുത്തരവെള്ളിപ്പെട്ടുന്നവയാണു്. ഈനിയും, അല്ലെങ്കിലോപത്തിനേരിയും അപവാദത്തിനേരിയും മദ്യവത്തിയായി ഒരു വ്യാമിഗ്രാവം തുടിയണ്ണേനു ചില ശാസ്ത്രങ്ങൾ പറയുന്നു. അതു്, ഗ്രൂപ്പവും പ്രപഞ്ചവും കാരണദേഹിയാ ദന്താണി കുറിയും — സമാധിശാഖയിൽ (വേദാന്തവിചാരജിഥിൽ) ദന്താണിയുവാൻ കഴിയുമെങ്കുറിയും, — വ്യവഹാരജിഥിൽ സദസ്യത്വരിക്തമായ (ഉണ്ണോം ഇപ്പുന്നം പറയുവാൻ പാഠിപ്പാത്ത വിധം അനീർപ്പചനിശ്ചലക്ഷണ നേതാചക്രടിയ) ഒരു സദ്വാവധിണേന്നുടി വാദിക്കുന്ന താണു്. സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ ഈ മുന്ന ദേഹിയും ആരു സാക്ഷാത്കാരണസ്ഥയത്തിലേയ്ക്കു് ആരോഹണം ചെയ്യാൻ വേണ്ടി യഥാത്മം നിബന്ധിച്ചിട്ടിട്ടുള്ള മുന്ന സോപാനങ്ങളാണു് അറിയുവാൻ കഴിയും. സാമാന്യമനഷ്യനു പ്രപഞ്ചവിശ്വാസം തോന്നുന്നതു് ആരോപദേഹിയും യാക്കതിക്കബോധത്തിൽ കായ്ക്കാരണങ്ങൾ ദന്താണിനുമുകിക്കുന്ന മെങ്കുറിയും രണ്ടോനേപാലെ അന്നവേദിള്ളതിനാൽ കായ്ക്കുന്നതിനേരിൽ ആ അനിർബചനിയസത്തെ വ്യാമിഗ്രൂപ്പുക്കും, വേദാന്തവിചാരജിഥുമായ അപകരാക്ഷാന്ത്രിക്കും ഗ്രൂപ്പമാത്രമേ ഉള്ള എന്നതു് അപവാദദേഹിയും ആകുന്നു. ഈ മുന്ന ദേഹിക്കുള്ളയുമണ്ണു് ചെപ്പതു്, വിശിഷ്ടാദ്ദേപതു്,

അപേതം എന്ന മുന്നാളി പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. ഈ ദേഹി
ദേവതിൻറെ ഉദ്ദേശ്യത്തുപൂറ്റി,

‘ക്രാഹാപദ്മിരപവാദകദ്മിഃരവം
വ്യാമിഗ്രദ്മിരിതി ദ്രോവിഭാഗമനം
സംഗ്രഹ്യ സുതുക്തഭയം ധൃതഭയം ധമക്ഷം
സമ്പക്ഷപ്രഖ്യായമിരുച്ചത്സഹതേ ക്രമേണ.’

(ബുദ്ധസൂത്രകാരനായ വ്യാസഗവാൻ മകളിൽ പറയ
പ്ല്ലട മുന്നവിധ ദ്രോകലൈ പ്രഭർണ്ണപ്രാച്ചതു് മുക്ഷകരാക്കു
അപേതവോധമഭാക്തവാൻ മാത്രമാണെന്ന സാഹം)
എന്നു് സംക്ഷപണരീകത്തിലും,

‘അഭ്യരാഹാപാപവാദഭ്യാം നിപ്രൂപണവം ഹപണവ്യതേ.
(പ്രഖ്യാതിപ്രാംത അവസ്ഥായ - ബുദ്ധത്ത - യാണു്
അഭ്യാരോ പാപവാദങ്ങൾക്കാണ്ടു് വിസ്തരിച്ചകാണുക്കു
ന്നതു്) എന്ന ശ്രദ്ധിയിലും,

‘വരകിരണസകാശേ വർത്തമണ്ഡനവിണ്ണി
പരവൈളിക്കില്ലിരിക്കാ വിഷപാലേവ്യജാലും
പരമമതമിതത്രേ പാകമാകാതവക്രായും
മരകയ ഭ്രഹ്മദ്മിപ്രക്രമംചൊന്താമേ.’

എന്നു് ബുദ്ധാജ്ഞലിയിലും (ആ പരമാനന്ദനാമഹാപാദ
ഭേദം) പറഞ്ഞിട്ടണ്ടു്.

ഇതുമാത്രംകൊണ്ടു് പ്രഖ്യ, ആ തമാവിൽ കല്പിത
മാണന്നു്, വേദാന്തശാസ്ത്രം, സിഖാന്തിക്കന്നതിന്റെ
ഉദ്ദേശ്യം, സാമാന്യമായി വെളിപ്പെട്ടകാണംമെന്ന വിശ്വ
സിക്കന്നു. അഭ്യാസമന്നും, മായ എന്നും, വിവർത്ത
മന്നും പറയുന്നതു് ഈ അഭ്യാരോഹാപത്തപൂരിയാണു്.
ചാല്പാകാശിരു സ്വഭാവവാദംമുതൽ മാർക്കാണുക്കുപ്പു
പക്ഷങ്ങളിലും ഈ അഭ്യാരോഹാപത്തിൽ അടഞ്ഞുന്നതായി,
സുക്ഷിച്ഛാലാിയാവുന്നതാണു്.

എല്ലാ മതങ്ങളിൽ ഒരേ ലക്ഷ്യത്തിലേണ്ട്

അ ചീനാഗതികളെല്ലാം പടിപറിയായി അഭ്യർത്ഥിച്ചുകയിലേണ്ടുള്ള ആരോഹണങ്കുമം മാത്രമാണ്. എന്നാൽ ചാർബകാദിമതങ്ങൾ വണ്ണിക്കാപുട്ടകാണന്നതു് പുംഖി കയിൽനിന്നു് ഉത്തരഭ്രമികയിലേണ്ടു കയറ്റവാനള്ളു പ്രശ്നം ദാനങ്കൾ ഉദ്ദേശിച്ചുമാത്ര ചുക്കുന്നു. തന്ത്ര മനസ്സിലാക്കിയാൽ അവ പരസ്യവിജീനിങ്ങളെല്ലാം പ്രത്യുത ക്രമപ്രവൃദ്ധമായ ചീനാഗതിയിൽക്കൂടി ജീവനെ പുരാഗമിപ്പിച്ചു് മുഹമ്മദ് സാക്ഷാത്കാരന്തെൽക്കൂടി എന്തിക്കുവാനള്ളു മാറ്റുന്നതാണെന്നും അറിയവാൻ കഴിയുന്നതാണു്.

ഈ സത്യാവസ്ഥ മനസ്സിലാക്കാതെ ഹിന്ദുമതം പരസ്യവിജയവും അന്യതാജയിലാവുമായ വിചാരഗതികളെല്ലാണു് വികീരണം ചെയ്യുന്നതുനു് ഒരു തുടർന്നുള്ള ഉദ്ദേശം ചെയ്യുന്നതും ഏകാദശരാത്രിക്കുന്നതും ഒരു ക്രമാമയനാണെന്നു പരിഗണിച്ചു പരിഹസിക്കുന്ന ഉല്ലുക്കു വുന്നങ്ങളുടെ സ്വരം മാത്രമേ അസ്ത്രാദശമാക്കണം എന്തു.

അവിടും അദ്ദേഹത്തെ നില്പിട്ടു.

ഈ നാടകം അഭ്യർത്ഥിച്ചിനാപലതിയിലേണ്ടു തന്നെ കടക്കാം. അതിലെ ആദ്യത്തെ പ്രകരണമായ അഖ്യാരോപാപവാദത്തുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം മനാധികാരികളെ ബ്രഹ്മാദൈക്യക്കുബോധത്തിൽ എന്തിക്കുന്നതിനുണ്ടോ എന്ന പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടെല്ലാ? ഈ ഗമ്പതിലെ പോലെ ക്രമസ്തുപ്പി അനുസരിച്ചു് അഖ്യാരോപാപവാദങ്ങളെ സവിശ്വാം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഗമ്പം മലയാള ദോഷയിൽ വേറും ഇംഗ്ലീഷിനുണ്ടെന്നു പറയാം. അഖ്യാരോപാപവാദപ്രക്രിയകൾ ഗ്രഹിക്കാതെ ഹിന്ദുമതത്തെപ്പും മനസ്സിലാക്കാൻ ആക്കം കഴിയുന്നതല്ല. ലോകാനന്തര ചീക്ഷാദക്ഷായിയിൽനാണ് ശ്രീ പരമഭാരതദേവൻറെ ഈ

അല്ലെങ്കാം പാപവാദിക്കത്തി കൈരളിക്കും ഒരു അമൃല്യ ഭ്രഷ്ടണംതന്നെയാണ്.

തത്പരമസി

അടത്തത്തും ‘തത്പരസി’ പ്രകരണമാണെല്ലാ? അതു ഗ്രാവിഡാചായ്യുടെ ചിന്താഗതിയിൽകൂടിയാണും അവിട്ടന പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതും. സംസ്കൃതാചായ്യുടെ ‘ജഹദജഹലുക്കൾ’കൊണ്ടു ‘തത്പരം’ പദംഡൈക്കു പരിശോധിച്ചു ‘തത്പരം’ പദലക്ഷ്യംതമ്മായ ശ്രൂമാചേരത നൃവും ‘തപം’ പദലക്ഷ്യംതമ്മായ ത്രിനസമാചേരതനൃവും ദന്താണണം സ്ഥാപിക്കയാണും പ്രായണും ചെള്ളിച്ചിരിക്കും. എന്നാൽ ‘ഛാവിലെബാടുകൾ’ മിതലായ തമിംഗ്രമണങ്ങളിൽ ‘തത്പരം’ പദലക്ഷ്യംതമ്മായ ശ്രൂമാചേരയും. ‘തപം’ പദലക്ഷ്യംതമ്മായ ത്രിനസമാനയും. അതിനുമിച്ചും സ്വാനഭവാതീതമായി പ്രകാശിക്കുന്ന ശ്രൂമാശിവം ‘തന്നെയാണും പരമത്തപരമനും പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. അതനുസരിച്ചും സച്ചിഭാനന്ദകല്പനയ്ക്കുപോലും അതീതമായ ആശിവത്തെയാണും തത്പരമസിവാക്യലക്ഷ്യംതമ്മായി ശുണി സ്വാമി തിരുവടികൾ തത്പരമസിപ്രകരണത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്നതും.

നാലു വേദാന്തമഹാവാക്യങ്ങൾ

അടത്തത്തും ചതുര്യുദ്ധമഹാവാക്യപ്രകരണമാകുന്നു. മഹാവാക്യങ്ങളുടെ അത്മം മാത്രം പരമഗ്രാഹം എഴുതിയിരുന്നു. വായനക്കാർ വിഷയഗ്രഹണസൗകര്യത്തിന് വേണ്ടി ആ പ്രകരണത്തിനും ഒരു അവതരണാകയും ഓരോ വാക്യത്തിനും സന്ദർഭവും ത്രിഭ്രംബായി എഴുതിച്ചേര്ത്തതാണും.

‘തത്പരപസ്യാദിവാക്യംതമ്സമ്യഗ്യാജനമാത്രതः
ശാവിദ്യം സഹകരണ്യം നാസീദന്തി വേഖ്യതി.’

(തത്തവാദി ഫഹാവാക്യങ്ങളുടെ അതംഗ്രഹണം കൊണ്ടണാകന്ന അവണ്ണാകാരപ്പുത്തിനുപജ്ഞാനാദയ ത്തിൽത്തന്നെ അവിദ്യയും തൽകാച്ചമായ പ്രപഞ്ചവും കാല ഗ്രാഹത്തിലും ബാധിക്കപ്പെട്ടു..) എന്ന ബൃഹദ്വാത്തിക ത്തിലും,

സ്വാദ്യാധ്യയമ്പംിതം നിജവേദഗാബാ –
വേദാന്താനുഗ്രഹത്താദരപാലിതം ച
സന്ധാസിനാ പരദശാ മുജ്ഞാപദിഷ്ഠം
സാക്ഷാത്കാവചപാദേവ വിമുക്തിമേതുഃ.

(അവരവരുടെ വേദഗാബകളിൽപ്പെട്ട വേദാന്തമഹാവാക്യങ്ങൾ ആത്മജത്താനിയുംസന്ധാസിയുമാഖമുജ്ഞവിൽനിന്നും ശ്രൂവണംചെയ്യും മനനനിദിഡിഡ്യാസനങ്ങളുകൊണ്ടറപ്പിച്ചാൽ അതുതന്നെന്നയാണും മോക്ഷകാരണം) എന്ന സംക്ഷേപഗാഥരികത്തിലും സ്മൃതിച്ചുരിരിക്കുന്ന ഈ മഹാവാക്യങ്ങളുടെ അർത്ഥത്തെ വേണ്ടവണ്ണം ചിന്തിച്ചുംപ്പീച്ചാൽ ബ്രഹ്മാതൈക്യപ്രതിജ്ഞാനംതന്നെ സിഖിക്കുന്നതാണും. ബ്രഹ്മാതൈക്യപ്രതിപാദകങ്ങളായ ഈ മഹാവാക്യങ്ങളെ, പ്രേതികളും വിശിഷ്ടാദൈപ്രതികളും അവരവരുടെ മതത്തിനനുഗ്രഹമായ വിധത്തിൽ ഭ്രംജ്യാവ്യാനം ചെയ്തിരുക്കുന്നതും അബൈദ്യമാണെന്ന കാണിക്കാനാണും ആ വാക്യങ്ങളുടെ സനദ്ദുംതുടക്കാണിച്ചതും. ‘സ ആത്മാ തത്തപമസിശേതകേതോ’ എന്ന വാക്യത്തെ ‘ആത്മാ അതത്’ ത്രപസി’ എന്ന പദം തിരിച്ചും ‘നീ അതല്ല’ (ആ ആത്മാവല്ല) എന്നം, ‘തത്തപം’ എന്നതിനെ സമർപ്പിച്ചുപദമായി അംഗീകരിച്ചും ‘തസ്യ തപം അസി’ നീ അംഗീകാരത്തിൻ്റെ (ഈശ്വര നീൻ്റെ) ഭാസനാക്കന്ന, എന്നം മററും ചിലർ വ്യാവ്യാനിച്ചിരിക്കുന്നതും ഉപകുമോചസംഹാരാദിഷ്യവിധലിംഗങ്ങളെക്കാണ്ടുനോക്കുന്ന പ്രകൃതത്തിനു യോജിച്ചതല്ലെന്നും ആക്കംഡും അറിയുവാൻ കഴിയും.

ആര്യമാവാക്കുങ്ങൽ

ആര്യമാവാക്കുങ്ങൽ വ്യാവ്യാനമാണ് അടയത പ്രകരണം. അവിടെ നിശാതയിഷ്ണാശാലിയായിരന്ന പരമഗ്രാമവേദൻ വേദാന്തശാസ്ത്രപാഠം ഗതപാഠ നല്കുപോലെ കാണാൻ കഴിയുന്നതാക്കുന്ന. അതിൽ അപേക്ഷാശാസ്ത്രത്തിലെ ഭർഗ്ഗഹണങ്ങളായ പല മന്ത്രങ്ങൾ. ലളിതമായി പ്രകാശിപ്പിച്ച് അനുഭവേക്ക വേദ്യമായ ശ്രമനിഷ്ടാസപത്രപാഠ നല്കുപോലെ വ്യക്ത മാക്രീട്ടണ്ട്. ഈങ്ങാന നാലു പ്രകരണങ്ങൾ ഉചക്കാണ്ടിരിക്കുന്ന ഹ്രസ്വിഷ്ണഗ്രാമം ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പഠിക്കുന്ന ഒരു ദിവക്ഷുവിനും പരമപുത്രഷാത്മമായ മോക്ഷം കൈവരക്കുന്ന ചെയ്യ.

ഉപശംഖാരം

പരമാത്മാരംശീ ചട്ടപിസ്പാമിതിരവടികളെ കാണുകയോ അവിടെത്തെ ആദശങ്ങളെളുന്നാണെന്നും മനസ്സിലുാക്കപോലുമോ ചെയ്യാതെ അവിടെത്തെ പ്രധാനിഷ്യ ഹാരാണുന്ന സാധുകളായ ക്ഷേത്രങ്ങൾ തെററിലുണ്ട് പ്രിച്ച് ഒരവക്ക് തിരവാതിരകളിയും പടയണി തുളിലാണെന്നും, റീതിയിൽ മതപ്രചരണം നടത്തുന്ന ഒരുക്കം ആളുകൾ ഹസ്പ്പാം തിരവിതാംകൂരിഞ്ഞു നാനാശേരതും ചുററിത്തിരിയുന്നതായിട്ടുണ്ട്. ‘യാതൊരു പുസ്തകവും വായിക്കുതും’, പുസ്തകം തിനാൽ മസ്തകം നീറാ,’ എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഉപദേശങ്ങൾ കൊടുത്തും മാസ്തക വിഭ്യ മതലായതുകൊണ്ട് സാധുകളുടെ സ്വദയം കവറ്റം നടക്കുന്ന ആ ആചാര്യമന്ദിരങ്ങൾക്കിനും ജനസാമാന്യത്തെ രക്ഷിക്കാൻ - ശ്രീചട്ടപിസ്പാമിതിരവടികളുടെ ഉപദേശസ്രദ്ധായം. എങ്ങനെയുള്ളതായിരുന്നുവെന്നും ജീജ്ഞാനാസുകരണം വെളിപ്പുചെത്തിക്കൊടുക്കുവാൻ - ഈ പ്രസിദ്ധീകരണം ഉപകാരപ്പെട്ടണമെന്നതുടർന്നി വിചാരിച്ചാണ്.

ഈ പ്രസ്താവന അല്ലോ ദീംഗ്രിച്ചപോയെങ്കിലും ഇതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണംതുടർന്നുള്ളതുടർന്ന് രണ്ടുവാക്കു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. തീർമ്പാദസസ്യാധാരത്തിൽപ്പോൾ പകനായിരുന്ന പരമ്പരാര ശ്രീ ചട്ടമിസ്വാമിയിൽവെച്ചി കള്ളടക്ക ശിഷ്യപ്രധാനനും അവിടുത്തെ മഹാസമാധിക്രം ശേഷം ആ മുഴപരമ്പരയിലെ കലപതിയുമായിരുന്ന അനുഭൂതിഗ്രാഹം, ബുദ്ധശ്രീ തീർമ്പാദപരമഹാസ സ്വാമിപാദങ്ങളുടെ സ്ഥാരകമായി 'ശ്രീ തീർമ്പാദീയയർഹം ഗ്രന്ഥാവലി' എന്നപേരിൽ വാഴ്സ് തീർമ്പാദാനുമത്തിൽ നിന്നും സന്നാതനയർഹംപ്രതിപാദകങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തുടർന്നും ത്രിയായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കണമെന്ന തെങ്ങൾ തീരുമാനി ചുട്ടിണ്ടി. അതിലേപ്പെട്ടു സ്വാമികളുടെ ശിഷ്യപ്രശിഷ്യ ക്രാരായ സന്ധ്യാസിമാരും ഗ്രഹസ്ഥരായമരിപ്പെട്ട് ദേഹം സമിതി 'തീർമ്പാദയർഹംപ്രകാശിനി' എന്ന നാമത്തിൽ ഈ ആശീരാത്തെ അവിടുത്തെ മഹാസമാധിദിനമായ ചീണോ പത്രാംതീയതി ഉത്തരാതിനാളിൽ വാഴ്സ് തീർമ്പാദാനുമത്തിന്റെ ആഭീമുഖ്യത്തിൽ ശ്രൂപിക്കിയി. അതിലെ രണ്ടുസമിതി അംഗങ്ങൾ മേൽപ്പറിയപ്പെട്ട പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനവേണ്ടി സഭയുടെ അല്ലെങ്കിലും ക്ഷണായ എന്നേയും കാർയ്യഭർത്തായായ പണ്ഡിതനും സി. രാമ കൃഷ്ണന്നായൻ (ആയല്ലേഡാചാര്യൻ, ചെറുവള്ളി) അവർക്കു ഒരുമാണം ചുമതലപ്പെട്ടത്തിയിട്ടിള്ളതും. അതനുസരിച്ച് തീർമ്പാദീയയർഹം ഗ്രന്ഥാവലിയിലെ പ്രമാണപ്രസ്തുതമായിട്ടും തെങ്ങൾ തീരുമാനത്തുടെ അഭ്യന്തരപരമായ പദ്ധതിയാണും.

പരബ്രഹ്മസ്വത്രപനായി പ്രകാശിച്ചകൊണ്ടിരുന്നു ആ പരമ്പരാരഗ്രഹവർഷപാദങ്ങൾ പരിപാവനനും സായോജ്ഞ്യം ഇവ അഭ്യന്തരപരമായ പദ്ധതിയെ യന്ത്രപ്പിക്കാനും മഹാജനങ്ങളുടെ മുൻപിൽ സാരം സമപ്രിച്ച കൊള്ളുന്നു.

හූ රුමං පරිශෝයික්සනතිරී වෙළඳවුයා
අදහන සහායිකකු යා ඩිල සාක්තිකපදවාක කැ
තිප්පානී අදුතිපෙනු පුණුකා ගරියායි පක්ති
තමරිකකු ටෙපුතු අදහන සත්තිතමුනා ‘අනුත්‍යවිධ්‍යා
විජාරණ’ මාය පෙන්වාදු සි. රාජක්‍රිස්ත්‍රිස්ථායර්
(අනුත්‍යවිධ්‍යාචාර්යාන්) ආවර්කර (රෙඛවැලුහු) අභ්‍යන්. අනු
පොලේ හූ ප්‍රසිඩ්හිකරණතිරී යන පර්‍යාය සහා
යා ටෙපුතු මරදා රෝග ප්‍රොත්‍යාහන තැකියතු මුළු
පාඨක්‍රම ගිහුපුරායාගාම ඇඟෙප්තුහාලුම්ජගා
මාය ණ්‍රීමාන් කේ.කේ. පිළුව ආවර්කර (කේ.වි මඟිර්,
ඩ්‍රික්, කේන්ත්‍රුව්) අනුකාන. මෙහිපෙනුපූරුෂ රුද්‍ය මානු
හායා තෙපැලුනින මුද බැංසුකුලු. තීත්‍යපාඨයක් ප්‍රකා
ශිනියිලා අංශපැලුත්‍යාභාසාක්‍රිලු. වැළුරු තීත්‍යපාඨ මු
හුවාසාක්‍රිලු ප්‍රතිගිරියාහෙන ගිලයිල් පැනික්ස්
ආවරෝධුනු ඉත්‍යායි නුවායින ප්‍රතෙශුකා රොඩ්පූරු
තිශිකෙහෙහුනා. හූ පුණුකා දෑගියායි ආභ්‍යන්ත්‍රි
තන ඩි.ඩි. පුද්‍යා මුද්‍යමසමාජාධාන ප්‍රශ්න රොඩ්පූරු
විය. තිශිතිශිතින පෙන්වාතෙරෙනුගාය රා.රා.
ශ්‍රී ඡේප්පාංච් ආභ්‍යන්ත්‍රිවාත්‍රේ ආවර්කුලාංඡල පැනිකුලුවු
මින්පාටිගෙන නුවායින ප්‍රාක්තමාක්ලිකෙහෙහුන්. තෙපැලුනි
හූ ප්‍රසිඩ්හිකරණතිරී මහාජනපැලුනි සහායායා
කරණාධිකර මුණාකමෙන ප්‍රතික්ෂායාංශුත්‍රි හූ
පුණුවන නුවායින ආවාසානිප්‍රික්සන.

അരപ്പതചീനാപദ്മത്യാ സ്വരാഹജ്യം ഗ്രന്ഥമിപ്പതാം
മാർവ്വിശ്വസ്ത്രയേ ഭ്രംബിയഃ പ്രസ്താവനാ സദാ.

୩୭

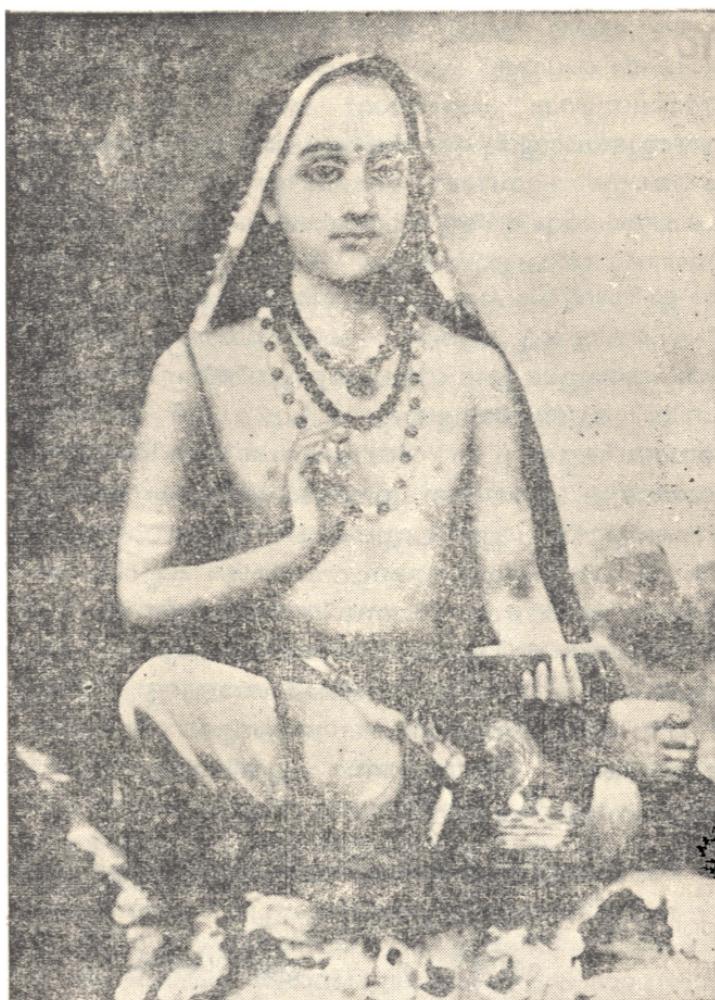
പുസ്തകൾ,

തീയിൽപ്പാദാശ്രമം,

ପାତ୍ର.

വിദ്യാനന്തരീതംപാദസ്വാമി.

22-6-1121

അരബ്ദപ്രതചീറ്റാപലതി

1

അമ്യാരോപാപവാദങ്ങൾ

അവണ്യപരിപ്പൂർസച്ചിഭാനമായി പ്രകാശിക്കുന്ന ബുദ്ധവസ്തുവിൽ, രജസ്തവിൽ സപ്പ്, സ്ഥാണവിൽ പ്രതിഷ്ഠ, കാലപിൽ ജലം, മുക്തിയിൽ രജതം, ആകാശത്തിൽ തൃജ്വവണ്ണം മുതലായവ ആരോപിതങ്ങളായി തോന്നുന്ന ത്രപോലെ മുലപ്രക്രതി എന്നൊരു ശക്തിയും വിവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ മുലപ്രക്രതിയിൽനിന്നും, ബുദ്ധസന്നിധാന വിശേഷതാൽ സത്തപം, രജസ്സും, തമസ്സും ഇങ്ങനെ മുന്നാവിക്കുന്നതും ഉണ്ടായി. അവയിൽ സത്തപം ഉത്തമവും, രജസ്സും മലദ്വാരവും, തമസ്സും അധികമാക്കുന്നു. സത്തപ ഗ്രാന്തിൻറെ നിറം വെളുപ്പും രജാഗ്രാന്തിൻറെ ചുമപ്പും തദ്ദമാഗ്രാന്തിൻറെ കറപ്പമാണും. ഈ മുന്നാ ഗ്രാന്തിനും ഒന്നായിട്ടും ഒത്തിങ്ങാലും അവയിൽ എത്തെങ്കിലും ഒന്നും അധികമായിരിക്കും. ഈ ഗ്രാന്തശാള മുന്നുനും (ഒപ്പതും) ലാഗ്രാന്തായി വിജേക്കാം. അവ, സത്തപത്തിൽ സത്തപം, സത്തപത്തിൽ രജസ്സും, സത്തപത്തിൽ തമസ്സും, മജസ്സും സത്തപം, രജസ്സും, രജസ്സും സത്തപം, രജസ്സും, രജസ്സും തമസ്സും,

1. വിവർത്തം— ഒരു വസ്തുവിനെ മരിംനായി തോന്നുന്നതിനെ വിവർത്തിക്കുന്നും പറയുന്നു.

അവന്യമാനരംഭാന്തു പിവത്രം രജസ്തസപ്പവതും.

തരജ്ജുമീൽ സത്തപം, തമര്ജ്ജുമീൽ രജസ്സു്, തമര്ജ്ജുമീൽ തമര്ജ്ജുമീൽ എന്ന വ്യവഹാരിക്കപ്പെട്ടുനും. സത്തപമുണ്ടായതിനേൻ്റെ സമശ്വിഭാവത്തെ കണക്കെന്നും രജേശമുണ്ടായതിനേൻ്റെ സമശ്വിഭാവത്തെ അവലിഡുമെന്നും തമര്ജ്ജുമുണ്ടായതിനേൻ്റെ സമശ്വിഭാവത്തെ താമസി എന്നും ചാഞ്ചലവുമെന്നും. അവയിൽ 'സത്തപത്തിൽ' സത്തപത്തറി'ൽനിന്നു് വിളിപ്പു, 'സത്തപത്തിൽ' രജസ്സു്'ൽനിന്നു് ബ്രഹ്മാവു്, 'സത്തപത്തിൽ' തമര്ജ്ജുമീൽ'ൽനിന്നു് ആദ്യം എന്നീ ത്രിമൂർത്തികളും, 'രജസ്സുമീൽ തമര്ജ്ജുമീൽ'ൽനിന്നു് തത്പരാജാനാനികരാ, 'രജസ്സുമീൽ രജസ്സുമീൽ'നിന്നു കമ്മനിപ്പമാർ, 'രജസ്സുമീൽ തമര്ജ്ജുമീൽ'ൽനിന്നു് ആലസ്യും, നിദ്ര, മയക്കാ, ഇവയോടുകൂടിയ മനമാർമ്മങ്ങൾ മുന്നാവക ജീവഹാരാ, 'തമര്ജ്ജുമീൽ സത്തപ'ത്തിൽനിന്നു് അവളുടെ കരണാദാരാ, അഞ്ചാനന്ദരായിരുന്നും അവയും, 'തമര്ജ്ജുമീൽ രജസ്സുമീൽ'ൽനിന്നു് പ്രാണാദിവായകരാ, കുമ്മഗ്രീയങ്ങൾ ഇവയും, 'തമര്ജ്ജുമീൽ തമര്ജ്ജുമീൽ'ൽനിന്നു് ആകാശാദിപദ്മമഹാത്മാദാരാ ഉണ്ണായി എന്നാനയെന്നും ആകാശത്താടു ഏതുണ്ടു ഉപമിക്കാവുന്ന ബ്രഹ്മചൈതന്യം മുൻപരിപ്പെട്ട എല്ലാ മുണ്ണങ്ങളിലും പ്രതിഫലിക്കാം. സത്തപമുണ്ടായതിൽ, നിന്മലദപ്പുണ്ടായതിൽ സുഖ്യബിംബം പോലെ, ബ്രഹ്മചൈതന്യം സലക്ഷണമായി പ്രതിബിംബിക്കാം. ആ പ്രതിബിംബിതാചൈതന്യത്തിനു് ഇംഗ്ലീഷ് രണന്നാണു് നാമം. സത്തപമുണ്ടായിരുന്നേൻ്റെ കാരണം ശരീരകാക്കാം. അതിനെ ഇംഗ്ലീഷ് നുഷ്പപ്പുത്രാവ സ്ഥാപിക്കാം. ആനന്ദമയകോശമെന്നുംകൂടി ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പറഞ്ഞുവരുന്നു.

മെത്ത പരിയപ്പെട്ട കാരണശരീരത്തെ താനെനന്നാലീമാനിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷ്, ഇംഗ്ലീഷ്, അവധാരിക്കാൻ, അന്തഞ്ചും എന്നിങ്ങനെ മുന്നു് അഭിമാനനാമങ്ങളുണ്ടു്.

ത്രിമുത്തികൾ

സത്തവഗ്രാമയിയായ മായയിൽ, സത്തപത്തിൽ സത്തപം, സത്തപത്തിൽ രജസ്സ്², സത്തപത്തിൽ തമസ്സ്³ എന്ന മുന്നവിഭാഗങ്ങളുംഛാലും. അവയിൽ സത്തപത്തിൽ സത്തപത്തം പ്രധാനമാക്കേബാരു അതിൽ പ്രതിബിംബിച്ച ഇഷ്ടപരമാനും ജഗത്തിനെ രക്ഷിക്കേഠുവായിട്ടും വിജ്ഞാവനം, സത്തപത്തിൽ രജസ്സ്⁴ പ്രധാനമാക്കേബാരു അതിൽ പ്രതിബിംബിച്ച ഇഷ്ടപരമാനും ജഗത്തിനെ സ്വഷ്ടിക്കേഠുവായിട്ടും ബ്രഹ്മാവെന്നം, സത്തപത്തിൽ തമസ്സ്⁵ പ്രധാനമാക്കേബാരു അതിൽ പ്രതിബിംബിച്ച ഇഷ്ടപരമാനും ജഗത്തിനെ സംഹരിക്കേഠുവായിട്ടും ആദ്യത്തെ അനുനാസം പേരുകൾ പറയപ്പെട്ടുണ്ട്. ഈ ത്രിമുത്തികളുടെ മുന്നങ്ങളിൽ സർവ്വജനത്വം, സർവ്വസ്വാധീനത്വം, സാക്ഷിത്വം, നിർമ്മലത്വം, ജഗത്തുകർത്തൃത്വം, അകർത്തൃത്വം, അന്ത്യമാകർത്തൃത്വം, മായാവശിത്വം മിതലാധിവകുടിശ്ശെണ്ട്. ഇവയെല്ലാംതൊന്നു സത്തവഗ്രാമത്തിൽ(മായയിൽ) ഉണ്ടായ കല്പനകളുംകൊണ്ട്.

ജീവാത്മാക്രാം

അവിഭ്യുദയനു പറയുന്നതു⁶ രാജസമ്മാനത്തിൻറെ സംശ്ലിഭാവത്തെയാണും. ആ അവിഭ്യുദയിൽ ബ്രഹ്മ ചെപ്പതന്നും മലിനജലത്തിൽ സൂച്ചനനുഫോലെ അവ്യക്തമായിട്ടാണും പ്രതിബിംബിക്കേണ്ടതു⁷. ആ പ്രതിബിംബിതചെപ്പതന്നുതെ ചിഡാണാസൻ (ജീവൻ) എന്നും ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വ്യവഹരിക്കുന്നു. ജീവൻറെ കാരണശരീരവും ആനന്ദമയകോശവും സൂഷപ്പുവസ്ഥയും അവിഭ്യുദയനെ ധാരാക്കുന്നു. അവിഭ്യുദയമായ കാരണശരീരത്തെ തൊന്തനന്ന ഭീമാനിക്കുന്ന ജീവനും പ്രംജനിക്കുന്നു, പാരമാത്മികനും, അവിഭ്യുദയനും ഇങ്ങനെ മുന്നും അടിമാനനാമങ്ങൾകുടിശ്ശെണ്ട്. ജീവാത്മാക്രാം, തങ്ങളുടെ ഉപാധികളിൽ സത്തവഗ്രാം

വല്ലിച്ചീരനാൽ സാത്തപിക്കുന്നതും രജസ്സു വല്ലിച്ചീരുന്ന റാജസമായും തമസ്സു് വല്ലിച്ചീരനാൽ താമസ കൂടുക്കായിരത്തീരനും. ജീവംതൊക്കെങ്കും അവർ അവിഭ്യും വശഗമാരാകയാൽ കുറുക്കിഞ്ഞതുപറ്റു. ശ്രദ്ധസത്തപരഹിതമാരാകയാൽ അവിവേകിത്തപറ്റു. ആളാസമാരാകയാൽ - ശ്രദ്ധമെച്ചതനുത്തിന്റെ പ്രതിബിംബങ്ങളാകയാൽ - അനേകത്തപറ്റു. അവിഭ്യും നീനും സ്വയം മാറിനിൽക്കാൻ കഴിയാതെ അതിനോടു ചേരുന്ന നിൽക്കുയാൽ കാണ്ണപാധികതപറ്റു. കർത്തൃതപറ്റു. ലോക്കുതപറ്റു. സുവിതപറ്റു. ദ്വിവിതപറ്റു. അഹമനയും മമതയും മോഹിതപറ്റു. മറുമണ്ണാകനും. സാത്തപിക്കുന്ന അജ്ഞാന നിഷ്പക്കാണ്ടു് മോക്ഷതോയും. രജസമാർക്കുന്ന കുമ്മ നിഷ്പക്കാണ്ടു് ഇഹപരമണ്ഡളിലുള്ള ഗതാഗതതപരതോയും പ്രാപിക്കും. താമസമാരാകട്ടു, ആലസ്യനിദ്രാദിക്കരക്കുവശപ്പെട്ടു് ഇം ലോകത്തിലിരുന്നതനെ ദ്വിവാന്വേഷിക്കും. ഈ രാജസമുദ്ദാത്തിലുള്ള കല്പനകളാകനും.

ആകാശാദി മഹാഭ്രതദാദി

ഈശ്വരൻ്റെ മായാഖയമായ ഇക്ഷുനിമിത്തം. അന്ത്യ ഗ്രാമായ തച്ചസ്ഥാകട്ട (ശാമസീശക്രാ) ആവരണം വിക്രഷപം എന്നു് രണ്ട് ശക്തികളായി പേരുപെട്ടിരിക്കും. അവയിൽ ആവരണശക്തി ദ്രോക്കപാദികരക്കവകാശമുള്ളതായും പരിയപ്പെട്ടുനും. താമസമുണ്ടാക്കിയിരുന്നതിനു് ആവരണ വിക്രഷപത്രപമായിരത്തീരാൻ സ്വയം ശക്തിയില്ല. ജീവകോടികരാക്കല്ലോം അന്നഭ്രാഗതത്തിനു തക്കതായ സാധന ദാദാ ഉണ്ണാക്കത്തുവെണ്ണും തമേംഗ്രാം. ഇശ്വരേഷ്ഠനീമിത്തം. ആവരണവിക്രഷപത്രപാദിപ്പണ പരിശോധിക്കുയാണണ്ണലോയതു്. ആവരണവിക്രഷപത്രക്കിളിൽ അജ്ഞാനത്തെ - അറിവില്ലായ്ക്കു - ആവരണമന്നും, അറി

വിനെ – നാനാത്പരബാധത്തെ – വിക്രഷപശക്തിയെനും അറിയേണ്ടതാക്കുന്നു. ഈ റണ്ട് ശക്തികളിൽവെച്ച് ആവശ്യം ചെറുപ്പാം വാവേത്തെ മരിച്ചുന്ന സ്വഭാവത്താട്ടക്കിയതും, വിക്രഷപം വസ്തുവിനെ പലതാക്കിത്തീക്കുന്ന സ്വഭാവത്താട്ടക്കിയതുമാണു് തനിക്കു താൻതനെ ത്രില്പനായി കൂളി മൂലഗംഗയും ആത്മശശാനനികളായ മഹാമാരായും ദാഖിച്ചു് ദേഹം താനാനും അഭിമാനിച്ചിരിക്കുന്ന മുഖ ബുദ്ധികളുടെ ഉള്ളിൽ സദോദാചംമായും പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടു രിക്കുന്ന അതാന്ത്രിക്ഷിയെ കൈഞ്ചകമുറ്റും ആവരണശക്തി അനധകാരമധമധമായ ഫുക്കാലത്തെ അമാവാസ്യാ ദ്വിന പോലെ മറച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അഞ്ചുനയിരിക്കുന്നതിനും നാൽ ത്രിക്ഷമബുദ്ധമധമായ അധിക്ഷാനചൈതന്യത്തിനും ജീവപശ്ചരമാരെന്നുള്ള ആരോപങ്ങരക്കും തമ്മിലുള്ള ദേശത്തപ്പറ്റി ലേശവും അറിവാൻ പാടില്ലാത്തവിയം ജീവഹാക്കും അനധത്രം വേംകകും. അതിനാൽ ആ ആവശ്യശക്തിയാക്കു അവാസാനമില്ലാതെ നിരന്തരമായി കുറാരമായിരിക്കുന്ന ജനനമരണാഡി വേദനകളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള ഉപാധിയായിരിക്കുന്നു. ഈ വിക്രഷപശക്തിയെപ്പറ്റി പറയാം.. വിക്രഷപശക്തിയിൽനിന്നും ശമ്പൂതമാത്രമായ ആകാശവും, ആകാശത്തിൽനിന്നും സ്ഥാപിതമാത്രമായ വാഴവും, വാഴവിൽനിന്നും ത്രിപത്രമാത്രമായ അഗ്നിയും, അഗ്നിയിൽനിന്നും രസതമാത്രമായ ജലവും, ജലത്തിൽനിന്നും ഗസ്യതമാത്രമായ പുമാ വിയും ഉണ്ടായി. ഈ സൂക്ഷ്മത്തണ്ണങ്ങൾക്കു കാരണമായി രിക്കുന്ന വിക്രഷപശക്തിയിൽ സത്പാദിപ്രാണങ്ങൾ അടങ്കിയിരിക്കുകയാൽ സൂക്ഷ്മത്തണ്ണങ്ങൾക്കു കാരണത്തെത്ത അനസ്തിച്ചു് ത്രിമൂനാത്മകങ്ങൾനും തന്നെയാകുന്നു. ആ സൂക്ഷ്മത്തണ്ണങ്ങൾക്കു അപവൈക്രമപാദമഹാത്മതങ്ങളുണ്ടും തമാത്രകളുണ്ടും ത്രി പേജകളുണ്ടു്.

സുക്ഷ്മഗരീരോപത്തി

ആകാശം മതലായ സുക്ഷ്മത്രണങ്ങൾ തൃഖിലാറുമുക്കും ഇംഗ്ലീഷ് കയ്യാൽ അവയിൽ

ശമ്പുതമാത്രം സാത്തപിക സമഷ്ടിഭാഗം അതാന്വും

സ്റ്റർ	മനസ്സും
അപ	ബുദ്ധിയും
രസ	ചിത്തവും
ഗന്ധ	അഹകാരവും
ശമ്പുതമാത്രം സാത്തപിക വ്യഞ്ജിഭാഗം ശ്രോതൃഗ്രീ	യവും

സ്റ്റർ	തപഗിന്ത്രീയവും
അപ	നേത്രഗ്രീയവും
രസ	ജീവഹന്ത്രീയവും
ഗന്ധ	അംഗാണ്ടഗ്രീയവും

ശമ്പുതമാത്രം രാജസസ്ഥിഭാഗം സഹാനവായവും

സ്റ്റർ	വ്യാനവായവും
അപ	ഉദാനവായവും
രസ	അപാനവായവും
ഗന്ധ	പ്രാണവായവും

ശശമ്പുതമാത്രം രാജസവ്യഞ്ജിഭാഗം	വാഗിന്ത്രീയവും
സ്റ്റർ	പാണീന്ത്രീയവും
അപ	പാദങ്ഗ്രീയവും
രസ	മൃദുന്ത്രീയവും
ഗന്ധ	മൃദങ്ഗ്രീയവും

ആയിരത്തീരം.

മേൽ വിവരിക്കപ്പെട്ടവയിൽ അതാനും ശ്രോതൃഗ്രീയം സമാനവായ വാഗിന്ത്രീയം ഈവ എല്ലും ശമ്പുതമാത്രം

ടേഴും മനസ്സും ത്രഗിന്തിയും വ്യാഹവായും പണ്ണീറ്റിയും ത്രവ നാലും സ്പർശക്കാരുത്തുടേജി, ബുദ്ധി നേരുത്തുടിയും ഉദാനവായും പാദേന്തുടിയും ത്രവ നാലും ത്രപതക്കാരുത്തുടേജും ചിത്തം രസങ്ങളുടിയും അപാരവായും മുഹൂറ്റുടിയും ത്രവ നാലും രസതക്കാരുത്തുടേജി, അഫക്കാരം ആശാനേന്തുടിയും ആശാവായും മുദ്രേന്തുടിയും ത്രവ നാലും ശന്യതക്കാരുത്തുടേജും തൃടകരം (അംഗങ്ങൾ) ആകുന്നു.

അഞ്ചാനാസാധനങ്ങൾ :— പദ്ധതിക്കുള്ളിട്ടുള്ള സാത്തപി കസമഹുംപിഡാഗണങ്ങളായ അന്തഃകരണങ്ങൾ അണ്ണും സാത്തപി കവപ്പുംപിഡാഗണങ്ങളായ അഞ്ചാനേന്തുടിയങ്ങൾ അണ്ണും അഞ്ചാന സാധനങ്ങളാകുന്നു. അന്തഃകരണം പദ്ധതിക്കുള്ളിട്ടുള്ള തെളിയിക്കാം :— അന്തഃകരണം ആകാശംപോലെ സകല തതിനം മുടംകൊടുത്തു യരിക്കുന്നതിനാൽ ആ ധാരണയ്ക്കു സാധകമായ അഞ്ചാനം ആകാശംശവും, വായുവവന്നതു പോലെ സകലുംവികലുത്തുപേണ ചലിക്കുന്നതിനാൽ ആ ചലനപ്പു തതിയായ മനസ്സും വായുപ്പംശവും, അശ്വിയൈപ്പോലെ വിഷച്ചങ്ങളും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ ആ പ്രകാശ പൂഞ്ഞിയായ ബുദ്ധി അശ്വംശവും, ജലത്രപ്പോലെ സത്ത് തതിലും — സർവ്വിഷയങ്ങളിലും — ചേന്നിരിക്കുന്നതിനാൽ ആ വ്യാപകപ്പുത്തിയായ ചിത്തം ജലാംശവും, ഭൂമിയൈപ്പോലെ സകലവിഷയങ്ങളിലും കംിനമായി അഭിമാനിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ആ അഭിമാനപൂത്തിയായ അഫക്കാരം പൂമ്പ്രംശവും ആകുന്നു.

അഞ്ചാനന്തുടിയുള്ളങ്ങൾ :— ദ്രോതും ആകാശംശമാക്ക യാൽ ശമ്പുത്തെയ്ക്കു, ത്രക്കി വായുപ്പംശമാകയാൽ സ്പർശത്തെയ്ക്കു, നേരും അശ്വംശമാകക്കയാൽ ത്രപത്തെയ്ക്കു, രസനജലാംശമാകയാൽ രസത്തെയ്ക്കു, ആശാം പൂമ്പ്രംശമാകയാൽ ശന്യത്തെയ്ക്കും മാത്രം ഗ്രഹിക്കുന്നു.

പ്രാണാദിവായുകളും വണ്വകമേംഗ്രൂഡിയങ്ങളും

തന്മാത്രകളടക്ക രാജസമൂഹസമഖ്യാദിങ്ങളായ വായു കലൈഞ്ചും വ്യസ്ത്യുംശങ്ങളായ കമേംഗ്രൂഡിയങ്ങളും ക്രിയാ സാധനങ്ങളാക്കുന്നു. അവയിൽ പ്രാണാദിപണ്വവായുകൾ ഒരു ഗ്രാന്റഡി:— സമാനവായു ആകാശംശമാകയാൽ ആകാശത്തെപ്പോലെ ശരീരമല്ലെങ്കിലും നാഭിസ്ഥാനത്തി കൂനാം കേൾബനസാധനങ്ങളെ സ്വർഘം അംഗങ്ങളാക്കും പകരുതു കൊടുക്കും. വ്യാനവായു വായുംശമാകയാൽ വായുവിനെ പ്പോലെ സ്വർഘം അംഗങ്ങളിലുമീകൂനു ശരീരത്തെ നില നിറുത്തും. ഉഭാനവായു അഗ്നാംശമാകയാൽ അഗ്നിയെ പ്പോലെ കണ്ണാന്താനത്തികൂനു ജനരാഗോഡിയെ ജപലിപ്പിച്ചു് അന്നപാനാദികളെ ഉള്ളിലേപ്പു കടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അപാനവായു ജലാംശമാകയാൽ ജലത്തെപ്പോലെ ഗ്രാ സ്ഥാനത്തിലികൂനു മലവുത്രവിസജ്ജനങ്ങൾ നടത്തി കൊണ്ടിരിക്കും. പ്രാണവായു പുമ്പുംശമാകയാൽ ഭ്രാഹ്മി ദയപ്പോലെ ഹ്രദയസ്ഥാനത്തികൂനാം ഉച്ചപ്രാസന്നിപ്പുപാസ നേരാളു ചെയ്യിക്കും.

വോറ നാഗൻ, കുമ്മൻ, കുകലൻ, ദേവദത്തൻ, ധനാജീ യൻ ഇത്തന്നെന അഞ്ചു് ഉപവായുകൾക്കുട്ടി ഉണ്ടു്. അവയിൽ നാഗൻ ചര്ത്തിയേയും, കുമ്മൻ വികൻ ഏന്വകം കണ്ണടങ്കും മിചിക്കൽ ഇവയേയും, കുകലൻ തുമകൻ വലിവു മുതലായവയേയും, ദേവദത്തൻ ചിരി, വചനം, കോട്ടവായു് ഇവയേയും ചെയ്യും.

ധനാജീയനാകട്ടു, പ്രാണൻ പോയശേഷവും ഭ്രംസ സ്വഭവിപ്പുചെയ്യുകൊണ്ടു് അഞ്ചു ദിവസംവരെ ശരീരത്തിലികൂനു വീണ്ടി തലവിളില്ലപിനെ ചെയ്യും.

പ്രാണാദിവായുകളും ആന്തരങ്ങളും, ശ്രോത്രാദി അന്നാനേന്മുറ്റിയങ്ങളടക്കുപ്പുള്ള ഫേതുകളുമാകുന്നു. എന്നാൽ

നാഗാഡിപ്പഞ്ചായകളിലെ, പ്രാണാഡികളെ അപേക്ഷിച്ച് ബാഹ്യങ്ങളിൽ വാഗാദി കമ്മറ്റിയങ്ങളിൽ ചെപ്പിക്കു കാരണത്തെങ്ങളാണ്.

കമ്മറ്റിയങ്ങൾ:— വാക്ക്, പാണി, പാദം, മഹ്യം, ശ്രദ്ധം തുവയണ്ടുമാണല്ലോ കമ്മറ്റിയങ്ങൾ. തുവയിൽ വാക്ക് ആകാശംഗമാകയാൽ ആകാശസഹിതമായിട്ട് വച്ചിക്കുകയും, പാണി വായുംഗമാകയാൽ വായസഹിതമായിട്ട് ഉച്ചരിക്കുകയും, പാദം അഗ്നംഗമാകയാൽ അഗ്നിസഹിതമായിട്ട് നടക്കുകയും, മഹോഗ്രിയം ജലാംഗമാകയാൽ ജലസഹിതമായിട്ട് ആനന്ദിക്കുകയും, മഹേന്ദ്രിയം പുമ്പ്രംഗമാകയാൽ പുമി വിസഹിതമായിട്ട് മലവിസജ്ജനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യും. മേൽവിവരിക്കപ്പെട്ട ഈ തുരപ്പു തത്പരങ്ങളും സുക്ഷുശ്രീ രഹാക്കന്ന. സുക്ഷുശ്രീരഹമന്ന 1 പറയുന്നതു് പ്രാണമയം, മനോമയം, വിജ്ഞാനമയം എന്ന മുന്ന കോശങ്ങളോടു കൂടിയതാക്കന്ന. പ്രാണാഡിപ്പഞ്ചകവും, കമ്മറ്റിയപഞ്ചകവും ചേന്നതിനു പ്രാണമയകോശമന്നം, മനസ്സും അന്താനന്തരന്ത്രിയപഞ്ചകവും ചേന്നതിനു മനോമയകോശമന്നം, ബുദ്ധിയും അന്താനന്തരന്ത്രിയപഞ്ചകവും ചേന്നതിനു വിജ്ഞാനമയകോശമന്നം പറയുന്ന. ദേവരാക്ഷസമാന ഷ്ടൂഗാഡി സകലജീവജാലങ്ങൾക്കും ഓരോതന്തക്കും ഓരോ ശരീരമായിട്ടു് — കോശത്രയാത്രകമായ ഈ സുക്ഷുശ്രീരഹത്തെ ഹൃഷപരൻ സ്വഷ്ടിച്ച കൊടുത്തിട്ടണ്ടു് തുടിൽ

1 പഞ്ചാഡി മതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സുക്ഷുശ്രീരം എന്ന പറയുന്നതു് പഞ്ചാനന്തരന്ത്രിയങ്ങൾ, പഞ്ചകമ്മറ്റിയങ്ങൾ, പഞ്ചപ്രാണങ്ങൾ, മനസ്സു്, ബുദ്ധി തുഞ്ചനെ പതിനേഴു തത്പരങ്ങളും യാണു്. തുവിടെ ചിത്തം, അഹങ്കാരം, അന്താനം ഈ മുന്ന തത്പരങ്ങളിലൂടെ അന്താകരണയമ്പങ്ങളായി അംഗീകരിച്ച വിസ്തൃതിച്ചാരിക്കുന്നു.

സമഷ്ടിനുകഴുശരീരം താനെന്നാലീമാനിക്കേന ഇംഗ്രേസ്—
ഹിറണ്യഗംഡൻ, സൃത്രാത്മാവു്, മഹാപ്രാണൻ ഇങ്ങനെന
മുന്നു് അണിമാനനാമങ്ങളുണ്ടു്. വ്യഞ്ജിനുകഴുശരീരത്തെ
താനെന്നാലീമാനിക്കേജീവനു്—തെജസൻ, പ്രാതിഭാസി
കൻ, സ്പർക്കല്പിതൻ ഇങ്ങനെ മുന്നു് അണിമാനനാമങ്ങൾ
പറയ്ക്കുമ്പുണ്ടു്. ഈ സൃകഴുശരീരം തന്നോയിട്ട് തോന്നുന
അവസ്ഥയു സ്പർക്കുമെന്നാണു് പറയുന്നതു്. സൃകഴുശരീരം
ഭീമാനിയായ ജീവനു് സ്പർക്കരകാഡി ലോകപ്രാണിയു്,
അവിടെയുള്ള സ്പകമ്മഹലാനവേത്തിന്നശേഷം ഇവിടെ
തന്നെ പുനഃജന്മവുമുണ്ടു്. ഇതു സൃകഴുശരീരകല്പന
യാകുന്നു.

സ്ഥൂലപ്രവഞ്ചസ്ഥിയും പദ്ധവീകരണവും

സുവഭ്രാവങ്ങളോടു ചേന്നാനില്ലെന്ന ജീവനാക്കു
സ്ഥൂലഗതിമുഖം ദോഗ്രവും സംഭവിക്കുമ്പോൾ സ്ഥ്രജീവരക്ഷ
കനായ ഇംഗ്രേസ് * അപദ്ധവീകൃതപദ്ധവമഹാഭ്രതങ്ങളെ
പദ്ധവീകരിച്ചു. എങ്ങനെന്നെങ്ങനാൽ, അപദ്ധവീകൃതപദ്ധവ
മഹാഭ്രതങ്ങളുടെ താമസമുള്ളത്തൊക്കളിൽ ഓരോന്നി
നേയും തുല്യങ്ങളായ ഇംഗ്രേസ് ഭാഗങ്ങളായി വിജേചിച്ചു്
അവധിയിൽ ആദ്യഭാഗങ്ങളായ അംബു ഭാഗങ്ങളെ (ഓരോ
ന്നിന്നേറ്റും പക്കതി അംശങ്ങളെ) ഓരോന്നിനേയും നന്നാ
ലാക്കി ആദ്യഭാഗങ്ങളിൽ താൻറെ അംശത്തെ പിടിച്ചു മറേ
നാലുംശത്തിന്നീരെ പപ്പാത്തിയോടു ചേർത്തപ്പോൾ സ്പാംഗം
പക്കതിയും മറ്റു നാലുംശങ്ങൾ അരയ്ക്കാൻഭാഗം (മറേരാഞ്ഞ
ഭ്രതത്തിന്നീരും അരയ്ക്കാൻഭാഗം) വീതംതുടിയ പക

* പദ്ധവീകരിക്കാത്ത സൃകഴുഭ്രതങ്ങൾക്കു് അപദ്ധവീകൃതഭ്രതങ്ങളും
എന്ന പേരു്. പദ്ധവീകരണം ഇന്ത്യയിലും അടയ്ക്കു പറയുന്നു.

തിയും ചെറ്റ് സ്ഥലത്തെങ്കായി. ന് (ഉഭാഃ— ആകാ ശത്രു രണ്ടായി വിജീച്യും അതിൽ കരംഗവും, പാദവാദി ഭ്രതങ്ങളുടെ അരയ്ക്കാൽ അംഗംവീതവും. കനിച്ചുചേര്ന്ന സ്ഥലാകാശമണാക്കണ. ഇതുപോലെ ഏപ്പാ ഭ്രതങ്ങളെ കരിച്ചുമിളി പദ്ധതികരണ. ഗ്രഹിച്ചരകാളിളണം. ഏന്നും അത്മം.) ഈ സ്ഥലത്തെങ്കാളിൽനിന്ന് സ്ഥലശരീര ഞങ്ങളും സകലാണ്യങ്ങളും. അവയിലോന്നായ ഭ്രാംഭം ലോഗങ്ങളും ഉത്തരവിച്ചു.

ഈ സ്ഥലപ്പയ്ക്കുത്തെങ്കാക്കു ദശവിധഗ്രാഡങ്ങളും ശാഖകളിൽ പരിയുന്ന ശ്രൂതികളിൽ പരിയുന്ന.

§ പരിയാ വിധായ ചൈക്കൈക്ക പത്രത്മം പ്രമതം പുനഃ സേപ്പേപ്പത്രപ്രിതീയരംബേശൻഡേജനറതു പദ്ധതി പദ്ധതി പദ്ധതി തേ.

സ്വന്ദര്ശന ഫോറുമ് ഫോറുമ് സേഷൻ റിബാങ്ക ഓഫീഷിയൽ പ്രൈവറ്റ് ട്രേഡിംഗ് ഓഫീസ് കെട്ടിക്കൂട്ട് ഓഫീസ്

ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ്

ഓഫീസ് മുൻസിപ്പൽ ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ്

• ഫോറുമ്

ഓഫീസ്

• ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ്

• ഫോറുമ്

ഓഫീസ്

• ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ്

ഓഫീസ്

• ഫോറുമ്

ഓഫീസ്

• ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ്

• ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ് ഫോറുമ്

ഒരു നിരവധി ഫോറുമുകളും അംഗീകാരപ്രസ്താവന ഫോറുമുണ്ട്.

അപണ്ടീകൃതപണ്ഡമഹാഭാഗവത്തിൽ താമസമുണ്ട് തന്മാത്രകളിൽ ഓരോന്നിനെയും ഇന്റണ്ടായി ഓഗിച്ചുള്ളു ജീവകോടികളിൽ ഉപഭോഗത്തിനവേണ്ടി മാത്രമാക്കും. എന്നാൽ ഒന്നും അക്കാശത്തിനെന്ന് അല്ലോം ഭൂത പിശാചുകൾക്കും, ബാക്കി മറ്റു ജീവകോടികൾക്കും, വായുവിനെന്ന് അല്ലോം പക്ഷിജാതികൾക്കും, അന്യാംശം അന്യാജീവികൾക്കും, അഗ്നിയുടെ അല്ലോം ദേവകൾക്കും, മരറ അംശം മററുള്ള ജീവികൾക്കും, ജലത്തിനെന്ന് അല്ലോം മത്സ്യാദിജലജ്ഞകൾക്കും, ഇതരാംശം അന്യ ജ്ഞാകൾക്കും പുമിവിയുടെ അല്ലോം സ്രീജാതികൾക്കും, ബാക്കി അല്ലോം മററുള്ള ജീവകോടികൾക്കും വേണ്ടി യാക്കും. ഇപ്പുകാരം അവരവർക്ക് തക്കരുപോലെ അന്ന വിക്രാന്തകവിധത്തിൽ ആക്കിയതുനേന്നാണ് പണ്ടീ കരണംകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം.

ഇന്നീയും അംഗാഗത്തെ ഏടുത്തു് അരയ്യാൻഡോഗമാക്കീ (പക്തിയുടെ നാലിൽ ഒന്ന്) പണ്ടീകരണം ചെയ്യു് ഇതര ഭ്രതങ്ങളോട് മിശ്രികരിച്ചതിനെന്ന് പ്രയോജനമെന്നെന്ന പറയുന്ന....

ആകാശത്തിൽ സ്വർഘം, ഗ്രഹം, രഥം, ഗന്ധാലായ നാലു മൂന്നുംഡം വ്യാപ്തങ്ങളായതിനും അദ്ദേഹങ്ങളായും നീജ മൂന്നുമായ ശബ്ദം ദ്രുശ്യമായും ഇരിക്കും. വായുവിൽ ഗ്രഹ രസഗന്ധശബ്ദങ്ങളായ മുന്ന് മൂന്നുംഡം വ്യാപ്തങ്ങളായ തിനും അദ്ദേഹങ്ങളായും കാരണമൂന്നുമായ ശബ്ദവും നീജ മൂന്നുമായ സ്വർഘവും ദ്രുശ്യങ്ങളായും ഇരിക്കും. അഗ്നിയിൽ രസഗന്ധങ്ങളായ രണ്ടു മൂന്നുംഡം വ്യാപ്തങ്ങളായതു കൊണ്ടു് അവ അദ്ദേഹങ്ങളായും കാരണമൂന്നുംഡം ശബ്ദവും സ്വർഘങ്ങളും നീജമൂന്നുമായ ഗ്രഹവും ദ്രുശ്യങ്ങളായും ഇരിക്കും. ജലത്തിൽ ഗന്ധമുണ്ടാണെന്നും വ്യാപ്തമായതുകാണ്ടു് അദ്ദേഹമായും ശബ്ദസ്വർഘവും കാരണമൂന്നുംഡം നീജ

ഗുണമായ റബ്ബും ദ്രോജൈളായും ഇരിക്കും. പുമ്പിയിൽ കാരണമുള്ളതും ശബ്ദന്ത്വാദും പരസ്യങ്ങളും, നിജമുള്ള ഗന്ധവും ദ്രോജൈളായിരത്തുന്ന ഇരിക്കും.

സുക്ഷ്മതങ്ങളിൽനിന്നും സുക്ഷ്മശരീരങ്ങളിലായതു പോലെതന്നെ, പഞ്ചികരിച്ചതായ സ്ഥലത്തങ്ഗളിൽനിന്നും സ്ഥലശരീരങ്ങളുമണ്ഡായി.

സ്ഥലശരീരങ്ങൾ ഉണ്ടായ ക്രമം:

പുമ്പിവി:

പുമ്പിവിയിൽ സ്വാംശം പക്കതി ചേന്നതു് അസ്ഥിയും, പുമ്പിവിയിൽ അരയ്യാൽ(1/8)ഓഗം ജലംചേന്നതു് മാംസവും

“	$\frac{1}{8}$	ഓഗം അഗ്നി	”	ചന്ദ്രവും
	$\frac{1}{8}$	ഓഗം വായു		ഞരസ്യകളും
	$\frac{1}{8}$	ഓഗം ആകാശം	”	റോമങ്ങളും

ആകാശം. ഇവ അണ്ടും പുമ്പിവിയുടെ കൂടുകളാക്കുന്നു.

ജലം:

ജലത്തിൽ	സ്വാംശം പക്കതിചേന്നതു്	മൃതവും
---------	------------------------	--------

പുമ്പിവി	അരയ്യാൽഓഗം ചേന്നതു്	മജജയം
----------	---------------------	-------

അഗ്നി	”	വിയപ്പം
-------	---	---------

വായു		രക്തവും
------	--	---------

ആകാശം		ക്രൂരവും
-------	--	----------

ആകാശം. ഇവ അണ്ടും ജലത്തിന്റെ കൂടുകളാണു്.

അഗ്നി:

അഗ്നിയിൽ	സ്വാംശം പക്കതിക്രൂടിയതു്	നീഡ്രയും
----------	--------------------------	----------

പുമ്പിവി	അരകാർഡിഓഗം ക്രൂടിയതു്	വിയപ്പം
----------	-----------------------	---------

ജലം	”	(തുണ്ണി) ഭഹവും
-----	---	----------------

വായു		(ആലസ്യം)ക്ഷീണവും
------	--	------------------

ആകാശം	”	സംഗമവും
-------	---	---------

ആകാശം. ഇം അണ്ടും അഗ്നിയുടെ കൂടുകളാണു്.

വായി:—

വായിവിൽ സ്വാംഗം പക്തിക്രിയത്രു	മാട്ട്
” പുമ്പി ക്രിയത്രു	കിട്ടു
ജലം ”	ഇരിപ്പു
അഗ്നി	നടപ്പു
ആകാശം	പാട്ട്

ഈവ അഞ്ചും വായിവിൻ്റെ കൂടുകളാകന.

ആകാശം:

ആകാശത്തിൽ സ്വാംഗം പക്തിക്രിയത്രു	മോഹം
” പുമ്പി ക്രിയത്രു	രാഗം
ജലം ”	ദേഹം
അഗ്നി	ദയം
വായി	പാജ

ഈവ അഞ്ചും ആകാശത്തിന്റെ കൂടുകളാകന.

ഈവ ഇത്തന്തിഞ്ചു തത്തപദ്ധതിക്രിയയും സ്ഥലഗ്രഹിരമെന്നും അനന്മയകോശമെന്നും വ്യവഹരിക്കപ്പെട്ടുന്നു.

ഈ സ്ഥലഗ്രത്താക്കാണ്ടു അണ്ണയമണ്ണായി. ആ അണ്ണയത്തിന്റെ അധ്യാഭാഗത്തിലും ഉഖ്യപാശഗത്തിലും ദിശയിലും ഏഴേഴു ലോകങ്ങളും ആ ലോകങ്ങൾക്കു ഉചിതങ്ങളായ നാലുവക യോനികളും ഏഴുവക ജനങ്ങളും സ്ഥലഗ്രത്താക്കാണ്ടു ഉണ്ടായി.

നാലുവക യോനികൾ അണ്ണയജിം, ഉത്തിജ്ജിം, സേപദജിം ജരായജിം ഇവകളാകനും. ഇവയിൽ അണ്ണയജങ്ങൾ പക്ഷിപദ്ധതാഭാഗികളും, ഉത്തിജ്ജങ്ങൾ ഗുക്കൾതാഭാഗികളും, സേപദജിം പേൻ, കൊതുകും, മുട്ട മതലായവയളും, ജരായജങ്ങൾ ദേവമാനവർഗ്ഗാഭികളും ആകുന്നു.

ഏഴുവക ജനങ്ങൾ ദേവമാനവർഗ്ഗാഭികൾ ജന്മാവരണങ്ങളാകനും. ഇവ ഏല്ലാത്തിനാലു ലക്ഷ്യമെന്നും

പറയപ്പെട്ടു. ഇവയിൽ മുൻപറഞ്ഞ ഇങ്ങപത്തിഅംഗൈ തത്ത്വങ്ങളുടെയീയ സ്ഥൂലശരീരങ്ങളെ ദേവരാക്ഷസ മഹാപ്രധാനികളായി ജനിച്ച ഓരോരോ ജീവനാക്കം ജനനംതോറു. അവരവരുടെ കർമ്മപലാന്നലോഗത്തിനന്തരുപരായ വിധത്തിൽ ജഗത്തുംജാവായ ഇഷ്യരൻ സ്ഥാപിച്ചുകൊടുത്തതള്ളു.

അമലീമാനനാമങ്ങൾ

ഇന്നീ സ്ഥൂലശരീരാഭിമാനത്താൽ ജീവേശപരമാക്കം സിഖിച്ചിട്ടുള്ള നാമവിശേഷങ്ങൾ എത്തല്ലാമെന്ന വിവരിക്കേണ്ട്— സമാഖ്യിസ്ഥൂലശരീരത്തെ താനെന്നാഭിമാനിച്ച് ഇഷ്യരനു വിരുട്ട്, ദേവശ്രാന്നരൻ, ദേവരാജകൻ എന്നീ അമൈനേ മുന്നു അമലീമാനനാമങ്ങൾ ഉണ്ട്.

വ്യജ്ഞിസ്ഥൂലശരീരത്തെ താനെന്നു അധ്യസിച്ചിരിക്കുന്ന ജീവനു വിശ്വസ്, വ്യാവഹാരികൾ, ചിദാഭാസൻ എന്നു മുന്നു അമലീമാനനാമങ്ങൾ ഉണ്ട്. സ്ഥൂലദേഹം താനെന്ന തോന്നുന്ന അവസരം ജാഗ്രഭവസ്ഥയാക്കുന്നു.

ജീവപ്രളയം

ഈ സ്ഥൂലശരീരത്തിനു നീറു, മുർക്കു, മരണം ഇങ്ങനെ മുന്നു പ്രളയങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവയിൽ നീറു ദിനപ്രളയവും, മുർക്കു അവാന്തരപ്രളയവും, മരണം മഹാപ്രളയവും ആകുന്നു. ഈ സ്ഥൂലശരീരത്തിനു പറേ പറേ ഉത്തപത്തിയും നാശവു മുണ്ട്. എന്നാൽ സുക്ഷ്മശരീരം, കാരണശരീരമിരിക്കുന്നതു വരെ നിലനില്പിയാണ്. ഇതു വടദൈജന്യായപ്രകാരമുള്ള സ്ഥൂലശരീരക്ലൂനയാക്കുന്നു.

ഈപ്രകാരം അവണ്ണപരിപ്പൂർവ്വചെതന്യമായി പ്രകാശിക്കുന്ന ശ്രദ്ധാലുപ്രഹത്തിൽ അസത്തു് (ഇല്ലാത്തതു്)ആയ ജീവപരമായ (ജീവശ്രൂതി) വെറും ഭശ്യം (തോന്തി) മാത്രമായി വെച്ചതിനെക്കറീച്ചു് അഭ്യൂതാനോപയുക്തി

കാണ്ട് കഴിവുള്ളിടത്തോളം കാണിച്ചു. ആ നയാൽ അന്ന ബ്രഹ്മിസ്ഥിതങ്ങളായിക്കാണപ്പെട്ടു സമസ്യപ്രശ്നങ്ങളും ഈ ഹൈക്ക്രേഖ മറന്നോപാകാരതെ സ്വഷ്ടിച്ചു. അസത്യ മെന്ന നിശ്ചയിച്ചു തെളിഞ്ഞുവൻ നിസ്സംഗയം അണാനീ യാകുന്ന.

മേലുണ്ടതത്തുകൊണ്ട് അമ്പ്രാദോപയുക്തി അവ സാനിച്ചു.

അവവാദം

[മനാന്യകാരത്താൽ കയറിൽ തോന്നിയ സപ്പു തീരി നല്ല വെളിച്ചതിൽ ഇല്ലാതായി വാസ്തവസ്ഥിതി ഗ്രഹിക്കേന്നതുപോലെ, ബ്രഹ്മവസ്തുവിൽ അജണ്ണാനത്താൽ തോന്നിയ ജീവശ്രദ്ധഗഭ് ദേശങ്ങളെ അഭേദപത്വേദാന ശാസ്ത്രജ്ഞത്വക്കാർക്കു നിഷ്ഠയിച്ചു വാസ്തവസ്ഥിതി വെളിപ്പെട്ടതുന്ന സന്ദൃഢാധനത്തിനും അപവാദയുക്തി എന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പറയുന്ന.]

മേലുണ്ടായ നിബിഡങ്ങളായി നിറഞ്ഞ മഴക്കാലം മാറുന്നോരു ആകാശം ധാരതാരു മാലിന്യവും കൂടാതെ പ്രകാശിക്കേന്നതുപോലെ നാനാവിധത്തിലുള്ള പ്രപഞ്ച ഭാനങ്ങൾ - അമ്പ്രാദോപങ്ങൾ - എല്ലാം നീങ്ങി ബ്രഹ്മ ചെച്തന്നും പരിപൂർണ്ണമായി വെളിപ്പെട്ടു അത്രതകര മായ ഏകുദ്ധനക്കിയെ പ്രാപിക്കേണ്ടതിനുള്ള സാധനമാകുന്ന അപവാദത്തറും.

എങ്ങനെയുന്നതും: ഇതു സപ്പും, റാജ്ഞവാക്കുന്ന. ഇവൻ ചോരന്നല്ല, സ്ഥാണവാക്കുന്ന. ഇതു ജലമല്ല, കാലലാകുന്ന. ഇതു രജതമല്ല, ശ്രൂക്കിയാകുന്ന. ഇതു കൂൺവല്ല മല്ല, ആകാശമാകുന്ന. എന്ന കാണന്നതുപോലെ, തൊന്തന്നും എൻ്റെതന്നും അഭിമാനിക്കുന്നവ അസ്ഥ്യാദി ഇങ്ങപത്തിലു തത്പരങ്ങളായി കാണപ്പെട്ടു സ്ഥലശരീ

രഹമാ അതിനും ആധാരമായുള്ള സ്ഥൂലത്വങ്ങളോ, അവയ്ക്കും ആധാരമായി അടക്കാിവെച്ചുതുപോലെയുള്ള മൂണ്ടുയമോ അഹരകാരമോ മുലപ്രക്രിയയോ അല്ല, പിന്നുന്നയോ അവണ്ണിപരിപൂണ്ടിസച്ചിദാനന്ദസത്രപമരു.

ഈ വാസ്തവത്തകാണ്ണന്തിനും അന്താനാചാൽവൻറെ അന്നഗ്രഹമാകന്നു നേരുവും, മഹാമാർക്ക് അങ്ങളിലെച്ചയും അന്ന ഭ്രതിശാസ്ത്രമാകന്നു ദിവ്യവും അത്യുന്നതാപേക്ഷിത്തങ്ങളായ ഉപകരണങ്ങളാകന്നു.

സ്ഥൂലദേഹം മുലപ്രക്രിയയ്ക്കും ഉള്ള ആരോഗ്യവും അപവാദിച്ചും വസ്തുസ്ഥിതി ദ്വയപ്പെട്ടുനബിയം എന്നും എന്നും ശാസ്ത്രപ്രസ്തീകകാണ്ട് വിക്രതിസ്ഥൂലദേഹം മുലപ്രക്രിയയ്ക്കും തത്ത്വങ്ങളും, അതതു കാരണങ്ങളിൽനിന്നും അഭ്യന്തരായതുപോലെ ധ്യാനകുമാരം അതതു കാരണങ്ങളിൽനിന്നും ലഭിപ്പിക്കുകയാകന്നു. ഈ തങ്ങെന്നുണ്ടെന്നു വിവരിക്കുന്നു.

സ്ഥൂലശരീരലയക്രമം.

ആകാശം സ്വാംഗം പക്കതി മോഹമാണെല്ലോ? അതും ആകാശത്തൊട്ട് ചേന്നാൽ ലഭ്യമിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ, ആകാശത്തിന്റെ സ്വാക്ഷി അല്ലാഗത്തിലെ നാലുംശാഖകൾ (അരയും അരയും അരയും അരയും വീതമുള്ളവ) ആക്കരിയവ ഇതര ഭ്രതണങ്ങളായ പുമ്പിവി, അഗ്നി, ജലം, വായു തും നാലിലും കലപന്നനിന്നായ രാഗം, ദേപശം, യേജം, ലജ്ജ തും നാലു വികാരങ്ങളും. ആകാശത്തൊട്ട് ചേന്ന വിലയിക്കുന്നു.

വായുവിന്റെ സ്വാംഗം പക്കതിയായ ഓട്ടം വായുവി തന്നെ ചേന്നാൽ ലഭ്യമിക്കും. അതുപോലെതന്നെ വായുവി ന്നിനും സ്വാക്ഷി അല്ലാഗം നാലുംശാഖകൾിയവ ഇതരഭ്രതങ്ങളായ പുമ്പിവി, ജലം, അഗ്നി, ആകാശം തും നാലിലും കല

നീനിന്നണായ കീടപ്പ്, ഇരിപ്പ്, നെപ്പ്, ചാട്ടം ഈ നാലു വികാരങ്ങളും വാഴുവോട് ചേർന്ന ലയിക്കതെന ചെയ്യുണ്ട്.

അഗ്നിയുടെ സ്വാംശം പക്തിയായ നീറു അഗ്നിയോട് ചേർന്നാൽ ലയിക്കും. അതുപോലെതന്നെ അഗ്നിയുടെ ബാക്കി അല്ലാഹ്. നാലുടകാഗമാക്കിയവ ഇതരന്തരങ്ങളായ പുമിവി, ജലം, വാഴ, ആകാശം തുവ നാലിലും കലൻ നീനിന്നണായ വിശപ്പ്, ഭാവം, ആലസ്യം, സംഗമം തുവ നാലും. അഗ്നിയോട് ചേർന്ന ലയിക്കുന്നു.

ജലം സ്വാംശം പക്തി മുത്രമാണെന്നു മനു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ? അതും അതുപോലെതന്നെ ജലത്തിന്റെ ബാക്കി അല്ലാംശം നാലുടകാഗമാക്കിയവ, ഇതരന്തരങ്ങളായ പുമി, അഗ്നി, വാഴ, ആകാശം, തുവ നാലിലും കലൻ നീനിന്നണായ, മഞ്ഞ, വിയപ്പ്, രക്തം ശ്രൂട്ടം തുവ നാലും ജല തേതാട്ടചേർന്ന ലയിക്കുന്നു.

പുമിവിയുടെ സ്വാംശം പക്തിയായ അസ്ഥി പുമി വിയോട് ചേർന്ന ലയിക്കുന്നു. അതുപോലെ പുമിവിയുടെ ബാക്കി അല്ലാംശത്തിന്റെ നാലംശങ്ങൾ (അരയ്ക്കാൺഡാഗം വിതം) ഇതരന്തരങ്ങളായ ജലം, അഗ്നി, വാഴ, ആകാശം തുവ നാലിലും കലൻ നീനിന്നണായ മാംസം, പമ്പം, ഞാനും, രോമം തുവ നാലും പുമിവിയോട് ചേർന്ന ലയിക്കുന്നു.

ഈങ്ങനെ സ്ഥൂലഗരീതത്തെങ്ങും ഇതുപരിിയിൽപ്പും സ്ഥൂലപഞ്ചത്തരങ്ങളിൽ വിലയിക്കുന്നു.

സ്ഥൂലപഞ്ചത്തരങ്ങളുടെ ലയക്രമം

പുമിവി, ജലം, അഗ്നി, വാഴ, ആകാശം തുവ സ്ഥൂലത്തരങ്ങളിൽപ്പും സുക്ഷുപഞ്ചത്തരങ്ങളുടെ തമോഗ്രണത്തിൽ ലയിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ സ്ഥൂലത്തരങ്ങളിൽപ്പും വിലയിച്ചും തജജന്യങ്ങളായ അണ്യജാഡി നാലുവകയോനികളും, വേബാഡി എഴുവക ജനങ്ങളും, അന്നമയക്കേരശവും,

വിരാധാർ ഇഷ്ടരാഖിമാനനാമദാളം, വിശാഖ ജീവാഖിമാനനാമദാളം വിലയിക്കം.

സുക്ഷ്മഗരീഠലയക്രമം

എങ്ങനെയെന്നാൽ:

ശമ്പുതകാത്ര രാജസവ്യഷ്ടിയോടുകൂടിയ വാഗിന്തിയം ശമ്പുതകാത്രയിലും

സ്വർ	പാണീന്തിയം	സ്വർ
അപ	പാദേന്തിയം	അപ
രസ	ഗ്രഹേന്തിയം	രസ
ഗന്ധ	ഗ്രാഡേന്തിയം	ഗന്ധ

ശമ്പുതകാത്ര സാത്തപികവ്യഷ്ടിയോടുകൂടിയ ശ്രോദ്ദേശ ന്തിയം ശമ്പുതകാത്രയിലും

സ്വർ	തപഗിന്തിയം	സ്വർ
അപ	നേത്രേന്തിയം	അപ
രസ	ജിഹേന്തിയം	രസ
ഗന്ധ	സ്രാവേന്തിയം	ഗന്ധ

ശമ്പുതകാത്ര രാജസസമഷ്ടിയോടുകൂടിയ സമാനവായ ശമ്പുതകാത്രയിലും

സ്വർ	വ്യാനവായ	സ്വർ
അപ	ഉദാനവായ	അപ
രസ	അപാനവായ	രസ
ഗന്ധ	സ്രാവനവായ	ഗന്ധ

ശമ്പുതകാത്ര സാത്തപികസമഷ്ടിയോടുകൂടിയ അന്താനം ശമ്പുതകാത്രയിലും

സ്വർ	മനസ്സ്	സ്വർ
അപ	ബുദ്ധി	അപ
രസ	ചീത്തം	രസ
ഗന്ധ	അഫകാരം	ഗന്ധ

ലയിക്കുന്നു. അതായതു്, വാഗാഡി കമ്മറ്റിയങ്ങളിൽനിന്നും ശ്രൂതാദി അതാനേറ്റിയങ്ങളിൽനിന്നും, സമാനാദി വായുകൾ ഇല്ലെങ്കിലും, അതാനാദി അന്തഃകാരണങ്ങളിൽനിന്നും തുടിയ സൂക്ഷ്മ ശരീരത്തെപ്പിരുത്തും തനിക്കു കാരണങ്ങളായ പണ്ഡിതമാരുകളുടെ സത്പരജാഗ്രഹണങ്ങളിൽ ലയിക്കും.

സൂക്ഷ്മപദ്ധതിലെയാം

പുമിവി സ്വകാരണംബാധ ഗമ്യത്വമാത്രയോടുള്ളിട്ടി ജല തനിലും

ജലം	രസം	അഗ്നിയിലും
അഗ്നി	ത്രപ്പം	വായവിലും
വായ	സ്പർശം	ആകാശത്തിലും
ആകാശം	ശഭ്യം	, വിക്രഷപശക്തിയിലും

വിക്രഷപശക്തിയിലും ആവരണശക്തിയിലും സ്വകാരണമാധ്യ തമോഗ്രാഹപ്രക്രിയയിലും ലയിക്കുന്നതാകുന്നു.

ഈ ജീവൻറെ കാരണശരീരലെയം എന്നെന്നെയ നാൽ - തന്നെ മറന്ന മറവിയെ - അജാതാനത്തെ ആണ ഒപ്പാ കാരണശരീരമെന്ന പറയുന്നതു്? അതിനെ - ഉള്ള ലനം ചെയ്യുന്നതു് എന്നെന്നെന്നു ശക്തിയു് - വേദം അസ്ത്രം പറകയില്ല. ആകയാൽ അതിന്റെ മഹാവാക്യത്തെ മായ സ്വന്നപരത്തെ - ആത്മാവിനെ - വിസ്മരിച്ചതുപോ ലെങ്കിൽനെന്നകിലും ഉള്ളിൽ കണ്ണുകൊണ്ടു മനനംചെയ്യണം. അപ്രകാരം ചെയ്യാൽ ശത്രു ആത്മവസ്തു പരിപൂർണ്ണം ചായി പ്രകാശിക്കും. അഞ്ചുനെന്നുംയാണ് സകല ചരാചരണങ്ങൾ. അണിയണിംഗുകാടികളും ബാഹ്യത്തിലല്ലാതെ പരിപൂർണ്ണം മായ എന്നിന്നും അന്തവ്യാപകത്തിൽ താഴെ ദ്രോഗമാക്കുമെന്നും പറയുത്തക്കത്താഡു ദ്രോഗവിത്തതെ സ്വയം സംബന്ധിക്കും. ആ നിലയിൽ അനാദിയായി അറിയാതെവനു് ഉള്ളിൽ ധമിച്ചിരിക്കുന്ന - സ്വന്നപരത്തെ മരച്ചിരിക്കുന്ന - അവിഡ്യ യാക്കന കാരണശരീരവും ലയപ്പെട്ടണതാകുന്നു.

ഈ വിലീനാവസ്ഥയിൽ, രാജസഹണാവീഡ്യയിൽ പ്രതിബീംബിച്ച അഞ്ചൻനിപ്പമാർ, കമ്മനിപ്പമാർ, അലുസ്യം നിന്തു മയക്കം ഈവയോടുക്കിയവർ ഇങ്ങനെ യുള്ള മുന്നവക ജീവാത്മാക്കളും ആ കാരണശരീരത്തെ അഭിമാനിക്കുന്ന പ്രാജ്ഞൻ, പാരമാത്മികൻ, അവിഷ്ടി നന്ദി ഈ അഭിമാനനാമങ്ങളും വിലയം പ്രാപിക്കും.

ത്രികൂർത്തികളുടെ ലയം

സത്തപ്രഖണമായയിൽ സത്തപം പ്രധാനമാക്കേബാറു അതിൽ പ്രതിബീംബിച്ച വിപ്പിശ്വം, രജസ്സ് പ്രധാനമാക്കേബാറു അതിൽ പ്രതിബീംബിച്ച ശ്രൂമാഖം, തമസ്സ പ്രധാനമാക്കേബാറു അതിൽ പ്രതിബീംബിച്ച അദ്ദേശം, സത്തപ്രഖണമായ കാരണശരീരത്തെ അഭിമാനിച്ച ഇംഗ്രേസ്, അന്തര്യാമി, അവ്യാകൃതൻ, ഈ അഭിമാനികളും സ്വകാര്യമായ സത്തപ്രഖണത്തിൽ ലയം പ്രാപിക്കും. മുകളിൽ പറയപ്പെട്ട ത്രിമുണ്ണങ്ങൾ അവയ്ക്കു കാരണമായ മുല പ്രക്രിയയിലും ആ മുലപ്രക്രിയ തനിക്കെല്ലാനുമായ അവണ്യപരിപൂർവ്വസ്ഥിഭാനങ്ങൾസ്വന്തരമായ ശ്രൂമവസ്തു വിലും ലയിക്കും.

ഈങ്ങനെ സച്ചിഭാനങ്ങൾസ്വന്തരമായ പരശ്രമം തന്നെ ക്രൈസ്തവതെ താനായിട്ടുള്ളതുനു പ്രകാശിക്കുന്ന ഏറ്റവും ശ്രദ്ധിക്കാം അപവാദത്തുന്തരമായപേണ വെള്ളിപ്പെട്ടതുനു. ഈപ്രകാരം അദ്ദേഹരോപാപവാദയുക്തികരക്കാണ്ടും സർവ്വകാരണമായ ശ്രൂമചെതനന്തരത്തിൽനിന്നുണ്ടും അന്തര്മായിട്ടും യംബതാൽ വന്നുവുമില്ലെന്നും ആ ശ്രൂമവസ്തു താനാഭന്നും അപരോക്ഷഭായി സ്വാധീകരണാണും ലയസമാധിമാദ്ദേശം ഉള്ള കൈവല്യപ്രാപ്തിക്കു കാരണം.

ശരീരത്തെസംഗ്രഹം

ബുദ്ധചൈതന്യകഴഞ്ചില്ലമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന മൂലപ്രകൃതിയെന്ന മായാശാത്തിയുടെ ചേഷ്ടനിമിത്തം ശബ്ദസ്വർഗ്ഗചരിസ്ഥാന്യങ്ങളെന്ന് അഭ്യു വിഷയങ്ങൾ അഭ്യു ഭ്രതങ്ങളും ആ ഭ്രതങ്ങൾ അനേകംഭേദങ്ങളാണ് ചര(സ്ഥാവരജംഗ)ത്രപ്രചാരണായും വെച്ചിൽ. ഈ പ്രപാരകല്പനയ്ക്ക് കാരണം പണ്ഡിതസമൂഹത്രം പിണ്ണാം കാരമായിരിക്കുന്ന ശരീരത്തെന്നാണ്. അങ്ങനെ യിരിക്കുന്ന ശരീരത്തിലുള്ള അത്രുടെങ്ങൾ സകലങ്ങ് ഗൗണിക്കരതകവിധാക്കയാൽ അവായ ത്രാവിട കറിക്കുന്നു. ഈ ശരീരത്തിൽ സ്വഭാവത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ശ്വാസ വായി ശരീരത്തെ രക്ഷിക്കുന്നതിനും ഉപയോഗമുള്ളതായി തുനെന്നായിരിക്കുന്നു. ശ്വാസമാകട്ട മൂലാധാരത്തിൽനിന്നും ഉൽഗമിച്ചും അതിന്റെ ഒരുഭാഗം കപാലത്തിൽ ചെല്ലുന്നതു തുടാതെ മററായ ഭാഗം നാസിക അല്ലെങ്കിൽ വക്രം മാറ്റമായി വെളിപ്പെട്ടും അതിൽ ചീല അംഗ്രല പ്രമാണം ചേതരപ്പെട്ട ഹോകുനു ശേഷിച്ചതിനെ, മേൽ പറഞ്ഞ കപാലത്തിൽ ചെന്ന അംഗം ഗുണിച്ചുകൊണ്ടു മൂലാധാരത്തിൽനെന്ന പോയിപ്പേരുണ്ട്. ഇപ്രകാരം നിമിഷംതെറാതെ ഉംഗ്യമുവരുമായും, അംഗാമുവരുമായും പോയിവരുന്ന ഈ ശ്വാസം സ്വഷ്ടിപ്പിച്ചുമായിൽ ഉറ്റമായി നടക്കുന്നതും സ്വഭാവമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടും ശരീരത്തിനുമുറിറവും ആരോഗ്യം കുറിക്കുന്നു. ജാഗ്രതകാലത്തിൽ ശ്വാസനടപ്പും ഏതുയും ലേഖായിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെന്ന പ്ലാതെ ഉറുമായി നടക്കുമെങ്കിൽ ഓഹരതിൽ ബലക്കണ്ണം

നേരിട്ട് ശ്രാസവായുവിന്റെ മുലാധാരവേരിനും അയവു ണ്ണായിരിക്കുന്നവെന്നും അതും അവസാനകാലപ്രകാരം ചന്ദ്രനും അറിയേണ്ണെതാണും. അപ്രകാരം ആപത്രതും നേരി ചാതിരിക്കുന്നതിലേപ്പും ചെയ്യേണ്ണെതായ ജാഗ്രത ഏറെ നാൽ ജാഗ്രവും സ്ഥാപിക്കുന്നതിൽ ശ്രാസനട, നയമായും രിക്കുന്ന തീരും ശരീരദാർഡ്യം കാരണമാകയാൽ ശരീരത്തെ ശുമ പ്ലൂഡ്താതെ രക്ഷിക്കുന്നും. ശക്തി, ക്രമം, പരിമിതി ഇവയെ അതിക്രമിച്ചും യാതൊന്നും പ്രവർത്തിപ്പാൻ തുനി യാതും. വിഷയാനന്ദനവേത്തിൽ വൈളിപ്പുടനും ശുഖ ശോണിത്തങ്ങൾ ശരീരത്തിന്റെ അവശ്യസാരാംശങ്ങൾ ഭേദം പിഴിഞ്ഞും ഒരു വഴിയുടെയീരണ്ണുന്നവയാകയാലും ഇതിനാൽ ശരീരത്തിനും ഏററാവും ബലക്ഷയും സംഭവിക്കു ന്നതിനാലും ഈ സംഗതിയിൽ വളരെ വൈരാഗ്യങ്ങേതാട്ടം മിതമായും ഇരിക്കേണ്ണെതാണും. പ്രജന വിചിരിക്കുന്നോടു ശ്രാസം ഏററാവും മുട്ടബാധി നടക്കുമെങ്കിൽ അപായം തന്നെയാണും.

ഇതല്ലാതെ നീഹാരികൾക്കു അനേക ചീലുറ (അന്തഃകരണപ്രതികളെ വായുകളോക്കെ പറ ഞ്ഞതും 'പ്രാണ ഏവ മനഃ, മന ഏവ പ്രാണഃ' എന്ന നീയമ മനസരിച്ചാണും). ശക്തിഭേദത്താലാലും ഇവയെ രണ്ടായി വ്യവഹരിക്കുന്നതും.) വായുക്കരാ ശ്രാസഗതാഗതസഹായ തതാൽ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടും ശരീരത്തിൽ പല സ്ഥാന ത്തിലും ഉണ്ടും. അവ 1. മനസ്സും 2. ബുദ്ധി 3. ചിത്തം 4. അ ഹക്കാരം എന്ന ഈ നാലു സ്വഭാവങ്ങളോടുള്ളടച്ചിയ അന്തഃകരണാകയാൽ അതു സുഷ്ണൂപികാലപത്തിൽ പ്രകാശം കൂടാതെ അംബൈക്കിടപ്പുതും സ്വപ്നത്തിലേക്കാണ ജാഗ്രവു സ്ഥായിിൽ അതിനു വിശേഷശക്തിയുണ്ടാകുന്നതും സ്വഭാവം തന്നെ. ഏതെന്നാൽ ശ്രാസം ബലപ്ലൂഡ്രാൻ അന്തഃകരണം മലീനീവോക്കും. നയശ്ലൂട്ടാൽ പ്രകാശാസനമാകും. ഈ

അന്തേക്കരണാത്മിലദങ്ദിയീരിക്കുന്ന നാലു സ്വരാവങ്ങളിൽ മനസ്സായതു്, ഭാവികാലസ്ഥിതിയെ ഗൗണിക്കാതെ അതിഞ്ചിൽ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണുന്ന വിഷയത്തിൽ സുചിക്കാതെ ന്യായത്തിൽ ഉടനെ വ്യാപരിക്കും.

ചിത്തമെന്നാൽ അപ്രകാരം മനസ്സു വ്യാപരിച്ച ഉടനെ ഏതെങ്കിലും അനമാനത്തെ കൊടുക്കുന്നതുതന്നുണ്ടാണു്. ബുദ്ധിയെന്നാൽ അപ്രകാരം അനമാനമുണ്ടായ ഉടനെ വിഹിതാവിഹിതങ്ങളെ വിചാരിച്ചു് ഉചിതമായ കൃത്യം ഇന്നതെന്നു് നില്പിയീക്കുന്നതാണു്. അഹക്കാരമാക്കുന്ന യാതൊരു കാര്യത്തെയക്കിലും ചെയ്യുവാൻ തുനിയുന്ന താണു്. ഒരു വിഷയത്തിൽ മനസ്സു വ്യാപരിച്ചു് ചിത്തം അനമാനിച്ചു് ഉടനെ ആ വിഷയത്തെ ബുദ്ധിയുടെ വിചാരണയ്ക്കു് കൊണ്ടുവന്നു് അഹക്കാരം ചേരും നടത്തുന്ന നടപടി പുമാവിലല്ലാതെങ്കും അംഗീകാരിക്കുന്നക്കുതു്. ആയിരിക്കും. ഈ ക്രമം വിട്ടു് (തെററി) എത്ര വിഷയ തതിലെങ്കിലും മനസ്സു് വ്യാപരിച്ച അല്ലെങ്കിൽ അനമാനം ജനിച്ചു് ഉടനെ ബുദ്ധിമയവിചാരണ തുടാതെ അഹക്കാരം കേരി വല്ലിച്ചു് ക്രമോല്പംലിയായ നടപടി കലിന്തരാക്കുമ്പോൾ അതിനാലാവത്തു്. ശരീരവ്യമായും അപകീത്തിയും ധനനഷ്ടവും സംഭവിക്കുമെന്നുള്ളതു് ലോകാന്വേതതാൽ ദ്രുഡപ്പട്ടിരിക്കുന്നതാകുന്നു. അതിനെ നിറഗ്രഹിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു് ആക്കം കഴികയീലും. ആകയാൽ മുണ്ടോഹവിചാരം തുടാതെ പ്രവർത്തി പാടില്ല. ഭിഷ്മപുരം മേതുവായി ആപത്തു സംഭവിച്ചു് കിണ്ടുന്ന സമയത്തുമാത്രം എങ്ങാണു് വിചാരണ ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങുന്ന മുഖ്യജനങ്ങളുടെ പദ്ധതാപം കൊണ്ടുടന്നതു് പ്രയോജനം പാടില്ല. കൊണ്ടുടന്നതു് കൊണ്ടമാത്രം പ്രയോജനം വല്ലതുണ്ടോ ? അപ്രകാരം വിചാരം തുടാതെ പ്രവർത്തിച്ചതിലേയ്ക്കു് അവരെക്കാണ്ടു് ആയശവിത്തം ചെയ്യിക്കണം. എക്കിലേ ശരിയാക്കും.

ഹുവിടെ പ്രായശ്വിത്തമെന്ന പറഞ്ഞത്തിൻ്റെ അതം സാധാരണ ധരിച്ചും നടന്നു നടത്തിച്ചും വരുന്നപ്രകാരം യന്നും മുതലായവയെക്കൊണ്ടു് പെരുംബാറുകയെന്നുള്ളതു എന്നും ധരിക്കേണ്ടതു്. പിന്നേങ്ങ്യാ, പ്രായോന്നാമ തപഃ പ്രോക്തം ചിത്തം നിശ്ചയ ഉച്ചപ്രതി, തപോ നിശ്ചയ സംയുക്തം പ്രായശ്വിത്തം തച്ചപ്രയതി. അതായതു് പ്രായഃ എന്നതിനു് തപാസ്യുന്നും ‘തപ - ഉപതാപ’ എന്ന ധാതൃ തമ്പ്രകാരം തപാസ്യുന്നതിനു് താപ(വ്യസന)മെന്നും ചിത്തമെന്നതിനു് നിശ്ചയാമന്നും ഹ്രസ്വനെ തപസ്യും നിശ്ചയവും തുടിച്ചേറ്റുന്നതു് പ്രായശ്വിത്തം എന്നും അതം ആരുക്കണം. എത്രക്കിലും ഒരു കട്ടംബകേ ചെയ്തുപോയാൽ, ‘അഡ്യോ! ഞാനിംഗനെ ചെയ്തുപോയാലും,’ എന്നു് പശ്ചാ തതാപപ്രപ്രക്രക്ഷയും, തരംപോലെ പിഞ്ഞയും പിന്നേയും ചെയ്യും. പശ്ചാത്തപചിക്കാണും ചെയ്തു് ആ അതു പ്രായശ്വി തമാകയിലും. പാപം പ്രത്യേകായി വലിച്ചു് നരകാന്വൈ ത്തിനേ തമാകയുള്ളൂ. അ.തി.നാൽ. ‘അഡ്യോ! ഞാനി ഞാനെ ചെയ്തുപോയാലും,’ എന്നുള്ള പശ്ചാത്തപത്രത്താടി തുടി ‘‘ഹനി ഞാനിംഗനെ ചെയ്തുകയിലും’’എന്നാൽ നിശ്ചയവും തുടെ ചേരുത്രകാണ്ടു് അപ്രകാരം നടക്കുന്നവെക്കിൽ മാത്രം അപ്പോരി പ്രായശ്വിത്തശബ്ദത്തിൻ്റെ അത്മവും തൽപ്പലവും ശരീരായി സിദ്ധിക്കും.

പണ്ഡിതന്മൂലകന അണ്ണു വിഷയങ്ങളും അറി എന്തുകാണ്ടു് സുവഭിഃവാവസ്ഥകളെ അനുഭവിക്കുമാറു് അന്തേക്കരണങ്ങൾക്കു് സഹായം ചെയ്യാനായി അഞ്ചാനേ ഗ്രീയങ്ങളുന്ന അണ്ണു വായുക്കരാ, അബിജുംബി നിപ്പുഷ്ഠി ക്രമപ്പെട്ട സ്ഥാനങ്ങളിൽ, ദപ്പംനേരം എന്നതുപോലെ ശരീരത്തിൽ ശോഭിക്കുണ്ടു്. ഈ ഹഗ്രീയങ്ങളിൽ ഓരോനും ഓരോരോ ഭ്രതസംബന്ധായുള്ള വിഷയത്തെ ഗ്രഹിക്കു വാൻ സാധാരണായിരിക്കുണ്ടു്. ഈ ഹഗ്രീയങ്ങളിൽ എതി

ലെക്കിലുമാകട്ട് അന്തേക്കരണപ്രവേശമണായാലല്ലാതെ വിഷയഗ്രഹണം പററുകയില്ല. ‘അന്ത്യത്രംനാ അന്ത്രവം നാശൗഷം’ (എൻറോ മനസ്സ് വേരാനിലംയൈക്കുന്നതു കൊണ്ടു് എന്നു കേട്ടില്ല) എന്ന തുടങ്ങിയ ശ്രദ്ധ അതിനെ തെളിവാക്കുന്നു. ഈ ഇന്ത്യിയങ്ങൾ വർത്തമാനകാലത്തിനു ചേർന്നതല്ലാതെ ഭ്രതജാവികാലങ്ങൾക്കു് പററുകയില്ല. ഏറ്റവും വിഷയത്തിൽ അന്തേക്കരണപ്രവേശം ഉണ്ടായിരിക്കുമ്പോൾ മരുള്ള ഇന്ത്യിയങ്ങളുടെ വിഷയങ്ങൾ മിമ്പാട്ടെ നേരുംഡായിരിക്കുന്നു. സൂഷ്ഠൂസിസമയത്തിൽ അന്തേക്കരണം ലഭിച്ചിരിക്കയെൽ അംപ്പാഡ സകല ഇന്ത്യിയങ്ങളും നിഷ്പ്രയോജനങ്ങളാണു്. അന്തേക്കരണം ദ്രവ്യമായിരിക്കുമ്പോൾ അതു് പഞ്ചാംഗിയങ്ങളിൽ ഏതിലെക്കിലും കൊണ്ട് പ്രവേശിച്ചുകൊണ്ടല്ലാതിരിക്കയീല്ല. അന്തേക്കരണ മാകട്ടു് ഇന്ത്യിയമായ്ക്കുള്ളടെ വിഷയാദികളിൽ വിശ്വാസം വെവ്വേറും തത്സംബന്ധമായി പെരുമാറ്റത്തിനു് തുനി യുന്നതുമന്ത്രേ പ്രചഞ്ചാന്തരവം. ഇതുനിവേം അതു ലഭിച്ച നിമിഷം, മാറിക്കാൽ മിമ്പയാണു് വ്യസനസാഹരത്തിൽ മിക്കനുതായും ഇരിക്കുമ്പോൾ ഇതു് ഇന്ത്യിയാനുംവെത്തെ വിശ്വസിച്ചുടെനുള്ളതു് നിശ്ചയംതന്നെ.

എതായത്തെനും വസ്തുപ്രത്യേഖിജന്താനാത്മമായും മറ്റും ഒന്നിനെ ഉണ്ണാം ആലോച്ചിക്കുന്ന സമയത്തിൽ ശ്വാസത്തെ തന്നെന്നു നിലയിൽ സ്ഥിപ്പമാക്കി നിന്തുന്നതു് സ്വാധീനമായും ആ ആലോചനസമയത്തിൽ നിന്തുയിൽ എങ്ങനെന്നെന്നു അപ്പകാരം അന്തേക്കരണം അടങ്കി ഇന്ത്യിയങ്ങൾ നിഷ്പ്രയോജനമായിരിക്കുന്നതു് സഹജമായും ഇരിക്കുമ്പോൾ ആ വിധം അന്തേക്കരണം കൈവശപ്പെട്ടുന്ന സപ്ലകാലത്തിൽ അതിനെ വിഷയാദികളിൽ പ്രവേശിക്കാത്തവിധം അടക്കാം തന്നെന്നു മധ്യനില എത്തെനും അറിവുംകാണ്ടു് നില്ക്കുയിക്കുന്നതു് ആമനുപ്പാക്കുന്നു. ഈ

നിഷ്പയിൽ സാക്ഷിമാത്രംയിരിക്കുന്ന അറിവുതാന (അഞ്ചുമേ) താൻ എന്ന ദ്രശ്യപ്രത്യയമണ്ണായി ശാശ്വത മായ സച്ചിദാനന്ദാനഭവം സിഖിക്കുന്നു. ഇതുനേതാളം സൃക്ഷ്മായ ഈ നിഷ്പയിൽ അത്യാഗ്രഹമില്ലാത്ത അജഞ്ച നികര സർഗ്ഗതിശ്വ പ്രാപിക്കുന്നതിനു് വേറെ മാറ്റു മണിക്കുന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നതിൽ ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല.

പിന്നേയും പ്രബലമായ മുന്ന വായുകൾ ജലം, അഗ്നി, വായു ഈ മുന്ന ഭ്രതങ്ങളുടെ സ്വഭാവങ്ങളാട്ടുട്ടി ദ്രോഷ്പ പിത്തവാതങ്ങളുണ്ട് മുന്ന ധാതുരുപങ്ങളായി ഈ ശരീരത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്നു. ഈ ധാതുകളിൽ വായുവി നീറു സ്വഭാവങ്ങളാട്ടുട്ടിയ വാതം, സ്പൃഷ്ടിക്കത്താവാഴം, അഗ്നിയുടെ സ്വഭാവങ്ങളാട്ടുട്ടിയ പിത്തം, രക്ഷാക്കത്താ വായും, ജലത്തിനീറു സ്വഭാവങ്ങളാട്ടുട്ടിയ ദ്രോഷ്പം സംഹാരകത്താവായും, അധികാരങ്ങളെല്ല സ്വീകരിച്ചു് നടത്തി വരുന്നു. ദ്രോഷ്പധാതു പിത്തധാതുവിനു് പിത്തം വാതധാതു വിനു്. അംഗങ്ങി നടക്കേണ്ണലൊന്നു്. ദ്രോഷ്പധാതു അതിക്രമിച്ചാൽ അപായംതന്നെ. പിത്തധാതു പ്രകൃതി വിട്ടാൽ ഉടനെ അതു കാരണമായി നിന്നു് ദ്രോഷ്പധാതുവിനെ അധികപ്പെടുത്തി അപായസമിതിയിലാക്കും. ശരീരസ്ഥിതിയെ അറിഞ്ഞുകൊള്ളുന്നതിൽ ഈ ധാതുകൾ തക്ക സാധനങ്ങളായിരിക്കുന്നു. ഈവ ത്രിംബന വേറെ ഓരോരോ ചില്ലറ വായുകളും അതാതിനു തക്കപോലെ ഭേദസംഖ്യമായിള്ള കാര്യങ്ങളെല്ല നടത്തുന്നതിൽ ഏതെല്ലാം കിരികയോൻ അവയിൽ ചിലമ്മു് ഭേദസംഖ്യണാത്മം ഉംകുകാളുണ്ടുണ്ട് ആഹാരങ്ങളിൽ ജലത്തേയും മറ്റൊള്ളു കേഷണസാധനങ്ങളേയും ക്രമധായി കൊണ്ടുചെന്നു് നിയതസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായി ചേക്കുന്നു. അപ്രകാരം ചേക്കപ്പെടുന്ന ആഹാരങ്ങളെല്ല ചില വായുകൾ ജീണ്ട്രപ്പെട്ടതുന്നു. അഞ്ചുമേ ജീണ്ട്രമായ

തിന്നശേഷം ആ ആഹാരങ്ങളുടെ സാരാംശങ്ങളെ ചീല
വായുകൾ ശരീരത്തിലുള്ള അരുക്കവായ് ചാലുകളിൽ
കൊണ്ടെചന യാവദ്വോദ്യന്തം കലർത്തി മാംസം, രക്തം,
അസ്ഥികൾ, തെരുപ്പകൾ, കുടലുകൾ, നവങ്ങൾ, രോമ
ഞ്ചല മിതലായവയെ പുഖ്യിയാക്കുന്നു. ആവിധ വല്ലന
പ്രായിക്കു് ഉപയോഗപ്രാഥത്തുന്നതു നീക്കി ശേഷമുള്ള
അംശം ഓരോ രോമക്കാൽവഴിയിലൂടെ വിയപ്പായിട്ടു്
പുറപ്പെട്ടു് തപകൾക്കേൽ അഴുക്കായി ചേരുന്നു. ഈ അഴു
ക്കിനെ മാറ്റുന്നതിനു് പ്രതിഭാനം നൂനം ചെങ്കിലും
കുറിയ ആയതു് രോമപോരങ്ങളെ അടച്ചുകൂട്ടുമെന്നതു്
അതിനാൽ ശരീരത്തിൽ ഭൗമീയ തദ്ദീനിനു് വ്യാധിയു
ണ്ണാക്കുമെന്നതു് എല്ലാവക്കു് അനുവേദമാണെല്ലോ. ഈപ്പു
കാരം, ആഹാരങ്ങളുടെ സാരാംശങ്ങൾ ഉപയോഗപ്രാഥ
തിന്നശേഷം കൂടിയായുള്ള അംശങ്ങൾ അതുകൊണ്ടു
പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മലജലമാർപ്പണങ്ങളിൽ ചുന്നു് പുറത്തു്
പോകുമ്പോൾ ചീല വായുകൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ദേഹ
ത്തിലെ മററുള്ള പ്രാരംഭങ്ങളിൽമാർപ്പണങ്ങൾ ചീല മലിന
ജലങ്ങളു് അഴുക്കെള്ളംകൂടി പുറപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ഈ സ്വർ
വായുകളു് അപഹാരാന്ത, നീമിപ്പുമെക്കിലും ഇടവിടാതെ
അതതിനേൻ്റെ കാഞ്ഞങ്ങളെ എത്തും ഭദ്രായി നടത്തിവര
ന്നതിനാൽ ഉപാധിക്കാസ്പദമായുള്ള ആഹാരങ്ങളെ ചീല
ക്കിപ്പുരീചയിച്ചിട്ടിള്ള(ഉത്തമമായിട്ടിള്ള)വയെ മാത്രം
അളവും സമയവും തെററാതെ സാധിച്ചപോന്നില്ലെങ്കിൽ
ഒഹത്തിലുള്ള രക്തമാംസാഡിയെ മന്നിട്ടു് കുടലുകളെ
ബാധിക്കം. ആകയാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ എത്തും
ജാഗ്രതയായിരിക്കണം. ഉംബക്കാളിളിനു ആഹാരങ്ങളെല്ലെങ്കിലും
സ്ഥാപിച്ചതുന്നതിനു് ഉതകുന വായുകൾക്കു് നിത്രാവ
സ്ഥാപിച്ച സഹായം മുഖ്യമാക്കാൻ ഈ അവസ്ഥയെ
നിർബ്ബന്ധിക്കുക പാടിലും. ശരീരത്തിനേൻ്റെ എത്തും സ്ഥാന

തതിൽ രക്തസഞ്ചാരം ഇല്ലാതിരിക്കുന്നവാ അവിടെ
ഉണ്ട് ഇല്ല. അതിനാൽ പ്രാണവായ രക്തത്രംഗമായിള്ളതാ
ണുന്നു വിശ്വസിച്ചു് രക്തപുഷ്ടിവിഷയത്തിൽ ഗൗരീ
ക്രൈസ്തവാണു്. കമ്മെറ്റ്രിയൽസം എന്ന നാമം സിഖിച്ചു്
പ്രവൃത്തികൾ നടത്തുന്നതിനു് സാധ്യതയോളായിരിക്കുന്ന
അംഗു വായുകളും ചേപ്പുക്കുന്നതിനു് അഹംകാരം കാരണ
മായിരിക്കും ആ അഹംകാരം മേലിട്ടാലല്ലാതെ ഈ
വായുകൾക്കു് ശക്തിയില്ല. ദേഹസ്ഥിതിയെ വിചാരി
ച്ചാൽ ഇതു് അപായകരമായും ബഹുജാഗ്രതയോടുകൂടി
രക്ഷിക്കേണ്ടതായും ഇതു നിമിത്തം വിളയുന്ന ആപത്രകൾ
അപാരമായും ഇരിക്കുന്നു. ഇല്ലാതാരിക്കുന്ന അനഘവം
നരകാനുഭവംതന്നെ. ഇതിലെങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഭൂത്യ
ഡോക്കു് സദ്ഗുഹായി പറയുന്നതിലേപ്പു് ഒന്നുമില്ല. ആക
യാൽ ഈ ശരീരത്തിലും ഇതു സംബന്ധമായ വിഷയ
തതിലും അണിമാനം വെള്ളാതെ തത്ത്വശാസ്ത്രവിചാരണ
യിൽ കാലാത്മകഴിച്ചു് ശതിരുചി പ്രാപിക്കുന്നതാണു് ഈ
മനസ്യജനത്തിന്റെത്തതു്.

III

ജഗമിമ്യാത്രവും ബ്രഹ്മസാക്ഷാത്കാരവും

ജഗത്തും സത്തോ അസത്തോ ?

ജീജ്ഞാനഃ : ഈ ലോകം സത്തോ അസത്തോ എന്നു
അറിയവാനാഗ്രഹിണ്ടു്.

വക്താവു് : ഈപ്പും നിങ്ങൾക്കു് ഈപ്പെന്നെങ്കാൻ
ജീജ്ഞാസയണാകാണല്ല കാരണാധനാണോ ?

ജീജ്ഞാനഃ : തോൻ പല ശാസ്ത്രഗമ്ഭേഷിച്ചും പരാ
ണ്ണതിഹാസങ്ങളും വായിക്കുന്നണ്ടു്. അവയിൽ ചില
ശാസ്ത്രരാഖ്യപ്രഖ്യാതരാഖ്യങ്ങൾ സത്താജീവനം, മറ്റ് ചില ശാസ്ത്ര
ങ്ങൾ അസത്താജീവനം. സിദ്ധാന്തികങ്ങൾ. ഈവയിലേ
താണു് ശരീരയൈ നിർണ്ണയിക്കാനല്ല ശക്തി എന്നി
ക്കുല്ലു. അതുകൊണ്ടാണു് അവിടെതെ അട്ടക്കൽ എന്നിറ
ജീജ്ഞാസ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതു്.

വക്താവു് : സത്തും അസത്തും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം
അറിയാമോ ?

ജീജ്ഞാനഃ : അറിയാം. ഈസ്ത്രിയങ്ങൾവഴി അറിയപ്പെ
ട്ടേപോരം ഉള്ളതാജീവനം തോന്നന്ന പദാത്മംഡലം സത്തും
അംഗീകാരം അനുഭവപ്പെടാത്ത പദാത്മംഡലം അസത്തുമാജീ
വനാണു് എന്നി ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

വക്താവു്: ആ ധാരണ ശായല്ല. കയറിൽ പാസ്പാ സ്റ്റീറിൾ കരാറിയിൽ ചോരൻറിയം. തോന്നലുണ്ടാകാ ദണ്ടു. കണ്ണുകാണ്ടു കാണ്നന്തായിട്ടാണു് അതെല്ലും നമ്മക നഭവപ്പെടുന്നതും. മന്ദാസ്യകാരത്തിൽ സത്യമെന്ന തോന്നന ആ അന്നവെങ്ങരാ പ്രകാശത്തിൽ അസ്വത്യമാണൊന്നുവെ പ്പെട്ടും. അതിനാൽ ഇന്ത്യിയങ്ങൾവഴി അന്നവെപ്പെടുന്നേം ഉണ്ടാണ തോന്നന പദാർത്ഥങ്ങളെല്ലാം. സത്താബന്നന വിശ്വസിക്കുന്നതു ശരിയെല്ലോ മനസ്സിലാക്കണം. അതു പോലെ ഇന്ത്യിയങ്ങൾവഴി അറിയപ്പെടാത്ത പദാർത്ഥരാ അസ്വത്യാബന്നാളുള്ള വിചാരവും ശരിയല്ല. ഇന്ത്യാതിര ഞേരായ ജീവൻ ഇഷ്യറൻ പരമാണക്കാൾ മുതലായവ അസ്വത്യാബന്നന നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുമോ ?

ജീജ്ഞാനി: രജ്ജുവിൽ തോന്നിയ സപ്പുവും കരാ യിൽ തോന്നിയ ചോരനും അന്നവെകാലത്തു സത്താബന്നന തോന്നാമെങ്കിലും പ്രകാശത്തിൽ സുക്ഷിച്ചേണ്ടു ബോരു അവ അസ്വത്യാബന്നന മനസ്സിലാക്കാം. അതു പോലെ ഇന്ത്യിയങ്ങൾക്കു വിഷയമല്ലെങ്കിലും ജീവനും ഇഷ്യറനും പരമാണക്കാളും അസ്വത്യതനും പറയാൻ തന്മീലും. പക്ഷേ പ്രപഞ്ചം ഇന്ത്യാവിഷയമായതിനാലും എന്നും നിലനില്ലെന്നതിനാലും. അതു സത്താണും എന്നാണു് എന്നെന്ന വിശ്വാസം.

വക്താവു്: ഇന്ത്യിയങ്ങൾക്കു വിഷയമാക്കുക, എക്കാല ത്രഞ്ഞാനിലും ഇംഗ്ലണ്ട് ലക്ഷ്യണംകൊണ്ടാണു് നിങ്ങളും പ്പോൾ സത്തിനെ നിപ്പച്ചിക്കുന്നതു്. പക്ഷേ പ്രപഞ്ചത്തിനും, ഇന്ത്യിയങ്ങൾക്കു വിഷയമാക്കുക എന്നതുകാണ്ടും എന്നും നിലനില്ലുക എന്ന ലക്ഷ്യണം പറയുവാൻ പാടില്ല. എന്നതനാൽ വത്തമാനകാലത്തെ അന്നവും മാത്രമേ പ്രത്യക്ഷപ്രമാണംകൊണ്ടുണ്ടാക്കുകയുള്ളൂ. ഇന്ത്യിയങ്ങൾവഴി അന്നവെക്കുന്നേം ജഗത്തു് ഇങ്ങനെയാക്കേയിരി

ക്കെന്ന എന്നേ പറഞ്ഞതുകൂട്. ജഗത്തിന്റെ വാസ്തവസ്പത്രപം ഇതുതന്നെ എന്ന സ്ഥാപിക്കാൻ ഈ സാക്ഷ്യംമാത്രം പോരാ. അപ്രകാരം സ്ഥാപിക്കേണ്ടതു് കാമലിലക്കാരൻ കാണാത്തപ്പോഴും പദാത്മാരാ മണ്ഠത്തുതന്നെയിരിക്കും എന്നു് അയാൾ ശിക്ഷാപോലെയാണു്. മണ്ണു് ക്കുടാൽ വെള്ളാനെയക്കാണും. ഭ്രാന്തൻ ആന വരുന്ന എന്ന കണ്ണ പരിച്ചുചേരുട്ടുണ്ടും. ആ ആനകൾക്കു നമ്മു സംബന്ധിച്ചു സത്യയിലും. എല്ലാ തോന്തരം അവരവരുടെ സകല മാക്കുന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഉള്ളപ്പിടിക്കുന്നു.

അവധുക്തമായിക്കിടക്കുന്ന ഭാനങ്ങൾ കുറേച്ചുനാൽ സ്ഥു ലഭ്യപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു് ഉള്ളിൽ അതിനതക്കു പിള്ളംണ്ണങ്ങളാക്കുന്നും. അതുകൊണ്ടു ഉള്ള താമസം. അതു ണ്ണക്കേപാല താഴുഖവിള്ളംണ്ണങ്ങളാട ഫലമായി മുപ്പു നിലവിലിരിക്കുന്ന സ്ഥു ലങ്ഘം മരണ്ടു് പുതിയതീ നിടം കൊടുക്കുന്നു. ഇതാണ പ്രത്യക്ഷാനഭവത്തിന്റെ സാമാന്യനിലും.

എന്നാൽ ഒരു മാറ്റവുമില്ലാതെ മുന്ന കാലത്തും നില നില്ക്കുക എന്നതാണു് സംശയിന്റെ ലക്ഷ്യം. അതു പ്രപഞ്ചത്തിൽ സമന്വയിക്കുന്നില്ല. പ്രപഞ്ചം, പ്രത്യക്ഷമാണു കുംഭം. ഉതു് പത്തിയുള്ളതും, പരിണമിക്കുന്നതും, നശിക്കുന്നതും ആണുന്നനുഭവമെല്ലാത്തിനാൽ എന്നും നിലനില്ലുന്ന തല്ലിനും തീരുമാനിക്കാം. അതുകാണ്ട പ്രപഞ്ചം. അസം തതാക്കനും. അസംതനന്നു് ദരിക്കലും (കാലത്തുയരത്തിലും) ഇല്ലാത്തതുമാക്കനും. അതിനു് ‘അന്തം,’ ‘മീമ്പ്’ തുടങ്ങിയ തൊിയ പല പേരുകളുമുണ്ടു്.

ജീജ്ഞാനഃ: അസത്തും എന്നതു മുന്ന കാലത്തിലും ഇല്ലാത്തതാണുല്ലോ. ഇല്ലാത്ത ചന്ദ്ര പ്രത്യക്ഷഗോചരമാവുകയില്ല. എന്നാൽ പ്രപഞ്ചം എല്ലാവർക്കും പ്രത്യക്ഷ

ഗോചരമാവുന്നണ്ടു് അതിനാൽ പ്രപഞ്ചത്തെ അസ തെതന പറയുന്നതു യക്കമാക്കേ ?

വക്താവു് അസത്രു റണ്ടു വിധിഭാഗങ്ങളു് നാശം മാത്രമുള്ളതു്, മറ്ററാനു് നാമവും തുപവും മാത്ര മിഡിലുള്ളതു്. അത്മമില്ലാത്തതു ശാകനു. നാമമാത്രത്തിനു് ഉദാ ഹരണം വസ്യാപുത്രനാകനു. ഒരിക്കലും സ്രൂപവികാര തവശാക്കാക്കുന്ന വസ്യ എന്ന നാമം. ഇവംകു മലയാള ഭാഷയിൽ ‘മച്ചി’ എന്നും ‘മരടി’ എന്നം കൂടി പേരു പറയുന്നു. അപ്പോൾ വസ്യജ്ഞ പത്രനിലൈപ്പനായി. ആകയാൽ ‘വസ്യാപുത്രൻ’ എന്നായ വെറും, നാമ മല്ലാതെ തുപവും അത്മവും ഇല്ല. ഇങ്ങനെ നാമമാത്രമായ അസത്രും ഒരിക്കലും ആക്കം. അന്നവേപ്പടാറില്ല. റണ്ടാമ തേതതിനു് ഉദാഹരണം രജ്ജുസപ്പം, ശ്രൂക്കികാരജം, കാനത്തജലം (മുഗത്തിണ്ണ) ദിതലായവയാകനു. ഇവയിൽ രജ്ജു(കയറി)വും, ശ്രൂക്കിക(മത്രചീപ്പി)വും, കാനലും കാരണങ്ങളും സപ്പവും, രജത(വെള്ളി)വും ജലവും കായ്യങ്ങളിലുണ്ടാണ്. ഈ കായ്യങ്ങൾക്കു് സർപ്പമെന്നും, രജതമെന്നും ജലമെന്നും ഇള നാമങ്ങളും തുപങ്ങളും ഇല്ലാതെ വാന്നുവത്തിൽ അത്മത്വം (സർപ്പമെന്നും രജതമെന്നും ജലമെന്നും വന്നുക്കാണും) ഇല്ല. എങ്കിലും ഇവ പ്രത്യേകിഷ്ഠപോലെ പ്രതി തമാകറുന്നു. രജ്ജുവാണെന്നുള്ള യമദത്മജണാനമില്ലാതിരുന്നു അതിനെ പാനേപ്പു തെററിഡിയാണ് ചതു. രജ്ജുവാണെന്നുള്ള യമാത്മജണാനമില്ലാതെ സർപ്പമാണെന്നുള്ള തെററിഡിയാണു നീങ്ങി രജ്ജുവിനെ രജ്ജുവാണെന്നതെന്ന ധരിക്കുന്ന അതായതു് കാരണ മായ കയറിനെ കയറുന്നിണ്ടതിനശേഷം കായ്യമായ പാനും തോന്നാതെ കയറുമാത്രം കാണപ്പെടുന്ന എന്ന തല്ലഞ്ഞം.

കാര്യകാരണവാദം

ജീജ്ഞാനാസ്തിക രജ്ജു, ശ്രൂതിക, മതഭേദി (കാന്തി) തുല കാരണങ്ങളും, സർപ്പം, രജതം, ജലം തുല കാര്യങ്ങളും മാണണന്മാവിച്ചുകൊണ്ടു എത്തുകൊണ്ടാണെന്നു ഏനിക്കെ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. രജ്ജുവിൽക്കിന്ന സർപ്പവും, ശ്രൂതിയിൽക്കിന്ന രജതവും, മതഭേദിയിൽക്കിന്ന ജലവും ഉണ്ടായിക്കാണുന്നില്ല. ആ നീലജ്ജു^१ രജ്ജുമുക്തികാഡി കൂടാം സർപ്പരജതാദിക്കരകെ കാരണമാകയില്ലാല്ലോ,

വക്താവു്: രജ്ജുമുക്തികാഡിക്കര സപ്പരജതാദിക്കര കൂടാം കാരണങ്ങൾതന്നെയാണു്. ഒരു വന്നു ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു മുന്നോ കാരണങ്ങൾ വേണം. ഉപാദാനകാരണം, നിമിത്തകാരണം, സഹകാരികാരണം. എന്നാണവജ്ജു ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. കമ്മാകന കാര്യത്തിനു മല്ലു് ഉപാദാനകാരണവും കശവൻ നിമിത്തകാരണവും, ദണ്ഡം ചക്രം മുതലായവ സഹകാരികാരണവുമാണു്. തുലയിൽ ഉപാദാനകാരണത്തിനു് അംഗൈകാരണമെന്നും, നിമിത്തകാരണത്തിനു് കാത്താവെന്നും, സഹകാരികാരണത്തിനു കരണമെന്നും തുടർച്ച പേരുണ്ടു്. യാത്രാനിലാണോ കാര്യമുണ്ടാകുന്നതു്, യാത്രാനിനോട് വേർപ്പട്ടാൽ കാര്യമില്ലാണോ, കാര്യത്തിൽ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന ആ കാരണമാണു് ഉപാദാനം. ഈ ഉപാദാനകാരണമാകട്ട, ആരംകോ, പരിണാമി, വിവർത്തി എന്ന മുന്നു വിധത്തിലുണ്ടു്. ആരംകോയുമെന്നും, പരിണാമികാരണത്തിൽക്കിന്നാണും കാര്യത്തിനു പരിണാമകാര്യമെന്നും, വിവർത്തികാരണത്തിൽക്കിന്നാണും കാര്യത്തിനു വിവർത്തകാര്യമെന്നും പറയുന്നു. ഒരു കാരണത്തിൽക്കിന്ന തത്ത്വിനമായും ഒരു കാരണമുണ്ടാകുന്ന എന്നുള്ള സിദ്ധാന്തം ആരംകോ

വാദമാണ്. പിതാവും പുത്രനും തമ്മിലുള്ള കാര്യകാരണ ബന്ധം അതിനും ഉള്ളാഹാണവാണ്. കാരണം കാര്യ മുന്നത്തിൽ പരിശോധനിക്കുന്നതാണ് പരിശോധി. അതിനു ദേശാന്തം പാലും തെരായി മാറ്റുന്ന എന്നുള്ളതാണ്. കാരണസ്വത്തുപരമായി യാതൊരു മാറ്റവും സംഭവിക്കാതെ കാര്യമുന്നത്തിൽ തോന്നുന്നതിനു വിവർജ്ജനം ചെയ്യുന്നു. അതിനാഹാരണം രജ്ജുസപ്പ്, ശ്രീകതികാരജതം, മതമരീചിക മുതലായവയാണ്. ഈരുഡികകാണ്ട് രജ്ജുമുതലായവ വിവർജ്ജികാരണങ്ങളും, സപ്പ് മുതലായവ വിവർജ്ജികാരണങ്ങളും മനസ്സിലായിക്കാണമല്ലോ. വിവർജ്ജികാരണം താഴെന്നും പറയുന്നതുപോലെ, സപ്തരിമായ ഒരു സത്ത വിവർജ്ജികാരണം താഴെന്നും പറയുന്നതുപോലെ, ശ്രീകതികാരജതം താഴെന്നും ശ്രീകതികാരജതം താഴെന്നും, നാമവും മാതൃഭൂമിയും പദാർത്ഥപരിശോധനയും എന്നും മുമ്പ് ചെയ്യുന്നതും തുല്യമാണ്.

ജീജ്ഞാനഃ: രജ്ജുസപ്പ്, ശ്രീകതികാരജതം മുതലായവ രജ്ജു, ശ്രീകതിക മുതലായവയുടെ വിവർജ്ജികാരണമാണോ. അവ മുന്നു കാലത്തും, നിലനിൽക്കാത്തതിനാൽ അസത്താണോ. എന്നും ഏനിക്കെ മനസ്സിലായി. പക്ഷേ അതുപോലെ ഈ സമഖ്യപ്രഖ്യാതം അസത്താണോ വിശ്രസിക്കുവാൻ ഏനിക്കെ ശക്യമല്ല എന്നുകൊണ്ടുനാൽ, ഈ പ്രഖ്യാതം എപ്പോഴും നിലനിൽക്കുന്നതായിട്ടാണ് അനവേപ്പുടുന്നതും. അതിനാൽ പ്രഖ്യാതം സത്താണോന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കും.

വശകാവുഃ: ഈ പ്രഖ്യാതം എന്നും നിലനിൽക്കുന്ന എന്ന തോന്തരം വെറും ക്രമംകൊണ്ടണ്ടാകുന്നതാണ്. ഈ സ്ഥിരമായി നിലനില്ക്കുന്നുണ്ടുള്ളതാണും സത്യം. പ്രഖ്യാതം, മുന്നുവന്നുമകളിൽക്കൂടിയാണ് നാടകണബേപ്പുടുന്നതും. അതും ജാഗ്രതവസ്ഥയും സ്വർണ്ണവസ്ഥയും സൂഷ്ഠുവസ്ഥയും കൂടാം. ജാഗ്രതയിൽ അനവേപ്പുടുന്ന പ്രപ-

ഞേം സപള്ളസുഷ്പികളിൽ നശിക്കുന്നു. അതുപോലെ സപള്ളസുഷ്പികളിൽ അനുഭവപ്പെടുന്ന പ്രപഞ്ചം ജാഗ തതിലും അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഈദശനു നോക്കുന്നേരം ഒരവസ്ഥയിൽ സത്യമെന്നു തോന്നുന്ന പ്രപഞ്ചം മറ്റൊരണ്ടു വസ്ഥകളിലും അസ്ഥത്യമായി അനുഭവപ്പെടും—അതിനാൽ അവസ്ഥാത്രയ്ക്കുപത്തിലെവപ്പെടുന്ന പ്രപഞ്ചം മറ്റും വന്നും അസ്ഥത്താണെന്നു തീരുമാനിക്കാം.

ജീജ്ഞാനഃ: രജ്ജുസ്പ്ലിവും, ശ്രൂക്തികാരജത്വവും രജ്ജുവിന്നീരിയും ശ്രൂക്തിയുടെയും വിവരത്തംായതുകൊണ്ടും അവ അസ്ഥതാണെന്നു നിശ്ചയിക്കാം. ഏന്നാൽ ഈ പ്രപഞ്ചം ഓനിന്നീരിയും വിവരത്തംാലും, ഇതും സച്ചീദാനന്ദസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മതതിൽനിന്നും ഉണ്ടായതായിട്ടാണും ശ്രൂക്തികളും. ഉടുമ്പോഷിക്കുന്നതും. അതിനാൽ കാരണമായ ബ്രഹ്മത്തെപ്പോലെ കാഞ്ഞംശായ പ്രപഞ്ചവും സത്തായിരിക്കുന്നും കാഞ്ഞംശായ സമസ്തകളായി രിക്കുന്നുമെന്നുള്ളതും അനീഹ്യാഖ്യമായ ഒരു ശാസ്ത്ര സിഖിയും നുംബാണും. ആ ദ്രോഷ്ടിയിൽ സത്തായ ബ്രഹ്മതിൽനിന്നും ഒന്നായ ഈ പ്രപഞ്ചവും സത്തായിരിക്കുന്നുമെന്നതെന്നു തീരുമാനിക്കാം.

വക്താവും: പ്രപഞ്ചകാരണം, ബ്രഹ്മാണെന്നുള്ളതും ശ്രൂക്തിസമ്മതമായ ഒരു സിഖിയുമുണ്ടും. ബ്രഹ്മം സത്യവും അഞ്ചാനവും അനാനവും, നിവർത്തികാരവും പരിപ്പൂർവ്വവുമാകുന്നു. അങ്ങെനെയുള്ളതും ബ്രഹ്മതതിൽനിന്നും ഭീനമായി ഒരു പ്രപഞ്ചത്തിന്നീരും ഉത്പാദിയോ, ആ ബ്രഹ്മത്തിന്നീരിൽ പ്രപഞ്ചവുമായ പരിണാമമോ ശ്രൂക്തിക്കും യുക്തിക്കും അനുഭവത്തിനും യോജിച്ചു ഒരു സിഖിയുമുണ്ടും. ബ്രഹ്മതതിന്നീരും പൂർണ്ണതയും നിർവ്വികാരതയുമാണതിനു കാരണം. അതിനാൽ ബ്രഹ്മതിൽനിന്നും പ്രപഞ്ചം

ഒരു ഏറ്റവും ശ്രദ്ധയിലും ആരാധിക്കപ്പെട്ടതാക്കും, അനാറ്റിയായ അവിഡ്യ-മായ-നിമിത്തം ആ ബ്രഹ്മം പ്രപഞ്ചമായി വിവർത്തിച്ചു ഏറ്റവും അത്മാണാളുതെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നും. പ്രപഞ്ചം ബ്രഹ്മത്തിന്റെ വിവർത്തം - രജ്ജുവിൽ സപ്പ് പോലെ ബ്രഹ്മത്തിൽ കല്പിതം - ആണെന്നു സമർത്ഥിച്ചാൽ പ്രപഞ്ചം അംഗത്വാണും സമർത്ഥിക്കുന്നും. എന്തുകൊണ്ടും, വിവർത്ത കായ്യും, ആരോപിതവുമാണും. അധിഷ്ഠാനത്തിൽനിന്നും ഭിന്നമായി ആരോപിതവസ്തുവിൽ മുന്നകാലത്തും സംശയില്ലാത്തതിനാൽ അതു⁹ അസ്ത്രുതനെന്നും അണ്ണം നില്ക്കുന്നതാണും. കാര്യവും കാരണവും സമസ്തകളായിരിക്കുന്നുമെന്നുള്ള റിയമം. ഉത്തുപത്തിവാദത്തിലല്ലാതെ വിവർത്തവാദത്തിൽ സംഗതമല്ല. രജ്ജുവും രജ്ജുസപ്പ്‌വും സമസ്തകളുംല്ലാതെ. അതിനാൽ ബ്രഹ്മത്തിൽ അജണ്ടാനത്താൽ കല്പിതമായ പ്രപഞ്ചം സ്വതന്ത്രാന്തരായില്ലാത്തതിനാൽ അസ്ത്രുതനെന്നും മനസ്സിലാക്കുന്നും.

ജീജന്താസു: അവിഭിന്നങ്ങളിച്ചുള്ളതു¹⁰ വേദംനശാഖയും സില്വാനതമാണുന്ന തോന്നുന്നു. പക്ഷേ, അതു¹¹ അന്നവേ ഗോപരമായിത്തീരുന്നില്ല. രജ്ജുസ്പര്ക്കപബോധമുണ്ടാക്കുന്നു അതിൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട സപ്പ്. എന്നുനേരുള്ളുമായി മറഞ്ഞുപോകുന്നു. അതുപൊലെ പ്രപഞ്ചം ബ്രഹ്മത്തിൽ കല്പിതമാണെങ്കിൽ ബ്രഹ്മസ്വരൂപംപാവബോധമുണ്ടാവുന്നു അതു പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പ്രതീതിയും അറു പോകുന്നതാണും. എന്നാലും കാണപ്പെടുന്നില്ല. ബ്രഹ്മജന്താ നികളായ സന്യാസിശ്രേഷ്ഠരുംപോലും, ശിഷ്യാപദശാഖ, ദിക്ഷാടനം, മംഗലാചനം, ഗ്രന്ഥരചന മിതലായ വ്യാപാരങ്ങൾ നടത്തുന്നതായി കാണപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ടും ഉദ്ധീക്ഷണത്തു¹² ബ്രഹ്മസ്വരൂപം ബോധിച്ചാലും പ്രപഞ്ചപ്രതീരി നശിക്കാറുണ്ടെന്നുള്ളാണെല്ലാം.

നാൽ പ്രപഞ്ചം ഒള്ളൂപ്പ്‌പോലെ അസ്തതല്ലോ, അതും ബുദ്ധജന്മാനികരക്കും അന്വേച്ചപ്പെട്ടന്തിനേൽ ബുദ്ധം‌പോലെ സത്താബന്നം തീരുമാനിക്കാം.

വക്താവും: നിങ്ങളുടെ ഈ ആശക ശരിയല്ല. അതുനികരകക പ്രപഞ്ചപ്രതിതിയുള്ളതുകൊണ്ട് പ്രപഞ്ചം സത്താബന്നംമുള്ള വാദം ദരിക്കല്ലോ. അന്വേതതിനു ചേന്നതല്ല. നാമം മാത്രമുള്ളതും നാമവും രൂപവും മാത്രമുള്ളതും എന്നും അസ്ത്രതു രണ്ടിവിധമാണോ നേരത്തെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള താണ്ടല്ലോ. ഇവയിൽ നാമവും രൂപവും മാത്രമുള്ളതും രണ്ട് വിധത്തിലനിലപാട്ടുണ്ടോ. അവയിലെണ്ണം കാരണാത്ത അറിഞ്ഞുകഴിയുന്നോരു പ്രതിതി നശിക്കുന്നതും മററാനും കാരണാത്ത ശരിഞ്ഞതാലും പ്രതിതി നശിക്കാത്തതുംാണോ. കാരണാസ്പത്രവും അന്വേപ്പെട്ടുന്നോരു നശിക്കുന്ന കണ്ണും രജുളും. ശ്രൂതികാരജതം മുതലായ വയും, അറിഞ്ഞതാലും നശിക്കാത്തവ കാന്തജലം, ആകാശ നീലിമ മുതലായവ ആകാശം. പ്രപഞ്ചം രണ്ടാമത്തെ ഈ തത്തിൽപ്പെട്ടും. ബുദ്ധസ്വരൂപം അന്വേപ്പെട്ടാലും പ്രാരംഭ വശാൽ പ്രപഞ്ചാനം ചില അതാനികരക്കും നിലനില്ലോ. പക്ഷേ ആ അന്വേതതിലും. അതും അസ്താബന്നാബന്നതനെ അവക്കിയാം. കാനലിൽ ജലം തോന്തിയാലും അതിനീരം വാസ്തവമറിയാവുന്നവക്കും ആ ജലം മുന്നു കാലത്തിലും മീലുാത്തതാണോനുള്ളതിൽ ഭലശംപോലും സംശയമിണ്ടാവുകയില്ലോ.

സത്താബന്നവില്യം

ജീജത്താണും: പ്രപഞ്ചവ്യവഹാരത്തിൽ നാമംമാത്രമുള്ള വസ്ത്യാപത്രൻ, ശശവിഷാണം മുതലായവയും, നാമവും രൂപവും മാത്രമുള്ള ഒള്ളൂപ്പ്‌, ശ്രൂതികാരജതം മുതലായ

വയം അസ്ത്രാണം മന്ത്രിലായി. അതുപോലെ വ്യവഹാരങ്ങളിൽ സത്യപദാത്മാദാരിലേ ?

വക്താവു്: ഉണ്ടു്. നാമവു് ത്രപദ്ധം (ആകൃതിയു്) അത്മവു് ഉള്ള പദാത്മം സത്താണു്. വസ്തുമെന്ന പദാത്മം അതിനഭാഹരണമാണു്. വസ്തുമെന്ന നാമവു് ആകൃതിയു് അത്മവു് അതിനഭാഹരണമാണു്. പക്ഷേ വസ്തു കൂടം മുതലായ പദാത്മാദാരിക്കാത്ത മാത്രമേയുള്ളൂ, പരമാർത്ഥം സത്യയില്ല.

ജീജണ്ണാസു്: സത്യ പലതുണ്ടോ ?

വക്താവു്: സത്യ ഒന്നു ഉള്ള, എങ്കിലും വ്യവഹാര സൗകര്യത്തിനവേണ്ടി ശാസ്ത്രത്തിൽ അതു മുന്നായി വിജേ ക്രപ്പട്ടിക്കുണ്ടു്. പാരമാത്മികസത്ത, വ്യാവഹാരികസത്ത, പ്രാതിഭാസികസത്ത എന്ന പേരിലാണു് അതു അറിയപ്പെടുന്നതു്. ഒരിക്കലും ഒരു വിധത്തിലും, മാറ്റമില്ലാതെ പൂർണ്ണമായും സ്വതന്ത്രമായും ഏറ്റും നിലകൊള്ളുന്ന സത്യിനും സ്വതന്ത്രമായ ബുദ്ധമാണു് പാരമാർത്ഥികസത്ത.

വ്യവഹാരകാലത്തു മാറ്റമില്ലാതെ നില നില്കുന്ന തായി അന്വേഷപ്പെടുന്ന പദാത്മാദാരിട്ടുടെ സത്യ വ്യാവഹാരികമെന്ന പറയപ്പെടുന്നു. ഐടം, പടം, മം മുതലായവയുടെ സത്യ അതിനഭാഹരണമാണു്. പ്രതീതികാലത്തുമാത്രം ഉള്ളതെന്നു തോന്നുന്ന പദാത്മാദാരിട്ടുടെ സത്യ പ്രാതിഭാസികമാകുന്നു. രജ്ജസപ്പ്, ശ്രൂതികാരജതം, മരവരീചിക മുതലായവയാണു് അതിനു ചുഡ്യാന്തം. രജ്ജസപ്പ് മുതലായവയുടെ പ്രാതിഭാസികസത്ത, തൻകാരണമായ രജ്ജ മുതലായവയുടെ അന്വേഷത്തിലും, രജ്ജ മുതലായവയുടെ വ്യാവഹാരികസത്ത, തൻകാരണമായ പാരമാത്മിക ബുദ്ധസത്യയുടെ അന്വേഷത്തിലും അസ്ത്രായിത്തീരുന്നു. അതിനാൽ

പ്രാതിണാസികസത്ത് വ്യാവഹാരികസത്തയിലും, വ്യാവഹാരികസത്ത് പാരമാത്മികസത്തയിലും അടങ്കുന്നതായി അനവേപ്പുട്ടേം സകല വിധത്തിലുള്ള പ്രപഞ്ചവും അസത്താണെന്നു തെളിയിം.

ജീജണാസുവം ശ്രദ്ധാലുവമായ ഒരു വ്യക്തിക്കു മാത്രമേ പ്രപഞ്ചത്തിൻ്റെ കാരണമായ ബ്രഹ്മത്തെ അവബോധിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. അങ്ങനെയുള്ളതു സാധാരണമന്ത്യുന്നു ഈ പ്രപഞ്ചം അസത്താണെന്നു എങ്ങനെ ബോധിക്കുവാൻ കഴിയും ?

അസത്തോകാച്ഛവാദവം വണ്ണനവും

വക്താവും: പ്രപഞ്ചം ഒരു കാച്ഛമാണെന്നും. അതു തുടർന്നെല്ലായാളും അസത്താണെന്നും. ബഹീർ മിവനായ ഭൗതികവാദിയും. വിശ്വസിക്കുന്നബല്ലോ. കാച്ഛ കാരണത്തുപരത്തിൽ ചിന്തിച്ച ചെല്ലും അ ഭൗതികവാദിക്കും ഈ പ്രപഞ്ചം അസത്താണെന്നും ബോധുപ്പുട്ടും. അതു കാര്യകാരണത്തുകൂടിയിൽ ഒരു കടത്തത്തു വച്ചു നടക്കു പരിശോധിച്ചുനോക്കാം. കാര്യമെന്നതു 'പ്രാഗാവപ്രതിയോഗി'യാണെന്നും ദൈനന്ദിനയിക്കുന്ന നില്പിച്ചിരുന്നു. ഒരു കാര്യമിണ്ണാക്കന്തിനു മുമ്പുള്ള അ കാര്യത്തിൻ്റെ അഭാവത്തിനാണല്ലോ പ്രാഗാവമനനം പറയുന്നതു. മണ്ണിൽ നിന്നു കടമുണ്ടാക്കന്തിനുമുമ്പും ആ മണ്ണിൽ കടത്തിൻ്റെ അഭാവമുണ്ടാക്കന്നാണും ദൈനന്ദിനയിക്കുന്നതം. പ്രാഗാവമനനത്തിനു മുമ്പുള്ള അഭാവമനനാണല്ലോ വാച്ചും. മുമ്പും എന്നതിനു കാഞ്ഞാതുപരത്തിക്കു മുമ്പും എന്നും അത്മാൻ കിട്ടം. ഈ പ്രാഗാവം അന്നാഡിയും ദൈനന്ദിനവുമാണും. എന്ന വച്ചും ആദിയില്ലാത്തതും നാശമുള്ളതുംാണെന്നും സാരം. കടമുണ്ടാക്കന്നതിനുമുമ്പും

അതിന്റെ കാരണമായ മല്ലിൽ ആ കടത്തിന്റെ അഭാവം (ഇല) അനാറികാലം ഫത്തേ നിലപതിനിന്തനു. പക്ഷേ കടമണ്ഡായ മാത്രമിൽത്തനു ആ അഭാവം നശിക്കും. അതുകൊണ്ടാണ് കാര്യത്തിനു പ്രാശാവപ്രതിഫലാഗി എന്ന ലക്ഷ്യം കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. നെയ്യായിക്കും രാകട്ട് ‘കാര്യനിയതപൂർവ്വത്തി’ എന്നാണു് കാരണ തത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. കാര്യത്തിനു നിയതമായി പൂർവ്വത്തിൽ വർത്തിക്കുന്നതു് എന്നാണു് ഇതിന്റെ സാമാന്യത്തം. കാര്യമണ്ഡാക്കുന്നതിനു മുമ്പു് കൂടുമായി നിലപതിക്കുന്നതാണു് കാരണം. കാര്യത്തിനു രണ്ട് ദേശകാരണങ്ങളും. ഒരു അഭ്യേക്കാരണവും മണ്ഡലപ്പാ. ഘടമായ കാര്യത്തിനു ദണ്ഡം ചക്രവർത്തികൾ സഹികാരികാരണവും. കശവൻ നിമിത്തകാരണവുമാകുന്നു. ഈ സഹകാരികാരണവും. നിമിത്തകാരണവും. ദേശകാരണങ്ങൾ എന്ന പറയപ്പെട്ടുണ്ട്. ഘടണത്തിനു മല്ലു് അഭ്യേക്കാരണമാണു്. ഉപാധാനകാരണമെന്നു പറയുന്നതു് മുത്തനു യാണു്. ഏതായ കാരണങ്ങളാൽ വേർപ്പെടാതെ കാര്യമണ്ഡാക്കുന്നവോ അതു് ഉപാധാനകാരണമാണു്. ആരക്കെ സ്വയന്മാനകാരണങ്ങാം ഉപാധാനകാരണത്തിൽനിന്നിന്നുകാര്യമണ്ഡാക്കുന്നതു് ആ കർത്താവു് നിമിത്തകാരണമാകുന്നു. കാര്യോത്തപാദനത്തിനുള്ള കർത്താവിന്റെ വ്യാപാരത്തിനുള്ള കരണസാമഗ്രികളും മറ്റും സഹകാരികാരണമാണു്. കർത്താവിന്റെ റഷ്ട്രകാരികാരണംകാണ്ടിള്ളു വ്യാപാരം. നിമിത്തം ഉപാധാനകാരണത്തിൽനിന്നു കാര്യമണ്ഡാക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ കാല്യവും ഉപാധാനകാരണവും. തമ്മിൽ വേർപ്പെടാത്തതുകൊണ്ടാണു് അതിനു് അഭ്യേക്കാരണമെന്നുള്ളടി ഒരു പേരുണ്ടായതു്.

കാര്യമാക്കേണ്ട ഉത്തപ്പത്തിക്കുള്ളൂപ്പും നാശത്തിനപിന്നും ഇല്ലാള്ളിയ്ക്കും നിശ്ചയമാകുന്നു. അതിനാൽ അതും അസ്വർത്താബന്ധം കാണുന്നു.

ജീജ്ഞാനഃ : കാര്യത്തിനും ഉത്തപ്പത്തിനാശങ്ങളും ആയും ഉത്തപ്പത്തിക്കുള്ളൂപ്പും നാശത്തിനമുന്നും ഉള്ളതാകയാൽ മദ്യകാലപത്തിൽ സത്താകുന്ന എന്ന പറയും. കാര്യമായ കടം മന്ത്രിൽനിന്ന് ഭിന്നമാണെന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ടും അതു സത്താബന്ധം ഏല്പാവകം സമ്മതിക്കും.

വക്താവും : സത്തായിട്ടുള്ളതും ഭ്രതവീഷ്യപ്രത്മാനങ്ങളാകുന്ന കാലത്രയത്തിലും ഉള്ളതായിത്തന്നെന്നയിരിക്കണം. 'ഇല്ലാത്തതു' ഉണ്ടാവുകയുംല്ല; ഉള്ളതും വുകയുംല്ല.' എന്ന ന്യായപ്രകാരം മുമ്പിലും പിന്പിലും ഇല്ലാത്തതും മദ്യകാലത്രയായും എങ്ങനെ സത്താകം? മദ്യകാലത്തിൽ സത്താകാശകും മന്ത്രാധിരിക്കേണ്ടവായും കടമില്ല. മന്ത്രിൽ കംബുഗ്രീവത്പാദി ഗുണങ്ങൾ സിഖിച്ചതുകാണ്ടും ലഭമെന്ന നാമം സിഖിക്കും. കംബുഗ്രീവത്പാദിക്കാഡികാഡ ഗുണങ്ങളാക്കാമെന്നല്ലാതെ ഗുണിയാവുകയുംല്ല. ആ ഗുണങ്ങളും ഗുണിയായ മന്ത്രിലുണ്ടായി അതിൻ്തന്നെ വത്തിക്കും. ഗുണി എവിടെയുണ്ടോ അവിടെത്തന്നെ അതിനു ഗുണവുണ്ടാല്ലോ. കംബുഗ്രീവത്പാദി ഗുണങ്ങളും ണാകാനത്തിനു മുമ്പും ഗോളത്തും അല്ലെങ്കിൽ പേരാറു ഗുണം ആ മന്ത്രിനാണും. മന്ത്രാകുന്ന ഗുണി തന്റെ ഗുണത്തോടു ചേരുന്ന എന്നുള്ള കാരണത്താൽ കടക്കാനു പദ്ധതംനാമം അതിനെങ്ങാനും ലഭിക്കും. മന്ത്രാകുന്ന ഗുണിയും അതിലുണ്ടായ കംബുഗ്രീവത്പാദി ഗുണങ്ങളും, മാത്രമല്ലാതെ ലഭമെന്ന ശബ്ദത്തിനത്തും വേരെയുംല്ല. അതിനാൽ മദ്യകാലത്രയും കടമിരുപ്പുണ്ടും നിശ്ചയിക്കാം. ഇതുകൊണ്ടും കട

മെന്ന ഒരു ഒരു കാലത്തു ശില്പനു വ്യവസ്ഥാപിക്കു
ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ജീജന്താസു അമ്മദൈനയാബനകിൽ കൂടമെന്നുള്ള
ആകൃതികളി അഭാവം (ഇല്ലാജ്ഞ) ആകേണ്ടതല്ലയോ ?
എന്നാൽ ഘടനകുതി കാണപ്പെടുന്ന സ്ഥിതിക്കു് ഘടകി
ല്ലെന്നു് എന്നുണ്ടെന്ന നിശ്ചയിക്കാം ?

വക്താവു് : ആകൃതി വസ്തുവാക്കുമെങ്കിൽ രജ്ജുവിൽ
തോന്നിയ സപ്പാകൃതിയു് സത്തായ വസ്തുവാക്കുണ്ടാണു്.
പക്ഷേ അമ്മദൈനയാകുമെന്നായു് സമ്മതിക്കുണ്ടില്ല.

ജീജന്താസു ആ സപ്പാതതാന്തർ പുമാതനന്നെയു
കീലു് 'ഇതു രജ്ജുവാണു്,' എന്നറിഞ്ഞത്തിനുശേഷം സപ്പാ
കൃതി കാണുന്നതെയില്ല. എന്നാൽ കടം അമ്മദൈനയല്ല.
മണ്ണല്ലാതെ കൂടമില്ലെന്നറിഞ്ഞുശേഷവു്. ആ കടം
തോന്നിക്കൊണ്ണു ഇരിക്കുന്നാണല്ലോ. അതെന്നാണു് ?

വക്താവു് : ഭാഗി (തോന്തർ) രണ്ടുവിധമുണ്ടെന്നു
നേരത്തെ പറഞ്ഞത്താണെല്ലാം. അവയിലോന്തരും, കാരണ
തെന്ത് അറിഞ്ഞത്തിനുശേഷം കായ്യും. തോന്താതിരിക്കുന്ന
രജ്ജുസപ്പാദികളും, മരറാനു കാരണാതെന്ത് അറിഞ്ഞത്തിനു
ശേഷവു് കാര്യം. തോന്നിക്കൊണ്ണിരിക്കുന്ന മുഗ്രുജ്ജാഡി
കളുമാണു്. ഘടഭാവം മുഗ്രുജ്ജയോടു തുല്യമാകയാൽ
കാരണമായ മണ്ണതന്നു ഏപ്പോറ്റിം ഉള്ളതെന്നും. കായ്യമായ
സ്വദം ഇല്ലാതെന്നും. കണ്ണറിഞ്ഞതാലും ഘടത്തിന്റെ
ആകൃതി (ഘടഭാവം) ഇല്ലാതായിപ്പോകുന്നില്ല. ഇന്ത്യക
ഭാഗികൾ (തോന്തർ) സത്യവസ്തുക്കളുണ്ടെന്നും പറയുന്ന
എന്നല്ലാതെ ഭാഗികൾക്കു് ഇല്ലാതെന്നാണും പറയു
വാൻ പുറപ്പെട്ടിട്ടില്ല. മതവിൽ തോന്തന ജലം ജലമാ

ല്ലെന്ന പറയുവാനല്ലാതെ അതിരേൻ്റെ തൊന്ത്രപില്ലെന്ന പറയുവാൻ സാദ്യപ്പെല്ലാ.

ജീജ്ഞാനി : “ഈല്ലാത്തതു വരുന്നില്ല, ഉള്ളിൽ പോകണമില്ല.” എന്ന ന്യായത്താൽ കാഞ്ചിം ഇല്ലാത്തതാണെന്ന വരികിലും ആ കാഞ്ചിം ഇരിക്കേണില്ലെങ്കിൽ ഇല്ലെന്നല്ലാതെ ഇതനാൽ ഉള്ളിൽത്തന്നെ എന്ന വരുത്തേ ?

വക്താവു് : കത്താവു് ഉചാഭാനകാരണാത്ത ഗ്രന്ഥ വിഭാഗം ചെയ്ത എന്നല്ലാതെ ഇല്ലാത്ത വസ്തുവിനെ ഉണ്ടാക്കുക എന്നാളുമുള്ളു. മണ്ണുകെട്ടണ്ണാക്കിയ കടം പിന്നെന്നും മണ്ണായികഴിഞ്ഞാൽ കടം അസത്താകാതെ യിരിക്കുക എന്നാളുമുള്ളു് പരുന്നതല്ല. മണ്ണിൽ കടംപോലെ തോന്ത്രിയ ആളുൽ ഇല്ലാതെ പോയി എന്നല്ലാതെ കടമെന്ന ഒരു വസ്തു ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടു് ഇല്ലാതെയായിപ്പോയ തല്ല. ആകയാൽ ഇല്ലാത്തതു് ഇല്ലാത്തതു് തന്നെ. ഉള്ളിൽ” ഉള്ളിൽത്തന്നെ.

സത്യകാഞ്ചിവാദവും വണ്ണനവും

ജീജ്ഞാനി : ഇല്ലാത്തതു് ഉണ്ടാവുകയില്ല എന്നതു സത്യംതന്നെ; എക്കിലും കാഞ്ചിവായ ഘടം മനയപ്പെടുന്ന തിനു് (ഉണ്ടാക്കേണ്ടതിനു്) മുമ്പ് കാരണവടിവായിരുന്നു. കാഞ്ചിപ്പെട്ട സമയത്തു് അതു വെളിപ്പെട്ടുകയാണണായ തന്നെ വിചാരിക്കുന്നതോ ?

വക്താവു് : കാഞ്ചിപ്പെടുന്നപൊഴിം മണ്ണല്ലാതെ കടമെന്ന ശശ്പേതിനു് അതമുഖില്ലാത്തതിനാലും, കാരണമായ മണ്ണിലും ഘടമുഖില്ലാത്തതിനാലും, ഘടമെന്നൊരു വസ്തുതനെയില്ലെന്ന നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണു്. അതുമാത്രമല്ല,

എടക്കമെന്നാൽ വസ്തു ഉണ്ടെങ്കിലുണ്ടും അതു കാരണം തതികൾ ഇടയിൽക്കൊള്ളുന്നതായിട്ടും പറയാനാവു. എടക്കമെന്നാൽ വസ്തു മണ്ണിന് വെള്ളിയിലുള്ളതായി എഴുപ്പാശക്കിലും, കണ്ണിയന്ന് എങ്കിൽ കാണാതു സമയം അതു കാരണമായ മണ്ണിൽ അടങ്കിയിരുന്നു എന്നുന്നാനിക്കാരായിരുന്നു. എന്നാൽ അപ്രകാരം വെള്ളിയിൽ അല്ലവും ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ എടക്കം ഇല്ലന്നുതന്നെ പറയണം. ഈ ഗുണം പ്രതിപാദിച്ചതുകാണം എടക്കമാക്കുന്ന മണ്ണിലെങ്ങിയിരുന്നുമില്ല വെളിപ്പേട്ടുമില്ല എന്ന തീരുമാനിക്കാം.

ജീജണാസു: മണ്ണം കടവുംകൂടി ഒരിടത്തിരിക്കുന്ന എന്ന കാരണത്തോ?

വക്താവു്: അംഗങ്ങാന കാരണാണ് പാടിലു. എന്നെന്ന നാൽ, രണ്ട് വസ്തുക്കൾ ഒരിടത്തിരിക്കുകയെന്നതു് കൈക യിലു. സ്വതന്ത്രമായ രണ്ട് വസ്തുക്കൾ ഒരിടത്തിരിക്കുന്ന എന്ന സമർപ്പാൻ അവയിൽ ഒന്ന് മരറാനിൻ്റെ മേലോ, കീഴാം, പക്ഷേത്തിലോ ഇരിക്കുന്ന എന്നും സമർപ്പിക്കാം. ‘മണ്ണം കടവും ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ— സത്തായിരുന്ന എങ്കിൽ—കടം മണ്ണിൻ്റെ എവിടെയിരിക്കുന്നു?’ എന്ന ചോദ്യത്തിന്തുടി സമാധാനം പറയണം. എവിടെയെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്ന എന്ന പറഞ്ഞാൽ മണ്ണിൽനിന്നും വേറിട്ടിരിക്കുണ്ടാണു്. അംഗങ്ങാന കാണപ്പെടാത്തതിനാൽ ആ വാദം ശരിയല്ല.

ജീജണാസു : കടവും മണ്ണം ഒരുമിച്ചിരിക്കുന്നതു നാം കാണുന്നണണ്ടെല്ലാ.

വക്താവു്: ആ കാണൽ വെറും ഭ്രമാണു്. കാടത്തെ ഒരു സ്വതന്ത്രപദാർത്ഥമായിക്കാണുന്നുവാരു മണ്ണം, മണ്ണിനെ ഒരു സ്വതന്ത്രപദാർത്ഥമായിക്കാണുന്നുവാരു കടവും കാണപ്പെടാത്തതിനാൽ ആ വാദം ശരിയല്ല.

പ്രേചകയില്ല. ഈനിയും ഓനിൽ ദരിംനിരിക്കുന്നതായി കണണാൽ അവക്കിൽ ഒന്ന് സത്യവും മറോതും വെറും ഗ്രാന്തിയും ആയിരിക്കുകയേയുള്ളൂ. രജ്ജുവിൽ സപ്ത്വം കാനലിൽ ജലവും അതിനും ഉദാഹരണമാണെല്ലാ. അതു പോലെ മല്ലിൽ കടം വെറും തോന്നലല്ലാതെ അത്മഭൂത തല്ലുനു മനസ്സിലാക്കണം.

ജീജന്നാസു : മല്ലിൽ കംബുഗ്രീവത്പാദിഗ്രാന്തങ്ങൾ എണ്ണും.

വക്താവു്: അവയും വെറും തോന്നലാതെ. അപ്രകാരമല്ലാതെ ഒരു മല്ലിന്റെക്കാലിലും കംബുഗ്രീവത്പാദിഗ്രാന്തങ്ങളുള്ളതായികണ്ണിട്ടില്ല.

ജീജന്നാസു : മല്ലില്ലാം ഓനിച്ചു ചേൻ കംബുഗ്രീവത്പാദിഗ്രാന്തങ്ങളും പ്രാപിച്ചു ഏന്ന പറയുന്നതോ ?

വക്താവു്: അത്വാന പറയാൻ പാടില്ല. മല്ലില്ലാം തുടി ഓനിച്ചുണ്ടായ ധർമ്മം. അവയിലോരോന്നിലും ചെറുതു ചെറുതായിട്ടുകാണും. ഇരിക്കേണ്ടതാണു്. അപ്രകാരമില്ലാത്തതിനാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ ധർമ്മങ്ങളും. മല്ലി ഉത്തപ്പം ദിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്ന കാണാം. അതിനാൽ കംബുഗ്രീവത്പാദിയന്തങ്ങളും. കടമെന്നങ്ങപാലെ മല്ലിലുണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന മനസ്സിലാക്കണം. ഇതുവരെ പറഞ്ഞ ന്യായങ്ങളാൽ കാരണം ഓന്നതാന കാലത്രയത്തിലും ഉള്ളതെന്നും, കാഞ്ഞം അപ്രകാരമില്ലാത്തതെന്നും തെളിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. അതീനാൽ അസംത്തായ കാഞ്ഞു, വെറും നാക്കാത്രവും തോന്നൽ മാത്രവും. ആയിട്ടുള്ളതാണെന്ന മനസ്സിലാക്കാമല്ലാ. ഇതും കാഞ്ഞു കാരണമായ മല്ലി ഉള്ളതാണെന്നും. കാഞ്ഞു മായ ശ്വാം ഇല്ലാത്തതാണെന്നും നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

അരജ്ഞതവാദം

ഇനിയും മറ്റൊരു ദുഷ്പിയിൽക്കൂട്ടെ കാണ്ടികാരണ സ്വന്തപരത നമ്മെക്കാനു പരിശോധിച്ചുനോക്കാം. ഒരു വന്നു ഉണ്ണാക്കണമെങ്കിൽ അതു മനും ഇല്ലാതിരിക്കണം. എന്ന ബഹുമാന മനും ഇല്ലാതിരിക്കണിട്ട് പിന്നീട്ടണ്ണാക്കണം. അതായതും മനും ഇല്ലാതിരിക്കണിട്ട് ഉണ്ണാവുക ആളും എന്ന സാരം. ‘ഇല്ലാതിരിക്കണ’ എന്നതും ഭ്രതകാലപരമായതും ‘ഉണ്ണായാ’ എന്നതും (ഉത്തപത്തി) വർത്തമാനകാലപരമായതുമാണും. ഉത്തപത്തിമുതൽ നാശംവരെയുള്ളതിനു സ്ഥിതിയെന്നാണും പേരും. സ്ഥിതിയും നാശവും ഓനിച്ചിരിക്കാൻ പാടില്ല. അപ്രകാരംതന്നെ പ്രാഗാവവവും സ്ഥിതിയും ഓനിച്ചിരിക്കാൻ പാടില്ല. അതുകൊണ്ടും ഉത്തപത്തിയും സ്ഥിതിയും നാശവും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകംതന്നെന്നയാണെന്നുംതെളിയുന്നു. ഒരേ ക്ഷണത്തിൽ അടാവവും ഭാവവും ഇരിക്കയില്ല. ഏടു തുപത്തി ഉള്ളതു (സത്തു) തന്നെ എക്കിൽ ഉണ്ണായിരിക്കുന്ന ഘടം ഉത്തപന്നമാണോ? അമൈവാ ഇല്ലാതിരിക്കുന്ന ഘടം ഉത്തപന്നമായോ എന്ന ആശക്തിഉണ്ണാകാം. ഉണ്ണായിരിക്കുന്ന ഘടം ഉത്തപന്നമായി എന്ന പരിയന്നു എക്കിൽ അതു ശരിയല്ല. എത്തുകാണണ്ണാൽ ഉണ്ണായിരിക്കുന്നതു പിന്നെയും ഉണ്ണാകാനിടയില്ല. അങ്ങനെ ഉണ്ണായി എന്ന പരിയന്നതും അസംഗതമാണും.

ഇനിയും ഇല്ലാതിരിക്കുന്ന ഘടം ഉണ്ണായി എന്ന വാദിക്കുന്ന എക്കിൽ ആ വാദവും സാധ്യവല്ല. എന്നെന്നുനാൽ ഇല്ലായ്ക്കും (പ്രാഗാവവം) ഉത്തപത്തിയും വേറൊവേറു കാലപര്യാടക്കൂടിയതാണും. ഇല്ലായ്ക്കും ഭ്രതകാലപര്യാടം ഉത്തപത്തി വർത്തമാനകാലപര്യാടം. കൂടിയതാകയാൽ അതു രണ്ടും ഒരേ ക്ഷണത്തിൽ ഓനിച്ചിരിക്കുകയില്ല. അതു

കൊണ്ട് റ്റടം ഉത്തപന്നമാക്കാൻ അവകാശമില്ലെന്ന തെളിയുന്നു.

ഈനിയും നാശത്തക്കറിച്ചു ചീതിക്കാം. ഒരു വസ്തു നശിക്കണമെങ്കിൽ അതിഭർത്തരിൽ സ്ഥിതി ഒരു ക്ഷണത്തിലും നാശം മറ്റൊരു ക്ഷണത്തിലും ആയിരിക്കണം. സ്ഥിതിയും നാശവും ഒരേ ക്ഷണത്തിലായിരിക്കയില്ലെന്നുള്ളതാണു് അതിനു കാരണം. ഒരു വസ്തു നശിക്കുമ്പോൾ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന നശിച്ചു? അതോ മല്ലാതിരുന്നുന്ന നശിച്ചു? എന്നാൽ ചോദ്യം വരാം. സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്ന നശിച്ചു എന്നായിരിക്കും. അതിനുത്തരം പരയേണ്ടിവരുന്നതു്. പക്ഷേ സ്ഥിതിയും നാശവും ഒരേ ക്ഷണത്തിലിരിക്കാണു് കൊണ്ടു് സ്ഥിതിചെയ്യു പാതമ്പത്തിനു നശിക്കാനവകാശ മില്ലെന്നുള്ളതാണു് സത്യം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഒരു ക്ഷണത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന പദാർത്ഥം മറ്റൊരു ക്ഷണത്തിൽ എന്തെന്ന നശിക്കും? കാശിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന കടം തീരവന്നുപുരുത്തേവെച്ചു് നശിക്കുന്നതെങ്കിലും നെയ്യാണു്? അതുകൊണ്ട് റ്റടത്തിഭർത്തരിൽ നാശത്തിനേ അവകാശമില്ലെന്ന സിദ്ധിക്കുന്നു. അതിനാൽ ‘അസത്യം സത്താവകയും സത്യം’ അസത്താവകയും ഇല്ല’ എന്നുള്ള ന്യായംതന്നെ ഇവിടെയും അംഗീകരിക്കണം. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ കായ്ക്കുത്തിഭർത്തരിൽ ഉത്തപത്തിസ്ഥിതിനാശ ഫോക്കും ഒരു വിധത്തിലും അവകാശമില്ലെന്ന കാണാവുന്നതാണു്.

ജീജ്ഞാനഃ: അവിഭിന്നത തീരവായുമെഴിയിൽ നിന്നു കായ്ക്കായ റ്റടം അസത്താണെന്നു് വ്യക്തമായി. എന്നാലും കാരണമായ മല്ലു് സത്താണെന്നാംഗീകരിക്കുപ്പെടുത്തോ?

വക്താവു് : പാടിലു് എന്തെന്നാൽ, യാതൊന്നു കാരണമകുമോ അതു കായ്ച്ചപ്പടക്കത്തെന്ന വേണു്. വസ്തുതയിൽ ഒൻ്റെ കാരണമാണെങ്കിലു് പണ്ടിക്കു് ആ ഒൻ്റെ കായ്ച്ചമാണെല്ലോ അതുപോലെ കാരണത്തിന് മണ്ണു് കാരണമാണെന്നവരികിലു്. ആ മണ്ണു് സ്വകാര്യരഹയും അണകളേടുക കായ്ച്ചമായി വേറിക്കും. കായ്ച്ചങ്ങളും അസ്ഥതാബന്ധന സിലബിച്ചതുകൊണ്ടു് ആ മണ്ണു് അസ്ഥതുതെന്ന എന്ന സിലബിക്കും. അതുകൊണ്ടും മണ്ണു് സത്താബന്ധനാംഗീകരിക്കുപ്പുവാൻ പാടില്ലെന്ന പറഞ്ഞത്തു്.

ജീജന്നാസു് : കായ്ച്ചമായാലു് ശരീരി, കാരണമായാലു് ശരീരി; ഇരിക്കേണ്ടതെത്താനോണോ അതു സത്താബന്ധന നിശ്ചയിക്കാമെന്നാണു് എനിക്കേ തോന്നുന്നതു്.

വക്താവു് : അതു് അസ്ഥതായിട്ടെന്ന ഇരിക്കേണ്ടതാണു് എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ആ ഇരിക്കേണ്ടു കായ്ച്ചമാണെന്ന പരികിൽ കാലതുയത്തിലു് ഇല്ലെന്ന നിശ്ചയിക്കപ്പെടുപോയി. കാരണമാണെന്നവരികിൽ അതുകാരണമായിട്ടെന്ന ഇരിക്കാതെ വേരോന്നീൽ കായ്ച്ചപ്പട്ടു് അസ്ഥതായിട്ടീങ്ങും. അതിനാൽ കായ്ച്ചതുപണിലോ, കാരണതുപത്തിലോ, ഇരിക്കേണ്ട എന്നവച്ചു് ഒരു പദാർത്ഥം സത്താബന്ധന വാടിക്കേണ്ടു ശരീയല്ലെന്ന മനസ്സിലും കണ്ണും.

ജീജന്നാസു് : അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ കായ്ച്ചകാരണം ശ്രദ്ധാബലാബന്ധംപോലെ (ചണ്ഡലക്ഷ്മിപോലെ) തുടർന്ന തുടൻം അവസാനമില്ലാത്തതായിരിക്കയീല്ലോ ?

വക്താവു് : ഇല്ല, അങ്ങനെയിരിക്കയീല്ല; അതു കായ്ച്ചകാരണത്തിലുകപ്പെട്ടു് അസ്ഥതായിപ്പോകും.

പരമാണ്കാരണവാദവും തന്നിഷ്യവും

ജീജ്ഞാനം പരമാണ്മ നശിക്കാതെ എഴുപ്പാഴമിൽനാക്കാണ് (സ്ഥിരിചെയ്തുകാണ്ട്) കാഞ്ഞത്രപമായി പറാണമിക്കം. പനിനീടും ആ കാഞ്ഞു, നശിച്ചും വീണ്ടും അതുകാരണമായ പരമാണ്മ ആയിരത്തീങ്കം. ഇങ്ങനെയല്ലാതെ ആ പരമാണ്മവിനും കാരണമായി വേരു സൗഖ്യില്ലതനെ. അതിനാൽ ആ പരമാണ്മ മരിാനിന്റെ കാഞ്ഞഭായിത്തീങ്ങനിലെപ്പുന്ന സിദ്ധിക്കന്ന.

വക്താവു്: മൻപറയപ്പെട്ട കാരണങ്ങളല്ലോ കാഞ്ഞപ്പെട്ടപോകനു എന്നിരിക്കേ ഈ പരമാണ്മാതും കാഞ്ഞപ്പെട്ടകയില്ല എന്നിള്ള വാദത്തിനും അല്ലവും ന്യായം കാണന്നില്ല.

ജീജ്ഞാനം: അങ്ങതായല്ല; ആ പരമാണ്മ കാരണമായിത്തന്നെയിരിക്കും.

വക്താവു്: ഒരു പുരാണ മരിായും പരമാണ്മവിനോടും, അതു ഭവരായ പുരാണവിനോടും ചേന്ന കാഞ്ഞപ്പെട്ട മഹാത്മകങ്ങളും. അങ്ങതനയാക്കുന്നോരും ആദ്യമൊരു പരമാണ്മ മരിായും പരമാണ്മവിനോടു ചേരണും. അപ്പോരും അവക്കിലോനു മരിാനിന്റെ എത്തെങ്കിലും ഒരു വശത്തു ചേന്നിരിക്കുന്നും. അപ്പോരും ബാക്കി വശങ്ങൾ (ഭാഗങ്ങൾ) ദാഖിലുകീടുകളും. ഒരു മാതളംപഴം വേരായ മാതളംപഴത്തോട് കൂടിച്ചേരുത്താൻ ചേന്ന ഭാഗമൊഴിച്ചു ബാക്കിഭാഗങ്ങൾ ദാഖിലുകീടുകളും അതിനു പ്രത്യുഷിക്കായ ദുഷ്കാന്തമാണല്ലോ. ഇങ്ങനെ നോക്കുന്നോരും ചേന്ന വസ്തുവിൽ ചേരാത്ത സ്ഥലവും കൂടിക്കൊണ്ടുകയോൽ മന്ന് വശം പിന്നീവശം മേൽവശം കീഴുവശം നടവും മതലായവ

ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാണ്. ആ വശങ്ങൾ അതിശീർഷ അവയവങ്ങളാണ്. അവയവത്രേതാടക്കടിയതു രഹികലും തന്മ കാരണമായിരിക്കേണ്ടില്ല. അതു കാൽ മാഡിട്ട് ഹരിക്കു. ‘യദ്യതു’ സാവധിവം തത്തതു കാൽ മനിതും ച. ’എന്ന പ്രമാണം അതിനു തെളിവാണ്. അതിനാൽ കാരണമായിട്ടിരിക്കുന്നതല്ലോ കാൽമാക്കമെന്നുള്ളതു തീച്ച്ചാണ്. എത്രു എപ്പുകാരമിങ്ങനാലും ഒരു വസ്തു കാരണമായിരിക്കണമെന്നാണൊക്കിൽ അതുമാത്രം എത്രുകൊണ്ടു കാൽമാക്കയില്ല? ലോകോത്തുപത്തികളും ഒരു കാരണം വേണാമന്നാണൊക്കിൽ അവിടെ കാരണമായ അണം സ്ഥിരമായിട്ടുള്ളതായിരുന്നാൽ മാത്രമേ ഇവിടെ ലോകം സത്താക്കയുള്ളൂ. കുഞ്ഞുകാരണങ്ങൾ അവസാന മില്ലാതെ പൊല്ലോണിരിക്കയോണൊക്കിൽ അപ്പോരു അനവസ്ഥയോഷ്ടും വന്നതുടിം.

ജീജ്ഞാനി : അവസാനത്തിൽ എത്രുമാതിരി അണം വിനേയക്കില്ല. കാരണമാക്കിക്കല്ലിച്ചു് ആയതു നശിക്കാതെ നിലനിൽക്കുമെന്ന പറഞ്ഞാൽ അനവസ്ഥ ദോഷം വരുമോ?

വക്താവു് : അങ്ങനെ കല്പിക്കുന്നതും പ്രകൃതത്തിന്റെയാജികകയില്ല. എത്രനീം ഒന്നിശീരി അവസാനം നിശ്ചയിക്കുന്നതുനെന്നയാണ്? ആ അവസാനം മരിയാനിശീരി ആദിയായിട്ടും വരികയില്ലേ? അങ്ങനെ ആദിയും അവസാനവും തുടർന്നുടർന്നപോയി അനവസ്ഥയിൽ ചെന്ന കലാശിക്കണം.

ജീജ്ഞാനി : നേത്രവിഷയമായ അണം അസ്ത്രാണനു സ്ഥാപിക്കണം. എന്നാൽ ആ നേത്രത്തിന് വിഷയമാക്കാതെ അതിനുക്കൂട്ടുമായ അണം സത്തല്ലേ?

വക്താവു്: അങ്ങനെന ഓന്നണ്ണണള്ളതിനു് എതാണ പ്രമാണം? അതു പ്രത്യുക്ഷമല്ലെല്ലാ.

ജീജ്ഞാസു്: അതു അണ പ്രത്യുക്ഷമല്ലെങ്കിലും അണ മാനപ്രമാണത്താലറിയപ്പെട്ടുമല്ലോ.

വക്താവു്: പ്രത്യുക്ഷമായ സത്തിനേക്കാണ്ടു് - ഹേരു വിനേക്കാണ്ടു് - അപ്രത്യുക്ഷമായ സത്തിനെ (സാഖ്യ ത്വെ) ഉംഹിച്ചറിയാതാണു് അന്നമാനപ്രമാണലക്ഷണം. നാം പ്രത്യുക്ഷമായ ധൂമരതകണ്ണകോണാണെല്ലാ അപ്രത്യുക്ഷമായ അഗ്നിയണ്ണനനമാനിക്കെന്നതു്. അവിടെ ധൂമവും അഗ്നിയും സത്തതന്നെയാണു്. ഇതാണ ശരിയായ അന്നമാനദൃഷ്ടാന്തം. ഇതുപോലെ ഭാർഷ്ണാന്തികം ശരിയായിട്ടില്ല. എന്തെന്നാൽ നേത്രവിഷയമായ അണ അസ്തതാ സൗന്ദര്യിക്കപ്പെട്ടുപോയി. ഏന്നാൽ നേത്രവിഷയമല്ലാത്ത അണ അവശ്യം. സത്തായിരിക്കേണമെന്നാണ നിഷ്പാത അണിപ്പായം. ദ്രോഷ്ണാതത്തിൽ പ്രത്യുക്ഷമായ ധൂമം സത്തായിരിക്കുന്നതുപോലെ ഭാർഷ്ണാന്തികത്തിൽ നേത്രവിഷയമായ അണവും സത്തായിരിക്കേണ്ണതാണു്. അങ്ങനെയല്ലാത്തതിനാൽ ദ്രോഷ്ണാന്തം ആഭാസമായി പ്പോയി. (ഹേത്പാണാസമെന്നാൽ ദോഷമാണിതു്.) എന്നാൽ നേത്രവിഷയമായ അണ സത്തായിൽനെന്നകിൽ പ്രത്യുക്ഷമായ ഇം സത്തിനൊക്കാണ്ടു് നേത്രവിഷയമല്ലാത്ത - അപ്രത്യുക്ഷമായ - സൂക്ഷ്മാണവും സത്തായിരിക്കേണ്ണതാണു് അന്നമാനിക്കാമായിരുന്നു. അതിനിവിടെ സാഖ്യതയില്ലെല്ലാ.

ജീജ്ഞാസു് ധൂമരെ പാറിശ്രൂധിക്കപോരാ അതു മണ്ണതായിപ്പോയാൽ ആ ധൂമം അസ്തതാണു്. അങ്ങനെ വരുപോരാ അഗ്നി സത്താബന്നെന്നെങ്ങനെന അന്നമാനിക്കാൻ സാധിക്കും?

വക്താവു്: അനുമാനത്തിൽ സത്തായ ഫോറുവിനെ കൊണ്ടുമാറ്റുമെ സത്തായ സാമ്യത്വത്തെ ഉറഹിച്ചരിയ വാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ എന്നാലുള്ളതു് അനിഷ്ടധ്യമായ ഒരു നിയമമാണു്. പക്ഷെ അനുമാനപ്രമാണം അയയ്മാത്മ മെന്നും യമാത്മമെന്നും രണ്ടുവകയുള്ളു്. അവയിൽ അയയ്മാത്മാനമാനത്താൽ വന്നു സിഡിക്കൈകയില്ല. യമാത്മാനമാനമാനത്താൽമാറ്റുമെ വന്നു സിഡിക്കൈകയുള്ളതു്. ഫോറുവായ യൂമം യമാത്മവും യൂമംപോലെ തോന്തിനയകില്ലും പരിശോധനയിൽ മണ്ഠാചിപ്പോകന ഫോറു അയയ്മാത്മവുമാകനും. യമാത്മധൂമത്താലല്ലാതെ അയയ്മാത്മധൂമത്താൽ അശീ സിഡിക്കൈയില്ല. അപ്രകാരം അസ്ഥതായ അണവിനാൽ നേത്രവിഷയകമല്ലാതെ അണ സിഡിക്കൈയില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കണം.

ജീജണാസു : ലോകത്തിൽ പല പല വന്നുകളും, കായ്യപ്പട്ടിട്ടു് പിന്നീടു് കാരണമാകന്നതായി നാം കാണാണു്. എന്നാൽ അങ്ങനെയല്ലാതെ ലോകം ദന്താദേ കായ്യപ്പട്ടന്നതായി നാമാകട്ടെ നമ്മുടെ പുത്രന്മാരാകട്ടെ കണ്ണിട്ടു്. കേട്ടിട്ടുമില്ല. കാണാക എന്നതു ശരീരത്തോടു കൂടിയേ സാധിക്കും. ലോകമീശല്ലുകയിൽ ശരീരവുമില്ല. അതിനാൽ ലോകത്തിന്റെ അസ്വാഭവത്വത്തെ (ഇല്ലായ്യെന്നു) ശരീരത്തിലല്ലാതെ മറ്റാനീലിക്കുന്ന കണ്ണവരെ ആരെയും നാം കാണാനമില്ല. ആകയാൽ ലോകം എല്ലാ പ്രോഫും സത്തുതന്നെന്നയാണെന്നു തീരുമാനിക്കാം. അതു മാത്രമല്ല, ലോകം കായ്യാല്ല, കാരണംതന്നെന്നയാണെന്നു തീരുമാനിക്കാൻ കഴിയുകയീല്ല?

വക്താവു്: കായ്യപ്പട്ടാതെ ഒരു കാരണവുമില്ലെന്നു മുമ്പു തീരുമാനിച്ചു കഴിഞ്ഞത്താണു്. എങ്ങനെന്നയെന്നാൽ ഏതു പദാത്മത്വത്തെ നേരഞ്ഞിയാലും ഭാഗിക്കാൻ തീടും, പല

തിന്റെ തീരുമാനം എന്ന് രണ്ടുവകയിൽ ഉച്ചപ്പട്ടവയല്ലാതെ എന്തോം ഒരു വസ്തുവമീല്ല. ഏടം നന്നിന്റെ തീരുമാനം. എന്നാൽ മല്ലിന്റെ സമൂഹമല്ലാതെ ഒരു കാലത്രും ഏട മെന്നാനില്ല. ആ മല്ലം നന്നിന്റെ സമൂഹമായ അണം വിനേക്കുത്തുകയില്ല. പലതിന്റെ തീരുമാനം ഇപ്പുകാരംതന്നെ. ഓരോ പദാത്മഭേദത്രും ഇപ്പുകാരം പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ അസ്ഥതായിട്ട് പരിണമിക്കും. വസ്തും നുലായും, നുലു പഞ്ചായായും, പഞ്ചാ അണം വായും, അണം അജ്ഞാനമായും അസ്ഥതായും തീരുമാനതു പരിശോധിച്ചുനോക്കിയാലറിയാവുന്നതാണ് ല്ലോ. അതുപോലെ തും സമഷ്ടികളാകവും ഇപ്പുകാരം ഒരു ദോഷത്താൽ അസ്ഥതാണെന്ന് റൂഷ്യമാകും. നന്ന് പലതും ഇവയുടെ തീരുമാകട്ട കാരണമായിത്തുടരിനിനിട്ടും വെള്ളേ രീയായിത്തോന്നു അവസരത്തിൽ കാര്യമെന്ന പറയും. മനും അണംവിശന പൂർപ്പക്ഷപ്പെട്ടതിപ്പറഞ്ഞതു നോക്കുക. ഇതുകൊണ്ടും ലോകം കാര്യമല്ല; കാരണംതന്നെ എന്ന നിംബളിടവാദം യുക്തിക്കേണ്ട അനുഭവത്തിനോ ചെന്ന് തന്നെല്ലാം റൂഷ്യമാകുന്നു.

ജീജണ്ണാസു : ലോകം കായ്ച്ചപ്പെട്ടനുത്തു കണ്ണുവെങ്കിൽ കേട്ടവരുമീല്ല. അതുകൊണ്ടും ലോകം നിത്യം തന്നെ യാണും.

വക്താവു്: ലോകം സ്ഥതാഘീടും നിത്യജ്ഞാ? അടക്കാ അസ്ഥതായിട്ട് നിത്യമോ? സ്ഥതായിട്ട് നിത്യമേകകിൽ ആയതൊരവിയത്തിലും ശരിയല്ല. എന്നെന്നുണ്ടാൽ സത്തും എന്നും നിത്യംതന്നെയാണെല്ലാ. അസ്ഥതായിട്ട് നിത്യമാണെങ്കിൽ അസ്ഥതിനെ നിത്യമെന്ന പറഞ്ഞാൽ ഒരു ഫലവുമീല്ല. അസ്ഥതായ ശശ്രൂംഗത്തെ നിത്യമെന്ന പറയുംപോലെതന്നെയാണെന്നും. ലോകം ഒരു കാലത്രും

ഹല്പാത്തതാകയാൽ കായ്യമെന്നാകട്ട കാരണമെന്നാകട്ട കൗം പറയത്തക്കേൽപ്പ്.

ജീജന്താസു ഹതുവരെയും പറഞ്ഞുപോന്നതുകൊണ്ടു ലോകം അസ്ഥാനാനന്ന വന്നാലും ഈ ലോകത്തിലെക്ക് സുവിജ്ഞാനഭേദം അനുബവിക്കുന്നതു് പ്രത്യക്ഷമായിട്ടു കാണുന്നവല്ലോ. പിന്നെ അസ്ഥാനാനന്ന പറയുന്നതെങ്ങനെ? അസ്ഥാനത്തിന്റെ ഹല്പാത്തത്തിന്റെ – അനുബവജീവിക്കുമോ?

വക്താവു്: സുവിജ്ഞാനഭേദിക്കുന്നതാരാണോ? നാംതന്നെ. നാമാണോ? മനഷ്യർ. മനഷ്യർ കായ്യമോ, കാരണമോ? കായ്യും അസ്ഥാനാനന്ന മുമ്പു തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടോ. പിന്നെ, കാരണമായ ശരീരാവയവമാകട്ട, അവയ്യും കാരണമായ മാംസം രക്തം അസ്ഥി മുതലായ വയയ അപേക്ഷിച്ചിട്ടും കായ്യപ്പെട്ട അസ്ഥാനാകം. ഹതെന്നു കാരണാണോ – ഹരുംയങ്ങൾ, പ്രാണങ്ങൾ, മനസ്സു്, ബുദ്ധി, ചിത്തം, അഫക്കാരം മുതലായ ജീവോപാധികരിപ്പാം – അസ്ഥാനത്താക്കേപാരം സുവിജ്ഞാനഭേദം. അവയോടു ചേരും. അസ്ഥാനത്താകമെന്ന സാരം. അപ്പോരു ആ സുവിജ്ഞാനഭേദത്തെ അനുബവിച്ചും ഹല്പാത്തവയാകം. ആ നിലയിൽ ‘സുവിജ്ഞാനഭേദം അനുബവിക്കുന്നതു് പ്രത്യക്ഷമായിട്ടു കാണുന്നതീനാൽ അസ്ഥാനത്താക്കേപാരു’ എന്ന പറയുന്നതെങ്ങനെന്നയാണോ?’ എന്ന ചോദ്യത്തിനേന്ന പ്രസക്തിയില്ലെന്നവയും.

ജീജന്താസു കഷ്ടം! ഹതെന്നെന്നാൽ വായ്പുടമിരട്ടാണോ? സംശയനിപ്പത്തി വരുന്നമില്ലല്ലോ.

വക്താവു്: സപ്ലാ. മഴവനും ഹല്പാത്തതാണല്ലോ. ആ സപ്ലാത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായിക്കണ്ടിരുന്ന സുവിജ്ഞാനഭേദം, അവയുടെ കാരണമായ സപ്ലാജിറ്റും ഹല്പാത്തവ

തന്നെയെന്ന നീശ്വയിച്ചില്ലയോ? അതുപോലെ ഈ ലോകത്തെയും ഇതിലുള്ള സുഖഭ്രാന്തങ്ങളും എത്ര കൊണ്ടു് അസ്ഥാനത്തിനു പറഞ്ഞുള്ളൂ?

ജീജ്ഞാനി: ഈ ലോകത്തെയും ഇതിലുള്ള സുഖഭ്രാന്തങ്ങളും എപ്പോഴും അറിയുന്നാണെന്നുള്ളതിനാൽ ഈതെല്ലാം അസ്ഥാനത്താണെന്നു പറയുവാൻ ദൈർଘ്യം വരുന്നില്ല.

വക്തവ്യം നിങ്ങൾ ലോകത്തെയും അതിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന സുഖഭ്രാന്തങ്ങളും വേണ്ടതുപോലെ അറിയുന്നില്ല. അറിഞ്ഞതുകൊണ്ട് അതെല്ലാം അസ്ഥാനത്തിനു പറയുമായിരുന്നു എന്തെന്നും ഒരു വസ്തുപിനെ അറിയുന്നുമെന്നുള്ളവൻ അതിൽനിന്നും വേറായിനിന്നും അറിയേണ്ടതാണു്, കടത്തിണ്ഠി സ്വന്തമായി പരിശോധിയുന്നവൻ അതിൽനിന്നും വേറിട്ടില്ലെന്നവനാണെല്ലാം. അതുപോലെ ഒഹി ത്രയതെയും അതിലെ സുഖഭ്രാന്തിവികംരങ്ങളും അറിയുന്നവൻ അവയിൽനിന്നും ഭീനനും അവയുടെ ദ്രോഘ്യം മനസ്സിലാക്കണം.

ഒട്ടപ്രഷ്ടാ ഓട്ടാദു് ഭിന്നഃ
സമ്പത്താ ന റ്റപടോ യദ്മാ
ഒഹിപ്രഷ്ടാ തദ്മാ ഒഹോ
നാഹമിത്യുഖ്യരയ. *

എന്ന പ്രമാണം മുകളിൽ പറഞ്ഞത്തിനു തെളിവാണു്. സകലങ്ങതെയും ഇപ്രകാരമണ്ണു് അറിയേണ്ടതു്. ലോകത്തെ

* കടത്തക്കാണന്നവൻ കടത്തിൽനിന്നും വേറെയാണു്. അയാൾ കടമല്ല. അതുപോലെ ഒഹിത്തക്കാണനു ഞാൻ ഒഹിത്താട്ട വെർപ്പപ്പടവനാണു്. ഒഹിമല്ല; എന്ന ധരിക്കണം.

കാണന്നവൻ കാണപ്പെട്ടുന വിഷയങ്ങളിൽനിന്നും ഭിന്നനാണെന്നുള്ളു് അനുഭവത്തിനും മുക്കിക്കുംപുന്ന് ഒരു സിദ്ധാന്തമാണു്.

അറിയണമെന്നുള്ള വന്നും ലോകത്തെ വിട്ട് വേരു നിന്നു റിയണും.

ജീജണ്ണാൻ അങ്ങനെ കണ്ണറിഞ്ഞവർ ഒരുത്തൽ മില്ല. കാണന്നവരെല്ലാം സമഷ്ടിയായ ലോകത്തിന്റെ ഒരുംഗമായ വ്യാഴിശരീരംകൊണ്ടിരുന്നതെയുള്ളത്. ആ സ്ഥിതിയും ലോകത്തെ വിട്ട് വേരെനിന്നുണ്ടതാക്കിട്ടു എന്ന വക്കവെള്ളാം ?

വക്താവും : അസത്യമായ സപ്തംജഗത്തിൽ ആ ജഗത്തിന്റെ ഒരുംഗമായ അസത്യശരീരംകൊണ്ടു് ആ ജഗത്തിനെ അവിടെക്കാണുമ്പോൾ ആത്ര സത്യമായിരുത്താനീ യാല്ലും, ആ ജഗത്തിനെയും ആ ജഗത്തിന്റെ ഓരുംഗമായ ശരീരതെയും. വിട്ട് പ്രത്യേകമീറിക്കുന്ന ഈ ജാഗ്രജജഗത്തിൽ ആ സപ്തംജഗത്തു് കാണാതെ അസത്യമായിപ്പോകുന്നില്ലയോ ? ആതുമേലെ അസത്യമായ ഈ ജാഗ്രജജഗത്തിൽ ആത്ര ഒരുംഗമായ അസത്യശരീരംകൊണ്ടു് ഈ ജഗത്തിനെ ഇവിടെക്കാണുമ്പോൾ ഇതു സത്യമായിരുത്താനീയാലും ഈ ജഗത്തിനെയും ഇരു ജഗത്തിനെയും ഇരു ജഗത്തിന്റെ ഓരുംഗമായ ശരീരതെയും വിട്ട് അവണ്ണയമായാരിക്കുന്ന പരജാഗ്രതത്തിൽ - തത്ത്വാവസ്ഥയിൽ - ഈ ജഗത്തുനശിച്ചു് അസത്യമായിപ്പോകുന്നതാണു്.

ജീജണ്ണാൻ : ഈ ജഗത്തിനെക്കാണുന്ന കാലത്തു് ഇതെല്ലാം സത്യമാണെല്ലും.

വക്താവും : ഒരിക്കലുമല്ല. എങ്ങനെനയുന്നാൽ സപ്തംബരം വസ്ഥയിൽ സപ്തംജഗത്തിനെ സത്യമായിക്കണ്ണാലും ആ കാണുന്ന സമയത്തു്. ആ സപ്തംജഗത്തു് എങ്ങനെ മിമ്പ് (അസത്യം) ആയോ, അങ്ങനെ ഈ ജഗത്തിനെയും ഈ ജഗത്തിന്റെ ഓരുംഗമായ ശരീരംകൊണ്ടു് കാണുമ്പോൾ

സത്യമെന്ന തോന്തിയാലും ആ അവസരത്തിലും ഇതു മിമ്യ (അസത്യ) തന്നെയെന്നു് എങ്കുകൊണ്ട് നിശ്ചയിച്ചുകൂട്ടാ? ഇതിനാൽ ഒരു വസ്തുവിനെ അമാത്മായി അറിയണമെങ്കിൽ അതിൽനിന്നും വേറായിട്ട് നിന്നും യണം. അങ്ങനെന്നയല്ലാതെ അതായിരുന്നറിഞ്ഞാൽ സത്യമായിട്ടും അസത്യമായിട്ടും കാണം. കൂട്ടും കാണാപ്പെടുന്ന വിഷയവും തമിലുള്ള ചേച്ചയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന അനവേം ഇതിനു തെളിവാണു്. എന്നാൽ ഒരു വസ്തു സത്തോ അസത്തോ എന്നു് ആരാധനോപാദ ആ വസ്തുവിന്റെ ഒരു ഭാഗം മററാതെ ഭാഗത്താടു ചേരുന്നതായിക്കണ്ട് എന്ന വെച്ചു് സത്താണെന്ന നിശ്ചയിക്കുന്നതു് ഒരു വിധത്തിലും ശരിയായിട്ടുള്ളതല്ല. അങ്ങനേരു നിശ്ചയിക്കുക എന്ന വന്നാൽ മനസ്സിലീക്കാപ്പുവാഹനത്തിന്റെ അലകളും ഒന്നു മററാനീനോടു ചേർന്ന കാണുന്നതുകൊണ്ടു് അതിനേയും സത്താണെന്ന നിശ്ചയിക്കാമെന്ന വരും. അതു ശരിയല്ല. അതുപൊലെ ലോകത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം മററാതെ ഭാഗതോടു ചേരുന്നതായിക്കണ്ട് എന്നവെച്ചു് അതാനീകരം ലോകത്തെ സത്താണെന്ന പറയുകയില്ല.

ജീജണ്ണാസു ഘടം. അസത്താണെന്ന സമ്മതിക്കാം. പക്ഷേ ആ ഘടങ്ങത്തയ്ക്കാക്കിയ നിമിത്തകാരണമായ കശവനേയും സഹകാരികാരണമായ ഭണ്യചക്രങ്ങളേയും പ്രത്യുക്ഷത്തിൽ എങ്ങനെയാണു് അസത്യമെന്ന പറയുന്നതു്?

വക്താവു്: കശവനേയും ഭണ്യചക്രാഭികളേയും കായ്യും കാരണപക്ഷമായി നോക്കണം. അപ്പോൾ അവ യെല്ലാം കാരണത്തുപദ്ധതായി മാറി അസത്യമായിത്തന്നെ കലാശിക്കുന്നതായിക്കാണാം. സപ്താംഗത്തിൽ കശവൻ, ഭണ്യചക്രങ്ങളുക്കാണ്ടു ഘടാഭികളെ നിർമ്മിച്ചതായിക്ക

ഞാലും, ആ ക്ഷവനും ദണ്ഡചക്രാദികളും റല്ലാദികളും അവയ്ക്ക് ഉപാധാനകാരണമായ ജഗത്തും അസ്ഥമാക്കാനു പോലെ, ഈ ജാഗ്രത്തിൽ കാണപ്പെട്ടുന്ന ക്ഷവനും ദണ്ഡചക്രാദിയും അവകാശാഖക്കനു റല്ലാദികളും അവയ്ക്ക് ഉപാധാനകാരണമായ ഈ ജഗത്തും അസ്ഥമാണെന്നു തെളിയാം.

ജീജ്ഞാനം : സ്വപ്നപ്രവാദം സ്വപ്നത്തിൽ സത്യമായിട്ടാണു് അന്നവേപ്പെട്ടുന്നതു്. അതു് അസ്ഥതാബന്ധന റിജന്നതു് അതിൻറെ അന്നവേമില്ലാത്ത ജാഗ്രതയ്ക്കാലത്തീ ഘാണം. ആ അറിവിൽനിന്നും വവച്ചക്കാണാണല്ലോ അന്നവേകാലത്തും. ആ സ്വപ്നപ്രവാദം അസ്ഥതാബന്ധന ജാഗ്രത്തിൽ തീരുമാനിക്കുന്നതു്. അതുപോലെ ഈ ജാഗ്രതയ്ക്ക് പ്രവാദം. അന്നക്കാലത്തും സത്യായിട്ടാണു് തോന്നുന്നതു്. എന്നാൽ ഈ ജാഗ്രതിൻറെ അന്നവേമില്ലാത്ത സ്വപ്നത്തിലോ സൂഷ്ണപ്പിയിക്കുന്നതു് അസ്ഥതാബന്ധന തീരുമാനിക്കുപ്പെട്ടുന്നമില്ല. അതിനാൽ (ജാഗ്രതിലോ സ്വപ്നത്തിലോ സൂഷ്ണപ്പിയിക്കുന്നതു് ഈ ജാഗ്രതയ്ക്ക് പ്രവാദം അസ്ഥതാബന്ധന നിർബ്ബഹിക്കപ്പെടാത്തതിനാൽ) സ്വപ്നമെന്നുപാലെ ഈ ജാഗ്രതയ്ക്ക് പ്രവാദം അസ്ഥതാബന്ധന പരിഞ്ഞുന്നതു ശരിയല്ല. സത്രുതന്നുണ്ടാണു്.

ജഗത്തും ജഗത്താഖണിയും

വക്താവു്: ‘ങ്ങ വന്നുബിന്ന അറിയണമെന്നാൽപ്പോൾ അതിൽനിന്നും വേറായിനിന്നുംഭേദതാണു്.’ എന്നതോൻ മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. പ്രവാദമാക്കുന്ന ജാഗ്രതു്, സ്വപ്നം, സൂഷ്ണപ്പി ഈ മുന്നു നിലയിലാണു് അറിയപ്പെട്ടുന്നതു്. അവയിൽ ഒന്നിൻറെ അന്നവേഴ്ത്തിപ്പും മറ്റൊരു വയ്ക്കുന്നതു അന്നവേമില്ല. അതിനാൽ ജാഗ്രതാദി മുന്നവന്നു

കരക്ക പരസ്യരഹമറിയവാൻ കഴിവില്ലെന്ന സീഡിക്കേണ. എന്നാൽ അവ മുന്നും അറിയപ്പെട്ടുനണ്ടുതാനും. അതിനാൽ ജാഗ്രതാപ്രപഞ്ചത്തെയും സ്വപ്നപ്രപഞ്ചത്തെയും സൃഷ്ടിപ്രപഞ്ചത്തെയും. അറിയന ഒരു സാക്ഷിയുണ്ടെന്നും. ആ സാക്ഷി സാക്ഷ്യരായ പ്രപഞ്ചത്തിൽനിന്നും വിലക്കണ നാണ്ടെന്നും. തീരുമാനിക്കാം. ആ സാക്ഷിയാണും സപ്താപ്രപഞ്ചത്തെ പ്രകാശിപ്പിച്ചതും, അതിനേൻ്റെ സ്വരണ ജാഗ്രതയിലുള്ളവാക്കിയതും. അങ്ങെനും അല്ലെങ്കിൽ എക്കിൽ സ്വപ്നപ്രപഞ്ചത്തക്കറിച്ചും ജാഗ്രതാപ്രപഞ്ചത്തിനിവിണ്ടാവകയില്ലായിരുന്നു. ഓരോ പ്രപഞ്ചവും ത്രിപടി ത്രപതിലാണെല്ലാ നിലനിൽക്കുന്നതും. അഞ്ചാതാവും, അഞ്ചാനും, ഔദ്യോഗിക്കളും ത്രിപടി. ജാഗ്രതയിലെ അഞ്ചാതാവും സപ്താപ്രതിലെ അഞ്ചാതാവും സൃഷ്ടിപ്രപഞ്ചയിലെ അഞ്ചാതാവും ഒന്നല്ല, മൂന്നാണും. അവർ അഞ്ചാതവസ്ഥയിലെ ശ്രദ്ധാരേതെന്ന മാത്രമേ അറിയുകയുള്ളൂ. ആകയാൽ ആ അഞ്ചാതാക്കലക്കും അന്വേഷ്യമറിയവാനൊക്കെയില്ല. അതുകൊണ്ടാണും മുന്നവസ്ഥകളേയും അറിയന ഒരു സാക്ഷിയുണ്ടെന്നും അന്വേശപലംകൊണ്ടുതീരുമാനിച്ചതും. സപ്താപ്രപഞ്ചത്തിൽനിന്നും ഭിന്നനായ സാക്ഷി ആ സപ്താപ്രപഞ്ചവും, അസാത്താണ്ടും അറിഞ്ഞതുപോലെ, ഈ ജാഗ്രതാപ്രപഞ്ചത്തിൽനിന്നും ഭിന്നനായ സാക്ഷിക്കും ജാഗ്രതാപ്രപഞ്ചത്തെയും. അസാത്തനാനിയും കഴിയും. ആ സാക്ഷിലാവമാണും തുയ്യും. സപ്താപ്രപഞ്ചം ജാഗ്രതവസ്ഥയിൽ അസാത്താണ്ടും തെളിഞ്ഞതുപോലെ തുയ്യും കാവത്തിൽ ഉണ്ടെന്ന ഒരു അഞ്ചാനിക്കും സപ്താസൃഷ്ടികൾ മാത്രമല്ല, ഈ ജാഗ്രതയുപോലും. അസാത്താണ്ടും അന്വേശപലം വെച്ചുകൊണ്ടുനോക്കുന്നവരും അഞ്ചാനിക്കും വ്യഞ്ജിത്തപത്തിലും സമഖ്യിതപത്തിലും അന്വേശപ്പെട്ട എല്ലാ പ്രപഞ്ചവും അസാത്തായിട്ട് നിശ്ചയിക്കാൻ കഴിയും.

ജീജ്ഞാനം : ജാഗ്രതയിൽ സ്വപ്നപ്രവാന്വത്തിന്റെ അനുഭവം അല്ലോപാലുമില്ലാത്ത കാണാണല്ലോ അതു "അസത്താബന്നന് തീരമാനിച്ചതു". അതുപോലെ പ്രവാന്വാനവും ലേശംപോലുമില്ലാത്ത ഒരു ഭാവത്തിലെത്താരെ ഈ പ്രവാന്വാനം. അസത്താബന്നന് നില്ക്കയിക്കവാൻ കഴിയുമോ ? അങ്ങനെ പ്രവാന്വാനമില്ലാത്ത രഹസ്യമാണോ തുരീയം ? പകേഷ് അതു "ആക്ഷം അനുഭവപ്പെട്ട നില്ലല്ലോ. അതിനാൽ പ്രവാന്വാനം സത്തന്നതനെ തീരമാനിക്കുകയല്ലോ വേണ്ടതു"?

അവസ്ഥാത്രയവും തുരീയവും

വക്താവും : നിങ്ങളുടെ ആശങ്ക ശരീരയല്ല. തുരീയം അനുഭവത്രയത്തിൽ മുന്ന കാലത്തുമുണ്ടു്. മുന്ന കാല തത്തിലും ഒരുപോലെ നിലനില്ലാത്ത പദാർത്ഥത്തോ അണല്ലോ ശാന്തിപ്രകാരം അസത്തനും വ്യവദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നതു. അവസ്ഥാത്രയത്രയത്തിൽ പ്രവാന്വാനം എപ്പോഴും അനുഭവപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ സൃഷ്ടനിരീക്ഷണത്തിൽ ആ അവസ്ഥകൾ പരസ്യം ബാധിക്കപ്പെടുന്നതിനാൽ അസത്തനും നില്ക്കയിക്കാം. പകേഷ് ആ മുന്നവസ്ഥകളുടെയും അനുഭവമില്ലാത്ത രഹസ്യമായും അനുഭവമുണ്ടെങ്കൊണ്ടീലേ പ്രവാന്വാനം മുഴവൻ അസത്താബന്നന് നില്ക്കയിക്കപ്പെടുവാൻ കഴിയുകയുള്ള എന്നായിരിക്കാം. നിങ്ങളുടെ വാദം. അങ്ങനെയാരവസ്ഥയുണ്ടു്; അതാണു് തുരീയം. തുരീയം എന്ന പദത്തിനു് നാലുമത്തേതതു് എന്നാണത്മം. ജാഗ്രതു്, സ്വപ്നം, സുഷ്ണപ്പി ഈ മുന്നവസ്ഥകളെ അപേക്ഷിച്ചാണു് നാലുമത്തേതതു് - തുരീയം - എന്ന നാശം വന്നുചേരുന്നതു്. ജാഗ്രാഭി മുന്നവസ്ഥകളും ഉണ്ടായി നിലനിന്നു വിലയിക്കുന്നതു് യാതൊരീട്ടതാണോ അതാണ പ്രശ്നാനന്പരമായ തുരീയം. അവസ്ഥാത്രയത്രയപേണ പ്രതിജ്ഞാ

ക്കെന്ന, ജഗത്തിനധിക്ഷാനമായും സാക്ഷിയായും വർത്തിക്കെന്ന, ത്രട്ടമണ്ഡപമേച്ചതന്റെതയാണു് ഉപനിഷത്തുകൾ തുരീയമെന്ന പറയുന്നതു്. ‘ഈ തുരീയം ജാഗ്രതാപമായ സ്ഥാപനരീതത്തെ താനന്നാഭിമാനിക്കെന്ന ബഹിഃപ്രജനനായ വിശ്വനോ, സ്വപ്നാനുപമായ സൃക്ഷുശരീരത്തെ താനന്നാഭിമാനിക്കെന്ന അന്തഃപ്രജനനായ തെജസനോ, സൂഖ്യപ്ലിഞ്ചുപമായ കാരണശരീരത്തെ താനന്നാഭിമാനിക്കെന്ന പ്രജനനാല്പനനായ പ്രാജനനോ അല്ല. പിന്നെയോ, അദ്ദേഹവും അവധിവഹാരൂപവും, അഗ്രാഹ്യവും, അലക്ഷണവും, അച്ചിന്ത്യവും, അവധിപദ്ധത്യവും, ഏകാത്മപ്രത്യയസാരവും, പ്രപഞ്ചാപശമവും, ശാന്തവും, ശീവവും, അപദേപത്വമാണു് ആ തുരീയം. ഈ തുരീയത്തെന്നായാണു് ആത്മാവെന്നറിയേണ്ടതു്.’ എന്ന തുരീയത്തെ (ചതുരം) മാണ്ഡി കേട്ടാപനിഷത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. തുരീയത്തെ പ്രത്തിഭിർവ്വാനിക്കെന്ന ഇവ ആത്മാവീന ക്ലിംകൊണ്ടുകാണും കാണാവാൻ സാഖ്യമുണ്ടു് അദ്ദേഹവദംകൊണ്ടും, ബുദ്ധിക്കുറഹിക്കുവാൻ സാഖ്യമുണ്ടു് അഗ്രാഹ്യപദംകൊണ്ടും അച്ചിന്ത്യപദംകൊണ്ടും, ലക്ഷണംകൊണ്ടും നിയ്പിച്ചിക്കാൻ സാഖ്യമുണ്ടു് അലക്ഷണപദംകൊണ്ടും മറ്റൊ ഉപനിഷത്തു പ്രത്യേകമെട്ടതു് പറയുന്നണ്ടു്. തുരീയത്തിൽ പ്രപഞ്ചാനമില്ലെന്നും ഭേദമില്ലെന്നും പ്രപഞ്ചാപശമം, അപദേപതം എന്ന രണ്ടും പദ്മാഭക്കാണു് ഉപനിഷത്തു സുചിപ്രിക്കുന്നണ്ടു്. ശാന്തം, ശീവം എന്ന രണ്ടും പദ്മാഭ തുരീയാവത്തിന്റെ നിയ്പിക്കാത്മയെയും ആനന്ദസ്വന്തരപത്തെയും ആജീവനം ചുണ്ടിക്കുണ്ടിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെയുള്ളലക്ഷണങ്ങളാവാൻ തുരീയം സത്തും ചിത്തത്തും ആനന്ദവും അവണ്ണിയവും പൂർണ്ണവുമായ ബ്രഹ്മാണ്ണനും രജുവിൽ സപ്പംപോലെ ആ ബ്രഹ്മത്തിൽ അജന്താനത്താൽ പ്രപഞ്ചം പ്രതിഭാസിക്കുന്നും ഉപനിഷത്തു് ഉപദേശിക്കുന്നതായി മനസ്സിലാക്കും. ഈ തുരീയാവസ്ഥ അന്വേമില്ലാത്തതാണു

നീളു നിങ്ങളുടെ വാദവും ശരിയല്ല. എല്ലാറിനേങ്കും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതും തനിയെ പ്രകാശിക്കുന്നതുമാണു് തുരീയത്രുപമായ ആര്ഥാവു്. മുതു് അനവൈഡൈപ്പുട്ടന്നില്ല എന്നീളു ശരിയാണു്. എന്നാൽ എപ്പോഴും ഞാനെന്ന അനവൈവടിവിൽ മുതു വിള്ളേണ്ടാണു്. ഉണ്ട്വിലും കിന്ന വിലും ഉറക്കത്തിലും ഒരു മാറാവുമില്ലാതെ സാമാന്യ ബൊധാസ്വരൂപത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്നതാണു് ആര്ഥാവു്. അവിപ്പയും അന്തേക്കരണവും അതിൻ്റെ രൂത്തികളും മുതു യങ്ങളും ബാഹ്യവിഷയങ്ങളും മുഴുവൻ ആര്ഥപ്രകാശത്തിലാണു പ്രതിഭാസിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ തുരീയത്രുപത്തിൽ ഉച്ച ദേശികന്നപ്പുടനു ആര്ഥാവു് സത്ത്വതനെന്നയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കണം.

ജീജണ്ണാനു് : ആര്ഥാവു് നാത്രും ചിത്രത്രും ആനന്ദവ മാണഞ്ചിൽ അതു് എല്ലാവക്കും അനവൈപ്പുടാത്തതു് എന്തു കൊണ്ടാണു് ?

വക്താവു് : അനവൈസ്വരൂപമാണു് ആര്ഥാവു്. എല്ലാറിനേയും അനവൈപ്പുട്ടതുക - പ്രകാശിപ്പിക്കുക - എന്നീളുതാണു് ആര്ഥാവിൻ്റെ സ്വഭാവം. അതെങ്ങനെ അനവൈപ്പുടം, അനവൈത്തിന വിഷയമാകും? ഒരുവിധ തതിലും ഒരിക്കലും വിഷയമാക്കയില്ല. തന്നിൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളിലെല്ലാം സദും പത്തിലും ചീറും പത്തിലും ആനന്ദത്രുപത്തിലും ആര്ഥാവു പ്രകാശിക്കുന്നാണു്. പക്ഷേ അജണ്ണാനും നിമിത്തം ആര്ഥാവിൻ്റെ സച്ചിത്യം സുവാഡവത്തെ വിസൃംഖിച്ചു് അജണ്ണാനത്താൽ കല്പിതമായ നാമത്രുപങ്ങളുമാത്രം. കാണാനുകൊണ്ടാണു് ആ ആര്ഥാ നാലുതീ എല്ലാവക്കുണ്ടാകാത്തതു്. അജണ്ണാനും നശിക്കപ്പോൾ നാമത്രുപങ്ങൾ മാറി നാശത്രു സച്ചിത്യസുവത്രുപമായ ശ്രൂഹം പ്രകാശിക്കും.

സമാധിയും ബ്രഹ്മാനഭവവും

ജീജ്ഞാനു : ഈ ജീവിതത്തിൽ ഒരു മനഷ്യനും അദ്ദേഹയുള്ള ബ്രഹ്മാനഭവമെന്നോ ?

വക്താവു് തീച്ചയായും ഉണ്ടാവും. ആ അവസ്ഥ യാണു സമാധി.

ജീജ്ഞാനു : സമാധിയിൽ പ്രപഞ്ചം അല്ലോപ്പെല്ലും പ്രകാശിക്കുന്നില്ലെന്നോ അവിട്ടും പറയുന്നതു് ?

വക്താവു് : അതേ. സമാധിദശയിൽ പ്രപഞ്ചാനും അല്ലോപ്പാലുമില്ല.

സമാധിയും സൂഷ്ഠൂപ്പിയും

ജീജ്ഞാനു : സൂഷ്ഠൂപ്പിയിലും പ്രപഞ്ചാനമില്ലെല്ലാ. അതിനാൽ സൂഷ്ഠൂപ്പിയും സമാധിയും തമ്മിലെന്നാണു് വ്യത്യാസം ?

വക്താവു് : സൂഷ്ഠൂപ്പിയിൽ പ്രപഞ്ചത്തിലെ സ്ഥല വിഷയങ്ങൾ പ്രകാശിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ബൈജ്ഞത്വമായ അവിദ്യ അവിടെ അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ആ അവിദ്യയുടെ പരിണാമമാണു് സകല സൂക്ഷ്മസ്ഥല പ്രപഞ്ചവിഷയങ്ങളും. ആ വിഷയങ്ങളാളും സ്വകാര്യ മായ അവിദ്യയിൽ ലയിക്കുന്ന അവസ്ഥയാണു് സൂഷ്ഠൂപ്പി. അതിനു പ്രളഭമെന്നുള്ളടി ഒരു പേരുണ്ടു്. അതിനാൽ പ്രപഞ്ചം കാരണത്തുപത്തിൽ - അജ്ഞാനത്തുപത്തിൽ - സൂഷ്ഠൂപ്പിയിലുണ്ടെന്നു് തീരുമാനിക്കാം. ഈ സൂഷ്ഠൂപ്പിയിൽനിന്നുംവരുന്ന മനഷ്യൻ, 'ഞാനിതൃവരെ

നന്നമറിയാതെ ഉറങ്ങി,' എന്നേക്കുറഞ്ഞല്ലോ. ആ ഓർമ്മയു കാരണം സുഷ്ടൂപ്പിക്കാലത്തിലെ അനവേമാണ്. അനവേ മീലുംത നോനേക്കണിച്ചു സുരീക്കവാൻ ആക്ഷം സാദ്യ മല്ലല്ലോ. 'തോൻ നന്നമറിയാതെ സുവമായി ഉറങ്ങി.' എന്ന സുരണായിൽ 'തോൻ' 'നന്നമറിയായി' 'സുവം' എന്ന മുന്ന വിഷയങ്ങളാണ്. ഇവയിൽ അറിയായി എന്നതാണ് 'അജന്താനം' (അവിധ്യ). ആത്മാവിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന ആ അവിധ്യതനെന്നാണ് പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉപാദാനകാരണമെന്ന വേദാന്തശാസ്ത്രം. ഉദ്ദേശ്യാശ്വിക്കുന്നു. അതിനാൽ കാരണപ്രപഞ്ചമന്നക്കുടി അവിധ്യയു പേരു പറയാവുന്നതാണല്ലോ. ഈ ദ്ര൷ഷ്ടിയിൽ, സുഷ്ടൂപ്പിയിൽ പ്രപഞ്ചാനവേമുണ്ട്. ഈല്ലാം ഒരു നീണ്ടുള്ളടട വാദം ശരിയല്ല. എന്നാൽ സമാധിയിൽ സ്ഥൂലപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഡേഡാ സുക്ഷ്മപ്രപഞ്ചത്തിന്റെയോ കാരണപ്രപഞ്ചത്തി ന്റെയോ വിളക്കമുണ്ട്. അവിടെ ബ്രഹ്മസ്ഫുരപം മാത്രമാണ് പരിപൂർണ്ണമായി പ്രകാശിക്കുന്നതു. ഈ വിവരണം കൊണ്ട് സമാധിയു. സുഷ്ടൂപ്പിയു. തക്കിലുള്ള വ്യത്യാസം വ്യക്തമായിക്കാണമല്ലോ.

ജീജന്താസു : സുഷ്ടൂപ്പിയു. സമാധിയു. തക്കിലുള്ള വ്യത്യാസം മനസ്സിലായി. പക്ഷേ സമാധിയിൽ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പ്രകാശമില്ലെന്നുള്ളതു സന്ദത്തിക്കവാൻ നീപുത്തിയില്ല. അന്തഃകരണപൂർത്തിയിടെ ആത്മാകാരമായ പരിണാമത്തയാണല്ലോ സമാധിയെന്ന വേദാന്തികൾ വ്യവഹരിക്കുന്നതു. അവിടെ ആത്മാകാരമായീ പരിണാമിച്ച അന്തഃകരണപൂർത്തിയു. ആത്മസ്ഫുരപം പ്രകാശിക്കുന്നബന്ധം ആ നീംചപനത്തിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം. അന്തഃകരണപൂർത്തി, അപബ്രീകൃതപ്രപഞ്ചത്താൽക്കൂടായ സുക്ഷ്മപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഒരുംഗമാണല്ലോ. അതിനാൽ സമാധിയില്ല. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സുക്ഷ്മാംഗം പ്രകാശിക്കുന്നതു.

ശീക്ഷണംഞന്മ വരുന്നു. ഈ ദ്രോഡിയിൽ സമാധി പ്രപഞ്ച ഭാഗമില്ലാത്ത ഒരുസ്ഥാനം പറയുന്നതു ശരിയാണോ ?

വക്താവു്: സമാധിവിഷയകമായ അന്വേഷില്ലാത്തതുകാണാണു് നിങ്ങൾക്കിങ്ങനെ തോന്നുന്നതു്. അന്തഃകരണപൂർത്തിയിടെ ആത്മാകാരമായ പരിണാമമാണു് സമാധി എന്ന നിങ്ങൾ സമ്മതിക്കുന്നണബല്ലോ. വിഷയങ്ങൾ എങ്ങനെയിരിക്കുമോ ആ വിധം പ്രകാശിക്കുക എന്നള്ളത്താണു് അന്തഃകരണപൂർത്തിയിടെ സ്വഭാവം. ഘടം നടവത്തിൽ അന്തഃകരണം ഘടത്രച്ചത്തിലാണു് പ്രകാശിക്കുന്നതു്. അവിടെ ഘടവും അന്തഃകരണവും രണ്ടായി പ്രകാശിക്കുന്നില്ല. അഥവാ ഇങ്ങനെനാണോ വിറകിനോണോ മറോ ചേന്നിരിക്കുന്നോ അവയുടെ ആകൃതിയിലാണബല്ലാ പ്രകാശിക്കുന്നതു്. അവയെ അപ്പോരു രണ്ടായി വേർത്തിരിക്കുവാൻ സാദ്യമല്ല. അതുപോലെ അന്തഃകരണപൂർത്തിയും വിഷയങ്ങളും അന്വേഷകാലത്തു് ഒരേ വടിവിൽ പ്രകാശിക്കും. അവ രണ്ടായി അന്വേഷപ്പെട്ടുകയില്ല. അപ്രകാരം ആത്മാകാരമായ മനോപൂർത്തി അന്വേകാലത്തു് ആത്മവടിവിൽ മാത്രം പ്രകാശിക്കുകയുള്ളൂ. പരിച്ഛിന്നപരമാണവായ അന്തഃകരണത്തിനും അണ്ണത്രചമായും മഹാപ(ബുഹത്രപ)മായും പരിണമിക്കാൻ കഴിയുമെന്നള്ളത്താണു വേദാന്തശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തം. അതിനാൽ സമാധിയിൽ പ്രപഞ്ചംകൂടെ പ്രകാശിക്കുന്ന എന്ന വാദം അന്വേഷിക്കുമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കണം. ഈനിയും സമാധിയിൽ ആത്മവിനോടു ചേർന്നുകൂപ്പുപ്പഞ്ചംശമായ അന്തഃകരണപൂർത്തികൂടി പ്രകാശിക്കുന്ന എന്ന വാദത്തെക്കറിച്ചുകൂടി അല്ലോ ചിന്തിക്കാം.

സമാധിദേശം

സവിക്കല്ലുസമാധിയിരയ സംഖ്യയിച്ചിടത്തോളം നീങ്ങളുടെ ആഗ്രഹ കരിച്ച ശരീരാണും. മുത്തമുഖ്യത്വാനും ‘രത്തപ്രസി’ മഹാവാക്യം അഭിച്ഛും ‘അഹംബുഹമാസ്യി’ (ഞാൻ ബ്രഹ്മമാക്കാൻ) എന്ന നിരന്തരം ധ്യാനിക്ഷേപന മുക്തചുഡിവിനും ബ്രഹ്മാകാരമനോപ്പത്തിയിലാക്കേന അവസ്ഥ യാണും സവിക്കല്ലുസമാധി. ഈ സമാധിയിൽ ‘ഞാൻ’ ധ്യാത്വാവും, ‘ബ്രഹ്മം’ ദ്യൈവവും, ‘ആകാൻ’ എന്ന ഭാവന ധ്യാനവുമാണും. ആകാൻ ത്രിപട്ടിയിലെന്നു കാണാം. ‘അഹം ബ്രഹ്മാസ്യി’ എന്ന ശബ്ദത്തെ ആശ്രയിച്ചിളിച്ചിളി ഇല്ല ഈ സമാധിക്കും ‘ശബ്ദാനവിഭാവിക്കല്ലുസമാധി’ യെന്നുള്ളടക്കി ഒരു പേരെണ്ടും. ഈ സമാധിയിലും പരിപക്വ തയിൽ ‘അഹം ബ്രഹ്മാസ്യി’ എന്നാളും മഹാവാക്യത്തി നീറി അതും ചിന്തിക്കാത്തതെന്ന ചിത്തവുംതും ബ്രഹ്മ കാരമായി പരിണമിക്കും. ഈ അവസ്ഥയിൽ ശബ്ദാനന്ന വിഭാവിക്കല്ലുസമാധി എന്നാണെന്ന നാക്കരണം ചെയ്യുന്നപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും. ഈ രണ്ട് സമാധിയിലിലും ത്രിപട്ടിയിലും എന്നാലും വിവേകകിരി ഘട്ടശരാവാദികളെ മുത്തായി അറിയുന്നതുപോലെ ആ ത്രിപട്ടിയെ ഏകമായബ്രഹ്മമായി ആ സമാധികളിലും അറിയുന്നണ്ടും. ഈ സവിക്കല്ലുസമാധിയിലേക്കും അഭ്യാസബലംകൊണ്ടും, ധ്യാനിക്കുന്നവർ, ധ്യാനിക്കൽ ഈ രണ്ടുവാദകളേയും ഉള്ളപ്പക്ഷിച്ചും ചിത്തം ദ്യൈവമായ സച്ചിത്തംസുഖബ്രഹ്മത്തിനീറി വടവിൽ മാത്രം പ്രകാശിക്കും. ആ അന്ത്യത്വകേണ്ടതുനെന്ന അവിദ്യാ നാശവും ബ്രഹ്മത്വക്കുന്നില്ലെങ്കിലും സിഖിക്കുന്നതാണും. അങ്ങനെ സിഖിച്ച അഞ്ചാനിക്കും ത്രിപട്ടിപോലും ബ്രഹ്മസമാധിയിൽത്തും ത്രിപട്ടിയിലും സവിക്കല്ലുസമാധികൊണ്ടും ബ്രഹ്മവിത്തായിത്തീർന്ന് അഞ്ചാനി മരുന്നാശവും വാസന

ക്ഷയവും വരുത്തി ജീവനുകൾ സുഖത്തിനുവണ്ണി പറി ശുമിക്കാറണ്ടു്. അതിനുള്ള ഉപാധം നിയ്മിക്കലുസമാധി യാണു്. സവിക്കലുസമാധിയിൽടെ പക്കതയിൽ നിർവ്വി കലുസമാധിയിലോകം. ഈ നിർവ്വിക്കലുസമാധിയിൽ പ്രപഞ്ചാനം കട്ടംതന്നെ ഉണ്ട് വകയില്ല. ശ്രൂമദ്ദാക്ഷാത്മകം മാത്രമാണു് ഈ സമാധിയിൽ പ്രകാശിക്കുന്നതു്. നിർവ്വി കലുസമാധിയിൽനിന്ന് വ്യത്യാനാവസ്ഥയിലേജൂ വരുന്ന അന്താനീക്ഷാം അവസ്ഥാത്രയത്രപതിലുള്ള പ്രപഞ്ചം അസ്ഥാനാന്വേഷപ്പട്ടം. “ഇതുവരെ താൻ സമാഹി തനായിരുന്ന്,” എന്നും “അപ്പോൾ ഒരു വിധിത്തിലുള്ള പ്രപഞ്ചാവസ്ഥയും അനുഭവപ്പെട്ടാതെ അവണ്ണിവും അനിർ വചനിയവായ സച്ചിദാനന്ദാവത്തിൽനിന്നുന്നയാണു് താൻ വത്തിച്ചിരുത്തുന്നതു്.” എന്നും, സൂര്യനായിൽ വരികയും, അതോടൊപ്പും, ഇപ്പറ്റം താൻ ആ ശ്രൂമദ്ദാക്ഷാത്മകാണു്, ” എന്നുള്ള പ്രത്യേകിജന്താനമിണ്ടാക്കകയും ചെയ്യും. അതീ നാൽ ജാഗ്രത ഭാവത്തിൽ സപർശപ്രപഞ്ചം നശിക്കുകയും അതു് അസ്ഥാനാന്വേഷ ബോധിക്കുപ്പട്ടകയും ചെയ്യു പോലെ നിയ്മിക്കലുസമാധിയിൽ ജാഗ്രത സപർശസ്വഷ പ്പിത്രപത്തിലുള്ള പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ നശിക്കുകയും ആ അനു വേബലത്താൽ വ്യത്യാനഭ്രയിൽ പ്രപഞ്ചം ഇന്ത്രിയ ദൈഹക വിഷയമായാൽപ്പോലും. അസ്ഥാനാന്വേഷ നില്ക്ക യിക്കുപ്പട്ടവാൻ കഴിയുകയും ചെയ്യും.

ജീജന്താസു നിയ്മിക്കലുസമാധി അഭേദപതാത്മ ഭാവാനാത്രപമാണു് അതിൽ ഓവ നായുള്ളതിനാൽ അന്തഃ കരണപൂർത്തി-ത്രിപടി - യുമണ്ടു് അതുകൊണ്ടു് ആ അവസ്ഥയിൽ പ്രപഞ്ചവും ശ്രൂമദ്ദാക്ഷാത്മകം എന്നുമാണും.

വക്താവു്: അഭേദപതാലുസമാകാരമായ അന്തഃകരണ വൃത്തിയേംടത്തിനു സമാധിയാണു് ‘അഭേദപത

ഭാവനാത്മകനിയ്യികളും ശാഖാ' എന്ന പറയപ്പെട്ടുന്നതു'. അതിൽ അതിസൂക്ഷ്മായ അന്തഃകരണവുത്തിയിൽക്കൊണ്ടിലും അപ്പോൾ അതു' അന്തഃവപ്പെട്ടകയിലും പങ്കേക്കുന്ന സമാധി ദിവ്യമല്ല. അംഗൈപ്രതിനിധിപദവിസ്ഥാനത്രുപരമായ നിയ്യികളും സമാധിയാണ മിവ്യം. അംഗൈപ്രതിനിധിപദവിനാത്മകാണ്ട് ആ അവസ്ഥയിൽ അന്തഃകരണവുത്തി നശിക്കും. അപ്പോൾ അന്തഃകരണവുത്തിരഹമിത്തമായ അംഗൈപ്രതിനിധിപദവിസ്ഥാനത്രുപനിയ്യികളും സമാധി പ്രകാശിക്കും. പഴയത ഇങ്ങനു കഷണത്തിൽ ജലബിന്ധകൾ വീണാ നശിക്കുന്നതു പോലെ അംഗൈപ്രതിനിധിപദവിസ്ഥാനത്രുപനിയ്യികളും സമാധിയിരിക്കുന്നതിൽ ആ ബ്രഹ്മത്തിൽ ലയിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ആത്മാവു' അന്തഃകരണവുത്തിയോടുകൂടാതെ അവണ്ണമായം സച്ചിദാനന്ദസത്തുപദ്ധതമായം പ്രകാശിക്കും. ഈ നിലയാണ മിവ്യമായ സമാധി. ബ്രഹ്മാവനാത്മകനിയ്യികളും സമാധിയാണ സാധ്യമായം മലവുമാണു'. അതു കൊണ്ടാണതു മിവ്യമെന്ന നിശ്ചിയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു'. അതുപോലെ ശശ്പാനവിഭസവികളും സമാധിയാണ സാധ്യമായം. ശശ്പാനവിഭസവികളും സമാധിയാണ അതിൻ്റെ മലവുമാകുന്നു. അപ്രകാരം സവികളും സമാധിയാണ സാധ്യമായം. നിയ്യികളും സമാധിയാണ മലവുമാണെന്നതുടി അറിയണും. ഇങ്ങനെ തത്ത്വമസ്യാദിമഹാവാക്യങ്ങൾ ഗ്രവിച്ചു' ധ്യാനാഭ്യാസ പാടവത്താൽ സവികളും സമാധിയാണ പക്കമായതിനശേഷം. നിയ്യികളും സമാധിയാണ ഉറുളുന്നോ പ്രപഞ്ചം. നിയ്യ സമരം' പൂർണ്ണമായ ബ്രഹ്മസത്തുപരമാധി അണ്ണാനി പ്രകാശിക്കും. ആ അന്ത്രത്തി സിഖിച്ച പുരാണം' ഭ്രതവീജ്യ പരത്തമാനകാലങ്ങളിലും (പ്രപഞ്ചംലോകം) ഉണ്ടായിട്ടു മില്ലു, ഉണ്ടാക്കയുമില്ലു, ഉണ്ടാക്കുമില്ലു. 'സർ', വലുവിഒ. ബ്രഹ്മ', 'ഇംഗ്രാവാസ്യമിഡം സർ', എന്ന തുടങ്ങിയ ഉച്ച

നിഷപ്രാക്യങ്ങൾ അഞ്ചെന്നുള്ള അഞ്ചനീകളിൽ അന്ത്രതീ ദയാണം വിളംബരം ചെയ്യുന്നതും.

ജീജതാനു : ‘സർപ്പം വല്പരിഒം ബ്രഹ്മ’, ‘ഇംഗാ വാസ്യ മിദം സപ്പം’ എന്നീ മന്ത്രങ്ങളിൽ ‘ഇം’(ഇത്)എന്ന ശബ്ദം കൊണ്ടു പ്രപഞ്ചത്തെയാണെല്ലാ കരിക്കേണ്ടതും. പ്രത്യക്ഷ മായിക്കാണുന്ന ഒന്നിനെയാണെല്ലാ ‘ഇം’ശബ്ദംകൊണ്ടു നീഡ്രിശിക്കേണ്ടതും. അതിനാൽ പ്രത്യക്ഷസിദ്ധമായ പ്രപഞ്ചത്തെ ബ്രഹ്മസ്ഫുരപ്രമായി ധ്യാനിക്കണമെങ്കിൽ ഉപദേശമാണും ആ വാക്യങ്ങളിലുള്ളതനു തീരുമാനിക്കുകയോ? സാളിഗ്രാഹത്തെ വിജ്ഞവായി ഉപാസിക്കേണ്ടതു പോലെ പ്രപഞ്ചത്തെ ബ്രഹ്മമായി ഉപാസിക്കേണ്ടതും ദൈപത്രാവത്തിലിരുന്നുകാണാണും. ഈ ദ്രോഗിയിൽ നോക്കിയാൽ ബ്രഹ്മജഥാനികളും പ്രപഞ്ചത്തിൻറെ സത്തവെയും സ്ഥാനിക്കേണ്ട ഏന്നു കാണാം.

വക്താവും: വേദാന്തശാസ്ത്രാഹിസ്യം അറിയാത്തതു കൊണ്ടാണു നിഃബന്ധക്കിങ്ങെന വികല്പമുള്ളാക്കുന്നതും. ഉത്തമനായ ആചായ്യൻറെ അന്തരുഹവും സഹായവും തുടക്കതെ വേദാന്തശാസ്ത്രം തനിയേ പഠിച്ചിട്ടിള്ളവക്കെല്ലാം ഇതു പൊലെയുള്ള സങ്ഗമങ്ങളാവുക പതിവാണും. അവക്കും ഉപനിഷദ്ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വാച്ചാൽമാം മാത്രം ഗുഹാ കാനേ കഴിയുകയുള്ളൂ. പാണ്ഡിത്യാഭിമാനം തുടക്ക നിമിത്തം ഒരു സദ്ഗുരുവിനെ ഉപസഭിച്ചു ശ്രദ്ധാഭാ കരംകൊണ്ടു ബ്രഹ്മത്തെപാവധാരണം ചെയ്യുവാനുള്ള ആറു ഹാഥാവുകയുണ്ടു്. അഞ്ചെന്നുള്ളവക്കും, സപ്പംപെയനാശ ക്രമായും വേദാന്തശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യം ബന്ധകരമായിട്ടു കുലാശിക്കുകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണും ‘അന്തരുഹവാ

യവിതു സർഷാസ്യവിഭപി മുൻവവഭപേക്ഷണീയഃ” * എന്ന ശ്രീശകരഗവത്പാദർ ഗീഥാഭാഷ്യത്തിൽ അന്നു വിച്ഛപോയതു്. ഇത്തങ്ങളു നിൽക്കേട്ട് നമ്മകൾ പ്രകൃത തത്തിലേള്ളു കടക്കാം.

അദ്ദ്യാരോഹാവവാദങ്ങളും ജഗന്മിമ്യാതപരവും

‘സ്വം വല്പിം ബ്രഹ്മ’, ‘ഈശാ വാസ്യമിം സ്വം’ ഇവ പ്രപഞ്ചത്തെ ബ്രഹ്മമായി ധ്യാനിക്കണമെന്നു് ഉപദേശിക്കുന്ന മന്ത്രങളാണെന്നുള്ള നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം ഒരു വിധത്തിലും സാധ്യപ്പെറ്റും. എന്തൊരും പ്രപഞ്ചവും ബ്രഹ്മവും രണ്ടാണെന്നുള്ള സൂചന ആ വാക്കുങ്ങളിൽ അല്ല. പോലുമില്ല. മനും, പ്രത്യുക്ഷസിഖമായിരുന്ന പ്രപഞ്ചം സത്യമല്ലെന്നും അതു ബ്രഹ്മസ്വത്തുപരമാണെന്നും വെളിപ്പെട്ടതുകയാണു് അനുതവാക്യങ്ങളുംവഴി ദ്രശ്മികരം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു്. അദ്ദ്യാരോഹം, അപവാദം എന്ന രണ്ട് പ്രക്രിയകൾ വഴിയാണു് ദ്രശ്മികരം പ്രപഞ്ചസദംഭാവത്തെ നിശ്ചയിച്ചു് ആ പ്രപഞ്ചത്തിനെന്നിം അധിഷ്ഠാനമായ ബ്രഹ്മസ്വത്തുപരത്തെ വെളിപ്പെട്ടതു നന്നാം. ഒരു വന്നുവരിൽ അതിന്റെതല്ലാത്ത ധർമ്മം അരുംരാഹിക്കുന്നതാണു്. രജുവിൽ സ്വപ്നവും, മുക്തിയിൽ രജുവും ആരോഹിക്കുന്നതു് അജ്ഞതാനംകൊണ്ടാണെല്ലാം. അതുപോലെ അനാദിയായ ശവിഭ്യുനിമിത്തം സച്ചിദാനന്ദസ്വത്തുപരമായ ബ്രഹ്മത്തിൽ പ്രപഞ്ചത്തെ കല്പിക്കുന്നതു് അദ്ദ്യാരോഹാപമാക്കുന്നു. അധിഷ്ഠാനമായ

* മര്ത്തിഷ്യപാരമ്പര്യക്രമത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്ന വേദാന്തശാസ്ത്രരഹസ്യം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലാത്ത മനസ്യൻ എല്ലാ ശാസ്ത്രങ്ങളും അറിയുന്നവനാണെങ്കിൽപ്പോലും. (ബ്രഹ്മജ്ഞാനമില്ലാത്തതിനാൽ) മൃഡനേപ്പാലെ മൃദക്ഷകളുണ്ട് ഉപേക്ഷിക്കുപ്പുംശഭവനാണു്.

ബുദ്ധത്തിന്റെ ബേഡ്യമുണ്ടാക്കാത്തിട്ടെന്നോളം കാലം അതിൽ ആരോപിതമായ പ്രപഞ്ചം സത്യമായിട്ടും ജീവൻ വിശ്വസിക്കുവാൻ നിറുത്തിയിള്ളും. ഈ അഭ്യം രോപവും ജീവനും ജീവന്റെ വിശ്വാസവും തുവജ്ജീവിപ്പം കാരണാനുത്തമായ അവിട്ടുയും. അതിനെ നിമിത്തമാക്കിയുള്ള വ്യവഹാരങ്ങളും തന്മാത്രിക്കാണും. അവിട്ടുയും തന്ത്രങ്ങൾക്കും നശിച്ചും ബുദ്ധസ്വർച്ചവാദബോധിംബാവാതെ ജീവനും അന്തർമനിപ്പിത്തിയും. ആനന്ദപ്രാപ്തിയും ഉണ്ടാക്കുന്നതല്ല. അതിനാൽ ജീവന്റെ അവിട്ടുകൂടുതായ അന്തരം തമാൽ ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനുവണ്ണി പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ വ്യാവഹാരികസ്ഥായ സമ്മതിച്ചുകൊണ്ടും അതിന്റെ സ്വഷ്ടിക്രമത്തെ ശംസ്ക്രൂണ്ടുള്ളിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നണ്ടും. ആ പ്രതിപാദനത്തിനും അഭ്യം ആപത്രമാപത്രമെന്ന പറയുന്നു. പ്രപഞ്ചകല്പനയും അധിഷ്ഠനവും. അവിട്ടുശബ്ദിതവുമായ ബുദ്ധത്തെ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉചാദാനകാരണവും നിമിത്തകാരണവുമായി സകല്പിച്ചുകൊണ്ടും ഉപനിഷത്തിൽ സ്വഷ്ടിപ്രകൃതിയ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതും.

ബുദ്ധത്തിന്റെ വിവർത്തവും അവിട്ടുകൂടുതെ പരിണാമവുമാണും ഈ പ്രപഞ്ചം. വ്യവഹാരഭാഗങ്ങളിൽ ബുദ്ധത്തെ കാരണമായും പ്രപഞ്ചത്തെ കാഞ്ച്ചമായും വേദാന്തശാസ്ത്രം അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. കാഞ്ചനത്തിനു കാരണത്തിൽനിന്നും ദിനമായ സത്യയില്ലെന്നുള്ള ന്യായമനസരിച്ചും ബുദ്ധത്തിൽനിന്നും വിവർത്തമായ സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മകാരണപ്രപഞ്ച വിഷയങ്ങളും അഥാക്രമം തന്ത്രത്തുകാരണങ്ങളിൽ ലയിപ്പിച്ചും എല്ലാം ഒട്ടവിൽ സ്വർക്കാരണകാരണമായ ആ ബുദ്ധത്തിൽ അടങ്കുന്നതായിക്കാണുകുന്ന ലയപ്രകൃതിയും അപവാദമെന്ന പറയുന്നു. ഈ അപവാദത്തും ജഗത്തിന്റെ മിമ്പാത്രങ്ങളും ബുദ്ധത്തിന്റെ സദ്ദാവാത്തയുമാണും ബേഡ്യപ്പിക്കുന്നതും. ബുദ്ധസ്വർച്ച

പബോധമുണ്ടാക്കുവോടു അതിൽ കല്പിച്ച പ്രപഞ്ചം ബാധിക്കപ്പെട്ട് ബ്രഹ്മായിരത്തനു പ്രകാശിക്കും. രജ്ജു സ്വന്നുപബോധത്തിൽ അതിൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട സപ്പ് രജ്ജു വായിത്താനു പ്രകാശിക്കുന്ന ഏന്നതു് അതിനു ദ്രോഢാന്തമാണു്.

ആര്യമജനാനവും അവിഭ്യാനാശവും

അംഗത്വാനവും തത്ത്വാംഗങ്ങളും അംഗാനംകൊണ്ടു നശിക്കുകയുള്ളൂ. വസ്തുസ്വന്നുപാപഭ്യാരണമാണു് അംഗത്വം. ഒരു വസ്തുവിന്റെ സ്വന്നുപത്രതിൽ അന്തഃകരണവുണ്ടി വൃാപിച്ചു് ആ വസ്തുവിന്റെ യമാത്മസ്വന്നുപാത്രത പ്രകാശിപ്പിക്കുക എന്നതാണു് അംഗത്വത്തിന്റെ സ്വന്നുപഠം. വേഡാ നവിപാരംകൊണ്ടു ബ്രഹ്മകാരമായിരത്തിന് അന്തഃകരണ പുത്തിയാണു് ബ്രഹ്മജനാനം. ആ പുത്തിയുടെ ഉദയത്തിൽ ബ്രഹ്മത്തെ ആക്രൂഢിച്ചു് അതിന്റെ സ്വന്നുപത്രത മറച്ചു് ഇരുന്നതായ അവിഭ്യതും തത്ത്വാംഗങ്ങളും ബാധിക്കപ്പെട്ടുണ്ടു്. അപ്പോൾ ആരോപിതമായ പ്രപഞ്ചം ബ്രഹ്മത്തോടു് ഒരുക്കപ്പെട്ടുണ്ടു്. ഈ ഒരുക്കപ്പത്തിനു് 'ബാധസാമാനാധികരണം' എന്നാണു് വേഡാന്തശാസ്ത്രം. സംജ്ഞ നൽകിയീരിക്കുന്നതു്. കരറിയുടെ അംഗിഖണ്ഡങ്ങളും അതിൽ തോന്തിയ കുള്ളൻ ആ കരറിയേണാടെക്കപ്പെട്ടുണ്ടു്—കരറി മാത്രമായിക്കാണപ്പെട്ടുന്നതു് — ബാധസാമാനാധികരണം തത്തിനു ദ്രോഢാന്തമാക്കുന്നു. അതുപോലെ ബ്രഹ്മസ്വന്നുപബോധമുണ്ടായപ്പോൾ പ്രത്യക്ഷസിദ്ധമായിരുന്ന പ്രപഞ്ചം ബാധിച്ചു് ബ്രഹ്മമായിരത്തിരുന്നു. ഈ കണ്ണട്ടിയേയാണു് 'സർപ്പം വല്പരിദം ബ്രഹ്മ'; 'ഈശാവാസ്യമിദം സർപ്പം' മുതലായ ശ്രൂതിവാക്യങ്ങളും വെളിപ്പെട്ടുന്നുന്നതു്. അതീനാൽ പ്രസ്തുത വാക്യങ്ങൾ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സദ്ദാവത്തെ

സ്ഥാപിക്കേണ്ടതും, അപവർക്കേണ്ടതും, നിഷ്ഠയിക്കേണ്ടതും, ചെയ്യേണ്ടതും മനസ്സിലാക്കണം..

‘ഒസാർക്കാമയത ബഹു സ്വാം പ്രജായേയെതി’¹, ‘തദാ തമാനം സ്വയമക്കാത’², ‘തസ്മാദ്വാ ഏതന്മാദാത്മന ആകരശഃ സംഭ്രതഃ’³ തുടങ്ങിയ സ്വജ്ഞിപ്രതിപാദകങ്ങളായ വേദാന്തവാക്യങ്ങൾ അഖ്യാരോപത്രം തതിൽപ്പുട്ടതും, ‘ആത്മനി വിജിതേ സത്യം വിജിതം വേതി’⁴, ‘ഈം സത്യം യദയമാത്മാ’⁵, ‘ആത്മത്വോദ്ദേശി സത്യം’⁶, ‘ബ്രഹ്മഹേവേദം സത്യം’⁷, ‘നാനോധ്യാത്മാസ്മീ ത്രഷ്ണാ’⁸, ‘എത്താത്മധ്യമിഡം’⁹, ‘സത്യം വല്ലിഡം ബ്രഹ്മ’¹⁰ തുടങ്ങിയ വേദാന്തവാക്യങ്ങൾ അപവാദത്രം തതിൽപ്പുട്ടമാണെന്നും മനസ്സിലാക്കേണ്ട നേരം നിങ്ങളുടെ സംശയമെല്ലാംതിനും ആത്മവിശ്രാന്തി സുവർണ്ണവീക്കാരന്തുള്ള ഭാഗയെയുമണ്ണാക്കാം.

ജീജ്ഞാനം: അല്ലായോ മഹാത്മാവോ! അജ്ഞാനനാശകവും ആത്മജ്ഞാനപ്രാപ്തവുമായ അവിട്ടതെത്ത പ്രവചനങ്ങൾ കേരാക്കേണ്ട ചാറിടയായതും ഈയുള്ളിളിവാണ് പൂർവ്വഘണ്ട.

-
- 1 നോൻ അനേകം പ്രജകളായിത്തീരട്ട; എന്നും ആ ഇംഗ്രേസിൽ ആറ്റമിച്ചു.
 - 2 അഭേദം തന്നെത്തന്നെ സ്വയം പ്രപഞ്ചാക്കി സ്വജ്ഞിച്ചു.
 - 3 ആ ഇം ആത്മാവിൽനിന്നും ആകാശമണ്ഡലായി.
 - 4 ബ്രഹ്മസ്വപ്രമായ ആത്മാവിനെ അറിയുന്നോരും അതിൽ കമ്പിക്കാപ്പുട എല്ലാ പ്രപഞ്ചവും ആ ആത്മസ്വപ്രമായാ അറിയപ്പെടുന്നു.
 - 5 അറിയപ്പെടുന്ന എല്ലാ പ്രപഞ്ചവും ആത്മാവാണും.
 - 6 ഇതെല്ലാം ആത്മാവുതന്നെന്നയാണും.
 - 7 ഇതെല്ലാം ബ്രഹ്മതന്നെന്നയാണും.
 - 8 ഇം ബ്രഹ്മത്വിൽനിന്നും ഭീമനായി വെരു ഒരു ത്രഷ്ണാവില്ല.
 - 9 ഇതെല്ലാം ആ ബ്രഹ്മസ്വപ്രാപ്തനെന്നയാണും.
 - 10 പ്രത്യക്ഷസിദ്ധമായ പ്രപഞ്ചമെല്ലാം ബ്രഹ്മസ്വപ്രമാണും.

പരിപാകംകൊണ്ടാണെന്ന കരത്തും. യോഗവേദാന്ത ശാസ്ത്രങ്ങൾ കുറൈയെല്ലാം താൻ പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉപനിഷത്തുകളിൽ സ്മശിപ്രക്രിയ പ്രതിഷാഖിച്ചീരിക്കുന്നതു പ്രപഞ്ചത്വത്തിന്റെ സദ്ഭാവത്തെ സ്ഥാപിക്കാനാണെന്ന നിന്തു താൻ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നതു. എന്നാൽ അവി ട്രിത തിരഞ്ഞായും മഹാഴികളിൽനിന്നും പ്രപഞ്ചത്വത്തി നീറു മീമ്പാത്പരതയും ബ്രഹ്മത്വത്വിനീറു സത്യപത്രപദ്ധതയും ബോധിപ്പിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യമേ വെദാന്തപ്രതിപാദിത മായ സ്മശിപ്രക്രിയയുള്ള എന്ന മനസ്സിലായതു. അതു പോലെ സജാതീയവിജാതീയസ്വന്ദര്ഥഭരിതവും സച്ചിദാനന്ദസ്വത്രപദ്ധതമായ ബ്രഹ്മത്വത്വിനും തദ്ദീന നമായ പ്രപഞ്ചമണ്ഡാകാൻ സാദ്യമെല്ലുണ്ട്. അംഗങ്ങ ഉണ്ടായി എന്ന തൊന്തന്ത്രതും രജുസപ്പ്.പോലെ അവിദ്യാ കല്പിതമാക്കുകയും ഉള്ള എന്നും അവിട്ടതെത്ത കാരണ്യം കൊണ്ടും എന്നിക്കു ബോധിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു.

പ്രത്യക്ഷപ്രമാണംകൊണ്ടോ അനന്തപ്രമാണംകൊണ്ടോ ഗംഗപ്രമാണംകൊണ്ടോ ഈ ലോകം സത്താണെന്ന സ്ഥാപിക്കുവാൻ സാദ്യമെല്ലുണ്ട്. താൻ ഇപ്പോൾ ഒരു അതിനു വിഷയമാക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളുടെ വർത്തമാനകാലസ്ഥിതിയെ മാത്രമേ ബോധിപ്പിക്കുന്നുള്ളൂ. അതുമാത്രംകൊണ്ടും ഭ്രംകാലത്രും. ഭാവികാലത്രും. ആ വിഷയങ്ങളുണ്ടെന്നും നീം ശിഖിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. മുൻ കാലത്രും. ബോധിക്കാപ്പെടാത്ത പദാർത്ഥങ്ങൾ സത്താക്കളുള്ളൂ. സ്വപ്നകാരിയുള്ള വന്നു പിരുന്നു ബോധുമുള്ള വാക്കാൻ പ്രത്യക്ഷപ്രമാണം. പഞ്ചാംഗമെല്ലാത്തതിനാൽ പ്രത്യക്ഷസിഖമായ പ്രപഞ്ചം. സത്തമെല്ലുണ്ട് എന്നിക്കു മനസ്സിലായി. സത്തമുണ്ടും - അംഗത്വായ - പ്രത്യക്ഷവന്നു കുളേ വെച്ചുകൊണ്ടും സത്താണും പ്രപഞ്ചമെന്നുള്ള അനന്ത നവം ശരിയലുണ്ടെന്നുണ്ടുണ്ട്. ‘ഈ ഭ്രതങ്ങൾ ആനന്ദ

സപത്രപമായ ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നുണ്ടായീ, അതിൽത്തന്നെന്ന നിലനിന്നും ഒട്ടവിൽ അന്വേതാടചേറ്റും അതിൽത്തന്നെന്ന ലയി കണ്ണും എന്ന തുടങ്ങിയ ശ്രൂതിവാക്യങ്ങളും ഈ ജഗത്തും ഉത്സവത്തിനാശങ്ങളുള്ളതാണെന്നും. അതു ബ്രഹ്മത്തിലുണ്ടായി അതിൽ നിലനിന്നും അതിൽത്തന്നെന്ന ലയിക്കുന്നതാണെന്നും. പ്രവ്യാപിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ശ്രൂതിപ്രമാണവും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സദാഭാവത്തു സമ്മതിക്കുന്നില്ലെന്നുണ്ടില്ലോ യുഖാൻ കഴിഞ്ഞു. അതിനും ബ്രഹ്മ, സത്താണെന്നും പ്രപഞ്ചം. അസ്ഥത്താണെന്നും ഇതു പാശാത്മം. അവിട്ടെത്തു അന്നറഹംകൊണ്ടു എന്നിക്കുന്ന ബോധ്യമായീ.

എന്നാലും അവിഭ്യാവിഷയകങ്ങളായ ചില സദ്യ ഹിന്ദി ഇപ്പോൾ അവശേഷിക്കുന്നുണ്ടു്. അവകൂട്ടി പരി മരിച്ചതരാൻ കാരണാധിജാക്കണാടനും ഞാൻ കേതീ പൂർണ്ണം അംഗൃതമാക്കുന്നും.

അവിഭ്യാവം മായയും

വക്താവും: ആ സദ്യഹിന്ദുഭാഗവത്പ്രാഥാണു് ? കേരം ക്രിട്ട്.

ജീജഞ്ചാനും: അവിഭ്യാവം മായയും ഒന്നാണെന്ന വേദാ നികളിൽത്തന്നെന്ന ചില ആചാര്യരൂഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു ദേഹം മററപ്പിലർ അവ രണ്ടും രണ്ടാണെന്നാലും പ്രായപ്പെട്ടു കാണുന്നു. ഇതിലേതാണു് ശരിയായിട്ടുള്ളതു് ?

വക്താവും: രണ്ടും പക്ഷവും ശരിയാണു്. എങ്ങനെന്ന യൈന്നാൽ ത്രിമൂർഖങ്ങളുടെ ആധിക്യമനസ്സരിച്ചു് മായയും ദൗത്യപ്രാധാന്യവും ഇംഗ്ലേഷോപാധിയമായ അംഗത്വത്തിനു 'മായ'യെന്നും, രജോമൂർഖപ്രാധാന്യവും ജീവോപാധിയമായ അംഗത്വത്തിനു 'അവിഭ്യ'യെന്നും തമോമൂർഖ

പ്രധാനവും പദ്ധതിക്കും കാരണവുമായ അംഗത്വത്തിനും 'താമസി'യെന്നുള്ള സംഘടകരു ചീല വേദാന്തശാസ്ത്രം ഒളിൽക്കൊണ്ട് വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എന്നാൽ അംഗൈപ്പറമ്പായ്ക്കാരിൽ പ്രധാനികളെല്ലാം തന്നെ, മായയും അവിഭ്യാസം എന്നാണെന്നും - പത്രാധിപരുമാരും സമുദ്ദേശവാസിക്കും ഉള്ളാണെന്നും - സമുദ്ദേശവരാണും. ശ്രദ്ധാലുപരമായ ആശുദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന മുലപ്രക്രതിയാണുമായ. നീജുള്ളവും നീഡുള്ളവും പൂർണ്ണവുമായ ആ ബ്രഹ്മത്തിൽ നാനാതരം തത്തിലുള്ള പ്രപഞ്ചപ്രതീതി ഉള്ളവാക്കുന്നതിനാൽ - പൊതുമരിലും മായയെന്നും, വിഭ്യക്കാണ്ടു നശിക്കുന്നതിനാൽ അവിഭ്യാസിക്കും, ബ്രഹ്മസ്വരൂപരത്തെ മറ്റുള്ളന്നതിനാൽ തമ്മലും എന്നും, ബ്രഹ്മത്തെ വിപരീതമായി - പ്രപഞ്ചമായി - അറിയിക്കുന്നതിനാൽ അജ്ഞാനാനും എന്നും ആ മുലപ്രക്രതി ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നു. ഈ പ്രതിപാദനത്തിൽ നീനും അവിഭ്യാസം മായയും നന്നാതെന്നും മനസ്സിലാക്കിക്കാണമല്ലോ.

ബ്രഹ്മവും മായയും

ജീജ്ഞാനി: അതു മനസ്സിലായി. എന്നാൽ, ബ്രഹ്മം സജാതീയവിജാതീയസ്വന്നതാഭ്യർഹിതമായ പൂർണ്ണവസ്തുവാണെല്ലാം. ആ നീലയ്ക്കു മായയേക്കുടി അംഗാക്കരിച്ചാൽ ബ്രഹ്മത്തിനേരു പൂർണ്ണതയ്ക്കും എക്കതയ്ക്കും. തന്നെ അംഗൈപ്പറമ്പാന്തരാജാവും ഹാനി സംഭവിക്കുകയില്ലോ?

വക്താവും: ഒരീക്കലും ഹാനി സംഭവിക്കുകയില്ല. മായ, പ്രപഞ്ചം എന്നപോലെ മിമ്യാണും. മിമ്യാവുസ്തുവിനും തദയിപ്പാനമായ സത്തുപദാർത്ഥത്തിൽ ഒരു വികാ

രവും ജനനിപ്പിക്കവാൻ സാധ്യമല്ല. കാന്തിജലംകാണ്ട് കാന്തിപ്രദേശം നന്നകാറില്ലല്ലോ? അതിനാൽ മായയെ അംഗീകരിച്ചതുകാണ്ട് ബുദ്ധത്തിന്റെ ഏകത്വത്തിനും പൂർണ്ണതയ്ക്കും അഭൈദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തിനും ഒരു കൊടുവും സംശയിക്കുന്ന സിദ്ധിക്കണം.

മായയും അനാഭിവാദവും

ജീജ്ഞാനഃ: മായ, പ്രപഞ്ചപോലെ മിമ്പുയാണോ? വേദാന്തികരാം മായ അനാഭിയാഥാണെന്ന പറയുന്ന സഭല്ലോ. അനാഭിവന്നു അനന്തമായിരിക്കണമെന്തുടിനിയമമീല്ലോ? ആ നീലയയിൽ മായ സത്തായിരിക്കണമല്ലോ.

വക്താവും: മായ പ്രപഞ്ചമെന്നപോലെ മിമ്പുതന്നെന്നയാണ്. അനാഭിവന്നു അനന്തമാകണമെന്ന നീയമമീല്ല. എന്ന്യായിക്കയാർ പ്രാഗാവതരത അനാഭിയായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിനും അന്നം - നാശം - ഉണ്ടെന്നുടെ അവർ സമ്മതിക്കണം. അതുപോലെ വേദാന്തികരാം മിമ്പുവന്നുവായ മായയെയും തത്കാൽ നേരേയും അനാഭിയായിട്ടും സാന്തമായിട്ടുമാണ് അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നതും. എപ്പോൾ? എങ്ങനെ? എവിടെ നീനും? ഉണ്ണായി എന്നറിയാൻ പാടില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് മായ അനാഭി എന്ന പറയപ്പെട്ടതും.

ജീജ്ഞാനഃ: ബുദ്ധത്തിൽ നീനു മായ ഉണ്ണായി എന്ന പറയങ്ക്കേണ്ടോ? ചില പുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽ അണ്ണേനെ കാണുന്നണ്ടെല്ലോ.

വക്താവും: ബുദ്ധത്തിൽനീനും മായ ഉണ്ണായി എന്ന വാദം പ്രമാണവിചലഭമാണ്. ബുദ്ധം അസംഗവും

ക്രിയറേറഹിതവും നിർവ്വികാരവുമാകനു. അതിൽനിന്നു് മായ ഉണ്ടായി എന്ന പരിഞ്ഞാൽ കാരണമായ ആ ബ്രഹ്മ തതിനു വികാരമുണ്ടെന്നുള്ളടി പറയേണ്ടിവരും. അതു വേദാന്തസിദ്ധാന്തത്തിനു വികലംമാണെല്ലോ. ഈനി ജീവ നിൽനിന്നോ ഹ്രസ്വരാത്രിനിന്നോ മായയുണ്ടാക്കുന്നോ? എന്നാൽ ചോദ്യം വരാം. ആ ചോദ്യവും വേദാന്തസി ശാന്തത്തിനു ചേന്നതല്ല. എന്നെന്നാൽ ജീവനും ഹ്രസ്വരനും മായാകായ്യുണ്ടാണു്. ഈ മായയിലെപ്പോൾ ജീവ നീറിയും ഹ്രസ്വരനീറിയും സ്വത്രപംതനനു സിലൈക്കു യില്ല. അതിനാൽ മാനു ദാനിൽനിന്നും ഒരു കാലത്തും ഉണ്ടായതല്ല. കാലവും ദേഹവുംപോലും മായാകായ്യുണ്ടാണു്. ഹതുജീവകാണ്ടു് മായ ഒരു വസ്തുവിൽനിന്നു ഒരു കാലത്തും സാധാരണ എന്ന നിലനിധിക്കുപെട്ടവാൻ സാദ്യമല്ലാത്തതാണു് നാലും പ്രഖ്യാപതിതീരുക്കുകും ഉപാദാനകാരനമായും അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടിള്ളതിനാലും അനാഭി എന്ന പരിഷ്കാരപ്പെട്ടനും. ഈ അഭിദ്യേ മാത്രംല്ല; ബ്രഹ്മം, ഹ്രസ്വരൻ, ജീവൻ, അഭിദ്യേയും ബ്രഹ്മവും തമിലുള്ള സംബന്ധം, ഈ അന്നാ ദിവസൂക്കരു തമിലുള്ള ദേശം, ഈ അൺഡ്രൂള്ളടി അനാഭിയാകനും. എന്നാൽ ബ്രഹ്മസാക്ഷാത്കാരത്തിൽ, ബ്രഹ്മമൊഴിച്ചു ബാക്കിയെല്ലാം ബാധിക്കപ്പെട്ടനും. ഹതുകാണ്ടു് ബ്രഹ്മം മാത്രം അനാഭിയും അനന്തവും ബാക്കിയെല്ലാം അനാഭിയും. സാന്തവമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കണം. ഈ സാന്തവസൂക്കരു ബ്രഹ്മത്തിൽ കല്പിതങ്ങൾ മാത്രമാണു്.

മായയും ശക്തിവിബാദവും

ജീജണ്ഠാനു്: ബ്രഹ്മശക്തിയാണു മായയെന്ന പില ആചാര്യരു പറയുന്നുണ്ടെല്ലോ. ആ ദ്രോഡിയിൽ ബ്രഹ്മമെന്നപോലെ ബ്രഹ്മശക്തിയും സത്താണെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടതോ?

വക്താവും ശ്രദ്ധവും നിർമ്മണവും നിരാകാരവുമായ ബുദ്ധത്തിൽനിന്നും അശ്രദ്ധവും സമ്മാനവും സാകരവു മായ ജഗത്തുണ്ടാവുകയില്ല. എന്നാൽ അങ്ങനെയുള്ള ജഗത്തുള്ളതായിതോന്നനുമണ്ഡി. അതിനൊരു കാരണവും വേണം. അതിനാൽ ജഗത്തിനീന് ഉത്ത്‌പാദിപ്പിക്കേതെങ്കിലും യത്തിലുള്ള ഒരു ശക്തിയുണ്ടെന്നും അതു ബുദ്ധത്തിലെടുത്താണിയിരിക്കുംതുണ്ടെന്നും. അനുഭാവപ്രമാണംകൊണ്ട് ചില ആചാര്യർക്കാർ സിദ്ധാന്തിച്ഛിട്ടുണ്ട്. അതനുസരിച്ചു മായായ ബുദ്ധശക്തിയെന്നും വ്യവഹരിച്ചുവരുന്നു. കടം മല്ലിൽനിന്നുണ്ടായതാണെന്നാണൊല്പാ വ്യവഹാരം. പക്ഷേ അതു നേരേ മല്ലിൽനിന്നുണ്ടായതെല്ലാംഉള്ളതാണു വാസ്തവം. മല്ലിൽനിന്നും നേരേ കടമുണ്ടാവുവെങ്കിൽ എപ്പോൾ മല്ലിൽനിന്നും. കടമുണ്ടാവേണ്ടതാണും: എന്നാൽ അങ്ങനെ കാണുപ്പുള്ളില്ല അതുകൊണ്ട് തീരുമാനിക്കേണ്ടതും കടത്തു ഉത്ത്‌പാദിപ്പിക്കേതെങ്കിൽ വിധത്തിലുള്ള ശക്തി എത്ര മല്ലിലെടുത്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ അതിൽനിന്നേ കടമുണ്ടാവു എന്നുള്ളതാണും. മല്ലി കൂഴച്ചു ചവട്ടി പഞ്ചവ പ്രേരിക്കിൽ മാത്രമേ അതിൽനിന്നും കടമുണ്ടാവുകയുള്ള എന്നതും അനുഭവസിദ്ധാണ്ഡാല്പാ. ഇതുകൊണ്ട് കടമാകാനുള്ള മല്ലിൻറെ പത്രവത്തിനും-കഴിവിനും-ശക്തി എന്ന പറയാം. ഇതുപോലെ ലോകത്തിൽ കാണുപ്പുള്ള കാരണങ്ങളിലേല്ലപ്പോൾ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം കാണ്റു തുപാദകശക്തിയും-കൂടി അടങ്കിയിട്ടാണും ഉംഗിക്കാമല്പാ. ഇങ്ങനെ പരിശോധിച്ചേന്നുകാണിയാൽ കടത്തി നേരു ഉപാദാനകാരണം മല്ലിച്ചുനും അതിലെടുത്തിച്ചിരിക്കുന്ന ശക്തിയാണെന്നും വെള്ളിപ്പുള്ളതുപോലെ പ്രപഞ്ചത്തിനും ഉപാദാനകാരണം ബുദ്ധമല്പാം പ്രപഞ്ചോതുപാദകശക്തിയായ രാധയാണെന്നും. തീരുമാനിക്കാം. പക്ഷേ ഇതുകൊണ്ട് പ്രപഞ്ചോതുപാദിക്കയായ ശക്തി ബുദ്ധമന്നപോലെ സത്താഭാനും സിദ്ധിക്കൈയില്ല.

അതും പ്രപഞ്ചമന്നപോലെ മിമ്യഴം ബ്രഹ്മണ്ടാന തതാൽ നശിക്കുന്നതുമാണ്.

ശക്തി സത്യമോ മിമ്യയോ?

ജീജണ്ടാസു: അഗ്രിയിൽ ഭാഹകശക്തിപോലെയും ജലത്തിൽ ദ്രോഖനിപോലെയും വായുവിൽ സ്ഥാപിക്കുന്ന പോലെയും ബ്രഹ്മത്തിൽ മായാശക്തി അടങ്കിയിരിക്കുന്ന എന്നും അതും ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നും വേർപെടാത്തതിനാൽ ബ്രഹ്മത്തിൻ്റെ സ്വഭാവം തന്നെയാണെന്നും നിഗമപ്രമാണങ്ങളിൽ പറയുന്നണില്ലോ.

“തേ ധ്യാനയോഗാനഗതാ അപദ്യുന്ന
ദേവാമ്ഭശക്തിം സ്വഭാവം നിഗ്രഹം.”¹

“പരാസ്യ ശക്തിർവിവിഭൈയൈ മുയതേ
സ്വാഭാവികീ ജന്മാനബലക്രിയാ ച.”²

എന്നിങ്ങനെ രാധാകൃഷ്ണ ശ്രേതാശ്രേതരോപനിഷദ്ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മായ ബ്രഹ്മശക്തിയാണെന്നുള്ളതിനും പ്രമാണവുമാണ്.

വക്താവു്: പ്രസ്തുത മന്ത്രം മാനോഹാരികമായ സമ്മാനബ്രഹ്മത്തകരിച്ചാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. ഈതു് അഭ്യാരോഹാപമാണു്. ഈ അഭ്യാരോഹാപത്രത്രംപ്രകാരം സമ്മാനബ്രഹ്മം ഇപ്പോൾ ജന്മാനബലക്രിയാശക്തികളാടക്കടിയ സർവ്വശക്തിം സർവ്വജന്മമായ ഇഷ്ടപരമാണു്.

1 പ്രപഞ്ചാന്പഷ്കരണാരാധ ആ മഹാപിമാർ ധ്യാനനിഷയിൽ ഇങ്ങനൊക്കാണ്ട സത്ത്വാദിമുണ്ഡങ്ങളാൽ മറയ്ക്കപ്പെട്ട ബ്രഹ്മത്തിൻ്റെ ശക്തിയെ സാക്ഷാത്കരിച്ചു.

2. ഈ പരമേശ്വരൻ്റെ ശക്തി പല പ്രകാരത്തിലുള്ളതായി കേൾക്കപ്പെടുന്നു. ജന്മാനശക്തി, ഇപ്പോൾ ശക്തി, ക്രിയാശക്തി ഇവ മുന്നും ഈ പരമേശ്വരൻ്റെ സ്വാഭാവികമായ ശക്തികളാണു്.

“സർപ്പകമ്മാ സർപ്പകാമഃ സർപ്പഗന്ധഃ സർപ്പരസഃ”
“സത്യകാമഃ സത്യസകല്പഃ.”

എന്ന തുടങ്ങിയ ചരാനോഗ്യാപനിഷദ്വാക്യ ണ്ണം മായാവിശിഷ്ടമായ സമുഖാബ്ലൂഹം ജഗദീശവരഹാണെന്നും, അദ്ദേഹം സർപ്പകമ്മണ്ണഭൂം സർപ്പകാമണ്ണഭൂം സർപ്പഗന്ധണ്ണഭൂം സർപ്പരസണ്ണഭൂം തികഞ്ഞവും സത്യകാമനും സത്യസകല്പനമാണെന്നും എടുത്ത പറിച്ച നണ്ണും. എന്നാൽ നിർമ്മാണബ്ലൂഹം അപ്രകാരമല്ല. അതു “നിഷ്ടളം നിഷ്ടങ്കുയാം ശാന്തം നിരവദ്യം നിരഞ്ജനം” എന്നാണ് ശ്രേതാശ്രതരോപനിഷത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും. അതിനാൽ മായ ബ്രഹ്മത്തിലടങ്ങിയാരിക്കുന്ന സഹജമായ ശക്തിയാണെന്നുള്ള വാദം അദ്ദും രോപത്തിൽപ്പെട്ടതാകയാൽ സിഡിനപക്ഷമല്ലെന്ന കാണാം. “ബ്രഹ്മഭവദം സർപ്പം സച്ചിഭാനന്ദമാത്രം.” എന്ന ഗ്രസിംഹോത്തരാപനിഷത്തു ചുണ്ടിക്കൊണ്ടുന്നതും അഞ്ചോന്നാധനത്തിൽ, ബ്രഹ്മത്തിൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട മായയും തത്കാർത്തമായ പ്രചായവും നശിച്ചും മുതല്ലും സച്ചിഭാനന്ദമാത്രമായ ബ്രഹ്മമായി പ്രകാശിക്കുമെന്നാണും. ഈ ഉപനിഷദ്വാക്യം മായാരഹിതമായ ബ്രഹ്മത്തിൻ്റെ നിർമ്മാണാവത്തെയാണെല്ലോ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതും. “സാക്ഷീ ചേതാ കേവലേ നിർമ്മാണം”എന്നുള്ള ശ്രേതാശ്രതരോപനിഷദ്ദാത്രവും ഈ നിർമ്മാണാവത്തെ തത്തെന ഉപദേശിക്കുന്നു. അതിനാൽ മായ ബ്രഹ്മത്തിൻ്റെ സഹജശക്തിയല്ലെന്ന നിശ്ചയിക്കാം. ഈനിയും സഹജശക്തിയാണെന്നും സമ്മതിച്ചാൽ മായയുടെയും തജജ്നപ്പേശ ഭായ പ്രചായവിഷയങ്ങളുടെയും ധർമ്മങ്ങൾക്കുടി ബ്രഹ്മത്തിനശൈലീ സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. അപ്പോൾ സംസാരബന്ധം നിത്യമാകയാൽ പരമപ്രാഥാത്മമായ മോക്ഷം തന്നെ ആക്ഷം സിഡിക്കയുണ്ടുന്നതും സമ്മതിക്കണാം.

അതു സിലബാന്തവിൽവരുമാണെല്ലോ. പക്ഷേ പ്രപഞ്ചം അസ്ഥാനങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ സിലബാന്തിക്കല്ലേപ്പട്ടപോയി. അതിനാൽ പ്രപഞ്ചയർഹമായ തദ്ദേശവാനമായ ശ്രൂച്ചത്തെ റൂഡാംകയേ ഇല്ലെന്ന കാണാവുന്നതാണ്. ഘടനായി എന്ന സമ്പത്തിച്ചതുകൊണ്ടാണെല്ലോ മുതൽക്കൂടി ഘടനാപദ്ധതിപാദകഗതിയുണ്ടായിച്ചതു മുഖ്യമായി ഘടനമന്നൊരു കാര്യമുണ്ടാക്കിയിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്കു ഘടനമന്നപോലെ ഘടനഗതിയും. അസ്ഥാനങ്ങൾ വരുന്നു. അതുപോലെ ബ്രഹ്മാഭിനമായി പ്രപഞ്ചമേ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന സിലബാന്തിച്ചതിനാൽ തന്ത്രകാരണമായ ഗതിയും - മായയും - അസ്ഥാനങ്ങൾ നില്ക്കുയിക്കാം.

ജീജ്ഞാനഃ: കാര്യം നശിക്കുക എന്നതിനു ഉപാധാന കാരണത്തിൽ ലഭ്യിക്കുക എന്നാണത്തും. ഘടം നശിച്ചാൽ അതു മുതൽക്കൂടി ലഭ്യിക്കും. അതുപോലെ പ്രപഞ്ചം നശിച്ചാൽ അതിന്റെ ഉപാധാനകാരണമായ മായയിൽ അതു ലയിക്കുന്നതായി ഉറുപാടിക്കാം. അതിനാൽ കാര്യനാശത്തിൽ കാരണംതുടർന്നു നശിക്കണമെന്ന വാദിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്ന കാണാം.

വക്താവുഃ: കാര്യം. കാരണത്തിൽ ലയിക്കുന്ന അവസ്ഥ പ്രളയമാണ്. ഉത്തുപത്തിഭേദ അംഗീകരിച്ച കൊണ്ടാണെല്ലോ ലയത്തെ സമ്പത്തിച്ചതു. എന്നാൽ ഉത്തുപത്തിയേ ഇല്ലെന്ന വരുപോരാ ലയത്തിന പ്രസക്തി ഇല്ലെല്ലോ.

ശക്തി മീമ്യതന്നെ

കാര്യംതിനു, തദ്ദേശപാദകമായ ശക്തിയാണു ഉപാധാനകാരണമെന്ന ശക്തിവാദികൾ സിലബാന്തിക്കുണ്ട്. അതു സ്വതന്ത്രമായ ഒരു സ്വപന്നവാദണാ എന്ന ചിന്തിച്ച

നോക്കേണം. അപ്പോൾ ശക്തി സ്വത്തനുമായിക്കാണെപ്പറ്റി കയറില്ല. അതു ശക്തമായ ഒരു വസ്തുവും അഞ്ചുളിംഖ ഇരിക്കും. അതിനാൽ കാര്യോത്ത്‌പത്തിയിൽ ശക്തിക്കും ശ്രദ്ധമായ ശക്തൻ (ശക്തിയുള്ള പദാർത്ഥം) ശക്തി, കാഞ്ചം ഇണ്ടാന മുന്ന് ഘടകങ്ങളുണ്ടെന്നു വരുന്നു. ഇവയിൽ ശക്തനും കാഞ്ചവും പ്രത്യക്ഷാസിഭവാണ്. എന്നാൽ ശക്തി അംഗങ്ങെന്നുംല്ല. കാഞ്ചം ഉദ്ദേശിക്കാത്തപ്പോൾ - പുരാത്തു വെള്ളിപ്പോത്തപ്പോൾ - ശക്തിയുണ്ടാണ് പറയുവാൻ പാണില്ല. അതുപോലെ കാഞ്ചം ഉദ്ദേശിച്ച കഴി എത്താലും. ശക്തി പ്രത്യക്ഷമാവുന്നില്ല. ഇതിൽനിന്നു കാഞ്ചാത്‌പത്തിക്കു മുമ്പു, പിന്നു, ശക്തിയുണ്ടെങ്കിലും തിനു പ്രത്യക്ഷമായ തെളിവില്ലെന്ന കാണാം. ചിത്ര കാരൻ ചിത്രിക്കുന്നുപോൾ അവനിൽ ചിത്രംചൊശക്തി യുണ്ടെന്നു-ചിത്രം വരുത്തുന്നുള്ള സാമത്യമുണ്ടെന്നു-സമ്മതി കൈയ്യുാതെ, ചിത്രിയുാതെയുിരുന്നാൽ ആ ശക്തിയുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുവാൻ പാടില്ലെല്ലാ.

അതിനാൽ കാഞ്ചം ഹേതുവായിട്ടാണ് കാരണാത്തത നിന്നുയിക്കുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. കാഞ്ചമായ പുകയെ കാണാതെ കാരണം ശയ അശായിയുള്ളതായി ശ്രദ്ധക്കില്ല. ഉംഗിച്ചപറയുമോ? ചിത്ര കാരൻ ശക്തനും, ചിത്രമധ്യതു നീസാമത്യം ശക്തിയും, ചിത്രം കാഞ്ചവുമാണ്. ചിത്ര മധ്യതുന്നുപോൾ ചിത്രകാരായ ശക്തനും അവൈന്നുതുന്ന ചിത്രവും പ്രത്യക്ഷമായീരിക്കുന്നുതെ ശക്തി പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുമെല്ലാം. പ്രത്യക്ഷമായ കാഞ്ചംകൊണ്ട് പ്രത്യക്ഷമല്ലോ തത കാരണാത്തത നിശ്ചയ ഉംകുന്നതാണെല്ലാ അന്നമാണും. അന്നമാനാത്തിൽ ഹേതു സാഖ്യങ്ങൾ സമാശത്തകളായിരിക്കുന്നവും നിയമം. ചിത്രത്തെക്കണ്ടുകൊണ്ടു, ചിത്ര കാരനിൽ നിന്നുവേറിട്ട് സ്വത്തനുമായ ഒരു ചിത്രരചനാ ശക്തിയുണ്ടെന്നുഹിക്കുന്നതു ശരിയായ അന്നമാനമല്ല.

എന്തെന്നാൽ ചിത്രമെന്നപോലെ ചിത്രരചനാശക്തി പ്രത്യക്ഷിച്ചില്ല. ആ ശക്തിക്കാശുയമായ ചിത്രകാരൻ മാത്ര മാണ പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നതു്. ചിത്രകാരനിൽനിന്ന് വേറിട്ട് ചിത്രരചനാസാമത്യത്തിന് സ്വത്തുമായ ഉണ്മയംണെന്ന സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഒരു തെളിവുമില്ല. അതുപോലെ പ്രധ ഭോതുപാദക്ഷക്തിയായ മായ തദാശുയമായ ബ്രഹ്മ തതിൽനിന്നു് രഹികല്ലു് വേർപ്പെട്ട് സ്വത്തു സ്വത്തു ഉള്ള താണ്ണന കാണിക്കുവാൻ പ്രമാണമൊന്നമില്ല. അതി നാൽ മായ ബ്രഹ്മത്തിൽ നിന്നു ഭിന്നമായ ഒരു സ്വത്തു വസ്തുവോ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ മൂണ്ഡമാ (യക്ഷമോ) സ്വാഭാവികമായ ശക്തിയോ അരല്ലുന്ന തീരമാനിക്കാം. അതു്, രജജിവിൽ സപ്ത് പ്രതീതിയുംണാക്കുന്നതിനു് അംശാനം കാരണമാക്കുന്നതുപോലെ, ബ്രഹ്മത്തിൽ തോന്നുന്ന പ്രപഞ്ച പ്രതീതിക്ക കാരണമായ അവിദ്യമാത്രംാക്കുന്ന ബ്രഹ്മജനാനത്തിൽ അതു നശിക്കുന്നതിനാൽ അസ്ത്രത്വനുണ്ടാണു്. കടം നശിച്ചും മുത്തിലല്ലാതെ ശക്തിയിൽ ലയിച്ച കാണുന്നില്ല. അതുപോലെ പ്രപഞ്ചം ബ്രഹ്മത്തിലല്ലാതെ സ്വത്തുമായ മായയിൽ ലയിക്കുന്ന എന്ന പറയുന്നതു്. ശരിയല്ല. മുത്തും പ്രസ്താവിച്ചതിൽ നിന്നു് മായ ഒരു സ്വത്തുപദാത്മമല്ലെന്നും അതിനു ബ്രഹ്മത്തിൽ വികാരിച്ച ഉവാക്കാൻ കഴിക്കുവില്ലെന്നും അംശാനത്താൽ നശിക്കുന്നതു കൊണ്ടു മിമ്പുതന്നുണ്ടെന്നും വ്യക്തമായിക്കാണുമല്ലോ.

മിമ്പയായ മായ ബ്രഹ്മത്തെ എങ്ങുന്ന മറയ്ക്കും?

ജീശ്വരപണ്ഡിത്: ബ്രഹ്മശക്തിയായ മായ മിമ്പയാണെന്നു മനസ്സിലായി. എന്നാൽ അങ്ങനെയുള്ള മായയ്ക്കു്, അംശാന സ്വത്തുപദായ ബ്രഹ്മത്തെ ആശുദ്ധിച്ച് അതിന്റെ സ്വത്തു പുന്നത മറയ്ക്കുവാൻ എങ്ങുന്നു കഴിയും?

വക്താവും: മായ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സദ്ഭാവത്തെ ആഗ്രഹിച്ചും അതിന്റെ പിഭാന്വദപൂർവ്വഭാവത്തെ മറച്ചും രിക്കകയാണെന്നുള്ളതും അനുഭവസില്ലമാണും. എങ്ങനെയെന്നാൽ, ഞാൻ ബ്രഹ്മത്തെ ശരിയന്നില്ല എന്നുള്ള അനുഭവം ചുല്ലാവക്ഷണഭ്ലോം. എന്നാൽ ബ്രഹ്മസാക്ഷാത്കാരത്തിൽ ഞാൻ സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മാണെന്നുള്ള ശാന്ദഖം അതാനികിക്കണംഭ്ലോകനും. ഈ റണ്ടുഭാവങ്ങൾക്കും ഒരു ഫരിശോധിച്ചു നേരുക്കണ്ണോടും ഞാനെന്നും അനുഭവം രണ്ടുഭാവമുണ്ടും. തുടർന്നാണിൽക്കുന്നതു കണ്ണോം. എന്നാൽ അജത്ഥാനാവസ്ഥയിൽ സച്ചിദാനന്ദഭാവവും, അതാനാവസ്ഥയിൽ അജത്ഥതയും സദ്ധാരിക്കുന്നില്ല അതിനാൽ രണ്ടിട്ടും. മാറാതെ തുടർന്നാിൽക്കുന്ന ‘ഞാൻ’ സാമാന്യമാണും. എന്നാൽ സച്ചിദാനന്ദപൂർവ്വഭാവവും അജത്ഥതയും പിശേഷംഭ്ലോകനും. ബ്രഹ്മം താനെന്നു നീലയിലുണ്ടും അനുഭവമാക്കുന്നതും. ‘അഹം ബ്രഹ്മാണും’ ‘അഥ ശാശ്വതബ്രഹ്മ’ മുതലായ വേദാനന്തമഹാബാക്യങ്ങൾ, ശത്രുമാവും(ഞാനം) ബ്രഹ്മവും ഒരേ വന്നുവാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടും. ബ്രഹ്മ അതാനികളുടെ അനുഭവവും ആ വാന്നുവത്തിനു തെളിവാണെല്ലോ. ജാഗ്രത്തിലും സപ്താശ്തിലും സൃഷ്ടിശ്രിയിലും സാധാരണ മനഷ്യനും താൻ ബ്രഹ്മാണെന്നുള്ള അനുഭവമീല്ലും. ആ പിഷ്ടാത്തിലുംഭാരം അജത്ഥനാണും. എന്നാൽ ‘തത്പരമസ്യാ’ഡി മഹാവാക്യങ്ങളുടെ ശ്രവണമനനാഭികരണക്കാണ്ടും സമാധിത്രുപരമായ ബ്രഹ്മാകാരമന്നേന്നാപുത്രത്വായാൽ ആ അജത്ഥാനമില്ലാതായ അത്രാനി, താൻ അവണ്ണം സച്ചിദാനന്ദഭ്രഹ്മാണെന്നു സ്വയം അറിയുന്നും. ആ ബ്രഹ്മാകാരമന്നൊപ്പുംതിയിൽഭാക്കന്തിനു മുമ്പും ആ മനഷ്യനിൽ ബ്രഹ്മപിഷ്ടയകമായ അജത്ഥനാമുണ്ടായിരുന്നു എന്നും അയ്യാളുടെ അനുഭവംഭാക്കാണ്ടും സിലുക്കണും. ഇപ്രകാരം ചിന്തിച്ചുനോക്കുന്നോടും അജത്ഥനാവാത്രപരമായ മായ ആത്മസ്വരൂപത്വം ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സദ്ഭാവത്തെ അനുശീലിച്ചും.

ചീനക്കുമ്പുള്ളിലോവതെത്ത മറച്ചുമാണിരിക്കുന്നതെന്ന തീരുമാനിക്കാം. അഞ്ചാനസ്വത്രപമായ ശ്രൂഹത്തിന്റെ എന്ന സാമാന്യവേത്തിനും അജഞ്ചാനത്തിനും തമിൽ വൈദിക്കുമ്പുള്ളിന്റെയുള്ള ആശങ്കയും ശരിയല്ല. എന്നെന്നും എന്ന അഞ്ചാനം സാമാന്യവും, അജഞ്ചനെന്നു അജഞ്ചാനം വിശേഷവുമാണ്. സാമാന്യം വിശേഷത്തിനു ബാധകമല്ല സഡയകം തന്നെയാണ്. അജഞ്ചാനത്തെ നശിപ്പിക്കുന്ന അഞ്ചാനം വിശേഷമാകുന്നു. അതും, 'എന്ന സച്ചിദാനന്ദസ്വത്രപമായ ശ്രൂഹമാകുന്ന' എന്ന അഞ്ചാന മാണം. ഒരു വിശേഷാനവേത്തത നിങ്ങൾ കുറവാൻ പ്രഖ്യാതമായ മരറായ വിശേഷാനവേത്തിനു മാത്രമേ ശക്തി യുള്ളു. എന്നും അജഞ്ചനാണും, തടിച്ചവനാണും, മെലിഞ്ഞ വനാണും, ബുദ്ധിമാനാണും; ബുദ്ധിഹീനനാണും, മനസ്സുനാണും ശ്രൂഹമണ്ണനാണും, ശ്രൂദാണും എന്നിങ്ങനെയുള്ള അജഞ്ചാനത്രപമായ ശ്രൂഹമാകുന്ന എന്ന വിശേഷാനവേപം എന്നുന്നേങ്ങും ശ്രദ്ധാതാക്കുന്ന ഇത്രയുംകാണ്ട അഞ്ചാനം അജഞ്ചാനത്തിനു ബാധകമാണെന്നുള്ള സിദ്ധാന്തം സാമാന്യം അജഞ്ചാനത്തെയല്ല, വിശേഷജഞ്ചാനത്തെയാണ് വെള്ള പ്ലിട്ടത്രുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കും.

'സ എഷ്ച മായാപരിമോഹിതാത്മാ
ശരീരമാസമായ കരോതി സദ്ഗൃഹം'

'അജഞ്ചനേന്നൊപ്പുതും ഉണ്ടാനം

തേന മഹ്യന്തി ജനവി?' 2

1. ശ്രൂഹസ്വത്രപമായ ഈ ആത്മാവു മായയാൽ തബർന്ന ചീറാ രഹികവെത്തെ വിസ്തരിച്ചു താൻ അന്തരജാല്യഭേദപത്രപമായ ശരീരമാണെന്നു തെററിഡിച്ചു വിഹിതാവിഹിതങ്ങളായ എല്ലാ ക്രമങ്ങളും ചെയ്യുന്നു.

2. അജഞ്ചാനത്താൽ തണ്ടാട്ടെ ശ്രൂഹസ്വത്രപം മറ്റൊപ്പുട്ടകയാൽ ജീവിക്കുമ്പോം ശരീരാഭിമാനം കൈകെക്കാണ്ടും സംസാരഭേദവന്ന കുപിക്കുന്നു.

എന്ന തുടങ്ങിയ ശ്രദ്ധിസ്ഥതിവാക്യങ്ങൾ മായ, അഞ്ചാന സ്വന്തപ്രമായ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സാമാന്യഭാവത്തെ ആശു യിച്ചു് അതിന്റെ വിശദഭാവത്തെ മറച്ചിരിക്കേണ്ട സൗഖ്യം പോലീപ്പിക്കുന്നു. ഈ പ്രതിപാദനങ്കളാണു് മായ ബ്രഹ്മത്തെ ആശുയിച്ചു് അതിന്റെ സ്വന്തപ്രമായ മറിയുന്ന എന്ന സിദ്ധാന്തം ശ്രദ്ധിക്കും അനുഭവത്തിനും ചെന്ന് താണ്ടാനും സ്വപ്നഭായിക്കാണമല്ലോ.

ജീജഞ്ചാനു്: മായ ബ്രഹ്മത്തെ ആശുയിച്ചു് ആ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ചിദാനന്ദഭാവത്തെ മറച്ചിരിക്കേണ്ട നാളിൽ വേദാനന്തസിഡ്ധാന്തത്തിന്റെ രഹസ്യം ഇപ്പോഴാണെന്ന നികിട്ട മനസ്സിലായതു് ഇങ്ങിം. വൈളിച്ചറുംപോലെ പരസ്പരം വിജ്ഞമായ ആജഞ്ചാനവും അഞ്ചാനസ്വന്തപ്രമായ ബ്രഹ്മവും എങ്ങനെ ചെന്നിരിക്കും. എന്നാളിൽതായിരുന്ന എൻ്റെ സംശയം. എന്നാൽ ആജഞ്ചാനം ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സദാഭാവത്തെ ആശുയിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് വൈദിക്കും മിക്കപ്പോൾ വൈളിപ്പേട്ടു. എന്നാൽ ഒരു സംശയം ഇപ്പോൾ ഉള്ളിൽ തോന്നി. അതുകൂടി അറിയിക്കുന്നേയോ?

മായയും ബ്രഹ്മകാരമനോപദാത്തിയും

വക്താവു്: അതെന്നുണ്ടോ? കേരളക്കാട്ട!

ജീജഞ്ചാനു്: അജഞ്ചാനഗ്രു പ്രമായ മായയെ അഞ്ചാന ഗ്രപ്രമായ ബ്രഹ്മകാരമനോപദാത്തിയാണെല്ലോ നശിപ്പിക്കുന്നതു്. മുലപ്രകൃതിയായ മായ കാരണവും, അന്തികരണ പുതി തത്കാര്യവ്യാഖ്യാനം, കാര്യമായ പുത്തിക്കു് തത്കാരണവെന്നതെ നശിപ്പിക്കാനെന്നും കഴിയുമെന്നാളും താണു് എൻ്റെ സംശയം.

വക്താവു്: കായ്യം കാരണാരത നശിപ്പിക്കുന്നതായി ലോകത്തിൽ കണ്ടുവരുമ്പാല്ലോ. പന, വാഴ മതലായവ കുലച്ച കഴിഞ്ഞാൽ അവ വളർച്ചയിന്നു കുമേണ നശിക്കുന്നതായിക്കാണാറെന്തു്. അതുപോലെ മായയുടെ സത്തപ്രസ്താവനിൽനിന്നുണ്ടോകന്ന അംഗാം— ബ്രഹ്മ കാരമദനാപുത്രി— ആ മായയുടെ നാശത്തിനു കാരണമായിത്തീരുമെന്ന വിശ്വസിക്കുന്നതിലെന്നതാണ് തെററു്? അതുപോലെ സ്വപ്നത്തിൽ കാണാപ്പെടുന്ന സിംഹവ്യാപ്രാണികളും ദേഹം പെട്ടെന്നാണ്‌പോകുന്നതു്. നമ്മുടെ കാരണവും സിംഹവ്യാപ്രാണികരു കായ്യുമാണു്. ആ കായ്യത്തിൽനിന്നുണ്ടായ ദേഹംവും കാരണമായ നിദ്രാശക്തിയെ നശിപ്പിക്കുന്നു. അതുപോലെ മൃത്യു, ശാന്തി, മഹാവാക്യംപദ്ധതി, അവയിൽനിന്നുണ്ടോകന്ന ബ്രഹ്മകാരമനോപദിഷ്ടി ഇവയെല്ലാം മായാകായ്യമാണു്. കൂലിപ്പും അ മനോപദിഷ്ടിക തത്തുകാരണമായ മായയെ നശിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന നിശ്ചയിക്കുന്നതിൽ യുക്തി ഭംഗമാനമില്ല. അംഗത്വിക്രാന്തി അംഗവൈവും അതിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നില്ലോ.

ബ്രഹ്മജ്ഞനാനി വീണ്ടും അജ്ഞനാനിയാകമോ?

ജീജ്ഞനാസു്: ബ്രഹ്മകാരമദനാപുത്രി മായയ്ക്കും ബാധകമാണെന്നു മനസ്സിലായി. എന്നാൽ ആ മനോപദിഷ്ടി നശിക്കുന്നോരും അജ്ഞനാനി വീണ്ടുമുണ്ടായി ആ ജ്ഞനാനിയെ വീണ്ടും പബ്ലിക്കേഷൻ ആലോച്ചയില്ലോ? എന്നാൽ സംശയംതുടർന്നിട്ടാണു്.

വക്താവു്: കൊള്ളാം! നല്ല ചോദ്യമാണിതു്. ഇതിനും സമാധാനമുണ്ടു്. അജ്ഞനാനി ഭേദപ്രമാണു്. ഒരു വസ്തുവിന്റെ സ്വത്രപ്രത്യേക മറച്ചു് അതിനെ മറ്റൊരു വിധത്തിൽ കാണുക ആനന്ദാണു് അജ്ഞനാനത്തിന്റെ

സപ്രത്യേകം. എന്നാൽ പ്രമാണജന്മമാണു് അതാനും. അതിനു് അജാന്താന്തന്തകരാം പ്രാബല്യവുമെണ്ടു്. അതു കൊണ്ടു് ബ്രഹ്മഉത്താന്തതാൽ ഒരു വ്യക്തിയില്ലെങ്കിൽ അജാന്താനും നശിച്ചു് ആത്മസപ്രത്യേകതയും സാക്ഷാത്കരിച്ചാൽ വീണ്ടു് അധ്യാളിൽ അജാന്താനും ഉണ്ടാവുകയേയെല്ലാം; എന്നെല്ലാത്താണു് വേദാന്തസിദ്ധാന്തം.

‘തത്പരസ്യാദിവാക്രോത്മ –
സമ്യക്ഷിജ്ഞമാറുതഃ
അവിഭ്യാ സഹ കാഞ്ഞണ
നാസീഭൂഡി വൈഷ്ണവി.’

എന്നാണു് പ്രസ്തുത വിഷയത്തക്കരിച്ചു വാത്തിക തതിൽ സുഖോദാഹരാചായ്യും സ്വാമികരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. ‘തത്പരസ്യാദിവാക്രോത്മ’ ത്രണങ്ങിയ മഹാവാക്യങ്ങൾ ശ്രൂവിച്ചു് താൻ ബ്രഹ്മാണാനും വിഭ്യാപുത്രതിയുണ്ടാക്കാനു ക്ഷണം തതിൽത്തന്നെ അവിഭ്യാ തത്കായ്യങ്ങളായ പ്രപഞ്ചയും ദൈഹാട്ടംട്ടി നശിക്കും. ആ അവിഭ്യാ, ഭ്രതാവിവർത്ത മാനകാലങ്ങളിലും മൂല്യാത്തതു് – അസ്ത്രതു് – ആണെന്നു നില്ക്കുന്നതിനും നശിക്കുക എന്നതിനീർ സാരം. മുതകൊണ്ടു് ബ്രഹ്മാകാരമനോപുത്രതിയാൽ നശിക്കപ്പെട്ടുന്ന അജാന്താനും വീണ്ടെല്ലായി അഞ്ചാനിയെ ബലംനാക്കുമെന്നും സംശയം തീന്നുകാണുമെല്ലാ. മനാ സ്വകാരത്തിൽ രജ്ജുവിൽ തോന്നിയ സപ്പ്. വെളിച്ച തതിൽ മൂല്യാത്ത തായിരുന്ന എന്ന വെളിപ്പുട്ടാലും വീണ്ടു് മുജ്ജു വരുന്നോരും ആ സപ്പ്, തന്നെ കടക്കുമോ എന്ന സന്ദേശിക്കുന്നതുപോലെയാണു് അഞ്ചാന്തതാൽ നഷ്ടമായ അജാന്താനും അഞ്ചാനിയെ വീണ്ടു് ബലംനാക്കുമോ എന്നും ആശങ്ക. മുംബനെയുള്ളു ആശങ്കകരം ജീജാന്താസുകരംക്കല്ലും മുണ്ടാവുക പതിവാണു്.

സദ്ഗുരുഷ്യം സംശയനിവൃത്തിയും

ശാസ്ത്രം എഴുതുകൊണ്ടോരും എല്ലാ സംശയം ഒഴിഞ്ഞു. നീഞ്ഞുകയില്ല. വിഭവകൾ, വൈരാഗ്യം, ശമം, ദമം, ഉപരതി, തിരികൾ, ശുദ്ധി, സമാധാനം, തീരുമായ മോ ക്ഷേദ്ധ ഇങ്ങനെയുള്ള സാധ്യാസ്പദത്തുകൾ സന്ദർഭിച്ച് “സദ്ഗുരുഷ്യിച്ച്” അദ്ദേഹം കാരണ്യപ്പൂർണ്ണവ ദേശികനു വേദാന്തവാക്യങ്ങൾ ശുഖിച്ച് മനനാഭിഖ്യാസനങ്ങൾക്കാണ്ട് ബ്രഹ്മത്തെ സ്വരസ്ഫുരുപ്പത്തിൽ സാക്ഷാത്കരിച്ചുകൂടി മാറ്റം സർവ്വ സംശയങ്ങളും നീഞ്ഞുകയുള്ളൂ.

“ചരിയ്യേതേ എദ്യഗ്രന്ഥിഃ ദിഡ്യേതേ സർവ്വസംശയഃ
ക്ഷീയനേതു ചാസ്യ കമ്മാണി തസ്മീനി ദ്രോഷു പരാവരേ.”*

എന്നാണെല്ലാ ശ്രദ്ധിയും ഉദ്ദേശ്യപ്പോക്കനേതു*. അതു കൊണ്ട് സർവ്വസന്ദേശവാനിവും തതികൾം പരമപ്രജ്ഞാത്മലാം തതിനാംവേണ്ടി സദ്ഗുരുഷ്യക്കുമ്പാരെ ശുശ്രൂഷിച്ച് ബ്രഹ്മ സാക്ഷാത്കാരം നേടാൻ പരിനുമിക്കേ. മനഷ്യജന തതികൾ പരമമായ പ്രഭേദാജനം ആ ബ്രഹ്മസാക്ഷാത്കാരം കാരമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കേ.

ജീജിതാസു: അഭിവദ്യ സദ്ഗുരുരോ! മായയെക്കറിച്ച് എന്നിക്കണ്ടായിരുന്ന സംശയങ്ങളെല്ലാം തീന്നും തുടാത്മനായി.

* കാര്യകാരണസ്ഫുരുപ്പത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന ബ്രഹ്മത്തെ സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നേം എദ്യഗ്രന്ഥി - ആത്മാവു ഭേദമാണെന്നും ഭേദം ആത്മാവാണെന്നുമുള്ള തെററിഖാരണം നശിക്കുന്നു. എല്ലാ സംശയങ്ങളും അപ്പോരു നീഞ്ഞുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള അഞ്ഞാനിയുടെ സഖ്യിതപ്രാരംഘാടി ക്ഷമാഭ്യം അപ്പോരു ക്ഷയിക്കുന്നു.

‘അവ്യക്ത നാമനീ പരമേശശക്തി—
രനാദ്യവിദ്യാ ത്രിഗ്രനാത്മികാ പരാ
കാർത്താനമേയാ സൃജിതൈവ മായാ
യയാ ജഗത്ത് സത്ത്വമിഡം പ്രസ്തയതേ’. (108-ാം ഭ്രംഗം) ¹

‘ത്രിഖാദരയ ബ്രഹ്മവിശ്വാധനാശ്യാ
സപ്ത്വമോ രജ്ഞവിവേകതോ യമാ
രജസ്ഥമസ്ത്രമിതി പ്രസിഡാ
ശ്രണാന്ധുദീയാഃ പ്രമിതേതഃ സ്വകാരഭ്യുഃ.’

(110-ാം ഭ്രംഗം) ²

എന്നിങ്ങനെ മാഡയകരിച്ചു ‘വിവേകചൃഥ്യാമണി’ എൻ പ്രതിപാദിച്ഛിട്ടിള്ള ഭ്രംഗാക്കങ്ങൾ പല വ്യാവ്യാന ഒരുംകൊട്ടുടി വളരെ തവണ തൊൻ വായിക്കും. അതി നോകരിച്ച ചിന്തിക്കും. ചെറ്റിട്ടണ്ടു. പക്ഷേ മായയുടെ സ്വത്തുപം അതുകൊണ്ടാണം. എന്നിക്കു വ്യക്തമായിതു നീല. ഇന്ന് അവിടുത്തെ പ്രവചനം ശ്രവിച്ചപ്പോൾ പ്രസ്തുത ഭ്രംഗാക്കങ്ങളുടെ ദാമാത്മ്യം എന്നിക്കു മനസ്സിലും യതു. തൊൻ ബ്രഹ്മത്തെ അറിയുന്നീലും എന്ന അനുഭവ

1 അവ്യക്തമെന്ന പേരുളിത്തു. സത്പരജന്മമോഹണം തുളിത്തു. അനാഭിയും. പരായമായ അവിദ്യ, പരമേശവരാൺ ജഗദ്ഗത്ത്‌പാഠക ശക്തിയായ മായയാകനാ. ഈ നിമിത്തമാണി “ഈ ജഗത്തു മുവന്നി ണംകന്നതു”. പ്രത്യക്ഷസിഖമല്ലാതെ ഈ മായയെ തത്ത്‌കാരുമായ ജഗത്തിനെ വച്ചുകൊണ്ടാണി “ബുദ്ധിയുള്ളവൻ ഉഷ്മിച്ചിയന്നതു”. (ഭ്രംഗം 108.)

2 രജ്ഞസ്വത്തുപമറിയുപോരാ അതിൽ തോന്നിയ സപ്ത്വമോ നശി കണ്ണതുപോലെ നിന്മല്ലവു. ദേഹമിതവുമായ ബ്രഹ്മസ്വത്തുപം പോധിക്കുപോരാ അതിൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട മായ നശിക്കുന്നതാണി. പ്രസിഡിം തുളിയും കാരുജാലം തുളി വച്ചുകൊണ്ടു സത്പം, രജ്ഞസ്വ, തമസ്വ, ഈ മുന്ന മുണ്ണങ്ങൾ മായയ്ക്കുണ്ടുള്ള തീരുമാനം. പ്രസി ദശമാണി.

മാണം^० മായാസ്പദ്ധപചെന്നം,, ഞാൻ ബ്രഹ്മമാണെന്നുള്ള അന്വേഷമാണ് വിദ്യാപൂർത്തിയെന്നം അവിട്ടെത്തെ ദിവത്തു നിന്നു കേട്ടപ്പോൾ അന്തേപൂർമ്മായ ഒരു അന്തേതീ പ്രകാശം എന്നീറ പ്രദയത്തിൽ സമൃദ്ധപലിക്കുകയും എന്നു ആനന്ദപൂളകിതനാക്കിത്തീക്കുകയും ചെയ്തു എന്നുള്ള പറമാത്മം ഞാൻ വ്യക്തമാക്കിക്കൊള്ളുട്ടു.

സദ്ഗുരുങ്കുന്നാരിൽനിന്നു വേദാന്തമഹാവാക്യസാരം ശ്രവിച്ചു^० ഈ ജഗത്തും തൃതീയ കാരണമായ മായയും അസ്ത്രാണന്നം,, താൻ സച്ചിദാനന്ദസ്പദ്ധപമായ ബ്രഹ്മ മാണന്നം അറിഞ്ഞുണ്ടാൻ^० പരമപുജപ്പാത്മമായ മോക്ഷ മടയുന്നതാണു^० മനസ്യജ്ഞത്തിനീറു ദിവ്യപ്രയോജനമെന്നു^० എനിക്കേ നല്ലതുപോലെ ബോദ്ധുമായി.

മായാസ്യകാരത്തിൽ ലക്ഷ്യം കാണാതെ ചുററിത്തീരിയുന്ന മാനവലോകത്തിനു ശ്രദ്ധയോമാർഗ്ഗം തെളിച്ചുകൊട്ടുകെന്ന അണ്ടാന്താസ്ഥാനതന്നാണ്^० മഹാത്മാവായ അവിട്ടെന്നും ഞാനറിയുന്നു. ഈപ്പോരുത്തൽ ഞാൻ അവിട്ടെത്തെ ഭാസ ഭാസനായിത്തീൻറിരിക്കുന്നു. എന്നീറ പരമപ്രേമപൂർണ്ണമായ നമസ്താരശത്രുവായ ഈതാ ഞാൻ അവിട്ടെത്തെ ത്രസ്താ സ്ഥാളിൽ സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. അവിട്ടെതക്കു തങ്ങവാൻ ഇതുമാറ്റുമേ എനിക്കുള്ളേണ്ടി. സദയം സ്വീകരിച്ചു^० എന്നു അന്നറഹിക്കുമാറാക്കും.

IV

തത്ത്വമസിമഹാവാക്യാപദ്ദേശം

മൻ‌പ്രകരണം‌കൊണ്ടു¹ ലയസമാധിമാർഗ്ഗാത്മയാണല്ലോ വിവരിച്ചതു്. ആ മാർഗ്ഗം ശാന്തിയൈ അനുശാസിക്കപ്പെട്ടിട്ടിള്ളതു് ദമക്ഷക്രളിൽ വച്ചു് കനിഷ്ഠാധികാരികൾക്കാണോ. എന്നാൽ ഇന്നിയും പറയുവാൻപോകുന്ന ഇ പ്രകരണം ഉത്തമാധികാരിയായ ദമക്ഷവു്?നോ ബാധിതാനുപുത്തികൊണ്ടു് ലബ്യമാകുന്ന ജീവന്തികളുള്ള മാർഗ്ഗത്തെ ഉണ്ടോ കാണിക്കുന്നതു് അതിനു ശ്രദ്ധാരേതു കൃപ്രതിപാദകങ്ങളായ വേദാന്തമഹാവാക്യങ്ങളുടെ അത്തെത്ത മുത്തുവരത്തിൽനിന്നും ശ്രവണം‌ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു.

അതിനാൽ സാമ്വേദാന്തപ്രത്തമായ ഹാന്ദാഗ്രോപനിഷത്തിലുള്ള ‘തത്ത്വമസി’ എന്ന മഹാവാക്യത്തെ സന്തുഥായ രീത്യാ പ്രതിപാദിക്കുന്നു.

1 സമാധി, ബാധ എന്നും ലയം എന്നും റണ്ടുവിധമണ്ടു്. ഒപ്പുവിൽ സപ്പംമനനപോലെ നിജസ്വനുപരമായ ശ്രദ്ധാരേതനുത്തിൽ കാലഗ്രായത്തിലു്. പ്രപഞ്ചമില്ലെന്നുള്ള ദ്വാരാനിശ്ചയമാണോ ബാധസമാധി. ആ നിശ്ചയത്തുപേണയുള്ള അന്തഃകരണപുത്തികൾു് ബാധിതാനുപുത്തി എന്ന പറയുന്നു.

തത്ത്വമസി:— ഇത് മഹാവാക്യത്തിൽ തത്ത്, ത്രം, അസി, എന്ന മുന്ന പദങ്ങളാണ്. അവശ്യം അത്ഥം:— തത്ത് = അത്ത്. ത്രം = നീ. അസി = ആകന്ന. ഇങ്ങ നേയാണ്. ഇവയിൽ ‘അത്ത്’ എന്നതു ഇഷ്ടപരമേയും ‘നീ’ എന്നതു ജീവനേയും ‘ആകന്ന’ എന്നതു രണ്ടിനും കൂടിയില്ല(ജീവനം ഇഷ്ടപരമനും തമ്മില്ലില്ല)പെടു ക്യതേയും (ജീവദത്തയും) കാറിക്കുന്ന. ഇതുകൂടംകൊണ്ട് ‘നീ ഇഷ്ടപരമാകന്ന’ എന്ന അത്ഥം സിഖിക്കുന്നു.

ശക്തിപൂർത്തി

ഈ അത്ഥം പ്രകൃതത്തിന യോജിക്കുമോ എന്നും ഒരു അശക്തിഭാക്താകാം. എന്നെന്നനാൽ ഒരു ശബ്ദം കേരംക്കുന്നോരും അതിനില്ല അത്ഥം ഓമ്മയിൽ വരുന്നതിനും കാരണമായ പദവും പദാത്മവും തമ്മിലില്ലിലും സംബന്ധത്തിനും “ശക്തി പൂർത്തി” എന്ന പറിച്ചുന്നു. ഇതു ശക്തിപൂർത്തികൊണ്ട് ബോധിക്കുന്ന പദാത്മത്തിനും ശക്യാത്മം എന്നാണു പറിയുക. ഉദാ: കിടം എന്ന ശബ്ദം കേരംക്കുന്നോരും വായ് ഒത്തുണ്ടാക്കുന്ന ആകൃതിയോടുകൂടി, വെള്ളം കോരുന്നതിനും മറ്റും ഉപയോഗിക്കാവുന്ന ഒരു പാത്രത്തിനേൻ്തും പ്രതീതി നമ്മക്കുണ്ടാകുന്നു. അതും കടമെന്ന ശബ്ദത്തിനേൻ്തും (പദത്തിനേൻ്തും) ശക്യാത്മമാണും. ഇതിനു വാച്ചുംമുമ്പുള്ളതുടർന്നു പേരുണ്ടും. അതുപോലെ നീ എന്നതിനേൻ്തും വാച്ചുംമുമ്പുള്ളതുടർന്നു വാച്ചുംമുമ്പുള്ളതുടർന്നു എന്നാണെല്ലാ.

പരിച്ഛീനനം. സുഖാഃവാദികരക്ഷം വിധേയനം കിഞ്ചിജ്ഞനം. അപരാക്ഷവിഷയത്വത്വം പ്രകാശിക്കുന്ന വസ്തുയും ജീവൻ, അപരിച്ഛീനനം. സുഖാഃവാദ്യത്വത്വം സ്വർജ്ജനം. പരാക്ഷത്വത്വം ഭാസിക്കുന്നവസ്തുയും ഇഷ്ടപരമേന്നാഥം ഇഷ്ടപരമേന്നാഥം എന്നും ഒരീക്കലും ഘട്ടമല്ല.

ലക്ഷണാവൃത്തി

ഈ ആശങ്കയ്ക്ക് സമാധാനം പറയുന്നു: പദത്തിനും (ശബ്ദത്തിനും) അത്മത്തിനും തമിലുള്ള സംബന്ധം ശക്തി വൃത്തിയിൽമാറും പദ്ധവസാനിക്കുന്നില്ല അങ്ങനെ പദ്ധവസാനിക്കുമായിരുന്നുകൊള്കീൽ മേൽപ്പറത്തെ ആശങ്ക ശരീരായെന്നെന്നും, എന്നാൽ അങ്ങനെന്നുംല്ല, പദപദാത്മസംബന്ധം ശക്തിപുത്തിയിൽ മാറ്റുമല്ല ലക്ഷണാവൃത്തിയിലും തുടർന്ന് വ്യാപിക്കുന്നണ്ട്. ഒരു പദാത്മത്തെ ശക്തിപുത്തിയാൽ അറിയാൻ കഴിയാതെ വന്നാൽ ‘ലക്ഷണാവൃത്തി’ കൊണ്ട് അറിയണമെന്നും ആചാര്യരൂപാർ അന്നശാസിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ നിലവിൽ ശക്തി എന്നും ലക്ഷണ എന്നും പുത്തി രണ്ട് വിധിക്കുന്നും അത്മബോധത്തിനു മുഖ്യാത്മം (വാച്യാത്മം) പര്യാപ്തം ശക്തിയും അവിനു മറുപട്ടതുകൂടിയും പ്രമാണംകൊണ്ട് ആ മുഖ്യാത്മത്തെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു വിശേഷം നേരിട്ടാൽ - ആ മുഖ്യാത്മത്തെ വിട്ടിട്ടുത്തുംസംബന്ധായായ കൂനിനു സ്വീകരിക്കുന്നതിനു (കൂനിഞ്ഞിരുത്തിയിട്ടിരിക്കുന്നതിനു) ലക്ഷണാവൃത്തി എന്നു പറയുന്നു.

ജഹല്ലക്ഷണ

ഈ ലക്ഷണാവൃത്തി ജഹല്ലക്ഷണ, (വിട്ട ലക്ഷണ) അജഹല്ലക്ഷണ (വിടാത്ത ലക്ഷണ), ജഹദജഹല്ലക്ഷണ, (വിട്ട വിടാത്ത ലക്ഷണ) ഇങ്ങനെ മുന്നു വിധിക്കുന്നു. അവയിൽ ജഹല്ലക്ഷണ എന്നാൽ വാച്യാത്മത്തെ മുഴവൻ തള്ളി അതിനോട് സംബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വസ്തുവിന്നിരുത്തിയിട്ടിരിക്കുന്നതിനും ഉംബാനും, (ഗംഗയിൽ ശേഖരംഞ്ഞെടുത്തു ഗ്രാമം മുരിക്കുന്നു.) ഇവിടെ ഗംഗ എന്നതിനു ജലപ്രവാഹം എന്നു

ഓള്ളൂ വാച്ചാത്മം. അവിടെ ഗ്രാമം ഇരിക്കുന്നതിലും. അതുകൊണ്ട് ശ്രദ്ധാഹാരപ്പേണ വത്തിക്കുന്ന ഗംഗയെന്ന വാച്ചാത്മത്തെ വിട്ടു് അതിന്റെ കരയിൽ ഗ്രാമം ഇരിക്കുന്ന ഏന്ന ലക്ഷ്യംത്മം. ജഹലുക്കുന്നാകാണ്ടു് ധാരിക്കേണ്ടതാക്കുന്നു.

അജഹലുക്കുണ്ണൻ

ഇരീഡം. അജഹലുക്കുണ്ണനുശ വിവരിക്കാം. വാച്ചാത്മത്തെതാട്ടുട്ടിത്തന്നെ തത്സംബന്ധിയായ ഒരു വന്നുവിഞ്ഞേ ബോധം ഉള്ളവാക്കുന്ന പ്രത്തിക്കു് അജഹലുക്കുണ്ണനു എന്ന പറയുന്നു. ഉഭാഃ ശോണോ ധാവതി (ചുവപ്പു് ഓട്ടും). ഈ വാചകത്തിലെ ചുവപ്പു് എന്നതു് ഒരു ഗ്രാമംകുന്നു. അതിനു ഓട്ടവാൻ കഴിവില്ല അതിനാൽ ആ ചുവപ്പുനിറ തതിനു് ആനുയധായ ഒരു ജയ്യവിഞ്ഞേ പ്രതിതി ഉണ്ടാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ചുവപ്പുനിറമുള്ള കംശ തതിലോ മറേരാ ലക്ഷണ സീഡിക്കുന്നു.

ജഹദജഹലുക്കുണ്ണൻ

അടിശത്രു ജഹദജഹലുക്കുണ്ണനാണു്. വാച്ചാത്മത്തിനിന്നേ ഒരുംഗത്തെ വിട്ടു് മരറരാരംഗത്തെ ഗ്രഹിക്കുന്ന ജഹദജഹലുക്കുണ്ണനായായി. ഇതിനു ഭാഗത്തും ലക്ഷണ എന്നുള്ളതുടെ പേരുണ്ടു്. ഉഭാഃ സോറയം ദേവദത്തഃ (ആ ദേവദത്തനാണു് ഇവൻ). ഇവിടെ മൻപു് ഒരു കാലത്തു് ഒരു ദേശത്തുവച്ചു് അരീയപ്പുട്ട ദേവദത്തൻ തന്നെയാണു് ഈ കാലത്തു് ഈ ദേശത്തുവച്ചു് അരീയപ്പുട്ടനുവൻ എന്നുന്നാണു് വാച്ചാത്മം. കഴിഞ്ഞപോയ ആ കാലത്തോടു് ആ ദേശദത്തോടു് ചേർന്ന നില്ക്കുക എന്ന വിശേഷം നാതിനു് ഈ കാലത്തോടു് ഈ ദേശദത്തോടു് ചേർന്ന നില്ക്കുക എന്ന വിശേഷണത്തിനു് തമ്മിൽ പെംതുത്തമി

ല്ലായും ആ വിശ്വേഷണങ്ങളെയല്ലാം തളളിയിട്ട് ദേവ തന്ത്രമാത്രം ഗ്രഹിക്കുന്നതീനും ജഹാജമല്ലക്ഷണ എന്നാണ് പറയുക.

വാച്ചുംതമ്മഖം, ലക്ഷ്യംതമ്മഖം

ഈ മുന്ന ലക്ഷ്യാവൃത്തികരകാണ്ടു തന്ത്രമസി മഹാവാക്യത്തിന്റെ ലക്ഷ്യംതമ്മഖം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാ കന്ന. ജഹാജക്ഷണകൊണ്ടു് ‘ത്രം’പദത്തിന്റെയും അജ ഹല്ലക്ഷണകൊണ്ടു് ‘തതു്’പദത്തിന്റെയും ജഹാജാല്പ ക്ഷണകൊണ്ടു് ‘അസി’പദത്തിന്റെയും ലക്ഷ്യംതമ്മഖം ബോധിക്കണമെന്ന താല്പര്യം.

എന്നാൽ ലക്ഷ്യംതമ്മഖാഭാധയത്തിനു വാച്ചുംതമ്മഖാഭാധ അത്യാവശ്യമാകയാൽ ആദ്യം ആ വാച്ചുംതമ്മഖത്തെന്ന വെളിപ്പെട്ടുത്തണ്ണിയിരിക്കുന്നു. ത്രം (ജീവൻ) തതു് (ഇംഗ്രേസ്) അസി (ശിവം) എന്നാകുന്ന തന്ത്രമസി വാക്യത്തിന്റെ അന്വയം. ഈ വാക്യത്തിൽ ത്രംപദം ആദ്യ മായി അന്വയിക്കാനുള്ള കാരണം, ‘നീ’ എന്ന ജീവൻ, താൻ നിവුദ്ധികാരനായി ചിത്രം പനായിക്കുന്നിട്ട്. ആ നിലപ അറിയാതെ ജയണ്ഡളായ ദേഹോന്നിയാഭികളെ താനെന്നു് അഭിമാനിച്ചിരിക്കുന്നതീനാൽ ‘അതു്’ എന്ന ഇംഗ്രേസ് താനല്ലെന്നു് ആദ്യംതന്നെ റപ്പജ്മാക്കുന്നതീനാണു്.

‘ത്രം’പദശുഖവണക്കുമം

‘ത്രം’പദാത്മമായ ജീവൻ യദ്മാത്മത്തിൽ പരിഗ്രാഹിക്കുന്ന മായ ബ്രഹ്മചൈതന്മാണകളിലും ദേഹം, ഇന്ത്യിയം, മനസ്സു്, ബുദ്ധി, ചീതം, അഹികാരം, പ്രാണൻ എന്നിങ്ങ നെഞ്ചുള്ള ഏഴു കാഞ്ച്ചാപാധികളെ താനെന്നെലിമാനിക്കുക നിശ്ചിതം. അതു് വന്നായിത്തീന്നിരിക്കുകയാണു്. ഈ

'ത്രം'പദത്തിൻറെ വാച്ചുമുകളാണ്. മേൽപ്പറയപ്പെട്ട എഴു കാഞ്ചുപാധികളേയും താനല്ലെന്ന ഫിബാധിച്ച തുള്ള പോരാ അവജ്ഞലും സാക്ഷിയായിരുന്ന പ്രകാശിക്കുന്ന അഥാനസ്വന്പന്നത്രംപരമായ കൂടുന്നമുഖപരതന്മാണം ത്രംപദല കഷ്യാത്രം. ത്രംപദത്തിൻറെ വാച്ചുമുകൾ അതുഭുഗ്രപദവം. ലക്ഷ്യാത്രം ശ്രദ്ധഗ്രൂപവമാണുന്ന സാരം.. അതുകൊണ്ട് അതുഭുഗ്രപദങ്ങളായ എഴു കാഞ്ചുപാധികളെ മുവന്നും നീക്കേണ്ടതാകുന്നു. അതെത്തുനേന്നയെന്നാൽ: ദേഹാഭിമാനം നിമിശം ദേഹാർഥം (താൻ ദേഹമാകുന്ന) എന്നാണു ല്ലോ നീ വിചാരിക്കുന്നതു്. ആലോച്ചിച്ചേരുന്നു അതു ശരീയാല്ലെന്ന കാണാവുന്നതാണു്. എങ്പിനേയെ നാൽ നീതുനു 'എൻറീ ദേഹം' എന്ന പറയാറുണ്ടു്. കര പരിണാദവയ്വവസംഘാതമാണുല്ലോ ദേഹം.. അവയിൽ ഒരോന്നിനേയും എടുത്തു പരിശോധിക്കുന്നുപോരാ എൻറീ കല്ലു്, എൻറീ കൈയ്യു് എന്നല്ലാമല്ലാതെ താൻ കല്ലു്, താൻ കയ്യു് എന്ന പറയാറില്ല. അവയവസംഘാതത്തെ ഒരു മീച്ചു്. താൻ എന്നു് അഭിമാനിക്കാറില്ല. എൻറീ ദേഹമെ നല്ലാതെ 'താൻ ദേഹം' എന്നു് ആരും പറയുകയാലും. അതു കൊണ്ടു് എൻറീ ദേഹമെന്നിടത്തു് 'താൻ' പെറു 'ദേഹം' പേരു എന്ന സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ എൻറീ മനസ്സു്, എൻറീ ബുദ്ധി എൻറീ ചിത്തം. എൻറീ അഹങ്കാരം, എൻറീ പ്രാണി, എന്ന വ്യവഹാരത്തിലും താൻ ഉപാധി കളിൽനിന്നുന്ന വേറിട്ടാണു് നില്ക്കുന്നതു്. എങ്കിലുംകാണുന്നു മേൽപ്പറയപ്പെട്ട ദേഹാഭിപ്രാണപയ്യന്തം. എഴു കാഞ്ചുപാധികളും, ചേര്ന്നു്, എൻറീ, എൻറീ, എന്നീങ്ങനെ അഭിമാനിക്കുന്ന താൻ ആ ഉപാധികളുണ്ടു്. എന്നാൽ അവജ്ഞലും ഉള്ളിലായി സാക്ഷിത്രപേണ വരത്തിക്കുന്ന നേനാണുന്നും. വിചാരിച്ചുറിച്ചേരുന്നതാണു്. ആ വിചാര ക്രമം: 'ഗംഗായാം സ്വലാഷഃ' എന്ന വാചകത്തിലെ വാച്ചുമുകൾ ജലപ്രവാഹത്തെ തളളി ലക്ഷ്യണാവുത്തീ

കൊണ്ട് ഗംഗയുടെ കരയിൽ ഇടയംബാങ്കട ഗ്രാമം തുടി കുന്ന് എന്ന ഗ്രമിച്ചതുപോലെ ത്രംപദമോച്ച്യാർത്ഥമായ എഴു കാഞ്ച്ചാപാധികളേഴും തളളി ജഹല്പുകഷണാപുത്രി കൊണ്ട് ആ ഉപാധികളുടെ ശാധിപ്പംനും സാക്ഷിയുമായ ത്രംപദമാപ്തവത്തു അറിയേണ്ടോക്കനു. ഇതാണു ത്രംപദമുവണ്ണുകുമോ.

‘ത്രംപദമനനക്രമം

ഈനി ത്രംപദമനനം എങ്ങിനെ എന്ന പറയാം:- ശ്രൂവണാത്തിൽ പറയുപ്പെട്ട ഏഴുപാധികളും സ്ഥാപനുകൾക്കാരം സാമ്പദ്ധാക്കന മുന്ന് ശരീരങ്ങളായും ജാഗ്രത്തുസ്പഷ്ടസൂചികളാക്കന മുന്ന് അവസ്ഥകളായും അനന്മയം, പ്രാണമയം, മനോമയം, വിജ്ഞാനമയം, ആനന്ദമയം എന്നാണെന്നെ അഭ്യു കോശങ്ങളായുംതുടി അറിയപ്പെടുന്നു.

ജീവൻ എഴു കാഞ്ച്ചാപാധികളോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ ജാഗ്രത്താക്കനു. ആ അവസ്ഥയിൽ ജീവൻ അനന്മയകോശങ്ങളുടി പറയുപ്പെട്ടുന്ന സ്ഥാപനരി തത്തയാണു തൊന്തന്നാണിക്കുന്നതു്. അവിടെ ജീവൻ വിശ്വൻ, വ്യാവഹാരികൻ, ചിഡാഭാസൻ എന്ന മുന്ന് അഭീമാനനാമങ്ങൾ തുടിയുണ്ടു്. ജാഗ്രതവസ്ഥയിൽ എല്ലാ തത്ത്വങ്ങളിലും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതു് ‘വിശ്വൻ’ എന്നും, ആ തത്ത്വങ്ങളാഥുപോൾ വ്യവഹാരിക്കുന്നിമിത്തം വ്യാവഹാരികനും, ചിത്രപോലെ ചില്പക്ഷണമില്ലാതിരിക്കുന്നതു് ‘ചിഡാഭാസനനാം’ ഉള്ള പേരുകൾ ജീവൻ അന്പത്മങ്ങളാക്കുന്നു.

ഏഴുപാധികളിൽവെച്ചു് ദേഹം, മുള്ളിയം, എന്നി രണ്ടു് ഉപാധികളെ വിട്ടു് മനസ്സു്, ബുദ്ധി, ചിന്തം, അഹക്കരം, പ്രാണൻ എന്നു് അഭ്യു ഉപാധികളോടു ചേർന്നു

രീക്കെന സ്ഥാനം, പ്രാണമയം, മനോമയം, വിജ്ഞാനമയം എന്ന മുന്ന കോശങ്ങളുടുടർന്നിയ സുക്ഷ്മശരീരത്തെ ഞാനെന്നിലിമാനിക്കെന സ്വപ്നാവസ്ഥയാക്കുന്നു. അവിടെ ജീവൻ തെളിഞ്ഞു, പ്രാതിഭാസികൾ, സ്വപ്നക്ലീതൻ എന്ന മുന്ന് അഡിമാനനാമങ്ങളുടെയും. സ്വപ്നാവസ്ഥയിൽ, തേജോമയമായ അന്തഃകാണ്ഡവുത്തിങ്ങാട്ട ചേന്നിരിക്കുന്നതു തെളിഞ്ഞുന്നു, ഉണ്ണെന തോന്നുന്ന (പ്രതിഭാസിക്കെന) സമയത്തുമാത്രം ഇരിക്കുന്നതു 'പ്രാതിഭാസിക'നും, അജ്ഞാനകാംത്യമായ നിദ്രാശക്തിയാൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട സ്വപ്നത്തെ അഡിമാനിക്കുകനിമിത്തം സ്വപ്നക്ലീതെന്നും പേരുണ്ടായി.

മേൽപ്പറഞ്ഞ അഭ്യു⁹ ഉപാധികളിൽവെച്ചു¹⁰ മനസ്സു, ബുദ്ധി, ചിത്തം, അഫക്കാരം ഈ നാലു ഉപാധികളെ വിട്ടു പ്രാണനാക്കുന്ന ഒരു ഉപാധിയോട് ചേന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥാനം, ആനന്ദമയകോശാത്മകമായ കാരണശരീരത്തെ ഞാനെന്നിലിമാനിക്കെന ജീവൻ സുഷ്ണൂപ്യവസ്ഥയാക്കുന്നു. അവിടെ ജീവൻ¹¹ പ്രാജ്ഞൻ, പാരമാത്മികൾ, അവിച്ഛിന്നൻ എന്നിങ്ങനെ മുന്ന് അഡിമാനനാമങ്ങളുടെയും സുഷ്ണൂപ്യവസ്ഥയിൽ ജീവൻ സ്വപ്നക്കശസ്ത്രപാഠകയാൽ 'പ്രാജ്ഞൻ' എന്നും വൃത്തിസംബന്ധത്തെ വിട്ടിരിക്കുക നിമിത്തം 'പാരമാത്മിക'നും, കാരണവടിവായിരിക്കുകയാൽ(കാഞ്ച്ചാപാധികൃതമായ വിജ്ഞോം സംഖാക്കായും) 'അവിച്ഛിന്ന'നും പറയപ്പെടുന്നു.

ആക്കയാൽ ഈ ഏഴ് കാഞ്ച്ചാപാധികളായ സ്ഥൂലസുക്ഷ്മകാരണങ്ങളും അവയിൽ അന്തർഭൂതങ്ങളായ പദ്ധതികൾക്കും ജാഗ്രത¹²സ്വപ്നസുഷ്ണൂപ്പികളും നീഞ്ഞു.

അല്ലയോ പ്രിയശിഷ്യ! സ്ഥൂലശരീരമായ ജാഗ്രത വസ്തു 'ഞാന'ല്ലെന്ന നീ ചുഡായി ബോധിക്കേണ്ടതും

നെയ്ക്കാൽ: എഴു കാണ്ട്യാപാധികളും കലൻറിക്കേൻ സ്ഥം ലശരീരം ജാഗ്രഭവസ്ഥ (ഉന്നൻറിക്കേൻ അവസ്ഥ) അനുണ്ടോ. അതു സത്യമായിരുന്നുകും അതിനു ഒരു കലും മാറ്റംവരാതെ എപ്പും. നിലചനിഡ്യംബന്ധി അനു. എന്നാൽ അതു സ്വപ്നാവസ്ഥയിൽ നശിച്ചപോ കാണവുന്ന നീനകരീഛാമല്ലോ. അതുകാണ്ടി ജാഗ്രതയായ സ്ഥം ലശരീരവും അതിലെ വിശ്വാദികളുായ അഭിമാന നാമങ്ങളും. നീയല്ലുന്നറിയേണ്ടതാക്കണ. ഇന്ത്യയിൽ സുക്ഷ്മ ശരീരമായ സ്വപ്നാവസ്ഥ ‘ഞാന്’ല്ലെന്ന നീ അറിയേണ്ട തുണ്ടെനെയും പറയാം: അഞ്ചും ഉപാധികളോട് ചേത്താ റിക്കേൻ സുക്ഷ്മശരീരത്തയാണല്ലോ സ്വപ്നമാനം പറയുന്നതു. അതും സത്യമായിരുന്നുകും യാതൊരു മാറ്റവുമില്ലാതെ എന്നും. നിലചനിഡ്യംമായിരുന്നു. എന്നാൽ അതു സുഷ്ണൂറിയിൽ നശിക്കേൻതായി അറിയുന്നണ്ടും. അതു കൊണ്ടും സ്വപ്നമായ സുക്ഷ്മശരീരവും അതിലെ തെളിശാദ്വിമാനനാമങ്ങളും. നീയല്ലുന്നറിയണും.

ഇന്ത്യ കാരണശരീരമായ സുഷ്ണൂറവസ്ഥ ‘ഞാന്’ല്ലെ നാളിതും എങ്ങനെനെയും പറയാം. പ്രാണനായ ഒരു ഉപാധിയോടുകൂടിയിരിക്കേൻ കാരണശരീരത്തയാണും സുഷ്ണൂറി എന്ന പറയുന്നതും. കൗശലിയാതെ അന്യകാര മയമായിരിക്കേൻ സുഷ്ണൂറി, തുരീയത്തിൽ (ജാഗ്രതാസ്വപ്നം) സുഷ്ണൂറവസ്ഥകളിൽനിന്നും ദിനമായ നാലുബാതെത്ത അവസ്ഥ - സ്വാധി - യാത്ര) നശിക്കേണ്ടും നീനക്കും അഞ്ചുവൈപ്പുടക്കയാൽ ആ സുഷ്ണൂറിയും അതിലെ പ്രാണത്വം ക്ഷേണിമാനനാമങ്ങളും. നീയല്ലെന്ന നല്ലതുപോലെ ഉറപ്പിച്ച കൊള്ളേണ്ടതാണും.

ഇങ്ങനെ മുന്നു ശരീരങ്ങളും മുന്നാവസ്ഥകളും ഞാനല്ലെന്നാക്കേണ്ടവായ ‘ഞാൻ’ ആരാബണാശള്ളു ആക്കാംക്ഷ നീനക്കും

ഉണ്ടെങ്കിൽ പറയാം സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മകാരണശരീരാന്തർഭൂത മായ അവസ്ഥാനുഭവത്തിൽനിന്ന് വിലക്ഷണ (വ്യത്യസ്ത) മായി സാക്ഷിയായി പ്രകാശിക്കുന്ന ത്രംപദംത്രത്രീയ ശ്രൂപജ്ഞാനമാണ് ‘നീ’യെന്നറിഞ്ഞുകൊള്ളുണ്ടാണ്. ഇങ്ങനെ ത്രംപദമനനക്രമം ഉപദേശിക്കപ്പെട്ട്.

‘ത്രം’പദനീഡിലധ്യാസനം

ഇന്തിയം ത്രംപദനീഡിലധ്യാസനമാണ് പറയുന്നതു”.

ത്രംപദശുഖാമനനമുണ്ടിൽ പറഞ്ഞുവന്ന അതംതത്ത വഴിപോലെ ചിന്തിച്ചു, അതിൽനിന്ന് സിലേഡിച്ചു ‘ഞാൻ അവസ്ഥാനുഭവസാക്ഷിയായ അഞ്ചാനസ്യനുപരു ചമാകനു’ എന്ന അനുഭവത്തിൽ നീഡിലധ്യാസനമെന്ന പറയുന്നു. അതെന്നെന്നയെന്നാൽ-എഴു കാര്യോപാധികളോട് ചേർന്ന രിക്കുന്ന സ്ഥൂലശരീരവും അതിനെ അഭിമാനിക്കുന്ന വിശ്വാദിനാമങ്ങളും, ജീവജാഗ്രതാക്കനു. അതു ശാഖു ഉപാധികളോട് ചേർന്നിരിക്കുന്ന സൂക്ഷ്മശരീരവും അതിനെ അഭിമാനിക്കുന്ന തെജസാദിനാമങ്ങളും കലൻ ജീവ സപ്ലിത്തിൽ നശിക്കുന്നു. ആ ജീവസപ്ലിമാകട്ട്, സ്രാംനാ പാധികമായ കാരണശരീരവും അതിനെ അഭിമാനിക്കുന്ന പ്രാജ്ഞാദിനാമങ്ങളും കലൻ ജീവസൂഷ്ണപ്പിയിൽ വിലയിക്കുന്നു. ആ ജീവസൂഷ്ണപ്പിപോലും, ഉപാധിരഹിതമായ ജീവത്രീയത്തിൽ നശിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മകാരണശരീരാന്തകമായ അവസ്ഥാനുഭവവും തത്തദ്ദീമാനനാമങ്ങളും നശിച്ചാൽത്തെന്നയും, നാശമില്ലാത്ത ഒരു അവസ്ഥ അവശ്യപ്പിക്കുന്നു. അതാണു തുരീയം - ജാഗ്രതാസപ്ലിസൂഷ്ണപ്പിവസ്ഥകരകൾ സത്താസ്ഥാനത്തി (സ്ഥാതിയും തിള്ളക്കവും) കൊടുത്തുകൊണ്ടു ഇം തുരീയത്തിൽ പ്രകർശിക്കുന്ന അഞ്ചാനസ്യനുപരുപമാണു ‘നീ’.

‘ സഗ്രഹാപാസനകൊണ്ട് ഭേദതാപ്രസാദംനേടി രാജയോഗംകൊണ്ടു് മനോമാലിന്യും (മനസ്സിൽനിർവ്വിഷപം) നീംതൈയിട്ടുള്ള ശാഖുംഡാ വത്സ! നീ, മുകളിൽ പറയപ്പെട്ട ത്രാപദാത്മത്തെ, ശ്രവണമനനനിബിഡ്യാസ നഷ്ടരകൊണ്ടു് അന്തർഭൂവനായി സ്വന്തപ്രസമാധിയിൽ പ്രവേശിച്ചു് അന്നവെപ്പെട്ടതേണ്ടതാകനു.

തദ്ദീപദശ്രൂവണക്കുമം

ഈനി, തത്ത്വമസിമഹാവാക്യത്തിലെ ‘തദ്ദീ’ പദം തമ്മാണു് ചിന്തനീയമായിട്ടുള്ളതു്. അതിനേയും വാച്ച്യം തമ്മെനും ലക്ഷ്യംതമ്മെനും രണ്ടായി വിജിക്കാം. തദ്ദീ പദവാച്ച്യംരത്മം സോപാധികനായ ഇഷ്ടപരമാൺ എന്നും ലക്ഷ്യംരത്മം നീങ്ങപാധികമായ ഗ്രൂഹവൈത്താനുമെന്നും ആകന്നു. ഇഷ്ടപരമാൺ സോപാധികാര സ്ഥാപ്തി¹ അത്രുമല മെന്നും നീങ്ങ ചാധികാരപസ്ഥാപ്തി² ശ്രദ്ധമെന്നുംതുടി പറയുന്നു. സപ്തംശ്രദ്ധി, സപ്തകാരണാണി, സപ്താനന്ത്യാമി, സപ്തശ്രദ്ധി, സപ്തഗ്രഹശ്ചാവു്, സപ്താശ്മിതികത്താവു്, സപ്താശ്മാഹാരകനി എന്നിങ്ങനെ എഴു് കാരണാപാധികളെല്ലായും താനെന്നാലും മാനിക്കക എന്നതു് ഇഷ്ടപരമാണും അത്രുമലാവസ്ഥയാകനും. ആ അവസ്ഥയിൽ ഇഷ്ടപരമാണും സപ്തംശ്രദ്ധിമുതൽ സപ്താശ്മി സപ്തഗ്രഹാരകനി കാരണമായി അവ നശിച്ചാലും കാരണാന്ത്രുപണി നാശമായി ശ്വാശതവനായിരിക്കുന്നതു് സപ്തകാരണാണും സപ്താശ്മി എന്നും, സപ്തഗ്രഹാരിക്കുന്നതു് സപ്താശ്മി എല്ലാറിക്കുന്നതു്.

1 സഗ്രഹാപാസനയും യോഗവും ശ്രവണമനനാഭികരകങ്ങൾ സാധ്യനാജ്ഞാണു്.

ശിക്കകയാൽ സഹ്യസഹനനം, എല്ലാറിനെങ്ങും, സകല്പ മാത്രം കൊണ്ട് സ്വാന്തത്തിൽ സ്വഭാവികക്കയാൽ സത്യ ഗ്രംമാവനം, അവയെ എല്ലാം വേണ്ടുപോലെ നിലനി ത്രകയാൽ സർവ്വസ്ഥിതിക്കത്താവെനം, മുള്ളകാലത്തിൽ അവയെ (സ്വഭാവപ്പെട്ട വന്നുക്കൊള്ള) തനിലടക്കകയാൽ സർവ്വസംഹാരകനെനം അനീമാനനാമഞ്ചരം ഇംഗ്രേഷ്യരനു ഉച്ചപന്നങ്ങളാക്കും.

മെല്ലിൻതെ എഴു കാരണോപാധികാളിയും മിമ്പയെന്ന പോധിച്ചു തള്ളുപോരാം അവയ്ക്കു സാക്ഷിയായി പ്രകാ ശിക്കുന്ന ബ്രഹ്മചൈതന്യമാണു തന്ത്രപദ്ധത്യാത്മായ ഇംഗ്രേസ്റ്റുക്കൾ ശ്രദ്ധാവസ്ഥ. ഇവിടെ ഒരു കരുശകളുണ്ടാകാം. എങ്കിനെയെന്നാൽ “ബ്രഹ്മാനന്തരു” സത്യത്രാലക്ഷണ തേതാട്ടുടിയ ഒരു പരമാത്മവന്നു ബാണാന്നാത്രു ശാസ്ത്രങ്ങൾ മേഖലാപ്രകാരമാണു. ദേശകാലവന്നുകൂട്ടുത്തങ്ങളായ ബാധകരക്കും ഇടംകൊടുക്കാതെ നേരിട്ടാനമാത്രമേ സത്യമെന്ന പറയാവു. ആതു ഏകവും പരിപൂർണ്ണവായിരിക്കുണ്ടും. എന്നാൽ, മിൻപും തന്ത്രപദ്ധത്തിൽ ശോധനചെയ്യപ്പോൾ എഴു കാര്യോപാധികരക്കും സാക്ഷിയായി ജീവത്രംത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന അഞ്ചാനപത്തെ വാസ്തവത്തേന അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടും. ഇവിടെ തന്ത്രപദ്ധത്മശോധനയിൽ കാരണോപാധികരക്കും സാക്ഷിയായി ഇംഗ്രേസ്റ്റുക്കും സാദ്ധാരണ പരമായി പ്രകാശിക്കുന്ന ബ്രഹ്മചൈതന്യത്തും അഞ്ചുനെന്ന തന്നെ വാസ്തവത്തേന അംഗീകരിക്കുന്നതായാൽ അവരണ്ടും (അഞ്ചാവും ബ്രഹ്മവും) റണ്ടായതുകൊണ്ടും പരസ്പരം പരിക്ഷേഖാവും തന്മാനിത്തം സത്യത്രാഹാനിയും നോട്ടുന്നതാണും. അഞ്ചുനെന്ന വിഭിന്നമായിരിക്കുന്ന അവയ്ക്കും ഏകുദ്ദേശനും പറയാൻ പാടില്ല.

ഈ ശക്തി സമാധാനം പറയുന്നു.

ഈംഗ്ലീഷ് മുഹമ്മദൻ. റണ്ടായി പ്രകാശിക്കുന്ന ഒന്നന്നറിയന്നതു് ലക്ഷ്യണാവുത്തികൊണ്ടാണു് മുൻപറയപ്പെട്ട ലക്ഷ്യണാത്യത്തിൽ ഇവിടെ അജഹില്ലക്ഷ്യണായാണു് അംഗീകാര്യമായിരിക്കുന്നതു്. എങ്പറന്നെന്നും ‘ചുവപ്പു് ഓട്ടണ’എന്നപറഞ്ഞിട്ടു് ആ വള്ളിം, തങ്ങനംടു് അനിയ്യപനീയതാഭാത്യസംബന്ധമുള്ള ഒരു വസ്തുവിനോട് ചേരേം ഇരിക്കുകയുള്ളൂ! അതിനാൽ വാച്ചു ത്തിൽനിന്ന് ഭിന്നമായ നനിനേത്തട്ടി ലക്ഷ്യമാക്കുന്നു. അതുപോലെ ഇവിടെ മുഹമ്മദൻ പറയുന്നോരും അംഗ്ലീഷ് അംഗീകാരിയതാഭാത്യസംബന്ധമുള്ള ഒരു ഗ്രഹിച്ചകാളിണം. മുഹം അംഗാനസ്വരൂപമായിട്ടു് ഇരിക്കു. അതിനാൽ അംഗാവും മുഹമ്മദും പറ സ്വരം പരിശോധിക്കപ്പെട്ടാണില്ല. അവരണ്ടാണു് (സത്യത്ര ലക്ഷ്യാന്തേക്കുട്ടിയതു്) ആകയാൽ അവഴിട്ടു് നാമങ്ങൾക്കു ദേശമാണെന്നാലും ലക്ഷ്യംത്തുടർന്നിരിയായ അംഗം തുടി അന്തർവീകരം. അതുകൊണ്ടു് അംഗാവും മുഹമ്മദും സത്താകയാൽ ഏകമെച്ചത്രാനുമായിട്ടു് ഇരിക്കു എന്നുള്ളിട്ടു് പാരിശേഷികമായ ഒരു സിലംനമാക്കുന്നു.

‘ഇടമാനപിരമും ചാച്ചി ഇംണ്ടിമപ്പോതുമേകം’*

ആകയാൽ സാക്ഷിത്രപേണയുള്ള അംഗാനത്തെന്നു മുഹം, മുഹമ്മദനെ അംഗാനം എന്ന സിലംകുന്നു. ഈങ്ങെന്ന പൂർവ്വക്ഷസിലംനത്തുപേണ തത്തുപദാത്മശ്രവണം പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടു.

* ഇടമാന — പരിപൂണിം — മുഹമ്മദും സാക്ഷിയും ഏപ്പോഴും നന്നായിട്ടു് ഇരിക്കു (ഒക്കവല്ലനവനിൽ)

തത്തുപദമനനകുമാർ

ബുന്നി തത്തുപദമനനത്തപ്പറയാം.

ആവണത്തിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ട എഴു കാരണങ്ങാപാ ഡികൾ ഇഷ്യറരൻറെ സ്ഥം ലസുക്ഷുകാരണശരീരങ്ങളും ജാഗ്രതുസപ്ത്തസ്വഭ്യപ്പുവസ്ഥകളുമാകുന്നു. അതെത്തുനെന ദേനാൽ, എഴു കാരണങ്ങാപാധികരണാട് ചേർന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥാനം ഇഷ്യറരൻറെ സ്ഥം ലാശരീരവും ജാഗ്രതവസ്ഥയു മാത്രം. ആ സ്ഥം ലശരീരത്തെ അഡിമാനിക്കുന്ന ഇഷ്യറരനു വിരാട്ട്, വൈശ്വാനരൻ, വൈവരാജകൻ എന്ന മുന്നു നാമ തുടിയുണ്ട്. നാനാവിധ്യായ പ്രചഞ്ചമായി തോന്തിച്ചു പ്രകാശിക്കുകയാൽ വിരാട്ട് എന്നം, സമസ്യപ്രാണിക തീലം - വിശ്വനാരാതീലം - അഹം, അഹം എന്നാഡിമാനി കയാൽ വൈശ്വാനരാനന്നം, വിശേഷമായി സ്വപ്ഷുക്കുന്ന തിനാൽ വൈവരാജകനാനം പറയുന്നു.

മുകളിൽ പറയപ്പെട്ട എഴു കാരണങ്ങാപാധികളിൽ ആദ്യത്തെ നാലു പാധികളും വിട്ട്, സത്ര്യനൃജ്വാവും, സത്ര്യ സമിതികത്താവും, സത്ര്യസംഹാരകൻ ഇങ്ങനെ മുന്നു ഉപാധികരാട്ട് ചേർന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥാനം ഇഷ്യറരൻറെ സുക്ഷു ശരീരവും സപ്ത്തസ്വഭ്യമാകുന്നു. അവിടെ ഞാനേന്നു അഡിമാനിക്കുന്ന ഇഷ്യറരനു ഹിരൺ്യഗംഡൻ, സുത്രാത്മാവും മഹാപ്രാണൻ എന്നു മുന്നു നാമങ്ങൾ ഉണ്ട്. വികസിത മായി പ്രകാശിക്കുന്ന സകലത്തെയും തെൻറെ ഉദരത്തിൽ അടക്കിക്കാണിരിക്കുകയാൽ ഹിരൺ്യഗംഡാനം സുത്ര ധാരിയായിരുന്നു സകലത്തെയും ചലിപ്പിക്കുകയാൽ സുത്രാത്മാവെന്നും, മാത്തൻ്തനെ ശ്രാസ(പ്രാണനാഡി) മായിരിക്കുകയാൽ മഹാപ്രാണവെന്നും പറയുന്നു.

മുകളിൽ പറയപ്പെട്ട്, ഇഷ്വരൻന്റെ സൂക്ഷ്മരീതത്തിൽ കലന്നിരിക്കുന്ന ഒരു ഗുണപാധികളിൽവേച്ച് ആദ്യത്തെ രണ്ടാധികളും വിട്ട് സർവ്വസംഹാരകനുന്ന ഒപാധി യോഥമാറും. ചേന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥാനം ഇഷ്വരൻന്റെ കാരണശരീരവും സൂഷ്ഠുവസ്ഥയുമാണ്. അവിടെ ഇഷ്വരനും, അന്തര്യാമി, അവ്യാകൃതൻ, ഇഷ്വരൻ എന്നിങ്ങനെ മുന്നും അഭിമാനനാമങ്ങൾ തുടരുന്നു.

സർവ്വപ്രാണികളുടെയും പ്രദയത്തിലിട്ടുന്നും അവയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനാൽ അന്തര്യാമി എന്നും നാമത്രപരമായി തന്നാധികാരിക്കും അവ്യാകൃതതന്നും എല്ലാവരോധും പരിപാലിക്കും അന്തര്യാമി ഇഷ്വരനുന്നും നാമയുണ്ടും എന്നും. ഈ കാരണാധികളും അവയിൽ അന്തർ ഭ്രതങ്ങളായ സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മകാരണശരീരങ്ങളും ജാഗ്രത സ്വപ്നസൂഷ്ഠുവസ്ഥകളും. തത്തദ്ദേശിമാനനാമങ്ങളും ബ്രഹ്മ സ്വത്രപദ്ധതിയും. അവയിൽ ഇഷ്വരൻന്റെ സ്ഥൂലശരീരാദ്യ ദീശാനന്തരാട്ചേന്നി ജാഗ്രാദ്യവസ്ഥാദികൾ ബ്രഹ്മസ്വത്ര പമല്ലുന്നിള്ളെത്തങ്ങെന്നയെന്ന പറയുന്നു: മൻസ വെള്ളി പ്രപ്രഥത്തിയ ഏഴ് കാരണാധികൾ ചേന്ന അവസ്ഥ യാണെല്ലോ ഇഷ്വരൻന്റെ ജാഗ്രാദ്യവസ്ഥ. അതു ബ്രഹ്മസ്വത്രപമാളിക്കുന്നകിൽ ഏപ്പോറ്റിം. നാശരഹിതമായിട്ടു തന്നെ പ്രകാശിക്കുന്നാധിക്കുന്നു. എന്നാൽ മുന്നപാധി മാത്രമല്ലെങ്കിൽ ഇഷ്വരൻന്റെ സ്വപ്നവസ്ഥയിൽ, ആ ജാഗ്രാദ്യവസ്ഥ നശിക്കുന്നതിനാൽ അതു ബ്രഹ്മസ്വത്രപമല്ലുന്ന സിഖിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ, ആ ഇഷ്വരമസ്വപ്നാവസ്ഥയും ഒരു കാരണാധികമായിമാത്രമല്ലെങ്കിൽ ഇഷ്വരസൂഷ്ഠു യിൽ നശിച്ചപോകുന്നതിനാൽ ആ സ്വപ്നവും ബ്രഹ്മസ്വത്രപദ്ധതിയും അപ്രകാശാന്തനെ ഇഷ്വരസൂഷ്ഠുവിയും, ഇഷ്വരത്രായത്തിൽ നാമാവശ്യങ്ങമായിത്തീരും. അതിനാൽ

ഹൃഷ്ണരസുഷ്പിയും ബ്രഹ്മസ്വർഗ്ഗപമല്ല. ഹ്രസ്വരെന ഹൃഷ്ണ രഞ്ജിര മുന്ന ശരീരങ്ങളും. തത്തവാനിമാനനാമങ്ങളും. മുന്നവ സമകളും. ബ്രഹ്മസ്വർഗ്ഗപമല്ലുകളിൽ പിന്നെ ബ്രഹ്മസ്വർഗ്ഗപം എത്താണെന്നുള്ള ജീജത്താസ്ത്രും സമാധാനം പറയാം.

ഹൃഷ്ണരഞ്ജിര സ്ഥലസുക്ഷ്മകാരണശരീരങ്ങളും. അഭിമാനനാമങ്ങളും. അവസ്ഥാനുഭവം. വിലയംപ്രാപിക്കേണ്ടതും യാതൊന്നിലാണോ ആ തുടിയാവസ്ഥയിൽ അവസ്ഥാനുഭവിലക്ഷണമായി സാക്ഷിയായി പ്രകാശിക്കേണ്ട ശ്രദ്ധാപെതന്യുംതന്നെ ബ്രഹ്മമെന്നറയ്ക്കുന്നതാണു് തത്പരാത്മമനം.

തത്പരദിഖ്യാസനക്രമം

തത്പരദിഖ്യാസനക്രമങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ട അത്മത്തെ ചീറ്റിച്ചു്, അതിൽനിന്നും സിലവിക്കേണ്ട ശ്രദ്ധ ബ്രഹ്മാനഭവത്തെ നിഡിഖ്യാസനമെന്ന പറയുന്നു. ഏഴ് കാരണാപാധികളോടു ചേർന്നിരിക്കേണ്ട ഹൃഷ്ണരഞ്ജിര സ്ഥല ശരീരവും. അതിനെ അഭിമാനിക്കേണ്ട വിരാധാദ്യാഭിമാനനാമങ്ങളും. ഹൃഷ്ണരജാഗ്രതത്താക്കനും. അതും മുന്നപാധികളും ഹൃഷ്ണരഞ്ജിരവും. അതിനൊപ്പം അഭിമാനിക്കേണ്ട ഹരിണ്യഗംഭീരുമാനനാമങ്ങളും. കലൻ ഹൃഷ്ണരസപ്പള്ളത്തിൽ നശിക്കേണ്ടും. ആ ഹൃഷ്ണരസപ്പള്ളമാക്കട്ട്, ‘സർവ്വസംഹാരകോ’പാധിയായ ഹൃഷ്ണരഞ്ജിര കാരണശരീരവും, അതിനെ അഭിമാനിക്കേണ്ട അന്തർജ്ഞാദ്യാഭിമാനനാമങ്ങളും. കലൻ ഹൃഷ്ണരസുഷ്പിയിൽ വിലയിക്കേണ്ടും. ആ ഹൃഷ്ണരസുഷ്പിപോലും ഉപാധിരഹിതമായ ഹൃഷ്ണരത്രുജീയത്തിൽ നശിക്കും. ഹ്രസ്വരെന പ്രശാന്തയലനമായിരിക്കേണ്ട തുരീയത്തിൽ സത്താമാത്രമായി പ്രശാന്തിക്കേണ്ട ബ്രഹ്മതന്നെ, ജീവത്രീയത്തിൽ

പ്രകാശിച്ച അംഗനസ്വരൂപമാണെന്നു് അറിയുന്നതോക്കും തത്പരപദ്ധതിലുംബന്നും.

അസിപദംഗ്രവണം

ഈനിയും തത്പരം പദ്ധതിപ്രോളേതനെ ‘അസി’ പദത്തെയും പരിശോധിച്ചുനോക്കാം.

അസിപദാർത്ഥം, ശിവമെന്നാണെന്നു രേതെന്ന സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെല്ലോ. ആ ശിവസ്വരൂപമായ വാച്ചാത്മവും ശ്രദ്ധാത്മവും ലക്ഷ്യാത്മവും എല്ലാം സദു പശക്കി, ചിട്രു പശക്കി, ആനന്ദഗ്രാഹക്കും ലഭ്യമായ ഒരു മൃഗപാധികളിലും താനെന്നുള്ള അഭിമാനമാക്കുന്നു.

ഉഷ്ണവും, ഉദ്യമായ ചരാചരനപ്രവഞ്ചം, ഇവയുടെ അന്തർബുദ്ധിഭാഗങ്ങളിൽ സ്വയം സദുപേണ പ്രകാശിക്കുന്നതിനെ സദു പശക്കിയെന്നും ചിട്രുപേണ പ്രകാശിക്കുന്നതിനെ ചിട്രു പശക്കിയെന്നും. ആനന്ദസ്വരൂപമായി പ്രകാശിക്കുന്നതിനെ ആനന്ദഗ്രാഹക്കും പറയുന്നു.

ഈ മൃഗപാധികളും തള്ളി അവള്ളു് സാക്ഷിയായി പ്രകാശിക്കുന്ന ചെതനന്മാണു് ശിവപദലക്ഷ്യാത്മമായ ശ്രദ്ധാവസ്ഥാം.

തത്പരമസിമഹാവാക്യത്തിന്റെ ലക്ഷ്യാത്മമായ, അംഗാം, ശ്രൂഹം, ശിവം ഇവ മൃഗിണം ശബ്ദങ്ങളേമല്ലാതെ അർത്ഥമേം ലേശവുമില്ല. ആ വാന്നുവം മൻസരിയപ്പെട്ട ലക്ഷ്യാന്വയത്തിൽ ജഹാജഹല്ലുക്കണക്കാണുണ്ടിയെങ്കിൽ താണു്. അതെന്നുംനെന്നെന്നും ‘സോഫ്റ്റ് ഡേവഡത്ത്’ ‘ആ ഡേവഡത്തൻ തന്നെയാണു് ഈ ഡേവഡത്തൻ’ എന്ന വാചകത്തിൽ വിശ്വേഷണാംശം വ്യത്യസ്തമായിരുന്നാലും.

വിശ്വേഷ്യമായ ലക്ഷ്യാർത്ഥം ഒന്നായിത്തന്നെന്നയിരിക്കും. അതുപോലെ അണാനം (പിത'), മുഹം (സത'), ശിവം (ആനന്ദ) എന്ന പ്രത്യേകം പറഞ്ഞതാലും ചെച്ചതന്നും സച്ചിഡാനന്ദസ്വരൂപമായി അഭ്യോഗമായിത്തന്നെ പ്രകാശിക്കുമെന്നും ജഹാജഃപല്ലക്ഷണാപ്രതികരാണെന്നും അറിയേണ്ടതാകുന്നു. ഇതു⁹ അസിപദശുഖണമാണ്:

അസിപദമനനം

ശ്രവണത്തിൽ പറഞ്ഞ മുന്നപാധികളും, (സദ്ഗുപ്ത ശക്തി, ചട്ടഗുപ്ത ശക്തി, ആനന്ദസ്വരൂപഗുപ്ത ശക്തി) ശിവസ്വരൂപത്തിൻറെ സ്ഥാപനം ലക്ഷ്യക്ഷുകാരണശരീരങ്ങളാണും. ആ മുന്ന ഉപാധികളെത്തന്നെന്നയാണും ശിവസ്വരൂപത്തിൻറെ ജാഗ്ര ഭാദ്യവസ്ഥകളും ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നും. അതെങ്കൊന്നെങ്കിൽ: സദ്ഗുപ്തക്രമ്യാദി മുന്നപാധികളോടുകൂടിയിതന്നും സ്ഥാനം ശിവസ്വരൂപത്തിൻറെ സ്ഥാപനം ലഭരീരവും. ജാഗ്രദ വസ്ഥയുമാണെല്ലാ. അവിടെ ഞാനന്നാഭിമാനിച്ച ശിവ (ചെച്ചതന്നു)ത്തിനും പരൻ, ചീജ്ജലിതൻ, സദ്ഗുപ്തൻ എന്നിങ്ങനെ മുന്ന നാമങ്ങൾ പറഞ്ഞുവരുന്നു. മുന്നപാധികളിൽവെച്ചു¹⁰ സദ്ഗുപ്തപാധി നീങ്ങി ബാക്കി രണ്ടുപാധിയോട് ചേർന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥാനം. സൂക്ഷ്മശരീരവും സപർശാവസ്ഥയുമാണെല്ലാ? അവിടെ അഭിമാനിക്കുന്ന ശിവസ്വരൂപത്തിനും പരിപ്പണ്ണനും, പ്രാജാപത്യനും, ചീഡ്ഗുപ്തൻ എന്ന മുന്ന നാമങ്ങളാണും.

രണ്ടുപാധികളിൽവെച്ചു¹¹ ഒരുപാധി നീങ്ങി ആനന്ദസ്വരൂപഗുപ്തത്തിയായ ഒരുപാധിയോടുകൂടാതു. ചേർന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥാനം കാരണശരീരവും. സൂഷ്ണപ്പാവസ്ഥയുമാകുന്നു. അവിടെ ഞാനന്നാഭിമാനിക്കുന്ന ശിവസ്വരൂപത്തിനും പരമാനന്ദൻ, ഹിരണ്യപ്രശാന്തൻ, ആനന്ദസ്വരൂപൻ, എന്ന

മുന്നപേരകളാണ്. ഈ മുന്നപാധികളായ സ്ഥലം സുക്ഷുകാരണശരീരങ്ങളും തദന്തർഭതങ്ങളായ ജാഗ്രതയും സപളസുഷ്പിരംഘകളും അഭിമാനനാമങ്ങളും ശിവസ്വരൂപമല്ല.

എങ്ങനെയായാൽ: മേലുറയാപ്പുട്ട് മുന്നപാധികളോടു കൂടിയിരുന്ന സ്ഥലശാരിരവും ജാഗ്രതയും അതിലെ അഭിമാനനാമങ്ങളും സപളാതിൽ നശിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു അവയെന്നും ശിവസ്വരൂപമല്ല. അതുപോലെ രണ്ടുപാധികളോടു ചേർന്നിരുന്ന സുക്ഷുഗരീരവും സപളാവംഘമഴും അതിലെ അഭിമാനനാമങ്ങളും, സുഷ്പിരിയിൽ നശിക്കുന്നിയപ്പുട്ടുകയാൽ അപഞ്ചം ശിവസ്വരൂപമല്ല. അതുപോലെതന്നെ ഒരു ഉചാധിഡയാട്ട ചേർന്നിരുന്ന കാരണം ശരീരവും സുഷ്പിരംഘമഴും അഭിശാന ഗാമങ്ങളും തുരീയതതിൽ നശിക്കുമ്പോൾ ബേദധികക്കയാൽ അപഞ്ചം ശിവസ്വരൂപമല്ല. ഇങ്ങനെ മുന്നവംഘകളിൽ മുന്നശരീരങ്ങളും അഭിമാനനാമങ്ങളും ശിവസ്വരൂപമല്ലക്കിൽ പാരന്ന എത്താണും എന്നാണെന്നുകൊണ്ടു പറയാം. സ്ഥലമുക്കുക്കാരണം ശരീരങ്ങൾക്കും തദന്തർഭതങ്ങളായ ജാഗ്രതസ്വപളസുഷ്പിരംഘകൾക്കും വിലക്ഷണമായി സാക്ഷിയായി പ്രകാശിക്കുന്ന ചെതന്യമാണും അസിപദാത്മമനനത്രയ്ക്കുപരായ ശിവം.

അസിപദനിബിഖ്യാസനം.

അസിപദശ്രൂവണമനനങ്ങളിൽ പറഞ്ഞ അത്മചീനിക്കാണ്ടും സിഖിച്ച ശിവാനഭവമാണും നിബിഖ്യാസനം. അതെങ്ങനെനയെന്ന പറയുന്നു.

അന്തർമ്മവമായി സ്വരൂപസമാധിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു, മുന്നപാധികളോടു ചേർന്നിരുന്ന സ്ഥലശരീ

രത്ത അഭിമാനിച്ചതു് പാദ്യഭിമാനികളായിരുന്ന എന്നം, അതു ശിവജാഗ്രത്തായിരുന്ന എന്നം, അതുപോലെ തന്നെ ആ മുന്നപാധികളിൽവച്ചു് ഒരപാധി നീണ്ടി രണ്ടു ഉപദയികളോട് ചേന്ന നിന്ന സുക്ഷുശ്രീരഖത അഭിമാനി ചതു് പരിപൂർണ്ണാദ്യഭിമാനികളായിരുന്ന എന്നം, അതു ശിവസ്വപ്നഭായിരുന്ന എന്നം, അപ്രകാരംതന്നെ ആ രണ്ടു ഉപദയികളിൽവച്ചു് ഒരപാധിനീണ്ടി ഒരപാധിയേംഡ് ചേന്നിരുന്ന കാരണശരീരത്തെ അഭിമാനിച്ചതു് പരമാന ദാദ്യഭിമാനികളായിരുന്ന എന്നം, അതു ശിവസ്വപ്നപ്പുവ സ്ഥായായിരുന്ന എന്നം അനുഭവപ്പെട്ടുന്നതാണു്. ഇങ്ങനെ ഒരു മുന്നപാധികളേണ്ണം വിച്ചു് ജീവസാക്ഷി ഇംഗ്ലീഷ് സാക്ഷി എന്നുള്ള ദേശം ത്രിടാതെ ശിവത്രായത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന ശിവം - ശ്രൂഢുഹം - തന്നെയാകുന്ന 'ഞാൻ' എന്നം നീ അറിഞ്ഞുണ്ടായാണു്.

ഇങ്ങനെ മുന്ന ശക്തികളും (ഉപദയികളും) താനല്ലെന്നം, അവയ്ക്കു വിലക്കണമായി സാക്ഷിയായി പ്രകാശിക്കുന്ന ശിവംതന്നെയാണു് താൻ എന്നം അറിയുന്നതു് അസാ പദ്മിബിഡ്യാസനമാകുന്നു.

അല്ലെങ്കിൽ പ്രിയവത്സ, ഇങ്ങനെ തത്ത്വമസി മഹാ വാക്യത്താൽ ലക്ഷ്യീകരിക്കപ്പെട്ട അവാദുമനോ ഗോചരവും അവണ്ണിച്ചരിപൂർണ്ണംസത്താമാത്രസ്വത്തുപുമായ ശ്രൂഢിവംതന്നെയാണു് നീണ്ണിര സ്വത്തുപരമന്നറിഞ്ഞു നീണ്ണം ജീവനുക്കുന്നായി പ്രശ്നാഭിച്ചാലും.. ഇതാകുന്ന ജീവന്നിര പരമലക്ഷ്യം.

ചതുര്ഭൂമഹാവാക്യങ്ങൾ

വേദാന്തസാരം

ജീവനും ധർമ്മം പിവേകതേതയും ജീവപ്രൈഹേക്കും ബോധതേതയും ഉണ്ണാക്കിക്കൊടുക്കുന്ന ഒന്നാന്തണ്ണിയാഗാരമായ ദ്വിഗ്രേഹങ്ങി ഗ്രന്ഥാധിച്ചുഡിത്തിനു വേദമെന്നു പറയുന്നു. ഈ സമ്പ്രാജ്ഞനായ ഹ്രസ്വരനിൽനിന്നും ജീവനും ഗ്രഹാത്മാ ഉണ്ണായിട്ടുള്ളതാണെന്നാണ് ശ്രൂതമാർ വിശ്വസിച്ചപോതുന്നതു്.

വേദത്തിന്റെ പരമപ്രാഥാണ്യം

പ്രത്യക്ഷാഭിപ്രാഥാണ്ണദളിൽ വച്ചു് മവ്യവും, അബാധിതവും, നിത്യവമായ ഒരു പ്രമാണമാണു് വേദം. ഈ ദ്വിക്കൾ, അജ്ഞസ്സു്, സാമം, അമർപ്പം ഹണ്ഡരന നാലു വിധത്തിൽ വിജേജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ വേദങ്ങളിൽ വിധിവാക്യങ്ങൾ, നിശ്ചയവാക്യങ്ങൾ, സില്ലാത്മബോധകവാക്യങ്ങൾ ഹണ്ഡരെന്നുവെിവാക്യങ്ങൾ ഉണ്ടു്.

ജീവൻാൽ ശാസ്യം ദയത്തിനു് മേതുഭൂതങ്ങളായ ധാഗാഭാക്കമാർക്കും ധർമ്മാശപ്പട്ടായാലും ചെയ്യണമെന്നു് ഉച്ചദേശിക്കുന്ന വേദലോഗങ്ങൾക്കു് വിധിവാക്യങ്ങളെല്ലാം പറയുന്നു. ഈ വിധിയന്നും സരിച്ചുള്ള കമ്മങ്ങൾക്കു് ധർക്കം

എന്നാണ് പേര്. ജീവനെ(മനഷ്യനെ) അധിക്ഷിപ്തിപ്പിക്കുന്ന, വ്യൂഹാരം, മദ്യപാനം, അസ്ഥാനാശം, മോഷണം മുതലായ നീചകമ്മൈങ്ങൾ ഒരിക്കലും അനഷ്ടിക്കുന്നതും ഉപദേശിക്കുന്ന വേദഭാഗങ്ങളുകും നീചേയായ വാക്യങ്ങൾ എന്ന പറയുന്നു. ഇങ്ങനെ നീചേയാക്കപ്പെട്ട കമ്മൈങ്ങളുടെ അനഷ്ടാനത്തിനും അധികമായി മുൻപുന്നാം നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു¹. ദേശകാലങ്ങളുകും പേരും ഒരിക്കലും മാറ്റം വരാത്തതും പ്രത്യക്ഷാഭിപ്രാം സാമ്പര്യങ്ങളും വിഷയങ്ങളും ആയ ആഹാരത്തെക്കുത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്ന വേദഭാഗങ്ങൾ സിദ്ധാന്തബോധക വാക്യങ്ങളാകുന്നു. സിദ്ധാന്തം (ലഭിക്കപ്പെട്ട) അത്മത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്നതുകാണാണു² അവയ്ക്കും ഈ പേരും സിദ്ധിച്ചതു³.

വിധിവാക്യങ്ങൾ, സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത നീനെ സിദ്ധിക്കുന്നതിനുള്ള മുർദ്ദാണ്ടും ഉപദേശിക്കുന്നതു⁴. അതനുഷ്ടിച്ചും മുപ്പു ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ഫലം ലഭിക്കുന്ന സാരം. സ്വർഗ്ഗത്തെ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ആശ ജ്യോതി ശേഖരാമയാഗം കഴിക്കണമെന്നു വേദം വിധിച്ചിരിക്കുന്നു. അതനുസരിച്ചു⁵ ആ യാഗം കഴിച്ചു മനഷ്യനെ ആ യാഗഫലമായ ‘അപൂർവ്വം’⁶ (സംസ്കാരം) സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ലേഡ്യു നയിക്കുന്നു. അവൻറെ സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തി മുമ്പു⁷ അവൻ അന്വേപ്പെട്ടിട്ടിരുന്നു. അതിനാൽ യാഗഫലമായ സ്വർഗ്ഗം⁸ ‘അപൂർവ്വപ്രാപ്തം’മാണെന്നും ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ കാണുന്നു.

1 യാഗത്തിൽനിന്നുണ്ടായ നിത്യമായ ‘അപൂർവ്വം’ ജീവനെ സ്വർഗ്ഗത്തിലേറ്റു കൊണ്ടപോകുന്ന എന്നാണു, മീചാംസകമതം. അപൂർവ്വമെന്നതു സംസ്കാരത്തുപെന്നായിരുന്നു ‘സൗത’മാകുന്നു.

2 പ്രാപിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനെ പ്രാപിക്കുക.

എന്നാൽ വേദത്തിലെ സിഖാത്മബോധകവാക്യങ്ങളാകട്ട, പ്രാണിശായ അമവാ സിഖമായ (ശ്രൂമാരത്യുക്ഷാക്ഷാത്മകഃരാത്രപമായ) ജീവൻറെ മുക്താവസ്ഥയേയാണ് ബോധിപ്പിക്കേണ്ടതു്. ഇവിടെ ഒരു ആശങ്കയിൽ ഒരുക്കാം: എങ്ങനെന്നെങ്കിലും, പ്രാണിപ്രാണിത്വിന്റെ അന്നവേം ലോകത്തിൽ ഒരിട്ടു്. കാണണ്ടില്ലെല്ലാ. തന്നീ മിത്രം ദ്രോഗന്തഹാനി എന്നൊരു ദോഷം പ്രകൃതത്തിൽ വന്നുചേരും. പ്രാപിച്ച രേഖയിൽ പ്രാപിക്കണമെന്ന പറയുന്നതു് വെറും ഭാന്തജല്പനമെല്ലോ? അതനുസരിച്ച വിവേകികൾ പ്രവർത്തിക്കുമോ?

ഈ ആശങ്ക ശരിയല്ല. എന്തു കാണണ്ടാൽ ലോകത്തിൽ പലയിട്ടു്. പ്രാണിശായ വന്നുവീരെ പ്രാപിക്കാനെല്ലു ശ്രൂ സാധാരണ നാം കണ്ണുവരുന്നണ്ടു് വായിക്കുന്നേം മറ്റും മറ്റും കണ്ണുട ഉച്ചയോഗിക്കുന്ന ഒരാരു യാദ്ധ്യക്കു മായി അതു് നെററിക്കേണ്ട കയറ്റിവെച്ചു് സമീപസ്ഥിരം രോടു സംസാരിച്ചുകാണിക്കുന്ന അംപ്ലാറ അഞ്ചേരി ശിപായി ഓരോതു് പെട്ടുന്നു് അയാളെ എല്ലും. അതു വായിക്കാനെല്ലുള്ള ഉത്തുക്ക്രോനിമിത്രം. അയാൾ അഞ്ചുമിന്ത്യം കണ്ണുട അംപാഫിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇതു കണ്ണു് സമീപസ്ഥിരം അനോപാധിണാത്തപ്പറി ചോദിച്ചപ്പോൾ കണ്ണുട കണ്ണിലു എന്നു് അയാൾ പരാതിപ്പെട്ടു. “കണ്ണുട നീങ്ങളുടെ നെററിയിൽ— കണ്ണും സമീപത്തിൽ— തത്തെന്നും ഇരിക്കേണ്ടതു്” എന്നു് അവർ സാച്ചാസം പറഞ്ഞ പ്ലാറ അയാരാക്കു കായ്യു, മനസ്സുിലായി. അയാൾ കണ്ണുട ഇരിക്കിവെച്ചു് എഴുത്തു വായിക്കാൻ തുടങ്ങി. അഞ്ചൊന്നു നീമിത്രം പലക്കും അന്വേപ്പുടാറുള്ള ഒരു കായ്യുംാണെല്ലോ ഇതു്. ഇവിടെ കണ്ണുട ഉടച്ചസ്ഥിരം കൈവശംതന്നെ

ഉണ്ടായിരുന്നിട്ട്. അയാൾ ആ വാസ്തവമറിയാതെ (അംഗത്വാനന്തരമിൽ) അനേകിക്കവോൻ തുടങ്ങി. ആപ്പുള്ളാങ്ങട (സമീപസ്ഥമാങ്ങട) വാക്കേകാണ്ട് അയാൾക്കു കണ്ണട കിട്ടി. നഷ്ടപ്പെടുപോയി എന അനുഭവം അംഗത്വാനന്തരമാണ്ട്. കിട്ടി എന അനുഭവം അന്താനംകൊണ്ട് ഉണ്ടായതാണ്. ഈ കണ്ണട കിട്ടകയെ നന്തു പ്രാപ്തപ്പാണ്ടിക്കു ഉദാഹരണമാണ്. ഇതുപോലെ, ശാന്ത്രോക്തനങ്ങളായ 'വിസൗതക്ക്ലോച്ചാമീകരന്യായം,' 'ശ്രമപൂർണ്ണയായം.' മതലായവയും പ്രക്രതത്തിൽ അന്ന സന്ദേശയങ്ങളാണ്. ഇതുയുംകൊണ്ട് ദ്രോജ്ഞതഹാനിയീ ശ്ലൂനം ആശക അനുപചനമായിരുന്ന എന്നും സിദ്ധാ ചുരുപ്പാ?

ഇനിയും ഭാർഷ്യാന്തികത്തപ്പറ്റി ചീനിക്കാം.

ആത്മാവും സ്വത്തെതന്നെ സച്ചീദാനന്ദലുനമായ ബുദ്ധസ്വത്തുപമാണെങ്കിലും. തന്നെ അശ്രൂഷിച്ചു തന്റെ സ്വത്തുപത്തെ മരച്ചിരിക്കുന്ന അനാദിയായ അവിഭ്യനി മിൽ. ഫോഡിമാനം. കൈക്കുള്ളാണ്ട് ജീവനായിരത്തീരക യാൽ സുഖഭ്രംബനവേദനങ്കുക വശഗാനായിരിക്കുക യാണ്. ആ ജീവൻ തനിക്കു നേരിട്ട് ഭഃവത്തെ ഇല്ലാ താക്കി പരിപൂണ്ടിസുവപ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടി ആഗ്രഹിക്കുന്നു. തന്റെ ഇല്ലാശമനത്തിനും, ആഗ്രഹപൂർത്തിക്കും, അവിഭ്യാ കല്പിതങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെ സമീപിക്കുന്നു.

ആ വിഷയങ്ങളുടെ അനുഭവംകൊണ്ട് യാത്രാങ്കൂഷിയുണ്ടാക്കാതെ അവൻ ജനനമരണങ്ങളാട്ടുട്ടീയ സംസാരത്തിൽ കീടനശല്യകമാറുണ്ടാണ് ചെയ്യുന്നതും. ഇങ്ങനെ നാനാവിധ്യങ്ങളാണെങ്കളിൽ ജനിച്ചും മരിച്ചും

കഷ്ണപുട്ടന ജീവൻ പുണ്യവശാൽ ഭട്ടവിൽ മനഷ്യങ്ങൾ മെട്ടുകുന്നു. അവൻ വേദവിഹിതമായിരിക്കുന്ന സത്തിൽ മന്ത്രങ്ങളുംപീച്ചു് അന്തഃകരണംഗളിലും വഞ്ചത്തി ആത്മാന്തികമായ ഭാവനിപൂർത്തിക്കുവേണ്ടി ബ്രഹ്മഗിഷ്ഠനായ ആചാര്യാന്ത സമീപിക്കുന്നു. അവന്റെ ശ്രൂരൂപരികരകാണ്ടു് പ്രസന്നനാശിത്തിന് ആചാര്യന്റെ കട്ടു, ആ ശ്രൂരൂപവാദ ശിഷ്യനു് നേരിട്ട് അന്തമത്തിനു കാരണം, അവന്റെ (ബ്രഹ്മ)സ്വത്ര ചബോധമില്ലായ്വാണെന്നു് അവന്നു ബോധിപ്പിക്കുന്നു. ഗ്രാമവിൽനിന്നു്, 'താൻ ബ്രഹ്മമാണെന്നു് അനവേപ്പുട്ട ശിഷ്യൻ തന്റെ സ്വർഘനർത്ഥമാദാരകളാകാരണം അജ്ഞാനമായിരുന്ന എന്നറിയുന്നു. അവൻ പരിപൂർണ്ണാനന്ദനങ്ങളിൽ മുഴുകുന്നു. ദ്രോഷാന്തത്തിൽ ക്ഷീരം കൈവശമുണ്ടായിട്ടു് അഡിയാത്ത ക്ഷേമിച്ച മനഷ്യൻ ആപ്പ് വാക്യകാണ്ടു് അതു തന്റെ കൈവശംതന്നെ ഉണ്ടാല്ലോ എന്നറിഞ്ഞു സന്തോഷിച്ചതുതുപോലെ ദാർശാന്തികത്തിലു് ആനന്ദപൂർണ്ണനാശിരുന്ന ശിഷ്യൻ തന്റെ വാന്നു പസമിതി അറിയാതെ സ്വഭവനേപശിച്ച വലഞ്ഞേപ്പാരു ആചാര്യാന്തംകൊണ്ടു് താൻ ബ്രഹ്മാനന്ദസ്വത്രപത്രായിരുന്നാലും എന്നറിഞ്ഞു.

ഈ വാന്നുവസ്ഥിതിയെ ബോധിപ്പിക്കുന്ന വേദസൂക്തികളായി സിദ്ധാത്മബോധകങ്ങൾ. ഉപകുദ്ധോപസംഹാരങ്ങൾകാണ്ടു് വേദം ബ്രഹ്മാതൈക്കുത്രപരമായ ഈ സിദ്ധാത്മ ദത്തതനെന്നയാണു് സിദ്ധാന്തികങ്ങളു്.

ഈ സിദ്ധാത്മ ബോധകവാക്യങ്ങൾ വേദത്തിന്റെ പരമലക്ഷ്യത്തെ - ബ്രഹ്മാതൈക്കുത്രതെ - നില്ക്കുവിക്കുന്നതുകാണ്ടു് ഇവണ്ണു വേദാന്തവാക്യങ്ങൾ എന്നതുടി പേരുണ്ടു്.

1 വേദാന്തം=വേദത്തിന്റെ അന്തം.. അന്തം=നില്ക്കുയും (സിദ്ധാന്തം) അന്താസ്ത്രീ നിശ്ചയേ നാശേ, എന്ന പ്രമാണം.. ഇവിടെ നിശ്ചയാത്മമാണു്.

ഈ വേദാന്തവാക്യങ്ങൾ ജീവൻറെ അമാത്മസ്വരൂപമായ ബുദ്ധഭാവത്തെ മറച്ചിരിക്കുന്ന അവിഭ്രഹ്മ 'ഉപനിഷാദം' ചെയ്യുന്നതുകാണ്ടു (നശിപ്പിക്കുന്നതുകാണ്ടു) ഉപനിഷത്തുകൾ എന്നക്കുടി പറയപ്പെട്ടുണ്ട്. ഈ ഉപനിഷത്തുകളാണു വേദത്തിലെ അഞ്ചാനകാണ്ഡം.

ഉപനിഷദ്വാക്യങ്ങൾ വളരെയാണ്ടുകൊണ്ടില്ല. അവയിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നവ നാലാണു. അവയോരാനും ഒക്കെ, യജുസ്സും, സാമം, അമർത്തും ഈ നാലു വേദങ്ങളുടെയും സാരസവുംസ്വാദംഉണ്ട്. അവ-'പ്രജ്ഞാനം ബുദ്ധം', 'അഹം ബുദ്ധമാണും', 'തത്പരസി', 'ഈ ശമാത്മാ ബുദ്ധം' ഈ നാലു വാക്യങ്ങളാകുന്നു. ഈവയിൽ 'പ്രജ്ഞാനം ബുദ്ധം' എന്ന മഹാവാക്യം ദ്രശ്ഗദാനന്തർത്ഥമായ ഏതുഭാവായോപനിഷത്തിലും, 'അഹം ബുദ്ധമാണും' എന്നതു യജുദ്ധവാനന്തർത്ഥമായ ബുദ്ധഭാരണാഘകാപനിഷത്തിലും, 'തത്പരസി' എന്നതു സാമാഖ്യവാനന്തർത്ഥമായ ചരാനോഗ്യാപനിഷത്തിലും, 'ഈ ശമാത്മാ ബുദ്ധം' എന്നതു അമർത്തണംവാനന്തർത്ഥമായ മാണിക്യം കേപാപനിഷത്തിലും ഉള്ളിവയാണു.²

നാലു മഹാവാക്യങ്ങളുടെ പ്രയോജനമെന്തു?

ജീവപര(ബുദ്ധ)ങ്ങളുടെ ഏകക്രാന്ത ബോധിപ്പിക്കുന്നതിനും ഒരു വാക്യം പോരായോ? ഈ നാലു വാക്യങ്ങളും എന്തിനാണും? എന്നാശക്തിക്കുന്ന ഏകകീൽ ഈ നാലു വാക്യങ്ങളും പ്രയോജനകരമാണെന്നും കാണിക്കാം.

എങ്ങെന്നയന്നാൽ "പ്രജ്ഞാനം ബുദ്ധം" എന്നതു ജീവൻറെയും ബുദ്ധത്തിനെന്നും ലക്ഷണവാക്യവും, 'അയ്മാത്മാ ബുദ്ധം' എന്നതു ജീവപരം അപേരിക്ക

2 മറ്റും ഉപനിഷത്തുകളിലും, ഈ വാക്യങ്ങൾ കാണാണെന്നും.

(പ്രത്യുഷ) വീഖ്യാനങ്ങളാണെന്ന കാണിക്കേണ സ്വത്രപ സാക്ഷാത്കാരവാക്യവും, ‘തത്പരമാസി’ എന്നതു ഗ്രാഫി സീറ ഉപദേശവാക്യവും ‘ശാഹിം ബ്രഹ്മാസ്സി’ എന്നതു ശീഷ്യസീറ അനുഭവവാക്യവും ആ കന്ന ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ ജീവചരണങ്ങളടക്ക ലൈക്കൃത്ത പ്രതിചാദിക്കേണ നാലു വാക്യങ്ങളും ഉപപനാഭങ്ങൾതന്നെ എന്ന കാണാൻ കഴിയും.

പ്രജനാനം ബ്രഹ്മ

ഇവയിൽ ആദ്യപരിശീൽന്ത ‘പ്രജനാനം ബ്രഹ്മ’ എന്ന വാക്യത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാം. ഈ “ എത്രരേഖയാപ നിഷ്ഠത്തിൽ തൃതീയാഖ്യായം തൊല്പള്ളി ഒരു വാക്യമാണ്. ബ്രഹ്മവിദ്യകോണ്ട ബ്രഹ്മാശത്രമക്കുണ്ഡാവമാക്കാണ് ഫലം. സിഖിക്കേണ്ട വാമദേവൻ മതലായ ആചായ്മാനക്കുടെ പരമ്പരവഴിയായും വേദവാക്യങ്ങൾക്കാണ്ടും ബ്രഹ്മജനാനികളുടെ പരിഷ്ഠാപിത്തിലുള്ള പ്രസിഖിക്കോണ്ടും ഗ്രഹിച്ചും മുഖക്ഷുകളൊന്നിലും അധികാരിക്കാം വൈരാഗ്യമുണ്ടായതിനശേഷം. ബ്രഹ്മജനാനത്തിനും സംസാരനിപുത്തിക്കും ഇപ്പോൾ ചിന്തിച്ചുകോണ്ടും പരസ്യം ചോദിക്കേണ്ടും. ‘കോഞ്ചമാനേതി വയമുപാന്നുഹേ കതരസ്സു ആത്മാ?’* (ഈതും ആത്മാബാണും എന്നിങ്ങനെ വിചാരിച്ചും നാം ആരെ ഉപാസിക്കേണ്ടവോ ആ ആത്മാവും എന്താണും?) ആ മഹാത്മാകളുടെ മുഖ ചോദ്യത്രപമായ ചിന്തയുടെ ഫലമായി ഇത്രിയാതീതമായ ഒന്നാൽ അവക്കണ്ണായി. അതിൻ്റെ ഫലമായി ആ ധന്യാത്മാക്കൾ ‘പ്രജനാനേതുരു ലോകഃ പ്രജനാപ്രതിഷ്ഠാ, പ്രജനാനം ബ്രഹ്മ,’ (ലോകഃ പ്രജനാക്കന്ന നേത്രത്വാഭ്യർത്ഥിയതാക്കന്ന.

* ഈ ആത്മശാശ്വതത്തിനാ ബ്രഹ്മവന്നാണെന്നും..

പ്രജരെ എല്ലാ ലോകത്തിനും പ്രതിഷ്ഠ ആകുന്ന - പാഞ്ചവ സാന്നിധ്യാനമാകുന്നു. ആ പ്രജരാനമാണ് 'ബുദ്ധം' എന്ന സിദ്ധാന്തിച്ചു.

ആ സിദ്ധാന്തവാക്യമാണെല്ലാ 'പ്രജരാനം ബുദ്ധം' എന്നതും; ഇതിൽ പ്രജരാനം ബുദ്ധ എന്ന രണ്ട് പദങ്ങൾ ഒരും. വാസ്തവമായ അത്മത്തെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും ഈ രണ്ട് പദങ്ങളുടെയും വാച്ചുംതമ്മരേതയും ലക്ഷ്യാത്മരേതയും ചീതിങ്കണ്ണിയിരിക്കുന്നു. ജീവൻ എന്നാണു 'പ്രജരാനം പദത്തിനീരു വാച്ചുംതം'. അന്തഃകരണംതിൽ പ്രതി ഹലിച്ചിരിക്കുന്ന ആത്മാചൈതന്യഭൂട്ടരു സാത്തരികാംശം ചേറ്റു ണ്ണാഡു അതാനസാധ്യമായ കരണത്തിനും അന്തഃകരണ മെന്നാണു നാം. ഈ അന്തഃകരണത്തിനീരു പരിശോധ മാണം പുതി ആ പുതിയാകട്ടെ ദന്തസ്ഥും, ബുദ്ധി, ചീതിം, അഹക്കാരം ഇന്ത്യനു നാലു വിധത്തിൽ വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നു. സകലുംവികലുന്നതുപേണായുള്ള പുതിക്കു മനസ്ഥും എന്നം ഘടനപടാഡിവിഷയങ്ങളുടെ സ്വന്തു പത്രത നിശ്ചയിക്കുന്ന പുതിക്കു ബുദ്ധി എന്നം ചീതാനുംപേണായുള്ള പുതിക്കു ചീതം എന്നം, താൻ, താൻ എന്നാണു അഭിമാനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പുതിക്കു അഹക്കാര മെന്നം പറയുന്നു. ചീതം മനസ്ഥുംലും, ബുദ്ധി അഹക്കാര തതിലും അന്തംവിക്കുകയാൽ അഹക്കാരമെന്നം മനസ്ഥും, പുതി രണ്ട് വിധമെയ്യുള്ള എന്നം അഭിപ്രായമുണ്ടും. അതാനം സാധ്യനങ്ങളായ - ബഹുഃകരണങ്ങളായ - ശ്രൂത്രാദി ഇന്ത്യിയങ്ങളേ അപേക്ഷിച്ചും അന്തംാഗത്തിൽ വർത്തിക്കു കയാൽ ഇവയ്ക്കും അന്തഃകരണം എന്ന പെരുണ്ടായി. ഇവയിൽ അഹക്കാരം കർത്തൃത്വപരമായിട്ടും മനസ്ഥും കരണ ശ്രൂത്വയിട്ടും വർത്തിക്കുന്നു. ഈ അന്തഃകരണം സത്തപരുണ്ണ കാഞ്ചികയാൽ സ്വക്ഷും സ്പൃച്ഛികമലകമന്നപോലെ

പ്രതിഫലനത്തെ ഉച്ചക്കാളിയാൻ സമർപ്പമാണ്. ഈ അന്തഃകരണാത്തിൻറെ അധിഷ്ഠാനം ത്രട്ടസ്ഥാപന പത്രങ്ങമാക്കുന്നു. സാക്ഷിത്രപ്രസാദക്കാശിക്കനു ആ പ്രത്യഗ്രാന്തം (ത്രട്ടസ്ഥാപന) ചെച്ചതന്നു. അന്തഃകരണാത്തിൽ പ്രതിബീംബിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ആ പ്രതിഫലനാംഗത്തിനു ചിഡാഭാസ നൈനു പറയുന്നു. പ്രതിബീംബിത്വായ ആ ചിഡാഭാസ ചെച്ചതന്നുത്തിൻറെ പ്രകാശത്താൽ സ്വതേ ജീവായ അഹകാരം ചെത്താമായിത്തീരുന്ന ഇരുന്നു⁵ അഗ്നി സംഖ്യയും അഗ്നിയെപ്പോലെ ദാഹകവും പ്രകാശകവും ആയിത്തീരുന്നു. ആ ഇരുന്നുപിനും തീയിനും തമ്മി ലുജ്ജ സംഖ്യയും താഡാമ്യസംഖ്യാമന്നാണു പറയുന്നതും.

അതുപോലെ ചിഡാഭാസ(ചിഡാഭാസൻ)ഒരാട്ടും അഹകാരം താഡാമ്യ(രഹ്യക്രമം)പ്രപ്രകാശിക്കുന്നു ചെയ്യുന്നതും. അങ്ങെനെയുള്ള അഹകാരം ജീവായ ദേഹത്തോട് സംഖ്യയിക്കുന്നും ആ ദേഹവും ചെത്തന്തും കൈക്കൊള്ളുന്നു. ചിഡാഭാസൻ തന്റെ ധർമ്മായ പ്രകാശത്തെ അഹകാരം തത്തിനു കൊടുത്തുകൊണ്ടും അഹകാരാധിക്കുമ്പെല്ലായ കർത്തുത്തും, ദോഷത്തും, സൗഖ്യത്തും, ദാഖലായവയെ താൻ ഏറ്റവാനുകൂക്കിമിത്തം, കർത്താവും, ദോക്കതാവും, സൗഖ്യി, ദാഖലി എന്നിമാനിക്കുന്നു. ആ അവസരത്തിൽ ചിഡാഭാസനും അഹകാരത്തിനും തമ്മിലുജ്ജ സംഖ്യയും താഡാമ്യാണും സഹജതാഭാമ്യമെന്നു പറയുന്നതും. ഇതിനു ചിഞ്ചയാറുമാണി എന്നതും പേരുണ്ടും.

ആ അഹകാരം സ്ഥാപിതാരത്തോട് സംഖ്യയിക്കുന്നും സ്ഥാപിതാരത്തിനും സംഖ്യാവാവാക്യം ആഹകാരത്തിനും ചിഡാഭാസം. തമ്മിലുജ്ജ സംഖ്യയും ജനിച്ചപ്പോഴേ ഉള്ളാശാഭ്യന്നു സാരം.

* സഹജതാഭാമ്യം=ത്രട്ടത്തെന്ന ജനിക്കുന്ന ഏതുക്കുസംഖ്യയാണും. അഹകാരത്തിനും ചിഡാഭാസം. തമ്മിലുജ്ജ സംഖ്യയും ജനിച്ചപ്പോഴേ ഉള്ളാശാഭ്യന്നു സാരം.

ധമ്മങ്ങളെയെല്ലാം തന്നിലോറുക്കാണ്ട്, അല്ലെസിച്ചുകൊണ്ട്, 'ഞാൻ പിണ്യമായി ജനിച്ചു, വല്ലിച്ചു, സ്ഥുലിച്ചു, ശോഷിച്ചു, നശിച്ചു' എന്നം, ഞാൻ 'കുറുന്നനാണു', ചുവന്നവനാണു, നെടിയവനാണു, കറിയവനാണു' എന്നം. മറ്റും അഭിമാനിക്കുന്നു. ഈ അഭിമാനത്തിനു കാരണം ചിക്ഷായ്വേഡം താഭാമ്മുന്നപ്പട്ട അഹരകാരത്തിനും സ്ഥുലഗ്രഹിരത്തിനും തമിലുള്ള സംബന്ധമാണെല്ലാ ? ഈ സ്ഥുലഗ്രഹിരത്തിനെന്നു കുമ്മം - വ്യാപാരം - കൊണ്ട് ഞാകനാതാകയാൽ 'ക്രമം താഭാമ്മുസംബന്ധ' മെന്ന പറയുന്നു.

ഈ അഹരകാരം അന്തഃകരണവുംതുണ്ടിയാണെന്നു മുന്തേ തന്നെ പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് അന്തഃകരണമാക്കുന്നു, രജ്ജുവിൽ സപ്പുമെന്നപോലെ സാക്ഷിബോചതന്നുത്തിൽ അശ്വണാന ജന്മമായ ഭ്രാന്തിനിമിത്തം കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടിള്ളിരുമാണു്. അതിനാൽ അന്തഃകരണവുംതുണ്ടിരുചുമായ അഹരകാരത്തിനും സാക്ഷിക്കും. തമിലുള്ള സംബന്ധത്തിനു് ഭ്രാന്തിജതാദാ ത്യുമെന്നാക്കുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങൾ പേരു പറയുന്നതു്.

ഈംഗ്ലീന സാക്ഷിയേഡം ഭ്രാന്തിജതാദാമ്മുബന്ധ തത്തിൽ വത്തിക്കുന്ന അഹരകാരം ശരീരത്തുത്തിലും വ്യാപിക്കയാൽ ശരീരധമ്മങ്ങളെ മുഴവൻ സാക്ഷിബോചതന്നുത്തിലും സാക്ഷിയമ്മത്തു (സച്ചിദാശാവദ്ധം) ശരീരത്തിലും സാക്ഷിയമ്മത്തു (സച്ചിദാശാവദ്ധം) ശരീരത്തിലും ആരോപിക്കുന്നു. ഈ ആരോപത്തിനു് അനേകാം ന്യാഡ്യാസം എന്നാണു വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിൽ പറയുന്ന സാക്ഷിത്തികനാമം.

സാക്ഷിബോചതന്നുത്തിനെന്നു പ്രതിബീംബമാണെല്ലാ ജീവൻ. ഒരു വസ്തുവിനെന്നു പ്രതിബീംബമെന്നതു് ബിംബവും ഉപാധിയും തുടിച്ചുന്നതാകനു. കണ്ണാടിയിൽ പ്രതിബീംബവും കാണുന്ന ദിവ്യാധി, ബിംബത്തമായ മുഖ

തതിന്നേറയും കണ്ണംടിയുടേയും സ്വന്വക്രക്കാണാണല്ലോ ഉണ്ടാകുന്നതു്. പ്രതിബീംബമെന്നാൽ ബീംബവും ഉപാധിയും തുടിമേളൻതെന്ന സംരഹം.

അതുപോലെ അന്തഃകരണത്തിൽ പ്രതിബീംബിച്ച സംക്ഷിപ്തതന്നുക്കൂട്ടായ എന്ന വച്ചാൽ, സംക്ഷിപ്തത നൃവും അന്തഃകരണമാകുന്ന ഉപാധിയും തുടിയതാണെന്ന കാണാം. സംക്ഷിപ്തതന്നുതേതാട്ടം ഉപാധിയേഖാട്ടം തുടിയ പ്രതിബീംബമാണ ജീവൻ. ഈ ജീവൻ ബീംബ ഭ്രതമായ തുടസ്ഥാപതന്നുത്തിന്നേറയും ഉപാധിയായ അന്തഃകരണത്തിന്നേറയും ധർമ്മഭ്ലഥിള്ളു്. ചിത്തതിനെ പ്രോലെ - തുടസ്ഥാപതന്നുതേതപ്രോലെ - അഭാസിക്കുകയാൽ (തോന്നകയും) ഇതിനെ ചിഭാഭാസനെന്നു തുടി പറഞ്ഞുവരുന്നു.

ഈ ചിഭാഭാസൻ, അഞ്ചാറുംഞാനാശങ്കയ്ക്രമായ ത്രിപുടിവ്യാപാരാത്ത ചെയ്യും. എങ്ങനെന എന്നാൽ, ഞാൻ കൂടം കാണുന്ന, ഞാൻ പാട്ടു കേരകക്കുണ്ടാണെന്നു ത്രിപുടിവ്യാപാരാദിക ഭാണം ത്രിപുടിവ്യാപാരാദിദി. ഞാൻ കൂടം കാണുന്ന, എന്ന വാചകത്തിൽ ദ്രോഡാവു്, ദ്രൂജം, ദർനം എന്ന മുന്ന വിശാഗദിജിളിള്ളു് ഇവയ്ക്കു വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിൽ ത്രിപുടി എന്നുണ്ടാണുമാം. ഞാൻ എന്നതു ദ്രോഡാവും കൂടം എന്നതു ദ്രൂജാവും കാണുക എന്നതു ദർനവും മാണിക്യാണല്ലോ. ഇവയെ കത്താവു്, കമ്മം, ക്രിയ എന്നായും പറയാം. നേത്രത്രും ശ്ലാപടാഭിവിഷയങ്ങളാട്ട സംബന്ധിക്കുന്നോടു കാണുക എന്ന വിഷയങ്ങളാം ഉണ്ടാകുന്നു. വേദാന്തശാസ്ത്രപ്രകാരം അഞ്ചാനം നിത്യമാണു്. അതിനു് ഉല്പത്തിനാശങ്ങളില്ല. 'കൂടം കാണുക' എന്നതു് അന്തഃകരണവുംതും നേത്രത്രും ചൊരാ വെളിയിൽ വന്ന കാഞ്ഞിന്നും ആകൃതിയിൽ പരിണമിക്കുന്നോടു ആ വൃത്തിയിൽ ചെതന്നും (അഞ്ചാനം) പ്രതിഫലിച്ച കടത്തു പ്രകാശിപ്പിക്കുക എന്നതാണു്.

പുതി സുക്ഷുദ്ധത്വങ്ങളുടെ സാത്പരീകാംഗത്തിൽ നിന്ന് അംഗങ്ങൾക്ക് രണ്ടായിരുന്നു പരിശാമമാണെന്ന മുമ്പ് പാഠത്തിട്ടില്ലോ. ആ പുതി എത്രകൂടുതിയിൽ പരിശാമി ക്ഷമേം അതേ ആകൃതിയിൽതന്നെ അംഗവും(ബൈതന്യം) അതിൽ പ്രതിഫലിക്കും. അന്തഃകരണപൂർത്തി, അംഗനപ്രതി ഫലവന്നതാട്ടുട്ടിയേ മുരിക്കു എന്നാണു നിയമം. എന്നാൽ പുതിയഒരു ഉല്പത്തിനാശങ്ങളിൽ അംഗനമുണ്ടായി നശിച്ചു എന്നാണു പറയാറുള്ളതു്. അതു ശാഖയ്ക്ക് എത്രകൊണ്ടു നാൽ പുതിക്കുമാറുമെ ഉല്പത്തിനാശങ്ങളുള്ളു. ആ ഉല്പത്തിനാശങ്ങൾ അംഗനത്തിൽ ആരോഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഗമണമായി അംഗനത്തിനു് ഉല്പത്തിനാശങ്ങളുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുപറക്കയാണു്. അതുകൊണ്ടു് അംഗനം നിത്യവും നാശരഹിതവുമാണെന്നു വേദാന്തം. സിദ്ധാന്തികങ്ങൾ. അംഗനം (ക്രിസ്തവചൈതന്യം) അധികാരത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നോരും അംഗതാവേദം വിഷയാകാരപൂർത്തിയിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നോരും അംഗനം എന്നും പറയുന്നു. ജൈയമാക്കുന്നതു പുതിയ ഘടനയാണു. അവ ഭൂതങ്ങളുടെ തമോഗ്രാഹകാന്ത്യങ്ങളാകയാൽ സ്വയം ജീവങ്ങൾ, പ്രകാശ രഹിതങ്ങൾ, ആണു്. ശാന്യകാരത്തിലിരിക്കുന്ന പദാത്മംജീളി പ്രകാശിപ്പിക്കുവോൻ ദീപം ഉപകരിക്കുന്നതു പോലെ, ഘടാടിദ്വശ്യങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുവോൻ പുതി അംഗനം ഉപകരിക്കുന്നു. പുതിജീവനാനുഭ്രതാട സംഖ്യ സ്ഥിക്കുന്നോരും വിഷയങ്ങൾ യഥാത്മത്തിൽ ജൈയമാത്മംജീളിയിൽനിന്നുതു്. ജീവനാവു്, ജീവനം, ജൈയമാം എന്ന പറയപ്പെടുന്ന ത്രിപട്ടിയുടെ വിവരണം മുണ്ഡെന യാണു്. ത്രിപട്ടിയോടുട്ടിയിരിക്കുന്ന ചിദാഭാസൻ ദശ ത്രിയവ്യാപാരങ്ങളെ ചെയ്യുന്നു. അന്തഃകരണപൂർത്തികൊണ്ടു് ശ്രൂത്രേത്രിയദ്വാരാ സകല ശബ്ദങ്ങളേയും ത്രഗിത്രിയദ്വാരാ സ്പർശനങ്ങളേയും, ചക്ഷരിത്രിയദ്വാരാ ത്രപദ്ധങ്ങളേയും, ജിഹോത്രിയദ്വാരാ രസങ്ങളേയും, മുാണ്ഡനത്രിയ

പാരാ ഗന്ധങ്ങളും, വാഗിന്റീയദാരാ വചനങ്ങളും, പാണിന്റീയദാരാ ഭാനങ്ങളും, പാദങ്ങളീയദാരാ ഗമനങ്ങളും, മഹോഗ്രീയദാരാ ആനന്ദങ്ങളും, മഹാന്റീയദാരാ വിസ്തജനങ്ങളും അറിയന ചീഡാം സനായ ആ ജീവനാശം പ്രജനാനപദത്തിന്റെ വാച്ചുാത്മം.

ശതാനസപ്രദപനായിരിക്കുന്ന ത്രിസ്ഥൻ, അഹികാരത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചും അതിനോട് ചേർന്നും ഇരിക്കുന്നു. എക്കിലും ത്രിസ്ഥൻ നിശ്വലനായിട്ടും ചീഡാംസൻ, പ്രതിബീംബം, അഹികാരാഭി പുത്രിദാരാ ചന്ദ്രലനായിട്ടും വര്ത്തിക്കുന്നു. ഈ ചീഡാംസനാശം പ്രജനാനപദത്തിന്റെ വാച്ചുാത്മം.

അധിഷ്ഠാനമായ ത്രിസ്ഥമെചതന്യത്രാട് ഭ്രാന്തിജതാദാത്യസംബന്ധത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന അഹികാര ശ്രദ്ധപനായ ജീവൻ, തനിക്കു സത്താസ്ഥാപിത്തി നൽകി കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ അധിഷ്ഠാനമെചതന്യത്രത്ത്(ത്രിസ്ഥനു)പുറി അറിയാതെതന്നെന്നാശം വിഷയങ്ങളെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും.

ജഹിജഹല്ലക്ഷണകാണ്ടും പ്രജനാനപദത്തിന്റെ വാച്ചുാത്മത്തെ - ജീവനെ - തളളി നീംപ്പികാരിയും അഞ്ചാനസപ്രദമായിരിക്കുന്ന പ്രത്യഗാതമ - ത്രിസ്ഥം - ചെച്തന്യത്ര ഗഹിക്കുന്നോരു പ്രജനാനപദത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം തമ്മായി. അതായതും അന്തഃകരണങ്ങളും അതിന്റെ പുത്രികളും പ്രതിബീംബംഗത്തെയും ദേഹങ്ങളിയാഭിവ്യാപാരങ്ങളും നീക്കിയാലും, നീങ്ങാതെ അവശേഷിക്കുന്ന ത്രിസ്ഥനായ അപസ്ഥാത്രയസാക്ഷിയാശം പ്രജനാനപദത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം തമ്മായി.

ഇനിയും ബുദ്ധശിഖരത്തെ എടക്കാം. ഇതിനും വാച്ചും തന്റെ ലക്ഷ്യം തന്റെ ഉണ്ട്. ഉത്തമങ്ങളായ ബുദ്ധമാരാണ് ദേവതകളിലും, മഹ്യമങ്ങളായ മനഷ്യരിലും, അധ്യമങ്ങളായ പശ്ചാറികളിലും, എന്നവേണ്ട സ്ഥാപനങ്ങൾക്കാരണ്ടാൽ ക്രിയയും സകല ഭ്രതങ്ങളിലും യാതൊരു ചെതനയും പൂർണ്ണമായും എക്കമായും ഇരിക്കുന്നവോ, അതരെ ബുദ്ധശിഖരത്തിൻറെ വാച്ചാത്മം. ഒക്കളിൽ പറയപ്പെട്ട ബുദ്ധമാരാണ് സ്വർജ്ജിവജാലങ്ങളായും, സ്വർത്തനങ്ങളായും, നീകിയിട്ടും അവയും വിലക്ഷണമായീ, തൃഖിയപരിശൃംഗരൂപമായീ, സ്വർത്ത അനസ്യതമായീ, മായാതീതമായീ, പ്രകാശിക്കുന്ന പരമാത്മചെതനയാണും ബുദ്ധശിഖരത്തിൻറെ ലക്ഷ്യം തന്മായി പറയുന്നതും. ഇതുകൂടുതലായി പ്രശ്നാഭിക്ഷനം പറിപ്പൂർണ്ണമായും തന്നെ യാണും ‘പ്രജനാനം ബുദ്ധ’ എന്ന വാക്യത്താൽ സിദ്ധി കരുതുന്നതും. ഇതുനേന്നയാണും ബുദ്ധത്തിൻറെ സ്വത്രപലക്ഷണവും. തുടങ്ങിചെതനയും, പ്രജനാനം, ബുദ്ധം ഈ ശിഖരത്തിലൂടെ സച്ചിദാനന്ദസ്വത്രപരമായ ബുദ്ധത്തെ ലക്ഷ്യിക്കരിക്കുന്നവയാണെന്നും ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാക്കുന്നു.

അവധി ബുദ്ധാസ്ഥി

ഈ വാക്യം യഴുവുംഭാന്തർത്ഥമായ ബുദ്ധദാരണയും കോപനിഷത്തിൽ നന്നാം അഭ്യാസം നാലും ബുദ്ധമന്നത്തിലെ പത്താം വണ്ണികയിലൂടെയും.

‘ആത്യന്തികമായ ശ്രദ്ധയോമാർത്ഥത്തെ പ്രാപിക്കുവാൻ ആനുഗ്രഹിക്കുന്ന മനഷ്യർ ബുദ്ധവിഭ്യക്കാണ്ടും തന്നെ രക്ഷാ എല്ലാമായീ (സർവ്വാത്മകമായ ബുദ്ധമായീ) തത്ത്വരാമേന്നും വിചാരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ആ ബുദ്ധത്തപ്പററി നമ്മകൾ ചിന്തിക്കാം,’ എന്ന പൂർണ്ണവിറിക്കുംഞ്ചുട്ടടി ദ്രശ്യികൾ “ബുദ്ധ വാ ഇദം അറു ആസീത്”.....(ഈ ശരീരത്തിൽ

സ്ഥിരിച്ചെയ്യുന്ന ചെതന്യം മുമ്പ് ബ്രഹ്മതന്നെ ആയിരുന്നു) എന്നു് ഉപകുമിച്ചു്, “തദാത്മാനമേവാവേദഹം ബ്രഹ്മാസ്തിതി” (എ ബ്രഹ്മം തന്നതാണെന ബ്രഹ്മാക്കന്ന എന്നറിഞ്ഞു) എന്നു് സ്വാനവേദത്രം ഉപസംഹരിക്കുന്നു. “അഹം ബ്രഹ്മാസ്തി.” ഈ വാക്കുത്തിൽ അഹം (ഞാൻ), ബ്രഹ്മ (ബ്രഹ്മ), അസ്തി (ആക്കന്ന) ഇങ്ങനെന മുന്നു പദങ്ങളാണെള്ളു്. ഇതിൽ അഹംപദങ്ങളിൽനിന്ന് വാച്ചും തമം ജീവതന്നും ലക്ഷ്യത്വം തുടങ്ങുമെച്ചതന്നു് എന്നു് ആക്കന്നു. പരിപൂർണ്ണംശായി ദേശകാലവന്നുപരിപൂർണ്ണമുന്നു മായിരിക്കുന്ന പ്രത്യഗാത്മകചെതന്യം, ബ്രഹ്മവിഭ്രംജു് അധികാരിയായ മനഷ്യൻിൽ ബുദ്ധിക്ക സാക്ഷിയായി നിന്നു് ഏതുക്കമല്ലത്തിൽ അഹം, അഹം എന്ന സ്ഫുരിച്ച കൊണ്ടിരിക്കും. അതിനാൽ ആ തുടങ്ങുമെച്ചതന്നുത്തീരു് അഹമെന്നു നാമമുണ്ടായി.

അംദാനെന ആണോകീൽ പരിപൂർണ്ണനായിരിക്കുന്ന ആത്മാവിനു് ശരീരസംബന്ധം പറയുകയാൽ പരിച്ഛുന്ന തപം സംഭവിക്കുകയില്ലെന്നു എന്നു് ഒരു സംശയം വരും.

എന്നാൽ, ശരീരത്രയവിലക്ഷണമായിരിക്കുന്നിതം ആത്മാവിനു് പരിച്ഛുന്നതും ഒരു പ്രകാരത്തിലും സംഭവിക്കുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു് അതു പരിപൂർണ്ണമാക്കന്നു. ആ ചെതന്യം അഹം, അഹം എന്ന സ്ഫുരിക്കുന്നും (തോന്നുന്നും) നിവിഡികാരമായിരിക്കുന്നും അതിനു വികാരം പറയാൻ പാടില്ല. ഭ്രതകാംഖ്യമായ അഹമകാരം ജീവമാകയാൽ അതിനും അഹമെന്നു തോന്നുവാൻ കഴികയില്ല. പിന്നു എതിനു് കഴിയുമെന്നാണോകീൽ: പരമാത്മഭൂതമായ ചെതന്യംതന്നെ അഹമകാരതേതാടി ചേറ്റുകൊണ്ടു് അഹംപുത്തിയിൽ (ഞാനെന്ന തോന്നുലിൽ) ശോകിക്കുന്നു. ആകയാൽ ഈ അഹമകാരവുംതീരുച്ചുട്ടുടിയ ജീവൻ അഹം പദത്തിൽനിന്ന് വാച്ചുംമാക്കുന്നു. ജഹദജഹദ്ദുക്ഷണ

കൊണ്ടും ജയമായ ഈ വാച്ചാൽത്തെതെ ത്രജിച്ചും ചെവത് നൃമാനുമായ ത്രിസ്ഥമെന്ന ഗ്രഹിക്കേക്കുന്നതാണു് അഹം പദ്ധതിൻറെ ലക്ഷ്യാൽത്തംം. ഈനീ സ്വീകരണബുദ്ധേതെ പരി ശോധിക്കാം. അതിൻറെ വാച്ചാൽത്തംം ഈശ്വരനെന്നാക്കുന്നു. അതു മനു പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതാകയാൽ ഈനീ ലക്ഷ്യാൽത്തെപ്പറ്റി ചുന്നിക്കാം. സ്വത്തുമുള്ളാ പൂർണ്ണമായും, തനിക്കു കാരണമായി മുമ്പും കാഞ്ചമായി പുന്നില്ല. ഒരു വസ്തുവും ഇല്ലാത്തതായും. തന്നിൽ ആദ്യങ്ങളായി മററാൽ വസ്തുവും ഇല്ലാതെയും. യാതൊന്നും ശോഭിക്കുന്നവോ എന്നുമായും മായാതീതമായമിരിക്കുന്നു ആ ചെവതനുമുത്തു മുഹമ്മദിന്റെ ലക്ഷ്യാൽത്തംം.

അസൂചിപദം

അഹംപദലക്ഷ്യാൽത്തമായ ത്രിസ്ഥചെവതനുവും ശ്രൂ റഹപദലക്ഷ്യാൽത്തമായ നീരപാധികലുഹചെവതനുവും തക്കിലുള്ള ഏകക്കുമാണു് അസൂചിപദത്തിൻറെ ലക്ഷ്യാൽത്തംം..

തത്തപക്ഷി.

സാമവേദത്തിലുംപ്ല്ലുട് ചരാങ്ങാഗ്രാഹനിഷ്ഠതാണു നീരും അഭ്യാധത്തിലെ ഒരു വാക്കുമാണു് ‘തത്തപക്ഷി’ എന്നതു. ശ്രൂഹവിഭ്യാസ സൂത്രപരമായ ഒരു അൽമാവാദമായി വാദക്രമയോടുടർച്ചയതാണു് ആ അഭ്യാധം. അതണ്ണലു ത്രായ ഉദ്രാലകനെന്ന മഹാപ്രിക്കു് ‘ശ്രൂതക്രതു’ എന്ന പേരുള്ള ഒരു മക്കണണാധിക്രമം. പിതാവു് അവനെ പറ്റുണ്ടാമത്തെ വാദസ്ഥിതി ഗ്രാഹകലാഭത്തിൽ അഭ്യാധനത്താണു നായിട്ടുള്ളത്. അവൻ ആ ഗ്രാഹകലാഭത്തിൽ താമസിച്ചു് പറ്റുണ്ടാവണ്ടിക്കാണ്ടു്, പശ്യാഗ്രണങ്ങളാട്ടുട്ടി വൈദണ്ഡം മഴുവൻ പഠിച്ചു. താൻ സ്വർജ്ജനനാശനാണു് കരുതി

ശ്രേതകേതു ഗവ്പിഷ്ട നായിത്തീൻ. പന്ത്രണ്ട് വഹംക്കാലത്തെ വിധിപൂർവ്വ കമായ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നും വിനയം ലേശംപോലുമീല്ലാതെ അഹകാരിയായിട്ടാണു അവൻ സ്വഗ്രഹത്തിലെഴു മടങ്ങിയതു്. സമാഗ്രതന്നായ തന്റെ പത്രനിൽ പിഡ്യകൊണ്ടണാക്കേണ്ട വിനയാദിമുണ്ടും കാണായ്ക്കാൽ ഉദ്ഭാലകൻ അസ്ത്രാശുമന്ത്രങ്ങളായും തന്ത്രിന്റെ പത്രശ്രീ മുഖം അവന്റെ ഉദ്ഭാലകൻ ഇല്ല ദോഷങ്ങളെ പരിഹരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ഒരുക്കൽ അവന്റെ അടക്കാം വിളിച്ചു് ഉദ്ഭാലകൻ ഇല്ലാതെ ചോദിച്ചു: “പ്രിയപത്രാ, ശ്രേതകേതോ, നീ എന്നാണിന്നും സ്വപ്നത്തെന്നുന്നായിട്ടു്. വിന്യുഹരിത നായിട്ടു്. കാണപ്പെടുന്നതു്? ഉചാല്യായനിൽനിന്നു് ഇന്ത്യം കാലംകൊണ്ടു് നിനക്കു് എന്തു മേരയാണണായതു്? നീ ഉചാല്യായനോടു് ആ ആദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി, യാതൊന്നു കേട്ടാലോനോ കേരക്കാത്തതു് കേട്ടായു്, ചിന്തിക്കാത്തതു് ചിന്തിച്ചതായു്, നീശ്വച്ചിക്കാത്തതു് നീശ്വച്ചിച്ചതായു്. തീരുന്നതു്, ശാസ്ത്രാചാരങ്ങാപദ്ധതിങ്ങൾക്കാണു് ബോധിക്കാപ്പെടുണ്ടോ അതിനെപ്പറ്റി, ചോദിച്ചുവോ?” ഇതുകേട്ടു് അത്യത്രഭരണത്താട്ടക്കിട്ടുന്നതെന്നും അജഞ്ജനയെ മനസ്സിലാക്കി, “അല്ലായാ ഗൈവാനേ, ആ ആദ്ദേശം എങ്കിനെങ്കളുള്ളതാണു്?” എന്നു ശ്രേതകേതു പിതാവിനോടു ചോദിച്ചു. തന്റെ പത്രൻ, സ്വപ്നതന്നാണണാ സ്വരയം. അഹകരിച്ചിരുന്നുകൂടില്ലോ, തന്റെ ചോദ്യം ശ്രദ്ധിച്ചകേട്ടതിനുശേഷം ഇന്ത്യായും അറിയുണ്ടും പ്രധാനകാര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാല്ലോ എന്ന വിചാരിച്ചു് ഒരു പക്രമത്തിയു്. ജീജാനാസുവമായിത്തീൻറീറിക്കുന്നതോ യിക്കണ്ടു് ഉദ്ഭാലകൻവാസല്പ്രത്യേതാട്ടക്കിട്ടുന്നതു്, ‘അല്ലായാ പ്രിയദർശന, യാതൊന്നാണെന്ന അറിഞ്ഞാലാണോ എല്ലാററിനേയു്. അറിയുന്നതു്, ആ ശ്രൂഹത്തെപത്രതെ വെളിപ്പെട്ടതുനു വിഡ്യ നിനക്കു് ഉപദേശിച്ചതരം,’ എന്നായിരുന്നു. പിതാവിൽനിന്നു് അശ്രൂഹപൂർവ്വമായ ഇന്നു

വിദ്യാസ്രൂതാധരത്തപ്പാറിക്കേട്ടിട്ടു്, 'എന്ന മരക്കല
തതിൽ വേദാഖ്യയനം ചെയ്തിച്ച മരക്കനാർ മഹത്തു
കളായിരുന്നുകിലും അവർ ഈ വിദ്യാസ്രൂതാധരം ഗഹി
ച്ചിരിക്കാനിടയില്ല. അവർ അതു ഗഹിച്ചിരുന്നുകിൽ
അവരുടെ വാസല്പ്രാജനമായിരുന്ന എനിക്കേ൦് അതു
ഉപദേശിച്ചതരികതനു ചെയ്തായിരുന്നു. അതുകാണ്ടു
അനന്ത്യദർശമായ ആ ഉപദേശം, അല്ലെങ്കാം കരണാ
നിയിയായ വന്യപിതാവു, സ്വർജ്ജനനായ മരോ,
അവിടത്തെ ശരണാഗതനായ എനിക്കേ വെളിപ്പെട്ടതി
തതരണമോ' എന്നു് സാഷ്ടാംഗപ്രണിപാതപുർണ്ണം ശ്രേത
കേരു പ്രാതമിച്ച. ഇതുകേട്ടു് സത്യഷ്ടമായുംനായിരുന്നിന്
ഉദ്ബലകമഹിഷി ഉപദേശക്രമത്തെ ഉപക്രമിച്ചതു്.

'സദേവ സോമേദമഗ്ര ആസീതു് എകമേവാപിതീയം'

(അല്ലെങ്കാം സംശയം, നാമത്രപാതകമായി കാണാപ്പെടുന്ന
ഈ പ്രചാരം മുമ്പു്, ഏകമായി. അപീതീയമായമിരി
ക്കുന്ന സത്യപ്രാഥമാനത്രായിരുന്നു) എന്നാണു്. തുടർന്നു്
അഭ്യാരോപാപവാദയുക്തികളെ പല ദ്രോഗങ്ങളോടു
ടെ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടു് ആ തത്പരപ്രതിപാദനം ഉപസംഹരി
ച്ചതു്, 'സ യ എഞ്ചാർജ്ജനിമെമതദാത്മ്യമിഡം സവ്റ്റം. തതു്
സത്യം സ ആത്മാ തത്പരമസി ശ്രേതക്കേതോ.' (ഈ ജഗ
തതിൻറെ കാരണമായി. സൃക്ഷ്മമായി. ഇരിക്കുന്ന തത്പര
യാതൊന്നാണും അതുതന്നെയാണു് ഈ ജഗദ്ദു പേണ
ഓസിക്കുന്നതു്. അതുതന്നെയാണു് സത്യം.. അതാണു്
ആത്മാവു്, ബ്രഹ്മം. അല്ലെങ്കാം ശ്രേതക്കേതോ, നീ ആ
ആത്മാവാക്കനു) എന്നായിരുന്നു. മുകളിൽ കാണിച്ച ആത്മ
വാദകമാകമന്ത്രപേണയുള്ള പ്രതിപാദനംകാണ്ടു്
വേദം തത്പരമസിമഹാവാക്യത്തെ എത്രമാനും സ്മാരിക്കു
ന്നണ്ണുന്ന വ്യക്തമായല്ലോ. ഇനിഒം ആ മഹാവാക്യ
തത്പുറി നമ്മകു ചിന്തിക്കാം. 'തതു്'പദ്ധതിൻറെ

വാച്യാത്മം ഇഷ്യരന്നെന്നും ‘തയം’പദത്തിഞ്ചിര വാച്യാത്മം ജീവരന്നും ആകന്നു. സ്വർഖത്തായ ഇഷ്യരന്നും, കിണ്വിശത്തായ ജീവരും ഒന്നാൽ തന്നെ പറയുന്നതു യുക്തിയുക്തമല്ല അതിനാൽ ജഹദജഹല്ലുകൾ കൊണ്ടു ‘തത’ ത്വം’പദങ്ങളുടെ വാച്യാത്മമായ ഇഷ്യരന്നും ജീവനേയും തള്ളി ലക്ഷ്യാത്മം നായ ത്രിസ്ഥാപത നൃത്യങ്ങളും ബ്രഹ്മത്രണങ്ങളും ഗ്രഹിംങ്ങാം. അപ്പോൾ നാശാധാരി അവ രണ്ട് ദുര ചെവതന്നുമാണെന്നുള്ളൂ അസിപദാത്മം സമജ്ജസംതാനം.

അയമാത്മാ ബ്രഹ്മ

ഈ മഹാവാക്യം സാമ്പ്രദാനിവദത്തിലുംപെട്ട മാണ്ഡ്യുകോപനിഷത്തിലുള്ളതാണെല്ലു. ‘സത്യം ഹൃതതും ബ്രഹ്മ’ (ഖരത്തിലും ബ്രഹ്മംതാനാ) എന്നപദംശിച്ചിട്ടും ആ തത്പരത്തെത്തന്നെ സ്വാനവേദത്രാവേദം വെളിപ്പെട്ട ത്രണ ഒരു വാക്യമാണും ‘അയമാത്മാ ബ്രഹ്മ’ എന്നതും. ‘അയം ആത്മാ ബ്രഹ്മ’ എന്നതിനും, ഈ ആത്മാവും ബ്രഹ്മമാകന്നു എന്നാണും അതാം. ഇവിടെയും മുൻവാക്യങ്ങളും ലെപ്പോലെ ‘ആത്മാ’ എന്നതിനും ജീവൻ എന്നും, ബ്രഹ്മ എന്നതിനും ഇഷ്യരന്നും, വാച്യാത്മമാകന്നു. വാച്യാത്മങ്ങളുടെ ഏഴു കൂടുതലുകൾ ലക്ഷ്യാത്മത്തെത്തന്നെ അംഗീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കും. അതിനാൽ ഇവിടെയും രണ്ട് പദങ്ങളാക്കാം (ആത്മാ - ബ്രഹ്മ) യഥാക്രമം. ത്രിസ്ഥാപത ചെത്തന്നുമെന്നും. നിരപ്പാധിക ബ്രഹ്മചെത്തന്നുമെന്നും. ലക്ഷ്യാത്മമാണെന്നും. കണ്ണുകൊള്ളുന്നും. പ്രസ്തുത വാചകത്തിലെ ‘അയം’ശബ്ദത്തിനും അപരാക്ഷ(പ്രത്യക്ഷ)വിഷയം എന്നാണെന്നതും. അതിനാൽ ‘അയമാത്മാ’ എന്നതിനും ആത്മാവും ‘അപരാക്ഷസ്വന്നത്വം’ ആത്മാൽ കീഴുന്നു. ആത്മാവും പ്രത്യക്ഷ

വിഷയമാണെങ്കിൽ ഘടകാദികളേപ്പാലെ ദ്രുതമായി ۱ തന്നിമിത്തം ജീവമായി തീരക്കയില്ലെ, എന്നാൽ ആശ കയ്യണ്ണാകാറാം. എന്നാൽ അത്വാനയല്ല ആത്മാവും ഘടകാദികളേപ്പാലെ ദ്രുതമോ ജീവമോ അല്ലതനെ. അഞ്ചെന യാണെങ്കിൽ സ്വർഘാദികളേപ്പാലെ അദ്ദ്രുതമോ പരോക്ഷമോ ആയിരിക്കേണ്ടതല്ലെ, എന്ന ചോദിച്ചുണ്ടോ. ഒരിക്കലും ആത്മാവും അദ്ദ്രുതമോ പരോക്ഷവുമല്ല. എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ ഘടകാദികളേപ്പാലെ ദ്രുതമല്ലെന്നുവെച്ചു പരോക്ഷമാകണമെന്നില്ലെ. വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിൽ അപരോക്ഷം രണ്ടുവിധിണികളും. ഘടപടാദിവസ്തുക്കളെ അന്തഃകരണപൂർത്തി ഹരുനിയചാരാ വൈളിപ്പുട്ടതുന്നതിനും-ഹരുനിയങ്ങളും. വിഷയങ്ങളുമാണ് ഇത്തും സംബന്ധത്തിൽനിന്ന് ണാക്കന അഞ്ചാനത്തിനും ഹരുനിയപ്രത്യക്ഷം എന്നം. ആ ഹരുനിയപ്രത്യക്ഷവിഷയങ്ങളായ ഘടപടാദികളുടെ പുറിയന അഞ്ചാതാവിനെപ്പറ്റിയുള്ള അനബന്ധത്തിനും ഹരുനിയാതിതപ്രത്യക്ഷം (ആത്മപ്രത്യക്ഷം) എന്നമാണ് പേരു പറയുന്നതും. ഹരുനിയവിഷയങ്ങൾ സ്വരം ജീവങ്ങളായതുകൊണ്ടും അവയെ പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ അന്തഃകരണ പൂർത്തിയിടു ആവശ്യകതയുണ്ടു്. എന്നാൽ സ്വരം സ്വരംപ്രകാശ മായ ആത്മാവും പൂർത്തിയപ്പോലും പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും അപരോക്ഷത്രപേണ വർത്തിക്കുന്നതിനാൽ മന്ദിരത്തെ പൂർണ്ണപ്രകാശം നീരർത്ഥകങ്ങളാണെന്നു കാണാം. ഹരുണിയങ്ങളും അഞ്ചാതാവിന്റെ സ്വപ്രകാശാപദ്ധരാക്ഷത്വം നീരാക്ഷപമായി സിലബിച്ചുവല്ലോ?

ജാഗ്രതസ്വപ്പനാശപ്പുണ്ടുവസ്ഥകളിൽ സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മകാരണശരീംങ്ങൾ ഉണ്ടായി നശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നോടും യാതൊരു മാറ്റവുമില്ലാത്ത അവയ്ക്ക് അധികാനമായിം

1 വേദാന്തശാസ്ത്രപ്രകാശം ദ്രുതമല്ലാം ജീവമാണെന്നുണ്ടും സിദ്ധാന്തംം.

സാക്ഷിയായും അപരോക്ഷഗ്രൂപവാന പ്രശ്നാലീകരണ തുടർച്ചയായി ആദ്യം മഹാബാലിന്റെ ലക്ഷ്യാർത്ഥമാണെന്നും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാക്കണം.

നാമഗ്രൂപാരമകമായ ആകാശാദിസ്ത്രൂപങ്ങളും അവയ്യിപ്പാനമായ മായയെത്തന്നെന്നും തത്പര്യം അപഗ്രമിക്കേണ്ടതും അവഗേഹിക്കേണ്ട അനിവാര്യിച്ച മായ സച്ചിദാനന്ദസ്ത്രൂപമാണും ബ്രഹ്മശശ്വത്തിന്റെ ലക്ഷ്യാർത്ഥം. അപരോക്ഷസ്ത്രൂപനായ തുടക്കമെന്ന തന്നെയാണും സച്ചിദാനന്ദപരിപൂർവ്വസ്ത്രൂപത്രമായ പറമ്പുമെന്നും ‘അയമാത്മാ ബ്രഹ്മ’ എന്ന മഹാവാക്യം കൊണ്ട് വെളിപ്പെട്ടു. ഇങ്ങനെ ബ്രഹ്മാതെങ്കുപ്പതി പാഠകങ്ങളായ ചതുര്രൂപരഹാവാക്യങ്ങൾ വിവരിക്കാണും.

നാലുവേദങ്ങളിൽനായും പാമലക്ഷ്യം ജീവബ്രൂഹിമകൃത്തെ പ്രഭേദാധിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ടും ഈ വേദാത്മഹാവാക്യങ്ങൾ ഉച്ചത്രം ഉച്ചത്രം ഉച്ചത്രം. ഉദ്ദോഹണിക്കേണ്ട ഈ വാക്യങ്ങൾ നാലിന്റെയും ഉച്ചത്രം. കനാബനകളിൽ അവ നാലുവേദങ്ങളിൽ നാലു തരത്തിൽ കാണപ്പെട്ടവാനുള്ള കാരണമെന്നൊണ്ടും ഒരു ചോദ്യം വരം. അതിനും സമാധാനം ഇങ്ങനെന്നയാണും:

വേദം സ്ഥം ലദ്ധ്യാധികാരിയിൽ നാഡബന്ന ചരിയുന്ന ഏകാിലം സൂക്ഷ്മദ്ധ്യാധികാരിയിൽ അതും കനാബനനു കാണാം. അതംതന്ത്ര സ്ഥാരിപ്പിക്കുക എന്ന താണംല്ലോ ദശപുത്രത്തിന്റെ ഉച്ചത്രം. ദശപുത്രസ്ത്രൂപത്രമായ വേദം. ജീവാൻറെ പ്രപഞ്ചാകാരരണായുള്ള അന്തഃകരണപ്രതിയെ കൈചെറ്റത്തെക്കവിയം പുത്തിയെ ഉണ്ടാക്കി ബ്രഹ്മത്തപരാർത്ഥത്തെ വെളിപ്പെട്ടതുവാൻ വേണ്ടിയുള്ളതാക്കണം. പ്രതിപാദ്യമായ വിഷയം കനമാറ്റമായതുകൊണ്ടും പ്രതിപാദകവും കനാം

ണ്ണന കിട്ടു. അതുകൊണ്ട് ബ്രഹ്മപ്രതിപാദകമായ വേദം കൗമാഗ്രമേധാളി എന്ന തെളിയിന്. ആ നിലയിൽ ഒരേ ഒരു വേദത്തിലെ കാഞ്ചകാരണാബന്ധത്തോടുകൂടിയ നാലു വാക്യങ്ങളിൽ “പ്രജന്മാനം ബ്രഹ്മ” ഇത്യാദി നാലും.

എങ്ങനെയെന്നാൽ അനാദ്യവിദ്യയിൽ മൃക്കിയീ രിക്കന ശിഷ്യനും, ‘പ്രജന്മാനം ബ്രഹ്മ’ എന്ന നാലുമെത്ത വാക്യം ആചാര്യൻ ഉച്ചേശിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. അപ്പോൾ, പ്രജന്മാനമെന്നതു എന്നാണ്ണന ശിഷ്യൻ ചോദിക്കുന്നു.

അതിനും ‘അഹം’ എന്ന അന്വേമാണ്ണന മുക്കു നാമൻ ഉത്തരവും പറയുന്നു. ജീവദേം അന്വസ്ഥിച്ചു “അനേകം ‘അഹംദാതാ’ ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കും” അവയിൽ എതാണു “പ്രജന്മാനം” എന്നള്ള ശിഷ്യൻറെ വീണ്ടും ചോദ്യത്തിനും ജീവേശ്വരാതീതമായിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മ മെന്ന അത്മാത്തകരിക്കുന്ന മുന്നാം വാക്യം (തത്ത്വമസി) ഉച്ചേശിക്കുന്നു. അതുകേട്ട ശിഷ്യൻ, ‘അല്ലെങ്കിൽ സ്വാമിൻ, ജീവേശ്വരമാര്യം തദ്വായികളും തളളുപ്പട്ടപ്പോരാതനെന്ന പെപത്മായിപ്പോളാക്കിപ്പുണ്ടായും? എങ്ങനെയെന്നാൽ ഇല്ലാത്ത ഓന്നിനെ തളളാൻ കഴികയില്ലപ്പോ,’ എന്നും ആശക്കിക്കുന്നു. ആ ആശക്കയെ പരിഹരിക്കാൻ താൻ ബ്രഹ്മസ്വരൂപമായ ആത്മാവാണ്ണനും അപരോക്ഷമായറിയേപോരാ ജീവേശ്വരമാര്യം അവയറട ഉപാധികളും രജ്ജുജന്മതാന തതാൽ സപ്പം (രജ്ജുവിൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട സപ്പം) എന്ന പോലെ ബാധിക്കപ്പെട്ട കയാൽ പെപത്ശകയേ ഇല്ലെന്നും ‘അയമാത്മാ ബ്രഹ്മ’ എന്ന നാലുമെത്ത വാക്യത്താൽ ആചാര്യൻ ഉച്ചേശിക്കുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ അജന്മാനകല്പിതമായ രജ്ജുസപ്പം മുന്നു കാലത്തും, രജ്ജുവില്ലപ്പു തത്തുപോലെ ജീവേശ്വരമാര്യം തദ്വായികളും കാലത്തു ചത്തിലും ബ്രഹ്മത്തിലില്ല. ഉണ്ണനു തോന്നന്നതിനു കാരണം ഫരജന്മാനമാണും. കല്പിതവസ്തുക്കരാക്കും” അധിഷ്ഠാനത്തിൽ

നീനു " ദിനമായിട്ടു് ഒരു സത്തയീല്പായുള്ളതാൽ അവ എഴുപ്പാറും അധിക്ഷാനാത്മകങ്ങളായിട്ടു് ഇരിക്കു. അതിനാൽ ജീവേശപരമാരയോ ഉപാധികളേയോ നീക്കുക എന്നവെച്ചാൽ ബുദ്ധജനാനംകൊണ്ടു നിവർത്തിക്കുക എന്നാണ്ടത്മം. ഇതുയുംകൊണ്ടു ഏപ്രതശക്കയുവകാശമില്ലെന്ന കാണാൻ കഴിഞ്ഞവെല്ലോ ? അതിനാൽ അല്ലയോ ശിഷ്യാ, ജീവത്വം, ബുദ്ധജനാദിവിഭ്രംഖങ്ങൾ, ബുദ്ധചയ്യം ദ്വാരുമങ്ങൾ, ഷഡ്ദാവങ്ങൾ, ഷഡ്ദംകികൾ, സൃഖം, ഭംഗം, കത്തവ്യത, ആഗാമിസംഖിതപ്രാരംഭം കമ്മങ്ങൾ ഇവയാണും കാലഗ്രാഖത്തിലും നീനു സ്പർശിക്കുന്നതല്ല. നീ സജ്ജാതീയവിജാതീയസ്വന്തരക്ഷേരഹിതവായ സച്ചാഡാന്നാഭേദത്രബുദ്ധസ്വരഗ്രാപംതന്നുണ്ടായാണുനും അറിഞ്ഞുകൊള്ളണമെന്നും. '

ആചാര്യരുവത്തിൽനീനു " മഹാവാക്യാത്മത്തെ ഇപ്രകാരം ശുഖിച്ച ശിഷ്യൻ, മനനനിഭ്യാസനങ്ങൾകൊണ്ടു് അജന്താനകല്പിതമായ ബന്ധത്തെ നശിപ്പിച്ചു് താൻ അജന്താസ്വരഗ്രാപമായ ബുദ്ധമാണെന്നറിഞ്ഞുന്നും ജീവനുക്തിശ്രദ്ധയ പ്രാപിച്ചു് കൂതുത്യനായിത്തീരുന്നു.

ഈതാൻു " സിഖാത്മബോധകങ്ങളായ മഹാവാക്യങ്ങളുടെ പ്രകാശനം.

അതിസാരമഹാവാക്യപ്രകരണം

കഴിഞ്ഞ പ്രകരണത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ്‌വാദിത്രിപ്പേണ തോന്നുന്ന നാനാത്പരത്തെ നീക്കി അപേക്ഷപ്രഹരിത്തു സ്വസ്പദൃപത്തിൽ - താനായിട്ടു് - സാക്ഷാത്കരിക്കണം മെന്ന പ്രതിപാദിച്ചു. പ്രതിപാദിതമായ ആ അപേക്ഷപ്രഹരിയെന്നിറ ഭാർഥ്യത്തിനുബേണ്ണി ശ്രദ്ധിസാരമഹാവാക്യങ്ങളെ വിവരിക്കാനാണു് ഈ പ്രകരണംകൊണ്ടു് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്.

- ‘പ്രപഞ്ചസ്പദൃപം ശ്രൂഹം.’
- ‘എകമേവാദ്വിതീയം ശ്രൂഹം.’
- ‘ഭാവാഭാവാതീതം ശ്രൂഹം.’
- ‘സ്വാനഭവാതീതം ശ്രൂഹം.’

ഈവ നാലുമാണു് ശ്രദ്ധിസാരമഹാവാക്യങ്ങൾ. അവയിൽ ‘പ്രപഞ്ചസ്പദൃപം ശ്രൂഹം’ എന്ന വാക്യത്തെത്തന്നെന്ന ആദ്യമായി പരിശേധിക്കാം.

പ്രപഞ്ചസ്പദൃപം ശ്രൂഹം

‘പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സ്വദൃപം - സ്വഭാവം, സ്വത്തം - ശ്രൂഹമാകന്നു,’ എന്നാണു് ഇതിന്റെ അർത്ഥം. ശ്രൂഹത്തെ തീരുമാനിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചമില്ല. ആകയാൽ പ്രപഞ്ചസ്പദൃപം ശ്രൂഹം എന്ന സംശയം. പ്രപഞ്ചവിഷയകമായി ഇവിടെ

അനേകം പുറ്റപക്ഷങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാം. എന്തിനെനയുന്നാൽ പ്രപഞ്ചത്തിന് കാണാം. ബ്രഹ്മാണ്ഡാനും ആതികളിൽ പറയുന്നു. ‘സമുദ്രത്തിൽ തരംഗാടികളുണ്ടോലെ ബ്രഹ്മ തതിൽ പ്രപഞ്ചം വുത്തിപക്ഷമായിരിക്കുന്നവോ? പാൽ തെരരായതുപോലെ പരിശാമപക്ഷമായിരിക്കുന്നവോ? പിതാവിൽനിന്നു് പുത്രൻ ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെ ആരംഭ പക്ഷമായിരിക്കുന്നവോ? (പ്രപഞ്ചത്തിന് ബ്രഹ്മ, നിമി തതകരണമായിരിക്കുന്നവു, എന്നത്മാ) അമധ്യാ ബ്രഹ്മ തെപ്പോലെതന്നെ പ്രപഞ്ചവും നിത്യപക്ഷമായിരിക്കുന്നവോ? രജ്ജുവിൽ സപ്പേക്ഷനുപോലെ ബ്രഹ്മത്തിൽ പ്രപഞ്ചം വിവർത്തപക്ഷമായിരിക്കുന്നവോ?’ എന്നിങ്ങ നയാകുന്ന, ആ ആശക്കാകൾ. ഈ പക്ഷങ്ങളെല്ലാം പരിശോധിച്ചേണാകിയാൽ പ്രപഞ്ചം രജ്ജുവിൽ സപ്പേക്ഷപോലെ ബ്രഹ്മത്തിൽ വിവർത്തം ആശീരണംളൂ പാരി ശേഷിക്കാണില്ലാത്തമായ വിവർത്തപക്ഷം. മാത്രമാണു് അംഗീകാര്യമന്നു കാണാം.

വുത്തിവാദം

സമുദ്രത്തിലുണ്ടാകുന്ന തരംഗാടികളുടെ ഇല്ലത്തിനെയുണ്ടാക്കുന്ന വുത്തിപക്ഷമെന്നു പറയുന്നതു്. ആ തരംഗാടികൾ സമുദ്രത്തിൽനിന്നെന്നു ലയിച്ചും കാണാം. അതുപോലെ ബ്രഹ്മത്തിൽ ഈ പ്രപഞ്ചം വുത്തിത്രാക്കപ്പണായിണ്ടാകുന്ന എന്ന പറഞ്ഞാൽ ആ ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നെന്ന ഈ പ്രപഞ്ചം ലയിച്ചും കാണേണ്ടതാണു്. എന്നാൽ വേദാന്തശാസ്ത്രം പ്രപഞ്ചം ബ്രഹ്മത്തിൽ* ലയിക്കുന്നതായി സിദ്ധാന്ത

* പ്രപഞ്ചം ഇല്ലാത്തതാകയാൽ അതിനു ലയിക്കുണ്ടുന്ന പറഞ്ഞുകൂടാ. കാര്യം കാരണത്തിലെടുന്നതാണു് ലയം.. രജ്ജുസപ്പേക്ഷം ഇല്ലാത്തതാകയാൽ ആതു രജ്ജുവിൽ ലയിക്കുന്നില്ല. ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ലയിക്കുന്ന എന്ന പറയുന്നതു മദ്ദാധികാരികളെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു്. സിദ്ധാന്തപക്ഷമല്ല.

തേന അംഗീകരിക്കേണില്ല. അതുകൊണ്ട് മുത്തിപക്ഷം പ്രക്രത്തിന യോജിച്ചതല്ല.

പരിണാമവാദം

പാൽ തെരാക്കന്തുപോലെ ഒരു വസ്തു മററാനായിത്തീരന്തിനാണെല്ലാ പരിണാമമെന്ന പറയുന്നതു്. അതുപോലെ ബുഹം, പ്രപഞ്ചം(ഇഷജീവാഭി ശ്രൂപേണ തോന്നുന്ന ജീവത്തു്) ആയി പരിണമിക്കേണില്ല. പാൽ തെരാക്കണമെങ്കിൽ രസാന്തരസംഫോഗം (പുളി മുതലായവ) ആവശ്യമാണു്. ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്ന് ഭിന്മായി മററാൽ വസ്തുവില്ലാത്തതിനാൽ ആ പരിപൂർണ്ണവസ്തുവിൽ പരിണാമം ഉടൻകയെല്ലാ. തന്നെയുംല്ല, പരിണതമായ വസ്തു പൂർണ്ണമായിതീരെ സ്രാവിക്കയെല്ലുന്ന നടക്കരീയാം. തെർപ്പ് പാലായിത്തീരന്നില്ലെന്നുള്ളതു് അതിനഭാവരണമാണു്. എന്നാൽ മുക്താവസ്ഥയിൽ ജീവാഭിസ്ഥംപ്രപഞ്ചവും ബ്രഹ്മസ്വത്തുപരമായിത്തീരന്ന എന്ന വേദങ്ങൾ സിഖാന്തിക്കേണ്ടതിനാൽ പ്രപഞ്ചം ബ്രഹ്മത്തിന്റെ പരിണാമമാണെന്നുള്ള പക്ഷം നിരസ്ത്വായി.

ആരംഭവാദം

ആരംഭപക്ഷമെന്നതു് കാരണത്തിൽനിന്ന് വിഭിന്നമായ കാണ്ഠം, ഉണ്ടാക്കുന്ന എന്നതാണു്. പിതാവിൽനിന്ന് ണ്ണായ പുത്രനും ആ പിതാവും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം കാണപ്പെടുന്നവല്ലോ. എന്നാൽ ബ്രഹ്മത്തിൽ ആരോഹിതമായ പ്രപഞ്ചം ആ ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്ന് അല്ലവും വേറീടിരിയ്ക്കും കൂടാൽ ആരംഭപക്ഷവും പ്രക്രത്തിൽ യോജിക്കേണില്ല.

നിത്യപവാദം

നിത്യമെന്നതും, നാശരഹിതമായി എക്കാലത്തും വർത്തിക്കുക എന്നതാണെല്ലാ. പ്രപഞ്ചമാകട്ടെ സശ്രദ്ധ മായി കാണുന്നതുകൊണ്ടും പ്രളയകാലത്തിൽ സശിക്കുമെന്ന ശാസ്ത്രം പറയുന്നതുകൊണ്ടും ബുദ്ധത്തേപ്പാലെ നിത്യമല്ല. അതിനാൽ നിത്യപക്ഷവും പ്രകൃതത്തിനനുയാജ്യമല്ല.

വിവർത്തവാദം

ഇങ്ങനെ പുതതി, പരിശാമം, ആരംഭം, നിത്യം എന്ന നാലു പക്ഷങ്ങളിൽപ്പെട്ട പ്രപഞ്ചവാല്പത്തികൾ യോജിച്ചത എല്ലക്കിൽ, വിവർത്തപക്ഷം. യോജിക്കുന്നതെങ്ങനെ, എന്ന സാക്ഷിൽ പറയാം: ഒരു വസ്തുപിന് യാതൊരു വികാരവുമില്ലാതിരിക്കുവേതന്നെ അതു മരിറാന്നാണെന്നു തോന്നുന്നതിനു വിവർത്തമെന്ന പറയുന്നു. എങ്ങനെന്നെങ്ങനെൽ രജ്ജുവാകട്ടെ നില്പികാരമായിരിക്കുന്നോരുതന്നെ അതു സപ്തമായി തോന്നുന്നതും അരവേസിലുമായ കണാണെല്ലാ.

അതുപോലെ നില്പികാരമായിരിക്കുന്ന ബുദ്ധത്തിനെന്നിവിവർത്തമാണും പ്രപഞ്ചം. ബുദ്ധം നില്പികാരമായിരിക്കുവേതന്നു പ്രപഞ്ചമായി തോന്നുന്ന എന്ന സാരം. ഇതാണ വിവർത്തപക്ഷത്തിനെന്ന സ്വഭാവം. ‘പ്രപഞ്ചം വ്യവഹാരക്ഷമമാണെല്ലാ. അങ്ങനെയിരിക്കു അതു വിവർത്തം (കല്പിതം) ആണെന്നെന്നെങ്ങനെ പറയാൻ കഴിയും?’ എന്ന ചോദിക്കുന്ന എക്കിൽ, ‘രജ്ജുസപ്തം’ വിവർത്തമാണെന്ന കാണുന്നതും യേക്കുപാദിക്കുകിട്ടുകൊടുക്കുന്നതും പ്രതീതികാലത്തും വ്യവഹാരക്ഷമമായിട്ടുള്ളൂ. അതുപോലെ പ്രപഞ്ചവും വിവർത്തമാണെന്നും നാമത്രപകല്പനയാണ്.

സകല വ്യവഹാരങ്ങളും കാവാറും കൊടുക്കുന്ന,'എന്നു ഉത്തരം പറയും. 'അങ്ങാവായാണെങ്കിൽ വിവർത്തപക്ഷം ഒന്നമാത്രം മതിയായിരുന്നുജോ. എന്നാൽ ഇതരപക്ഷങ്ങളും ശാസ്ത്രം അംഗീകരിച്ചതായി കാണുന്നു. അതിനു കാരണമെന്തു?' എന്നാൽ ചോദ്യും വരും. അതിനു, 'വിവർത്തപക്ഷത്തെ ഷഡിച്ഛളി ഇതരപക്ഷങ്ങളെ സിദ്ധാന്തത്തെ വേദം അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. ആ പക്ഷങ്ങളെല്ലാം തന്നെ വിവർത്തപക്ഷത്തിലെണ്ണുന്നതായിട്ടാണ്' വേദം പരിശീലിച്ചിരിക്കുന്നതു' എന്നാണു സമാധാനം.

സർവ്വാദസമന്പയം

ഇതരപക്ഷങ്ങളും വിവർത്തത്തിലെണ്ണുന്നതങ്ങാണ പറയുന്നു. രജ്ജുസപ്പ് തെത്തത്തനു ഉദാഹരണത്തിനെടുക്കാം. രജ്ജുവിന്റെ പ്രമാദശനത്തിൽ അതെനേന്നു സുക്ഷ്മായി അറിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും എങ്തോ ഒന്നും ഉണ്ടെന്നുള്ള ഒരു പ്രതീതി (സാമാന്യജ്ഞാനം) ഉണ്ടാകുന്നു. അതാണു മുത്തിപക്ഷം. പിന്നെ ഇതു പാസ്പാണജ്ഞാ എന്ന തോന്തിയതും (അദ്ദേഹം പരിശീലിച്ചതും) പരിശീലനപക്ഷമാകുന്നു. പിന്നീടും അതും ഇംഗ്ലീഷന്നതായിതേതാനീയതും ആരംഭപക്ഷമാണും. ഒട്ടവിൽ അതു പാസ്പതനു എന്ന നിശ്ചയിച്ചും യെപ്പുട്ടുണ്ടും. ആ നിശ്ചയമാണും നിത്യപക്ഷം. ഇങ്ങനെ ഈ നാലു പക്ഷങ്ങളും വിവർത്തപക്ഷത്തത്താണോ നില്ക്കുന്നതെങ്കിലും. അതുപോലെ ഭാർഷ്വാന്തികമായ സമാജി പ്രവാന്വത്തിന്റെ ഉഖ്യയെങ്കിലും സാമാന്യജ്ഞാനത്തിനു മുത്തി എന്നും നാമത്രപാതകമാണീ തോന്നുന്നതും പരിശീലനമുന്നും കത്തുകൂട്ടുകയാതുപേണ തോന്നുന്നതും ആരംഭമുന്നും. സ്ഥിരമുന്നും തോന്നുന്നതും നിത്യമുന്നും പറയപ്പെടുന്നു. ഈ നാലു പക്ഷങ്ങളും പ്രവാന്വാനം പ്രാഥ

തതിൽ വിവർത്തമാണെന്നുള്ള പക്ഷത്തെ സ്ഥിരപ്പെട്ടതു നാതേയുള്ളൂ.

അതുകൊണ്ടു വിവരത്തെത്തരങ്ങളായ പുത്ര്യാദിപക്ഷ ഞങ്ങളു അവയുടെ സ്വത്രുമായ നിലനില്പിനവേണ്ടി അംഗീകരിച്ചതല്ലോ കാണാം. രജ്ജുസപ്പ്. യമാത്മഭാവായ തതിൽ രജ്ജുമായി ശോഭിക്കേണ്ടതുപോലെ, വിവർത്തമായിരുന്ന പ്രപഞ്ചം വേദാന്തജ്ഞന്മാരുമാൽ ഗ്രൂപ്പസ്വരൂപമായി പ്രകാശിക്കേണ്ട എന്നാണ്'പ്രപഞ്ചസ്വരൂപം ശ്രൂഹ' എന്ന മഹാവാക്യത്തിന്റെ നിഷ്പ'ക്രഷ്ണത്മം. അനുഭവവിജ്ഞമായ ശാസ്ത്രപ്രതിപാദനം സ്വാഗതാർമ്മല്ല. ഞാൻ, നീ എന്ന സജാതീയമായും, പത്രപക്ഷ്യാദിജീവികൾ വിജാതീയമായും, ഓരോന്നിലുമുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളും സ്വഗതമായും ഇരിക്കുന്ന ദേഹത്തെ അല്ലോ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതു? ഇങ്ങനെ നാനാതരത്തിലുള്ള ദേശം പ്രപഞ്ചത്തിൽ നിന്ത്യാനുഭവമായിരിക്കേ 'ശ്രൂഹം ഒന്നമാറുമെങ്കിൽ എന്നം ബാക്കിയല്ലാം വിവർത്തങ്ങളാണോ' ഉള്ള ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തത്തെ എങ്ങനെ അംഗീകരിക്കാം, എന്ന സംശയിക്കുന്നുകളിൽ പറയാം:

മുകളിൽ പറയപ്പെട്ട നാനാത്പാനഭവം പ്രത്യക്ഷപ്രമാണംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്നവുനാണുല്ലോ ആ ആശങ്ക സൃഷ്ടിപ്പിക്കുന്നതു. പ്രത്യക്ഷസിദ്ധമായ ഒന്നിന സ്ഥാപിക്കാൻ ശുതി തുമ്പനില്ല തുമ്പനിയാൽ 'സിദ്ധസാധനത്' എന്ന ദോഷം സംഭവിക്കും. സമൃദ്ധിജ്ഞന്മാരുമുണ്ടാണെന്നു. അതു പ്രത്യക്ഷാദി പ്രമാണങ്ങൾക്കുപോലും പ്രമാണമായിരിക്കുന്ന - ഇന്ത്രിയങ്ങൾക്കും മനസ്സിനും അതീതമായിരിക്കുന്ന - ശ്രദ്ധാലുജ്ഞന്മാരും പ്രഭാനും ചെയ്യുന്നതു. ആ അഞ്ചാനപ്രകാശത്താൽ, സൃഷ്ടിപ്രകാശത്താൽ അന്യകാരമെന്നപോലെ, നാനാത്രപത്തിന്റെക്കാണ്ണ പ്രപഞ്ചം

നാമാവശ്യമായിത്തീരുന്നു. സ്വപ്നാവസ്ഥയിൽ തൃപ്തി കുപ്പേണ വാസ്തവമായിതെന്നുന്ന പ്രപഞ്ചാനുഭവം ജാഗ്രവസ്ഥയിൽ ബാധിക്കപ്പെട്ടുന്നതോലെ ഈ ജാഗ്ര ദാഖിപ്രപഞ്ചമല്ലാംതന്നെ വാസ്തവമാണെന്നു തോന്തിയാലും വേദാന്തവിചാരജന്മായ യമാത്മാബാധയത്തിൽ ബാധിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ചെയ്യുന്ന എന്ന സാരം. ഈ ദുഷ്ടിയിലാണു പ്രപഞ്ചം വിവർത്തിക്കണം പറഞ്ഞതു്.

എക്കമേവാദപിതീയം ബ്രഹ്മ

ഈ വിവർത്തമായ പ്രപഞ്ചം, നിപുണതമാക്കേബാഴുള്ള അവസ്ഥാന്തരരത്നത്യാണു് ‘എക്കമേവാദപിതീയം ബ്രഹ്മ’ എന്ന രണ്ടാം വാക്യം വ്യക്തമാക്കുന്നതു്.

‘എക്കമേവാദപിതീയം ബ്രഹ്മ’ (ബ്രഹ്മം എക്കവും അദ്ദേഹത്തീയം എക്കം ബ്രഹ്മം എന്ന മാത്രം പോശ്യോ.) ‘എവ അദ്ദേഹത്തീയം ബ്രഹ്മം’ എന്ന പറഞ്ഞതെന്തെന്തിനുവേണ്ടിയാണു്? എന്നാണെങ്കിൽ, ‘എക്കമേന്തിൽ സജാതീയദേഹാഹിത്യവും, എവ എന്നതിൽ വിജാതീയദേഹാഹിത്യവും, അദ്ദേഹത്തീയമെന്തിൽ സ്വന്തത്വം ഉത്തരം പറിയും. അപ്പോൾ വേറോടു പൂർവ്വപക്ഷം ഉണ്ടാകാം. എങ്ങിനെ എന്നാൽ, ലഞ്കികപദാർത്ഥങ്ങളിൽ സജാതീയവിജാതീയസ്വന്പന്നത്വങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷമായിരാം കണ്ണവല്ലോ. നോക്കോ! രൂക്ഷങ്ങളും ഒരു ജാതിയിൽ പ്രൗഢിക്കനാലും, ആത്മരൂക്ഷം, അരാഗരൂക്ഷം എന്നുള്ള ദേശം കാണാപ്പെട്ടുകൊണ്ടു സജാതീയദേഹവും, പാഷാണാദികൾ രൂക്ഷജാതികൾ അനുമായിരിക്കുകയാൽ വിജാതീയ ദേവും, രൂക്ഷങ്ങളുള്ളിൽതന്നെ പത്രപജ്ഞമലാഡികൾ ദേശം

മായിതോന്നകയാൽ സ്വഗതഫേഡവും നമ്മകളും അന്നവെ പ്ലീച്ചനണ്ടും. അതുപോലെതന്നെ ബ്രഹ്മത്തിലും ഭേദഗത്യം കാണുന്നണ്ടും. എങ്ങിനെയെന്നാൽ, ചേതനത്പംകൊണ്ടും ഒരു വസ്ത്രത്തിൽ പെടുന്നവയെക്കിലും ജീവനെന്നും ഇംഗ്ലീഷ് നെന്നും വിഭിന്നമായിരിക്കുന്നതിൽ സജാതീയഫേഡവും ആ ജീവേശവരഹാരിൽനിന്നും ജീവപ്രചാരണം (ദ്രുംബാദ്ധായ ലഭ പടാഡി വിഷ്വദാദാദാ) വിലക്ഷണമായിരിക്കുന്നതിൽ വിജാതീയഫേഡവും, സച്ചിദാനന്ദഗുണങ്ങൾ വിഭിന്നങ്ങളായിരിക്കുന്നതിൽ സ്വഗതഫേഡവും ഉണ്ടുന്ന കാണാവുന്നതാണും.' ഇങ്ങനെ ബ്രഹ്മത്തിൽ സജാതീയവിജാതീയസ്വഗത ഫേഡങ്ങൾ ഉണ്ടുന്നതു പൂർവ്വപക്ഷം സ്ഥൂലദ്വാഷിക്ക ശരിയാണെന്നും തോന്നാമെങ്കിലും ശാസ്ത്രഹസ്യമരിഞ്ഞവർ അതുനീരത്തിക്കമാണെന്നും മനസ്സിലാക്കണം.

എങ്ങിനെയെന്നാൽ, 'ബ്രഹ്മം ഒരു വസ്തുതനെ അഭിനമായി നിമിശത്താചാരാകാരണമായിരിക്കാനും' സ്വയം സ്വഷ്ടിച്ചു, സ്വയം സ്വേശിച്ചു,' എന്ന ആതിശ്ലാഷിക്കുന്നതിൽ ബ്രഹ്മത്തിനു സജാതീയമായ മററാൽ ബ്രഹ്മില്ലെന്നും, അതുപോലെതന്നെ ജീവേശവരഹാരിക്കുന്നതിൽ സജാതീയഫേഡമീല്ലെന്നും കാണാം. ജീവേശവരഹാരിൽനിന്നും പുമക്കായ സത്ത ആകാശാദി ഭ്രതദാക്കില്ലായ്ക്കായാൽ അവ, മരവരിച്ചിക്കോലെ, മിമ്പാത്രങ്ങളാക്കുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ ലഭചടാദിദ്രുമ്പപ്രചാരണം കാലിനികമാണെല്ലോ. മല്ലിനെക്കൂട്ടാതെ ലഭശാഖാഭീകളിലുായ്ക്കുന്നതുപോലെ ബ്രഹ്മവത്തുകൂടാതെ ഭ്രതശത്രീകപ്രചാരണം പ്രത്യേകമില്ല. നേത്രങ്ങളാൽ കാണപ്പെടുന്ന മരമരിച്ചിക്കാപ്രവാഹം സൃഷ്ടിക്കിരണ്ഞതെത്ത് ഒഴിച്ചു വേറാൽവസ്തു അല്ലാത്തതുപോലെ അന്യമാഖിതോന്നും പ്രപാദവും അസ്തീഭാതി - പ്രിയ (സച്ചിദാനന്ദ)ലക്ഷണമായ ബ്രഹ്മാത്തത്തുകൂടാതെ വേറെ ഒരു ഒരു വസ്തുവല്ല. ആതിനാൽ വിജാതീയ

ദേവതിനമവകാശമില്ല. സച്ചിദാനന്ദരംഗം മുണ്ടാക്കുന്ന ആഗ്രഹാപായിത്ത്വമണ്ണ്. എന്നാൽ ബ്രഹ്മത്തിൽ സച്ചിദാനന്ദരംഗം അബോധിതമാണെന്ന വേദത്തിന്റെനിന്നും ശ്രൂവിക്കപ്പെട്ടുകയും അവ മുന്നും ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നും സ്വന്തമായി പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു. അയുഷത്തോഴിയിൽനിന്നും എന്ന തെളിഞ്ഞു. അതിനാൽ സ്വന്തമായി പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു. അതിനാൽ സ്വന്തമായി പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു.

ഭാവാഭാവാതീതം ബ്രഹ്മ

വിവർത്തനപരമായിട്ടുണ്ടോ. കാണപ്പെട്ട പ്രപഞ്ചം. നിമിത്തം കാരണമായ ആ ബ്രഹ്മത്തിനു വികാരം ഉണ്ടായിട്ടാണോ എന്നാശക്കിക്കേണ്ട എക്കിൽ “ഭാവാഭാവാതീതം ബ്രഹ്മ” എന്ന മുന്നാമത്തെ വാക്യം അതിനു സമാധാനം പറയുന്നു.

ആ വാക്യത്തിൻറെ അർത്ഥം:- ബ്രഹ്മം, ഭാവത്തിനും (ഉള്ളതിനും) അഭാവത്തിനും (ഇല്ലാത്തതിനും) അതീതം (അപൂർത്തതിരിക്കുന്നതു - അടങ്ങാണത് കടന്നിതിക്കുന്നതു) ആകുന്നു. ഉള്ളതായ ബ്രഹ്മശക്തിക്കും ഇല്ലാത്തതായ പ്രപഞ്ചത്തിനും അപൂർത്തതിനും സാരം.

ഈവിടെ ഒരു പൂർവ്വപക്ഷമിണ്ടോക്കാം. എന്നെന്നെയൊൽ, സദ്ഗുപ്തക്കു, ചിദ്ഗുപ്തക്കു, ആനന്ദഗുപ്തക്കു ഇവ മുന്നാമാണല്ലോ ബ്രഹ്മശക്തിക്കും. ഇവ പ്രപഞ്ചകല്പനയും മുന്നാമാണല്ലോ ഇവയേയും തന്മൂലം പിബുന്നു. അധികാനമായ ഇവയുടെ അഞ്ചാമില്ലാത്തതിനും അജഞ്ചം

മായിപ്പുംകും. ആകയാൽ അധിഷ്ഠാനത്ത് (ബുദ്ധശശ്വത്തികളു) തള്ളിക്കളുംവൻ പാടില്ല. ഈ നിന്തന്തരം പറയാം. അധിഷ്ഠാനമുണ്ടെങ്കിൽ ആരോപവുമണ്ണും. ആകയാൽ ദാവത്രുപമായ സദു പരശത്രാദ്യിഷ്ഠാനത്തും പ്രപഞ്ചത്രുപമായ ആരോപത്തും. തള്ളിക്കളുംവണ്ണതാണും. അവ പരസ്യം സാപേക്ഷങ്ങളാക്കും (അധിഷ്ഠാനമുണ്ടെങ്കിലേ ആരോപമുള്ളും; ആരോപമുണ്ടെങ്കിലേ അധിഷ്ഠാനമുള്ളും) അവജ്ഞാനാനുംതന്നെ സ്വതന്ത്രായ ഒരു നിലനില്ലാലും അറിയണമെന്ന സാരം.. അധിഷ്ഠാനം രോപണം മൂലംതവഡാണെങ്കിൽ സ്വർക്കാലത്തും ബുദ്ധമാനവുമായിരിക്കേണ്ടതല്ല, എന്നാണെങ്കിൽ, അംഗീക്ഷപാരത അംഗീകരിച്ചാൽ, അന്വേച്ചിക്കൊണ്ടവൻ, അന്വേച്ചിക്കപ്പെടുന്നതും എന്ന രണ്ടിനുള്ളിട്ടും അംഗീകരിക്കേണ്ടിവരും. അപ്പോൾ ത്രിപുടിയായി. ഈ പ്രപഞ്ചമാണും. അതു വാസ്തവമാലും തന്നുത്തു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോല്ലോ. എന്ന തന്നെയല്ല, ബുദ്ധാനവോ. എന്നതിനും ബുദ്ധത്തിന്റെ അന്വേച്ചം എന്നാം, ബുദ്ധമാകന്ന അന്വേച്ചമെന്നാം അതും. പറയാം.. ഇവയിലേതാണ വിവക്ഷ എന്നും അറിയേണ്ടിയിരിക്കും.

ബുദ്ധത്തിന്റെ അന്വേച്ചം (ബുദ്ധം താനെന്നാലും നിശ്ചയഭോധം) എന്നാണെങ്കിൽ ബുദ്ധസംഖ്യമായ അന്വേച്ചമെന്നതും വരും. അന്വേച്ചിക്കപ്പെടുന്നതും, അന്വേച്ചിക്കപ്പെടുന്നതും എന്ന പരമതം (രണ്ടും അവസ്ഥ) വന്ന ചേരും. അതംഗീകാര്യമാണെങ്കിൽ സദ്ഗുരുജശാസ്ത്രവേന വിചാരിച്ചിരിഞ്ഞ വിചാരജണ്ണാനംതന്നെ ബുദ്ധമാനഞ്ഞീ എന്ന പറയണം.

ഈനീ, ബുദ്ധതന്നെയാണെന്നവോ. എന്ന പറഞ്ഞതാൽ ആ അന്വേച്ചതിനാനുഭൂമായിട്ടും രഹാന്നാനിനുള്ളിട്ടും അംഗീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കും. അവിശക്തം. ആശ്രംഘാ

ശ്രയി - ആധാരാധേയമു - അധിക്ഷാനാരോഹം - ഭാവങ്ങൾ വന്നുചേരുന്നു.

ബ്രഹ്മാനഭവമെന്നള്ളതിനു് ഇവയിലേതു പക്ഷത്തെ നിങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നു ?

ആദ്യപക്ഷത്തെ അംഗീകരിക്കാമെന്നാണെങ്കിൽ
വേണ്ടവിചാരത്താൽ ഉട്ടിത്തമായ ബോധംതന്നെ ബ്രഹ്മാ
നഭവമെന്ന പറയണം. എന്നാൽ അവിടെയും, അറിയു
ന്നതു്, അറിയപ്പെടുന്നതു് ഇങ്ങനെ റണ്ട് നീല ഉണ്ടു്. അതു
ബ്രഹ്മാനഭവമല്ല. ബ്രഹ്മാനഭവമെന്നതു് അഞ്ചാനം മാത്ര
മായ ബ്രഹ്മം തന്നത്താനാക്കക എന്നതാക്കണ. 'അപ്പോൾ
തന്നിൽനിന്നു ഭിന്നമായി താന്മ്യാത്തവയുടെ അജഞ്ചാനം
ബ്രഹ്മത്തിനു വരികയീല്ലോ? സച്ചിദാനന്ദപക്ഷണമായി
പറയപ്പെടുന്ന ബ്രഹ്മത്തിൽ തദ്വിലപക്ഷണമായ അജഞ്ചാ
നത്തെ ആരോഹിക്കുന്നതു് ശരിയാണോ?' എന്ന പൂർ
പക്ഷി ചോദിക്കുന്നവുകൊണ്ട്: അയാളാട്ടു് സില്ലാനി
ചോദിക്കുന്നതു്, ബ്രഹ്മം ഒന്ന് മാത്രമേ ഉള്ളൂ, ഇതരങ്ങൾ
ഇല്ല എന്നിരിക്കു ഇപ്പോത്തവയുടെ അജഞ്ചാനം എങ്ങനെ
യുണ്ടാക്കുമെന്നാണു്. മാത്രമല്ല, 'സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപ
മായി പ്രകാശിക്കുക തന്നെയാണോ ബ്രഹ്മസ്വാവം!'
എന്ന തുടിയായിരിക്കും. സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമാണു്
ബ്രഹ്മലപക്ഷണമെന്ന പൂർണ്ണപക്ഷി അംഗീകരിക്കുന്നപക്ഷം
സത്രാണെങ്കിൽ അസാത്തുണ്ടു്. ചിത്രാണെങ്കിൽ ജയവു
മിണ്ടു്. ആനന്ദാണെങ്കിൽ ഭഃവവുണ്ടു് ബ്രഹ്മലപക്ഷണ
മിണെങ്കിൽ മായാലപക്ഷണവുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് സച്ചി
ദാനന്ദത്വം ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സ്വരൂപമല്ലെന്ന സില്ലിക്കും.
ഇതുകൊണ്ടു് ബ്രഹ്മംബന്ധിച്ചായ അന്നവുമെന്ന ആദ്യ
പക്ഷം യുക്തിയുക്തമല്ലെന്ന കണ്ടുവെല്ലുാ?

അതുപോലെതന്നെ ബ്രഹ്മംതന്നെ അന്വേമാണെന്ന ഒള്ള പരിതീയപക്ഷത്തെ അംഗീകരിച്ചാലും ദിവ്യരിഞ്ഞ ആധാരത്പാദ്യത്പാദിഭോഷ, വന്നവശാവും. അതു കൊണ്ടും അതും സ്വീകാര്യാല്പ അതിനാൽ ലക്ഷണം (നിർപ്പചന) ഹ്രസ്വായ അധിഷ്ഠാനത്തിനും ആരാധനയിൽ അതിനുമാണും ബ്രഹ്മം എന്ന തത്ത്വം ‘ഭാവാ ഭാവാതിൽ ബ്രഹ്മ’ എന്ന മുന്നാം വാക്യം സ്വീകരിക്കാൻ.

സ്വാനഭവാതിൽ ബ്രഹ്മ

അംഗങ്ങൾക്കായിൽ അനിസ്തൃചന്നീയമായ – ഭാവാ ഭാവാതിൽമായ ബ്രഹ്മസ്വത്രപം അന്വേദിച്ചറിയുന്നതു തുടങ്ങാനും ഒരു ചോദ്യം വരും. അതിനത്തരമായി ‘സ്വാനഭവാതിൽ ബ്രഹ്മ’ എന്ന നാലും വാക്യം ആരംഭിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മം സ്വാനഭവത്തിനതിനുമാണും അതിബേം അതിം – അധിഷ്ഠാനം, ആരാധന, ഇവയുടെ സംബന്ധമറിയിക്കുന്ന നിലപ്പും സ്വാനഭവത്തെന്നു പായുന്നു. അതെന്നു നായുന്നാൽ – ഇംഗ്ലീഷാബ്രിത്തുപേണ ഒള്ള പ്രപഞ്ചത്തിനും അധിഷ്ഠാനമായും സാക്ഷിയായും ഇരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മചൈതന്യമാണും താനെന്നും അന്വേദിവാനവിചാരജന്യങ്ങളാനമാകുന്നു. അവിടെ ബ്രഹ്മത്തിബേം പ്രപഞ്ചത്തിബേം ആധാരാധ്യാഭാവുന്ന ഒള്ള സംബന്ധം സംസ്കാരത്തുപേണ വര്ത്തിക്കുന്നണ്ടും. ആ സംസ്കാരംപോലുമില്ലാതെ താൻ മാത്രമാണുണ്ടും നിശ്ചയത്തിനാണും സ്വാനഭവത്തെന്നു പറയുന്നതും. ആ സ്വാനഭവ ദിവ്യം – താൻ മാത്രമായിരിക്കുന്ന എന്ന നിശ്ചയവും – നശിച്ച ഭോഷരഹിതമായും. അനിസ്തൃചന്നീയമായമിരിക്കുന്ന സത്താസാമാന്യംവസ്ഥയാണും സ്വാനഭവാതിൽ. അതും അതു ബ്രഹ്മസ്വത്രപം.

‘സ്വാന്നവും ശ്രൂമ’ എന്നമാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതിയായിരുന്നാലോകമെങ്കിൽ ‘അതിനു’പദമെന്നിനാണ്, എന്നും അതുകൊം ക്ഷയിണ്ണോകമെങ്കിൽ അതിനുത്തരം പറയുന്നു: ‘സ്വാന്നവും’ എന്നതും സകലമാണും. താൻമാത്രം എന്നിള്ള നിശ്ചയത്തിലും സകലപ്പുംനുണ്ടും. അതു വികല്പിക്കേണ്ട ചെയ്യും. സകലഫലം വികല്പിക്കേണ്ടനാണ് ശാസ്ത്ര നിശ്ചയം. അതിനാൽ അതു ശ്രൂഹസ്ഥിതിയല്ല.

‘സ്വാന്നവും’മെന്നതും താനായിബീച്ചു എന്നതാണെങ്കിൽ അതു ചരിണാമമാകും – അപ്പോരും അതു വികാരപ്പെടുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടും സ്വാന്നവേദവും ശ്രൂഹാവമല്ല.

ഇനിയും താനായിട്ടുള്ള ഇരിക്കുന്ന എന്നാണും സ്വാന്നവുമെങ്കിൽ അതു സമാധിയാകും. സമാധി എന്നതും ശ്രൂഹാവത്തിനു (ശ്രൂഹപ്രാപ്തിക്കും) സംശയമാകയാൽ അതു സാഖ്യമായ ശ്രൂഹസ്പദ്ധതപരമല്ല.

അധിഷ്ഠാനത്തെ വിട്ടു – താൻ പ്രപഞ്ചാധിഷ്ഠാനമായ ശ്രൂഹമാണോള്ളും നിശ്ചയത്തെ ത്യജിച്ചു – ഇരിക്കുക എന്നതാണും സ്വാന്നവുമെങ്കിൽ അവിടെ ത്യജിക്കുക, ത്യജിക്കുപ്പെടുക എന്ന ഏപ്പതാവസ്ഥയുണ്ടാകും. അതിനാൽ അതും ശ്രൂഹമല്ല.

വെറുതെ – ചുക്കാതെ–ഇരിക്കുകയാണും സ്വാന്നവുമെങ്കിൽ, ആ നില മുഖമാകും. അതിനാൽ അതും ശ്രൂഹമല്ല. അതുകൊണ്ടും ഇരുന്നുയായിരിക്കുന്ന മനസ്സിനും അതീതമായി അനീയ്യപര വിജ്ഞാനിരിക്കുന്ന ഒക്വലാവസ്ഥയാണും – തന്നീ അറിവുംബന്നാണും – ശ്രൂഹം. അതിനാൽ ശ്രൂഹം സ്വാന്നവുമല്ല, പിന്നെങ്കും സ്വാന്നവോതീരംതന്നെയാണും. ഇതുംകൊണ്ടും ‘സ്വാന്നവോതീരം ശ്രൂഹം’ എന്ന കിഹാവാക്കും യുക്തത്തുമാണെന്നും കണ്ടുകൊണ്ടു.

ഇങ്ങനെ ശ്രദ്ധിസരമഹാവാക്യപ്രകരണം ബുദ്ധാ
വസ്ത്വാനം വെളിപ്പേട്ടതാണ്. എങ്ങനെയെന്നാൽ - തത്ത്വ
മസ്തകി മഹാവാക്യപ്രകരണം ജീവശ്രംഭാക്ഷി
യായി പ്രകാശിക്കുന്ന ത്രിംഗമംമുഹമാചന്ദ്രം⁹
താരാന്ന പ്രോധിച്ച ശിഷ്ടം¹⁰ പാരമ്പ്രവശാൽ സാക്ഷ്യ
മായ - സാക്ഷിവിഷയമായ - പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഭൗമം
(തൊന്ത്രം) ഉണ്ണാകുന്ന എക്കിൽ അങ്ങനെ തൊന്ത്രം പ്രച
ഞ്ചവും ബുദ്ധസ്വത്രപ്രമാണണം¹¹ ‘പ്രപഞ്ചസ്വത്രപഃ ബുദ്ധം’
എന്ന വാക്യം കാണ്ഡപാദശിക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചം ബുദ്ധ
സ്വത്രപ്രമാണണക്കിലും. അതു ‘ബുദ്ധം’ത്തിൽ, സഖ്യം
തതിൽ തരംഗാദിക്കൈളന്തപൊലെ അംഗാഡോന്നാഥാണോ
വത്തിക്കുന്നതെന്ന സംശയമുണ്ടാകുന്നു. എക്കിൽ ആ
സംശയനില്ലത്തിക്കുവേണ്ടി ‘രജജുവിൽ സപ്തമനന
പോലെ, പ്രപഞ്ചം ബുദ്ധത്തിൽ ഒരു കാലത്രം ഉണ്ണായി
ട്രില്ലാത്തതിനാൽ ബുദ്ധം സജാതീയവിജാതീയസ്വഗതത്തേ
രഹമിത്താണെന്നും. അതിനാൽ പരിപൂർണ്ണമായ ആ ബുദ്ധ
തതിൽ അംഗകല്പനയുംവകാശകീളപുന്നം¹² ‘പരി കമേബാദ്യ
തീയം ബുദ്ധം’ എന്ന മഹാവാക്യം അംഗാഡാസിക്കുന്നു. ബുദ്ധ
തതിനും പ്രപഞ്ചത്തിനും അംഗാംഗാഡിബമിക്കലുക്കിലും
വിവരത്തിവിവരത്ത്(അധിഷ്ഠാനാരോപ)ഭാവമുണ്ടുണ്ടും സ
മ്മതിക്കുന്നും. പ്രാതിഭാസികമായ രജജുസപ്തത്തിനു കുറഞ്ഞ
ദോഹരക്കിലും രജജുസ്വത്രപ്രത്യേകത മറയ്ക്കാൻ കഴിയുന്നു. അതു
പോലെ കല്പിതമായ പ്രപഞ്ചത്തിനും ബുദ്ധസ്വത്ര പരത്ത
മറയ്ക്കാൻ കഴിയുമല്ലോ ചുന്നാണെങ്കിൽ ആ ബുദ്ധമാം പരി
പൂർണ്ണമാലുന്ന പരിയേണ്ടിവരും. പാരിപൂർണ്ണവന്നുവിനെ
മറയ്ക്കാൻ മരിറാനില്ലാലും. അതിനാൽ ഒരു കാലത്രം
ബുദ്ധത്തിൽ പ്രപഞ്ചകല്പന ഉണ്ണായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു
ബുദ്ധം വിവരത്തിയാ പ്രപഞ്ചം വിവരത്തിനും അല്ല.

ഉപസംഹാരം

ഇങ്ങനെ വസ്യാപ്തതനോ, ശ്രവിഷാണമോ പോലെ നാമമാത്രമായിരിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചം ഇല്ലാത്തതാകയാൽ ആ ഇല്ലായ്ക്കും - അഭാവത്തിനും; ആ അഭാവപ്രതിതിയെ അപേക്ഷിച്ചു് ഉചണ്ഡന തോന്നുന്ന - ഭവഗ്രൂപണവത്തിക്കുന്ന ശ്രൂഹശക്തികരക്കും അപ്പുറമാണു് ശ്രൂഹമെന്നാളുള്ള വേദാന്തപരമസില്ലാന്തത്തയാണു് 'ഭാവാഭാവാതീതം ശ്രൂഹ,' എന്ന മഹാവാക്യംകൊണ്ട് ശ്രവ്യാപനം ചെയ്യുന്നതു് ശരീ! ഉചണ്ഡനം ഇല്ലെന്നും ഇളളുള്ള കല്പനായുള്ളു് മാണം ശ്രൂഹമെങ്കിൽ ആ അനുഭവം തന്നീക്കണാണോക്കേണ്ടതല്ല, എന്ന സംശയിക്കുന്ന ഏകിൽ ഭാവാഭാവാതീതത്രുപേണ വത്തിക്കുന്ന ആ ശ്രൂഹം താൻതന്നെന്നയാക്കയാൽ തന്നിക്കു തന്നീ അനുഭവം ഉണ്ടാവുകയെന്നതു് കമ്മകത്തു് ദോഷദ്രുഷ്ടാണു്. (കത്താവും കമ്മവും ഒന്നാക്കക എന്ന ദോഷം.) അതു് ഒരിക്കലും സംഭാവ്യമല്ല. അതിനാൽ ആ ശ്രൂഹം അനുഭവത്തിനും അതീതമാകുന്ന എന്ന വാസ്തവത്തെയാണു് 'സ്വാരൂപ്യവാതീതം ശ്രൂഹ' എന്ന വാക്യം വിളംബരം ചെയ്യുന്നതു്. ഇങ്ങനെ മുച്ച നാലു ശ്രൂഹിസാരമഹാവാക്യങ്ങളും വിചാരിച്ചറിഞ്ഞവൻ തന്നെന്നയാണു് കൃതാത്മനം കൃതക്രത്യനം, എന്ന ശ്രൂഹത്തിലോപാഷിക്കുന്നു.

മുകളിൽ പറയാപ്പുട്ട തത്പരങ്ങളും നല്ലതുപോലെ പഠിച്ചറിഞ്ഞു് അക്ഷരംപ്രതി മനനം ചെയ്യുണ്ടു്. തന്നെ നേരം മുച്ച ലോകം മുഴുവൻ അവണ്ണിപരിപ്പുള്ളിന്റെ സച്ചിദാനന്ദപരശ്രൂഹസ്വാത്മകതിനും സ്വർച്ചരാചരണങ്ങളിലും പരമാത്മത്തിൽ ഇല്ലാത്തതാണുന്നും. അവ ഉള്ളതാണുന്ന തോന്നുന്നതു് ചേരാൻ പാടില്ലാത്ത വസ്തുക്കളെ കൂട്ടിച്ചേരുകുന്നതിൽ അതിവിഭഗ്രംഭം യായ മായയുടെ ജാലവിഭ്രാക്കാണാണുന്നും വിശ്വസി

കണം ഈ വിഭോസങ്കാട്ടുട്ടിയും സ്ഥിരമായ വൈരാഗ്യത്വാട്ടുട്ടിയും കാണുന്നതിലും കേരളക്കുന്നതിലും വിചാരിക്കുന്നതിലും സ്പർശിക്കുന്നതിലും ഏന്മാറുമല്ല-എല്ലാറിലും നിർമ്മാണപ്രവാഹം ചണികളിൽ സൗതുമ്പുന്നപോലെ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന എന്ന കല്പിക്കണം.. ഈങ്ങൊന്ത ഇടവിഭാഗത്തെ സകല്പിച്ച ശീലപിക്കുന്നോരു ലോകമധുവൻ തന്നിൽ അടങ്കിയിരിക്കുന്നതായും താൻ സഹ്യം പ്രപഞ്ചവ്യാപ്തനാശം ഇരിക്കുന്നതു കാണാം. അപ്പോരു സകല്പവികല്പങ്ങൾക്കാണ് പലവഴിക്കു പത്രനു മനസ്സ് കണികാണ്വിച്ചോലും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നീലും. ‘അഹമേവ പരം ശ്രൂഹ-ശ്രൂഹാഹം’ എന്ന ജീവയുംതാവസ്ഥയാണെന്നും അതു സന്പാദിച്ചവന്നു ജീവന്നുക്കുൻ. ഈതാണ മനസ്സ് ജന്മേണ്ടശ്രൂ. ഈതുനേരം പരമാപാണ്ഡ്യമാരുടെ അനുല്പന്നത്തുപരമാണും. അതിനാൽ സഹ്യമാണെങ്കിൽ ഈ ഗുനത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു മാറ്റത്തിൽക്കൂടി ജനസാഹല്യം വരുത്തുവാൻ പരിഗ്രാമിക്കുന്നതാക്കണം.

മനസ്സം സംസാരബന്ധവും

മനസ്സം സംസാരബന്ധവും

ശിഷ്യൻ: പരമഹ്രാഹ, സകലഗണ്മദാളിലും ആത്മ അഞ്ചാനമടങ്ങുന്ന മഹാമാത്രരു ചരിത്രങ്ങളിലും മനോ നാശം കൂടാതെ മഹിച്ചാരപദവിയായ അദ്ദേഹം പ്രാഘി ലഭിക്കുന്നുണ്ടോ അ മനോനാശത്തിനു വേണ്ടി വളരെ മഹാമാർ അധികം പ്രയാസപ്പെട്ടിട്ടിണ്ടുണ്ടോ അ മനോനാശം അതികംനിന്നുമുണ്ടോ എന്നാൽ ചില സ്ഥലത്തു¹ അതു² ലഭ്യവെന്നോ. കാണപ്പെട്ടുണ്ടോ. ആക്കാരൻ മനോ നാശം പ്രാപിച്ചു³ ആനന്ദം സിഖിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗത്തെ അവിടുന്നതുംചുജ്ഞാൻ കനിവുണ്ടാകണോ.

ആചാര്യൻ: സമയം, നീ ചോദിച്ചതു⁴ ഏററും രഹസ്യമായിട്ടുള്ളതനുംഊണ്ടോ. ഈ മനസ്സാകട്ട ആത്മാ വിന്ദി വിസ്തൃതമായിരിക്കുന്ന വ്യാപക⁵ത്തിൽനിന്നുണ്ടോ ഉഡിച്ചതാണോ⁶. ഈ ചരാചരങ്ങളായ അനോകം കോടി ബുദ്ധാശ്യമണ്ഡലങ്ങളെ താൻറെ അണംമാറ്റമായ ഒരു ശത്രീയ ഉണ്ടോ, ഇല്ലയോ, എന്നുള്ള നിലയിൽ അടക്കി വെച്ചുകൊണ്ടു⁷ രജൂവിൽ തോന്തിയ സപ്പമെന്നപോലെ ആത്മാവിൽ തോന്തിച്ചു⁸ തോന്തിക്കാതെയും പ്രകാശിച്ചു

1 അധികദേശപ്പെട്ടി

നീലും² ഈ മഹിലയും സംസാരമാകുന്ന ഒരു ചട്ടമനുക്ഷേ തെരു തന്റെ സകലപ്പം കൊണ്ടു് കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്; ആ മുക്ഷേ തത്തിനു് സ്ഥാ ലഭ്യക്ഷുക്കാരണാശരീരങ്ങളാകുന്ന മുന്ന സ്ഥാനം ഒരു അവസ്ഥാത്രുമാകുന്ന ശാഖാപ്രശാഖകളുണ്ടു്. ശരീരത്തുന്തിൽ അഫന്ത, മഹത, (തോൻ - എൻറോത്രു്) എന്ന അഭിമാനങ്ങളാകുന്ന തലകളുള്ളതു. വിഷയങ്ങളാകുന്ന കാഠിന്യവിഷയങ്ങളു ഉദ്പമിക്കുന്നതുമായ അഫക്കാരമെന്ന സ്പർശത്തെ സ്വപ്നകല്പം കൊണ്ടു് ജനിപ്പിച്ചു് അതിനെക്കൊണ്ടു് ആ മുഖം അതു ചുബ്ബി, സ്ഥ്രാധാരപ്പുമാം ചെപ്പതന്നും മഹാസമ്പത്തും ആനന്ദനിധിയിൽക്കായ ആത്മവസ്തുവിനെ സ്വാഥമാത്രമായി അനുഭവിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു് തരം വരാതെ തടവു ചെയ്യുകാണ്ടിരിക്കും. അല്ലോട്ടയും അതു മഹാമുർഖവസ്തായ ലുക്കാലുമണിയൻ പാന്പുകണക്കു് ആവരണവിക്ഷേപം ഞങ്ങളാകുന്ന ക്രൂവിഷം തുള്ളപ്പെടിയിരിക്കും രണ്ട് രണ്ട് ശക്തികളെ തന്റെ രണ്ട് കോടികളിലും രണ്ട് തലകളേപ്പാലേയും പിപ്പിച്ചു് അതുകളേക്കൊണ്ടു് ആ ആനന്ദനിധിയെ ആക്ഷമ്ദിക്കുന്നതിലേയ്ക്കുപകാരപ്പെടാത്തവിധം വിജയിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. തന്നിൽ വിക്ഷേപശക്തി പ്രാബല്യത്താൽ ചരാചരാത്മകങ്ങളായ അനേകകോടി ബ്രഹ്മാണ്ഡം മണ്ഡലങ്ങളാകുന്ന പ്രവഞ്ചത്തെ ക്ലീഡാടിയിൽ നഗരമെന്നപോലെ ക്ഷണമാത്രത്തിലും പിപ്പിച്ചു് അതിലേയ്ക്കു പാതുകൂട്ടും നടത്തിവരുന്ന ബ്രഹ്മവിജ്ഞാനത്രം ശ്രദ്ധാലൈപ്പത്വാവന പാതുക്കത്താക്കണം ആ കൂത്യങ്ങളിലെ

2 സ്വജ്ഞിയിലു്, ജാഗ്രതഃസ്വപ്നങ്ങളിലു് ഉണ്ടെന്ന തോന്ത്രിക്കും. സൗഖ്യപ്പിയിലു്. പ്രളയത്തിലു്, മുർക്കു, മരണം മുതലായ അവസ്ഥകളിലു്. ഇല്ലപ്പോൾ തോന്ത്രിക്കും.

3 കവാദാം

4 തന്റെ സ്വന്തപ്പം മാത്രമായിട്ടു്

5 മയക്കവും ഹളക്കവും

6 സ്വജ്ഞി, സ്ഥാത്രി, സംശാരം, തിരോഡാവം, അന്തരുഹം..

ബീഹാറിക്കുന്നതുപോലെയാക്കിച്ചേയ്യു് അതിനെ നീതി പോലെ നടത്തിച്ചു് എല്ലാവരുളും പെപ്പത്പ്രധാനും സത്യമായിട്ടുള്ളതുനു് ഡിസ്റ്റ്രിക്കുടാക്കാണ്ടിരിക്കണം.. കൂടാതെ തന്റെ സങ്കല്പത്തിലും ചുച്ചുപാടും സ്ഥാപിച്ചു നിലനിൽക്കുന്നതും പഞ്ചാംഗത്താൽ ഒരു ഭാഗം ശ്രൂദജിയം പോലെയും ഒരു ഭാഗം ചെതാംപോലെയും കാണിച്ചു് ജീവാജീവണ്ണത്തായ ഇതുവക്കപ്പീനും സാക്ഷിയായി ചിന്മാത്രമായി പ്രകാശിക്കുന്ന സ്ഥലാധിഷ്ഠാനവെച്ചതുപുരുത്തു ഇവക്കാക്കുന്നുണ്ടു് തിരിച്ചറിയുന്നതിനീടുകാഞ്ഞവിധി, നന്തകിയെന്ന പോലെ നടപ്പിക്കാണ്ടു് നില്ക്കും. മേലും, ആകാശത്തു മുഴുവൻ വരുന്ന ഇടത്തിനീ എന്നവുണ്ടും രണ്ട്⁸ കോടികളിലും പിടിച്ചു ജനനമരണമാകുന്ന തിരുശ്ശായിൽ കീടക്കുന്ന ജീവയ്ക്കാരെ സംസാരമാകുന്ന മഹാകാശത്തിൽ നിലയില്ലാത്ത വിധാനത്തിലിട്ട് ചുഡാരി അവക്കെന്നാലുണ്ടാകുന്ന ഭാവഘാടം നിവർത്തിക്കുന്നതിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗം കാണാൻ പാടില്ലാത്തപ്രകാശം പരിത്വിപ്പിക്കണം. ഒരു സനദ്ധത്തിൽ പ്രപഞ്ചാജ്ഞ ശ്രൂന്യമായിക്കാട്ടി, മരറാതു സനദ്ധത്തിൽ, ഒരു ശരീരത്തിൽ നവഗിവച്ചുനും സൂചിക്കുന്നതാനീടുമില്ലാതെ പോപ്പുട് മനുസിയപത്രപ്പുാല ഏവിടേയും നാമത്രപഞ്ചായിട്ടു് നിരുക്കും. കാളിക്കൂട്ടവിഷത്തെ കാരാ എറിവും കാംഗമായി സഹിക്കവെയ്യുത്തെ ജ്പാലബാ¹⁰മാലാ കുലമായുള്ള കാലമെന്ന ഒരു തത്ത്പരത്തെ തന്നീക്കു് അഡേ മായ ശക്തിയാക്കിക്കൊണ്ടു് ദേവതിയ്ക്കു, പത്ര, പക്ഷി മൃഗാജികളായ ചാവന്നുകളാക്കട്ടു, സ്ഥു ലപഞ്ചത്തു കൂടായ അചൗവസ്തുകളാക്കട്ടു ശ്രദ്ധകളെ മഹാകാളരാത്രി

7 ആത്മാവിൽനിന്നു ഭിന്നമായി, അറിയുന്നവൻ, അറിയപ്പെട്ടുന്ന വിഷയങ്ങൾ എന്നു് രണ്ട് വിധത്തിൽ തോന്നുന്ന ഇം ലോകം..

8 അററം, അറു..

9 ഇല്ലാത്തതായി

10 വിഷവീര്യം = ഉമ്പുവും

(മഹാസ്യകാരം), പ്രസ്താവണയെ കാണാൻ കഴിയാത്ത വിധ തത്തിൽ, വീഴ്ചയ്ക്കുന്നതു(മുട്ടന്നതു)പോലെ കബളീകരണം ചെയ്യുന്നതു സഹജപ്രവൃത്തിയാണെന്ന് ആരോധം മുർക്കു പ്ലിക്ക്.¹¹ അല്ലാതെയും തന്നാൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട ഗുരീ സൃഷ്ടിതിഹാസപുരാഖാഗച്ഛദഭാകന ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പറയപ്പെട്ട പുന്ന്യപാപങ്ങളാകന വജ്ര¹²പാതത്താൽ ആരോധം തലപൊക്കന്തീരല്ലെന്ന് വിടാതെയെന്ന് പരിത്വാപിപ്ലിക്ക്. ഇപ്പുകാരമുള്ള ഈ മനസ്സു ആക്ഷംതന്നെ അധികാരിപ്പിച്ചു എന്ന വ്യവഹാരം ദർശിച്ചതനെന്നയാണ്. എന്ന വരികിലും അതിനെ ജൗംച്ചു¹³ ആ ആനന്ദനിധിയെ നിരുളിക്കുമായി അനുഭവിപ്പിക്കമാറ്റുള്ള ഉചായം പറയാം.

മനസ്സിനെ നശിപ്പിക്കവശമുള്ള ഉചായം.

അതിവീഞ്ഞാരമുള്ള ഖുഹമാണ്യങ്കാടിക്കുള തന്നീറ അണം മാത്രപരിണാമമായ സകലപ്രശ്നത്തിലടക്കി, ഉള്ളതോ ഇല്ലാതെങ്കാം എന്നു¹⁴ ശക്തിക്കെതക്കവണ്ണം. അനന്തമായ വ്യാപകമഹിമയോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന ഒന്നതനെന്നയാണീ മനസ്സു¹⁵ എന്ന വരകിലും വേദാന്തശാസ്ത്രാനുത്തിസന്ധ്യ ഫ്രീം കരണാനന്ദനിധിയുമായ സദ്ഗുരുങ്ഗനാമദൻറ ഉപദേശം പലവരെതാടക്കുടി അതിനെ ഉറുദേനാക്കുന്ന¹⁶പക്ഷം അതിൻറ ശക്തിക്കു അപ്പുകാരം മോഹിപ്പിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. ഘടപടാദികളിൽ¹⁷ സത്ത, മണ്ണ, ഗുരു മതലാ യവത്തുടാതെ സീഡിക്കയില്ല. അതുപോലെ ഈ മനസ്സു നീറ സകലം തുടരാതെ മുൻപാൽത്ത പ്രപഞ്ചവും സീഡിക്കയില്ല. ഘടത്തെ നേരും കണ്ണാലും ആ നേരുത്തെ മനസ്സു¹⁸

11 മയക്കം = ബോധം-കെട്ടത്തും

12 ഇടിവീഴ്ച

13 സുസുക്ഷ്മം പരിശോധിക്കുക.

14 കടം, വസ്ത്രം മതലായവയുടെ ഉണ്ണം.

അറിഞ്ഞുകാള്ളുന്നതു പ്രകാരം ഈ പ്രപഞ്ചം, തദ്ദോരമായ ആ സങ്കല്പം, അതിൻറെ ഉദയസ്ഥാനമായ കേവലം മന ബന്ധുന്ന് പറയപ്പെട്ടതും നിന്ത്രിക്കാംപോലെ ഇരിക്കുന്നതും അളവുപെടാത്തതുമായ വ്യാപകവുത്തി,¹⁵ ഈ കം ഏതുപ്രകാരത്തിലും ചുപ്പകാശിക്കുന്ന ഏന്നുള്ളതിനെ വിവേകാനന്ദത്തിസഹിതം ചിന്തിച്ചുനോക്കിയാൽ ഉള്ള കയ്യിലിരിക്കുന്ന നെല്ലീക്കനിഭേദനപോലെ നീറ്റുംഗയ മായി ഒഴുവാവിൻറെ ജന്മാദ്ദൃഷ്ടിക്കു ദ്രുതമായി കാണ പ്പെട്ട് മന്ദിരത്ത് ദ്രുഷ്ടാന്തപ്രകാരം ഈ ഒഴുവാവിൻറെ ജന്മാദ്ദൃഷ്ടിയിലെങ്ങിയതായും ജയമായും തന്റെ പ്രകാശത്താലും ചുപ്പകാശിക്കുന്നതായും, ഘടത്തിൽ മുത്തുവ്യാപിച്ച് ആ ഘടം ഒരു എന്ന മുന്നപോലെ പ്രകാശിച്ചാലും അതു കാലത്തുത്തിലും ആ മണ്ണിൽനിന്ന് അന്യമാകയില്ലാത്തതുപോലെ ശ്രദ്ധാദ്വിഷിയിൽ അതുകം കാലത്തുത്തിലും ഇല്ലാത്തതായും അനുഭവം സിലബിക്കം.. അപ്പൊരു ആ അനുഭവപ്പെല്ലംകൊണ്ടു് അനുഭവരത്തമനസ്യാനം ചെയ്യു് അവരെ ചേരുകിലിൽ¹⁶ വ്യാപകജന്മാദ്ദൃഷ്ടം മാത്രമായും, ഓരോരോ കാലത്തും ഉദയാനുമയങ്ങളെ പ്രാപിച്ചാലും അതുകംക്കു് സാക്ഷിയായും, ഈ ആത്മജന്മാനം വെം സുസ്ഥിരം പ്രകാശിക്കം.. ഈ വിവേകാനന്ദത്തികൊണ്ടു് ആ മനസ്സിനെ ജയിക്കുന്നും.

ഈ മന്ദിരിൽ വർഗ്ഗീകൾപ്പെട്ടതായ സംസാരചടന പുക്കൾത്തെ ചുററിക്കിടക്കുന്ന, ആ അഹിനകാരസപ്പ്. ആ പുക്കൾ തെവാട്ടു് നീഞ്ഞുകയും പുക്കൾ. ചേരുകിക്കപ്പെട്ടകയും ചെയ്തിട്ടു് ആ ആനന്ദനിധിയെ നിരക്കശമായനുഭവിക്കുന്നതിലേണ്ണുള്ള ഉപദേശമാരംഭിക്കുന്നു.

15 അവണ്ണമായി പരിണമിച്ച അന്തഃകരണപുത്തി.

16 വ്യാപകമായും ജന്മാദ്ദൃഷ്ടിമാത്രമായും..

സ്ഥുലശരീരാഖ്യാസനിപുത്തി

സ്ഥുലശരീരശൈനതു്, രക്തം, മാംസം, അസ്ഥി, തെരുപ്പ്, ചണ്ണം, ജലം, മലം, രോമം, ദന്തം, കഫം ഈ കളിട സംയോഗമാക്കുന്നു. അതിനെ വിവേകദ്വാ资料 കൊണ്ടു് പരിച്ഛു്, തനിക്കു് എതിരെ ഒരു കയറു് കെട്ടി യതായി ഭാവിച്ചു് അതിനേതർ ഇവയെ വെള്ളുരു തുകാഡി തുട്ടകൊണ്ടു് നോക്കിയാൽ, താൻ അശരീരിയായ അതാന സ്വത്രപ്രകാശയും ആദ്യം ശരീരംപോലെ തോന്തിയ പിണ്ടി, മുൻഭാഗത്തു കയറിൽ തുണ്ടിക്കിടക്കുന്ന രക്താ ചിവികാരങ്ങൾ, സംയോഗം വിട്ടു് പ്രത്യേകം പ്രത്യേക മായി അനുഭവിക്കപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടു് ശരീരമെന്നുള്ള നാമ തതിനേൻ്റെ അത്മതെതാടു് ചേരാതെയുമിരിക്കും. ഇപ്രകാരം ഇടവിടാതെ ദ്രശ്യതരംഘ്യാസം ചെയ്തിൽ ഒരുപണം ഞീ ഫ്ലംപും ഒരു കാടത്തെ സംബന്ധിച്ചു് ഞാനെന്നുള്ള 17 അധ്യാം സമുണ്ടാകാത്തതുപോലെ ഈ ശരീരത്തെ സംബന്ധിച്ചു് ഞാനെന്ന അധ്യാംസം വീകാരതെ വിട്ടുപോകും. അപ്രകാരംതന്നെ ഈ ദ്രോഷാവു് 18 തന്നിൽ ശരീരസംബന്ധം കാണപ്പെടാത്തതുകൊണ്ടു് അശരീരിയായ ദ്രോഷാവുമാത്ര മായിത്തീരും. ഈ അഞ്ചാംസം ദ്രശ്യതരമായിട്ടുള്ള സിഖി കിൽ അഹകാരസപ്പത്തിനേൻ്റെ ക്രുരത്തരമായ ഒരു തലവിവേകവാഴകൊണ്ടെറു് നീംജ്ഞിവമായി വീക്കും. ഈനാ ഈ സപ്പത്തിനേൻ്റെ മററുള്ള തലകളേയും അരക്കുന്നതിനുള്ള ഉപായത്തെപ്പറയാം.

സൂക്ഷ്മശരീരാഖ്യാസനിപുത്തി

സ്ഥുലശരീരസംബന്ധം നീക്കി അശരീരിയായ ഈ ആത്മാവു് അതാന്തുപ്പിമാത്രനായിട്ടു് പ്രകാശിക്കുന്നും

17 നോക്കി മരിംനോക്കി ആരോഹം - തെറിയ അറിവു്.

18 കാണന്നവൻ, സക്ഷി.

കേരാവി, വല്ലം മുയലായ പതിനേഴു തത്പരങ്ങളുടെയിൽ
സുക്ഷ്മഗരീരം ആ ആത്മാവിഭാഗം¹ അങ്കേഭായി കലൻ
നില്ലോ. ദിനമിന്നലുക്കണ്ണങ്ങളാട്ടക്കടിയ ആ പതിനേഴു
തത്പരങ്ങളേയും സുരിപ്പിച്ചു², അവയെ, ആകാശത്തിൽ
ചീതിറിയ (ഡിനലുക്കണ്ണങ്ങളാട്ടക്കടിയ) നക്ഷത്രങ്ങളെ
പോലെ ദ്രൌഢങ്ങളാക്കി, സുത്രനെ ദർശിക്കുന്ന ദിക്കിനം ആ
സുത്രനും തമ്മിലുള്ള ദ്രൂഢമന്ത്രമാത്രമോ അതുഭേദതാളിം ഈ³
ആത്മദ്രോഷ്മികളളിൽ ആ പതിനേഴു തത്പരങ്ങളും ദ്രശ്യമാക്ക
മാറ്റു നോക്കുകിൽ ആത്മസംബന്ധം വിട്ടു ഘടകാഭികര
പോലെ അവ ആനാത്മവന്മുകളൊരു വേിക്കം. ഈ⁴
വിവേകാനന്ദത്തിയാൽ ആനാരതം അവയെ നോക്കുന്ന
ജനാന്ത്രംഷ്ടിയിൽ ആത്മത്തേരന്, അന്നസന്ധാനവും ഈ⁵
പതിനേഴു തത്പരങ്ങളൊരു ദ്രശ്യവന്മുകളിൽ ആനാത്മബുദ്ധ്യ
നബേതതാൽ നോട്ട് അഹമഭ്യാസനിപുത്തിയും ദ്രശ്യതര
മായാൽ അഹമഭ്യാസമുടികയെല്ല. ഈപ്രകാരം സിഖി
ചൂം ഈ വിവേകാനന്ദത്തിയാക്കുന്ന വാരക്കൊണ്ടു അററു⁶
നിശ്ചിവമായി അഹകാരസപ്തത്തിന്റെ രണ്ടാം തലയും
അശീക്കം.

ഈ അഹകാരസപ്തത്തിന്റെ മററാൽ തല വണ്ണി
കപ്പേടുന്നതിലേയ്ക്കുള്ള മാർഗ്ഗത്തെ കാണിക്കുന്നു.

കാരണശരീരാഭ്യാസനിവൃത്തി

ഈ പതിനേഴു തത്പരങ്ങളേയും വിട്ടു അശരീരിയായി
ജനാന്ത്രങ്ങൾമാത്രമായി ഈ ആത്മാവു പ്രകാശിച്ചും
ഈ ലീംഗശരീരം ശ്രദ്ധമായി വിട്ടുപോയതുകൊണ്ടു⁷ ഒരു
കാലത്തിൽ ത്രിപുടിശ്രൂന്തമായും⁸ പ്രത്യുഥാവമായും⁹

1. തന്നെന്നള്ളി അധ്യാസം ഇല്ലാത്ത ജീവന്മുഖരം.

2. അന്തഃകരണപൂത്തി ഇല്ലാതെ.

(സൗഹ്രംത്തിരമീതമായും) ഇരീക്കുന്ന സൗഖ്യപ്പുബന്ധം¹ വന്നിട്ടു് അപ്രകാരമെങ്കിൽ അതാന്തദിഷ്ടിയെ വിട്ടുപായയു ഫോലെ ഇരിക്കും. അതും ഇഷ്ടപ്പെടിക്കാസന്തോഷകൂടിയു അതാന്തദിഷ്ടിയുടെ ഉന്നീലനത്തു(ഉണ്ട്രിനു)പുരുഷരിച്ചു² കൊണ്ടു് തന്നെയാണു്. ഇതിനെ ശ്രദ്ധയന്ന ചെയ്യുന്ന തിലേഷ്യു³ പരിപക്വബുദ്ധിയും വിവേകിയുമായ ദിവ്യാ ധികാരിക്കു മാറ്റുമെ കഴിയു. ആകയാലുതിനെ ഇവിടെ അറിയിക്കുണ്ട്.

യാതൊരുവും (ജാമ്ഹാരം) ഇല്ലാത്തതായും, അവിടെ അതാന്തദിഷ്ടിയുംതന്നു് എന്നാക്കുടു നിശ്ചയിക്കാൻ കഴിയാത്തതായുംതന്നു് ആ അവസ്ഥയിൽനാലും, “ഞാൻ യാതൊന്നുമറിയാതെ സുഖമായിരുത്തോ?” എന്നു് എല്ലാവരും അഞ്ചുനു ഇങ്ങനെ സാധാരണ പ്രതീതിയിൽ³ വ്യവഹരിക്കുണ്ട്, ആ പ്രതീതിബലംകാണ്ടു് യാതൊരു ഉച്ചയും (ഉണ്ടെള്ളും) ഇല്ലാത്ത പ്രകാരംതന്നു ആ അന്ത്രത്തിയുടെ വാസ്തവം തിരിയു ഇത്തരം വിശ്വകരിക്കുന്നും അപ്രകാരംതന്നു ഒന്നഭൂപം ഉണ്ടിച്ചുകാണും. ആ അന്ത്രത്തിലെ ആതിസൂക്ഷ്മായ വിവേകവുട്ടുനിബന്ധവുതന്നാൽ നോക്കു അവിടെതന്നെ സങ്കല്പസത്താസംബന്ധം കൂടാതെ നോക്കിയ ആ ദുർനാട്ടവം കൊണ്ടു് അതിനെ ദ്രുശ്യമാക്കിയാൽ അതും ദ്രുശ്യത്പരതയാണ് ചേരുന്നും അന്നാൽ വാസ്തവിലും മുമ്പിൽ സൂര്യമണിയും പഠനത്തുപോലെ ബഹുമുഖത്തിൽ വിലമ്പി അകുന്ന നില്ക്കും. അപ്രകാരം ഈ ആത്മാവിന്നീറ ദുർന്മാഖതിയും യാതൊരുണ്ടെള്ളുമില്ലാതെയും ത്രിപടിഗ്രന്ഥമായും അതാന്തദിഷ്ടിയുംതന്നു് നിശ്ചയിക്കാൻ പാടി

1. ഉറക്കം

2. മൻസിന്ത്യ

3. തന്നുണ്ട്, അറിവു

ല്പാതെയും ഹരിക്കന്ന ആ അവസ്ഥയെ മുമ്പിൽ രണ്ടുവസ്തു
കൊള്ള പ്രധാനമായി താഴെ അഞ്ചാന്തുഷ്ടിമാത്രമായി നിന്നുതു
പോലെ മുന്നാമുഖത അവസ്ഥയും സുക്ഷ്മായി തുടർച്ചയിൽ
അഞ്ചാന്തുപരമാത്മായി പ്രകാശിച്ചുനില്ലോ; ഈ അന്ന
ഡേം അതിനുകൂട്ടുകയാൽ അതിനെ സ്വന്നംവെത്താൻ
അവലുംബിച്ചുനില്ലോക്കായാണെന്നതും¹ എറ്റവും പ്രധാനം
തന്നെ എന്നവരികിലും, അതിൽ അതിനുകൊന്തമായി ഒരു
സാക്ഷിയമ്മാത്രം ആരോഹിച്ചു² മുൻപറഞ്ഞതു അവസ്ഥാന
ഭ്രതി ദ്രുത്യായതുകൊണ്ടും, ഈ അഞ്ചാന്തുഗന്ത്വത്തിൽ സാക്ഷി
യായിരിക്കുകയോണ്ടും, തന്നെ സാക്ഷിയായ നവീച്ചു³
സാക്ഷ്യമായ അനാഥമാവാകയാൽ അതു⁴ ഒരിക്കലും
'അഹമത്മ'മാകയില്ലെന്നു് കാണംപൊരം അതിൽ അടി
കടി ആത്മാധ്യാസം നിപുണതമാകും.. ആയവസ്ഥാന
ഭ്രതിയും ഓന്മരിയായ്ക്കുള്ളിട്ടുമായ അജഞ്ചാനംതന്നെ കാരണം
ശരീരമാകയാൽ അതു⁵ ഈ ആത്മാവിശ്വരു അഞ്ചാന
ദുഷ്ടിയെ മറിച്ചു എന്നാളുള്ളതു വരികയില്ല (ഒക്കകയില്ല).
എന്നെന്നാൽ ഈ അജഞ്ചാനം എത്ര വിധത്തിലുള്ളതു⁶?
എത്രിനാ കാരണമാകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു⁷? എത്ര
വൈദ്യവംകൊണ്ടും മറിച്ചതു⁸? എന്നു് വിശ്വകാന്ത്രത്തിൽ
സഹിതം(കൊണ്ടു)നോക്കിയാൽ അന്യകാരത്തിനു സൃഷ്ടികൾ
കാരണമാകാത്തതുപോലെ അതിനു ചിദാത്മാവു⁹ കംരണം
മാകയില്ല. ആ അജഞ്ചാനംതന്നെ, സകല ദൈത്യപ്രവാണ
തന്നിനും കാരണമായിരിക്കുന്നതു തദന്ത്യായ യാതൊരു
വസ്തുവും അതിനു കാരണമാകയില്ല. നിഹർത്തുകമായി¹⁰
കുറിപ്പിൽ അതു¹¹ സ്വയംപ്രകാശവസ്തു ആയിട്ടു ഹരിക്കു
അഞ്ചാനയാകന്നപക്ഷം സകലതെത്തും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന
സൃഷ്ടികൾ തന്യകരം സിദ്ധിക്കാത്തതുപോലെ ആവരണ
ആചാരങ്ങളും, മറ്റും, സ്വഭാവം നശിച്ചു¹² സ്വന്നാമത്തി

1 കാരണം തുടാതെ

നീറ അർത്ഥാദത്താട്ട് പേരിപ്പെട്ടു, ആത്മജന്മാനുഷ്ടിയിൽ നിന്നന്നുമായല്ലാതെയും അവസ്ഥാവായിപ്പോകും. എന്നാൽ അപ്രകാരമല്ല; അതു ഏതിനേയും മറ്റൊന്ന് ശക്തിയുള്ള ജ്യവസ്തുതാന്വയാണ്. അഞ്ചനപ്രകാശത്തിനേരി സാന്നിദ്ധ്യം(സഹായം) കൊണ്ടുനേന്ന തന്നേരി ശക്തിയെ ചെലുത്തിനില്ക്കും. എന്നവരികിൽ ഘടാദികളുംപോലെ യിരിക്കുന്ന ഈ അജഞ്ചനം മറ്റൊന്ന് ശക്തിയോടുകൂടിയ തായി ഭവിക്കുന്നോരു ശക്തിയെ അറിയത്തക്കവസ്തും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന സാധനമായ ആ അഞ്ചനപ്രകാശത്തെ മറ്റുണ്ടെന്ന വരികിൽത്തന്നെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന അതിനേരി സഹായമിരിക്കുന്നോഴ്വോ അതിനെ മറ്റൊന്നതിലേക്കും ഉപകാരപ്പെടുകയില്ല. ആ ഉപകാരം വിഭ്രാംബിയ കാലത്തും മറ്റൊന്നുംപോലും എന്നാണെന്നുകിൽ, അവിടെ തനിക്കേ സ്വതന്ത്രമായി പ്രകാശമില്ലായ്ക്കാൽ ഘടഭത്തപോലെ തന്നെ ഇരിക്കും. ഇല്ലാതെന്ന പ്രതീതിക്കുപോലും വിഷയമില്ലാതെ ശ്രൂതിപോലെ ഭവിച്ചിരിക്കും. അല്ലാതെയും യാതൊരുക്കഷണംകൊണ്ടും ലക്ഷ്യീകരിക്കാൻ(കരിക്കാൻ) കഴിയാതെ സ്വഭാവങ്ങളാട്ടുകൂടിയതാക്കയാൽ യുക്തിക്കും അനഹമായതുകൊണ്ടും കുത്തും, ¹ അകുത്തും, ² അന്നുമാ³ കുത്തും, കുമമായ ശക്തി ദത്തലായ സകലതും അതികലായി കുഡിച്ചു⁴ (വിളയാട്ടി) നില്ക്കും. അതിനെ ആർന്നില്ലെന്നുകിൽ പറയും? എന്നാൽ അപ്രകാരമിരുന്നാലും, പറഞ്ഞതിന്നവസ്തും ഒരുസ്തത അതിനും സിലബിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ അവസ്ഥായി ഭവിക്കും. പ്രകാശിക്കാതിരുന്നാലും അപ്രകാരംതന്നെന്നാകും. ഇപ്പറമ്പതിരണ്ടും സ്വഭാവവും അതിലിരിക്കുന്നതായി സമ്മതിക്കുന്ന പക്ഷം, ഘടമിരിക്കുന്ന, പടമിരിക്കുന്ന, പ്രപഞ്ചമിരിക്കുന്ന, അജഞ്ചനമിരിക്കുന്ന, അപ്രകാരം

1 ചെയ്യാനും

2 ചെയ്യാതിരിക്കാനും

3 മറ്റു വിധത്തിൽ ചെയ്യാനും

തന്നെ ഇതുകരം ശോഭിക്കേണ എന്ന് വ്യവഹാരപ്പെലത്താൽ ശോഭിക്കേബാറം ടിന്റീനിനാവികരണങ്ങളാട്ട് ചേൻ ഇവ വസ്തുകരം അതായും നാമങ്ങളുടെ അത്മദാനങ്ങളാട്ട് അപ്രകാരം ഇതുകളാട്ട് കഠപ്പട്ട് മരിക്കേണ, ശോഭിക്കേണ എന്ന ചൊല്ലുകൾ വ്യത്യാസപ്പെടാതെ മരിക്കയോൽ¹ ഇതു കളാട അത്മം² അതുകളിൽനിന്നും വേരോഹായിരിക്കേണാം, അപ്രകാരകരാക്കേബാറം അതുകളാട³ വിലക്ഷണാത്പരതാട്ടക്കുട്ടിയാരിക്കും. അതു,⁴ അവ ടിന്റീനിനങ്ങളായ വികാരങ്ങളോട് ചേൻ റിക്കയോൽ, ആ വികാരത്പരത്തിന്⁵ വിലക്ഷണമായ നിർവ്വികാരത്പരതാട്ടക്കുട്ടിയാരിക്കും. ഇപ്രകാരം വിവേകാനുഭ്രതികൊണ്ട് കണ്ട്,⁶ ഒരു പദ്ധതിൽ വിസ്തൃതിയിൽ ഗ്രഹാകന ആകാശവൃത്തിയിൽ ശിലഘട കാംപും കാണപ്പെടാത്തതുപോലെ അതുപരായം നിർവ്വികാരമായ മിക്ക ആരു റണ്ട് സ്വഭാവങ്ങളോയും അനുഭവത്താൽ നോക്കിക്കണ്ട്⁷ അതുകളാട ആ അജഞ്ചാനംവരായിള്ള മുൻപറിഞ്ഞ വസ്തുക്കളിൽ കോത്രുനോക്കിയാൽ⁸ അതുകരം തന്നതു വികാരങ്ങളോടു സ്വത്രുപദ്ധതാട്ടം വിട്ടുമാറി ഇല്ലാത്തവയായിപ്പോകും. ആ അനുഭവങ്ങളോയും ആ സ്ഥാതിയിൽത്തന്നെ വെച്ചുനോക്കിയാൽ ആത്മജഞ്ചാനാനുഭ്രതിക്കും വോയിട്ടില്ലാതെ അതു മാത്രമായി ശേഷിച്ചനില്ലോ. ഇപ്രകാരം അതുകരംക്കും സത്ത സിലവികാരതീരന്നാൽ അതുനിമിത്തം അവസ്ഥകളായി വേണിക്കും.

1 മരിക്കേണ, ശോഭിക്കേണ; അസ്തി, ഭാതി ഇവ

2 ഫടം പടം മതലായ ലിനപദാത്മങ്ങൾ

3 വ്യത്യാസപ്പട്ടിരിക്കുക

4 സ്ഥു ലവസ്തുകരാച്ചതൻ അജഞ്ചാനംവര. “മരിക്കേണ,” “ശോഭിക്കേണ” എന്ന അനാദി. തുടന്ന്⁹ എല്ലാറിലുകിരിക്കേണ്ടി നാൽ അതു റണ്ട്. ആത്മാവിശ്വി സദാവൈവ. ചിരുവൈവമാനേന കാണണാം. ദ്രുജ്യങ്ങൾക്കു സ്ഥാതിയി. തിളക്കവും കൊട്ടക്കേന്നതു” ആത്മാവാണ്.

ഇന്ത്യൻ കാരണശരീരമായ അജഞ്ചാനത്തെ വിശ്വ കാന്ദവത്താൽ അവസ്ഥുംപാശി നിരാകരിച്ചതായും ആ അനു സന്ധാനവിശേഷത്താൽ സൂഷ്ഠൂപ്പിയും കാരണശരീരവും പ്രധ്യപദാർത്ഥമായ അനാനുമാവസ്ഥ ആത്മസംബന്ധം തുടങ്ങെ ബഹുമുള്ളതിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടും. അപ്പോൾ അതിലുള്ള അഹമധ്യാസത്തെ വിശ്വകാന്ത്രികയാൽ ദൃശ്യ തന്മായി നീക്കി ഒരിക്കലും അതിൽ അഹമധ്യാസമുള്ള കാതിരിക്കമാറാക്കിയാൽ ഈ മുന്ന ശരീരങ്ങളേയും കടന്ന അസംഗൊഡാസിനനാശി പ്രകാശിക്കുന്ന അപദിതിയ വസ്തുപായ അഹമംപദത്തിന്റെ വാസ്തുവശായുള്ള അർത്ഥമാണും. സാക്ഷിയായുമിരിക്കുന്ന ഈ ആത്മശാനത്തിൽ, അഹമീതമശാനം എത്ര കുലപത്രം വിട്ടപോകാതെ ഇരിക്കുമ്പോൾ പുത്തിസംബന്ധം തുടങ്ങെ വിശ്വകാന്ത്രി ബലംകൊണ്ടു് മുടവിടാതെ ഉള്ള അദ്യാസദാർശ്യ തന്താൽ പറഞ്ഞത്തിന്റെവല്ലുമുള്ള സ്വപ്നാനഭവം സിലിക്കും. അപ്പോൾ ആ വിശ്വകാന്ത്രിക്കാക്കുന്ന വാളിൽ അപകാര സപ്പ്രത്തിന്റെ മുന്നാമത്തെ തലയും വണ്ണിതമാക്കി നിശ്ചിവമായി പുന്നത്തമാനരഹിതമാശി നശിച്ച പോകും.

അപ്പോൾ ‘ഞാനനാനമറിയാത ഉറങ്ങാ’ എന്ന പ്രതീതിയോടുള്ളി സുവമാഖരിങ്ങി എന്നാശാനന്ദാനഭവം കാണപ്പെട്ടുന്നതിനാൽ, ‘ആനന്ദം പ്രൂഹം’ എന്ന മുതിപ്രമാണത്താൽ ആനന്ദസ്വരൂപത്വം ആ പ്രൂഹത്തിന്നല്ലാതെ മറ്റു യാതൊരു വസ്തു പിന്നം സിലിക്കുമ്പീലും. അപ്രകാര മായുംലും വിഷചരാനന്ദമന്നം സൂഷ്ഠൂപ്പുംനാനുമന്നം പറയപ്പെട്ടുന്ന ആനന്ദം ഈ ആവരണവിക്രൈപ്പശക്തികളാൽ ബാധിക്കപ്പെട്ടുകനിഷ്ടിത്തം വിഷമിനുക്കീരുമെന്ന

പോലെ ആത്യന്തികദിവസാരീപ്പുണ്ടി² പ്രദമായ നിത്യാന ദമായി വൈക്കമന്തല്ല. ഈ ആവരണവീക്ഷപദ്ധതി അഹങ്കാരസഹിതം നശിച്ചു³ നിപ്പുപഞ്ചാദ്വിതീയാൽ പിന്നാറു⁴മായും മഹോപശാന്തപദ്ധതി⁴യായും സിദ്ധി തുട്ടാകാണ്ടു രുചിപരിഷ്ടുശൃംഗ്യമായി എത്തു കാല തുമഴളതായ നിജാനന്ദമായി പ്രകാശിക്കും. ഈ പ്രകാരം ശരീരത്രയാധ്യാസനനിപ്പുണ്ടി പരിപ്പേണ്ട ഈനി, വിക്ഷേ പാവരണനിപ്പുണ്ടിയെ പാലുന്ന.

വിക്ഷേപശക്തിയും ആവരണശക്തിയും

മുമ്പിൽ ശരീരത്രയാദിമാനമായ മുന തലകളോട് തുടിയതായും ഇങ്ങതലമണിയൻ എന്നപോലെ വിക്ഷേ പാബാണംഡളായ റണ്ട് തലകളോട് തുടിയതായും, വണ്ണ് ചുതിൽ മൻപരിഞ്ഞ മുന തലകളെ വണ്ണിക്കുന്നതിലേ ഷ്ടൂളി ഉപായം പരിഞ്ഞതുപോലെ മറ്റൊരു തലകളേണ്ടം ചേരിക്കുന്നതിലേപ്പോൾ ഷ്ടൂളി ഉപായത്തെ പറയുന്ന.

ഇങ്ങതലമണിയനോടു⁵ സമാനമായ വിക്ഷേപാവ രണ്ണശക്തികൾ റണ്ട് കോടിയിലുള്ള തബന്നോ ശക്തിയാൽ ആനന്ദനിയിയെ ആരുംതന്നെ ചെന്ന തീണ്ണാത്തപ്രകാരം തടവു ചെയ്യാണണ്ണു വരിക ലും അതിനോയും ജയിക്ക നന്തിലേപ്പോൾ ഷ്ടൂളി ഉപായമിരിപ്പുണ്ടു്.

ഇങ്ങതലമണിയനെന്ന സപ്പുമോ ബഹുദിവ്യാഖ്യായിള്ള താക്കുന്ന. അതിന്റെ ഭാഗിയുടെ എതിരെ (ചൊല്ലിന്)

2 എന്നെന്നേപ്പോൾ മായുള്ള ഭാവപരിഹാരം.

3 പ്രപഞ്ചത്തോടു കലരാതെയും ഭേദമില്ലാതെയും അനാനമാറ്റ മായും.

4 എല്ലാം അഞ്ചിയ മഹാത്മായ സ്ഥാനം. (മോക്ഷം)

അക്കപ്പട്ടപോയെന്ന വന്നാൽ എത്ര വസ്തുവായാലും ശരീ, ഫറിച്ചതനെ പോകം. വിശക്ഷപാവരണങ്ങളും ശക്തി കളാം അതുകൂടി ഇപ്പറഞ്ഞതിനേക്കാൾ എത്രയും മടങ്ങ യിക്കപ്പട്ടവയും കാളിക്കവിഷതേക്കാൾ കുട്ടപ്പരിജ്ഞവയും മാക്കും. അതുകളിൽ വിശക്ഷപാശക്തിയാകട്ട്, ദ്രൗപിഡനഗരംപോലുള്ളതും ഇതുമാത്രംമനും കണക്കിട്ടുതിനും കഴിയാത്തതുമായ അങ്ങനെകും ചരാചരണപ്രമാണ്യങ്കാടി കളെ സ്വീകരിക്കും. ഇരുജാലവവിഭ്യാസി അംഗകർമ്മഗജ തുഡപദാതികരിക്കു കല്പിക്കുപ്പട്ടം എവരാലും പ്രത്യക്ഷ മായനവീകരിപ്പട്ടം ഇങ്ങനും ആ ഇരുജാലവവിഭ്യാസി കല്പിതാമനും, അതും മിമ്യരെന്നും ഇരുജാലവവിഭ്യാസി കല്പിതാമനും അറിയുന്നതു നോക്കുക. അതുപോലെ ഈ വിശക്ഷപ ശക്തി തന്നാൽ കല്പിക്കുപ്പട്ട പ്രപഞ്ചം മിമ്യരെന്നോ തന്നാൽ കല്പിതാമനോ ഉള്ള വിവേകം തുടരുതെ അതി ഒന്ന് മുഖിയാക്കുന്നതിലേപ്പും⁵ തയാരായി നില്ക്കും. അതിൽ ഉപഹിതജീവചെതന്യർദ്ദാക്കം⁶ മുതൽസംബന്ധ മായും വിവേകങ്ങളെ തുടരുതെ സ്വന്തമായിട്ടും വികാര ദേശം സംഘടിക്കാത്തതിനാൽ ആ വിക്ഷേപശക്തിയിൽ നിന്നും ദിവസാഗ്രഹത്തിൽ മൃഥകി മൃഥകി ആ ജീവചെത തന്യദേശം സ്വഭാവേന അവിനാശികളാകയാൽ മരിക്കുന്നതിനും കഴിയാത്തതും സമീക്ഷനുതിനും അശക്യമായും വിശ്രാന്തിക്കും (തുല്യതാരൂപനതിനും) സ്ഥാനമില്ലാത്തയും കിടന്നവേണ്ടിയാലുന്ന.

5 ഉപാധിയോട്ടുടർന്നിയ ജീവചെതന്യം

6 അന്തഃകരണപ്പത്തിയോട്ടുള്ള ചേർച്ച

വിക്ഷേപനിവുത്തി

ഈ പ്രകാരമിരുന്നാലും ഈ വിക്ഷേപണങ്ക്കി⁷ അളവിലുംതു പ്രപഞ്ചകാരമായിത്തീരണമെന്ന വരീകിൽ നിന്ന് മിത്തമായി വേക്കയീല്ല. ആ നിമിത്തത്തെ ചിന്തിച്ചും ബാഹ്യഗ്രീയങ്ങളുടെ (പുറകരണങ്ങളുടെ) പാശ്വഭേദതീക്ഷ്യപ്രവിഷ്ടങ്ങളോടു പ്രത്യക്ഷംകൊണ്ടുള്ള സംബന്ധത്തെ പുരുഷിച്ചു് ആ വിഷയാകാരങ്ങളുയിത്തനെ പരിശീലിച്ചു് അതുകൊളെ അപൂർണ്ണം തുടർവായായിട്ടു് അതായും നാമന്ത്രപ്രദാനോടുള്ള നിശ്ചയപ്പെട്ടതി, തനിൽ ഉപമാനമായ പ്രത്യക്ഷിച്ചെത്തുന്നതിനെന്റെ പ്രകാശബലത്താൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചതില്ലോ. ഇങ്ങനെയാക്കുന്നൊരു ഈ ബാഹ്യഗ്രീയങ്ങൾക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട വിഷയങ്ങൾ അതായും നാമന്ത്രപ്രദാനോടുള്ള വിഷയപ്പെട്ടകയില്ല. അതുപോലെതന്നെ അന്തികരണമാകുന്ന വിക്ഷേപണങ്കിക്കും തനിക്കളും പ്രകാശം വൃദ്ധിയാരത്തിൽ സിഡിച്ചു് ലക്ഷണത്താൽ ആ വിഷയങ്ങൾ വിഷയപ്പെട്ടകയില്ല. എന്നാൽ സാലജിനേറുന്ന (വെള്ളി മുത്തുള്ളവനു്) പുസ്തകാവലോകനവിഷയത്തിൽ ഉപനേരും (മുക്കക്കണ്ണാട്) ഉപകാരപ്പെട്ടന്നതുപാലെ ഈ ബാഹ്യകരണങ്ങളുടെ സഹായത്താൽ വിഷയപ്പെടാമെന്ന പക്ഷത്തിൽ അന്നും (കരടം) ഉപനേരുമുപകാരപ്പെട്ടകയില്ലെന്നുള്ളതുപാലെ ഈ രണ്ടുക കരണങ്ങളും ജീവമാക്കാൻ ഉപകാരപ്പെട്ടകയില്ല. ഇതുകഴം ജീവങ്ങളായി

7 ആകാശം തുടങ്ങി വിവിധങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതിനു് അനുകൂലമായ അജന്മാനത്തിനെന്നും സാമാന്യം എന്നും വീണ്ടും വീണ്ടും നിരന്തരമുള്ള വിഷയച്ചിത്ര എന്നും വിക്ഷേപണങ്കിക്കും അത്മമുണ്ടു്. ഒരു വസ്തുവിൽ മറ്ററാതു വസ്തുവിനെന്നും ധന്തം അഭ്യന്തരാപിക്കുന്നതും. തനിൽ പല വസ്തുകളുടെ ഫേം ഉള്ളവാക്കുന്നും ഈ വിക്ഷേപണങ്കിയാണ്.

അന്നാലും ചെച്തന്നൃബലംകൊണ്ടു് ഇതുകരക്കു് വിഷയ ദേശ വിഷയമാകാമെന്നാണെങ്കിൽ ആ ചെച്തന്നൃത്തിൽ സഹസ്രവും വിക്രൈപാർക്കിഡോട്ടുടർന്നി പരമാത്മത്തിൽ കല്പിതമാകയാൽ, രജൂളവിനു തന്നിൽ കല്പിതമായ സ്പർശത്തിൻറെ ഉത്തരവത്തിനാശങ്ങളുടെക്കരിച്ചിരിയാൻ പാടി ല്ലാത്തതുപോലെ, മുൻപറഞ്ഞ ഉത്തരവത്തിനാശങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതാകയാൽ അതു് ചേരകയില്ല. അതുകാണിപ്പുകാരം ആലോച്ചിച്ചു്, ഉദിച്ച അരോക്കന്നുമാണ്യങ്ങളും പുറകരണങ്ങളും ആ ബ്രഹ്മാണ്യംതു മുറിപ്പിച്ച വിക്രൈപാർക്കിഡോട്ടു വിവേകത്തും (അതിൻറെ) ജീവത്വത്തും പുരകരണം, വിക്രൈപശക്തി, പ്രത്യക്ഷചെച്തന്നൃബലം¹ ഇവകൾക്കു് മന്ന് പറഞ്ഞതുപ്രകാരം കർപ്പിതപ്രചണ്ടം വിഷയപ്പെട്ടാണ്ടു യെണ്ണും വിവേകാനഭവംകൊണ്ടു് ഉംഗിച്ചു പ്രതീതിഭരിയിൽ മന്ത്രം സൂക്ഷ്മഗരീഭവത്തു അനാശ്വാവാക്മാരാക്കു അതിൽനിന്നും അഹമധ്യാസ²നിപുണ്ടി ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുപോലെ ഇതുകരാ വിവേകാനഭ്രതിയാൽ ഭിന്നലക്ഷ്യം നാശങ്ങളാട്ടുട്ടിയ ദ്രശ്യപ്രാത്മമാണു്, അനാശ്വാവന്നുവായും ആത്മസംബന്ധം വിട്ടു് വളരെ ദുരത്തിലിരിക്കേകാണു് അതുകളിൽ അഹമധ്യാസത്തു നിപുണ്ടിച്ചു് പ്രത്യക്ഷചെച്തന്നൃത്തിൽ ദ്രശ്യതരമായും വുത്തിസംബന്ധം തുടാതെയും അഹമ്മന്ദവം സിഖിക്കുന്നപോരം ഇന്ന് ചെച്തന്നൃത്തിൽനിന്നന്നുമായിട്ടുള്ളതെ താനും താൻറെ കായ്യുമായ പ്രപബന്ധവും ശേഷിച്ചു് മഹോപശശനസ്ഥാനമാകുന്ന വിഗ്രാന്തിന്മുഖിയെ പ്രാപിച്ചു് ഇന്ന് ജീവന്മാരം ഇരുജാല തത്തിൽ കണ്ണ വന്നുക്കലെ മിമ്പുയെന്നു് ഇരുജാലക്കാരൻ അറിഞ്ഞതിരിക്കുന്നതുപോലെ തന്നിൽ കാലത്രുതത്തിലും

1 എല്ലാറിനും ഉള്ളിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന ആത്മാവു്.

2 ഞാൻ എന്ന തെററിഖാരണ ഇല്ലാതാക്കിയതുപോലെ

3 ആത്മാവിൽ ഞാനെന്ന അനുഭവം.

മൻപരം സ്നേഹവയില്ലോ കണ്ടു് അപീതിയനിജാനന്ദ സുധാസിന്ധുവായി പ്രകാശിക്കും.

ഗിഷ്യൻ: എന്നാൽ മൻപരംതെ ലിംഗശാരിരാടി കലൈപ്പുാലയല്ല; ഈ സപ്പാശത്രുങ്ഗങ്ങളും ഒരു സാധനവും തുടാതെയും ഒരു തൃളി വൈളളാശപാലും ശേഷിക്കാതെയും ചുഴറി ആകാശത്തിൽ വീശി എറികയും അപ്പു കാലാചലങ്ങളും സപ്പാശലങ്ങളും പാബുങ്ഗങ്ങളും യൂളി യൂളിയായി നിലച്ചില്ലാതെ കണ്ടു് ചുഴലുകയും ചന്ദ്ര സുത്രാക്ഷത്രാദികൾ സ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നിളക്കി വേർപെട്ടു് അവ ശ്രദ്ധപ്പെട്ടു് ചക്രംതിരിഞ്ഞു് ചിത്രീകയും ഇപ്പകാരമെല്ലാം ചെയ്യുന്ന മഹാപ്രഭാതപ്രചണ്ഡവാതമെന്നപൊലെ ശ്രൂക്കും ഭയകരമായി ചലിക്കുന്ന ഈ വിക്രൈപ്പശക്തിയെ ജയിക്കും അതിന്റെ ചലനത്തെ നിറത്തുകയും ചെയ്യുംതുന്നുള്ളതു് എന്താന സാധ്യമാകും? എന്നാൽ വലതായ ശക്ത ഉണ്ടു്.

ആചാര്യൻ: നീ ഭ്യന്ന ശക്തിചുത്തു ശരിതനെ. എന്നാലും വിവേകപൂർവ്വം പരിശുമിച്ചാൽ ആ ഭ്യം ഇല്ലാതാക്കന്നതാണു്.

ഭാസി*യായ ഒരുവം ഭാതശാസ്ത്രപ്രകാരം രാഗവന്യമിള്ള ചുവടു് (അടവു)കലൈ അദ്യാസിച്ചു് താളും മതലായവയോട് ചേർന്നു് സഭയിൽ നാത്തനാം ചെയ്യുന്നോടും അവളുടെ നേരും ഹസ്തം മുതലായ അവധിവന്നേരും ഭാവസൂചനനിമിത്തം ക്ഷണനേരത്തിനിടക്കു് അനേകവക്രമതിക്കലും പ്രാപിക്കുന്നോടും അതിനെ കണ്ടു് രസിക്കുന്ന ദ്രോഢാം വിന്റെ ദ്രോഢാം മദ്ധായാകട്ടെ അതിവേഗമായാകട്ടെ ചലിക്കുന്നതിലേജു് കാരണമില്ല. ഈപ്രകാരം ധീരനായി വിക്രൈപ്പശക്തിയുടെ സാമർത്ഥ്യത്തെ നോക്കിക്കൊണ്ടി

* ക്ഷണങ്ങളിൽ ഗതം ചെയ്യുന്ന തൊഴിലുള്ള രൂപി

രിക്കേം എന്ന വരീകിൽ, ഈ ആര്യമരച്ചത്തിന്റെ അദിയോദാല ഉദിച്ച പ്രകാശിക്കുന്ന ചരാചരങ്ങളായ പ്രപഞ്ചങ്ങളെല്ലാവരും നശിപ്പിച്ചു. ഉദിപ്പിച്ചു. ക്ഷണം തതിൽ താനും ചേഷ്ടായാനും ത്രികാത ഫിണ്ടുപോകും. വിവേകാനന്ദൻിയാൽ അവറിന്നുകുമ്ഭരേതയും ഉൽപ്പത്തി നാശങ്ങളേയും കണ്ടു, തന്നെ അവധിനാശിയായും അതിന്റെ അതിക്രൂർജ്ജങ്ങളായ ചലനങ്ങൾക്കുകട്ടു തന്നെ സംബന്ധി കാന്തത്രംകൊണ്ടു തന്നെ അസംഗോധാദാസീനന്നായും അപ്പ രോക്ഷാഖായിക്കൊണ്ടു ആരാറിച്ചു, മ്രുതസനാനമായി ജയമായി, ദ്രോമായി, ഘനാശമബന്ധുവായി, കർപ്പിത മായിരിക്കുന്ന വിക്രഷപശക്തി മുതലായവയിൽ പറഞ്ഞ പ്രകാരം നില്ക്കുപ്പാഡിച്ചു അധ്യാസം. വിട്ടപോഴതു കൊണ്ടു ഘടചംഡാബികളു മുട്ടുപ്രഷ്ടികൊണ്ടു നോക്കിയാൽ അതുകൂടി കുണ്ണേപ്പുടംതരതുപേരേണ്ടു, ഈ ആര്യമുക്കു കൊണ്ടു അതുകൊള്ളായല്ലോ. നോക്കിയാൽ അപീതിയ മായ ആ ദ്രക്കിൽ ലഭിച്ചു അസന്തായി അപീതിയ നിജാനന്ദസ്വന്നപ്രഫായിട്ടുനന്ന അപരോക്ഷമായി സി ലഭിക്കും. അപ്പോരു മനസ്സിന്റെ ഒരു കോടിയെ അവലും പിച്ച വിക്രഷപശക്തിയാകുന്ന ഒരു തല വെട്ടപെട്ടു നശിക്കും.

ആവരണശക്തിയും അതിന്റെ നിവൃത്തിയും

മറ്റൊരു തലയായ *ആവരണശക്തിയെയന്നതു* മരി പറഞ്ഞ വിക്രഷപശക്തിയേയും അതിലുഭിച്ച പ്രപഞ്ച

* ആര്യസ്വന്നപ്രത്യേക മരിയുന്ന ശക്തി. ആര്യമാവിനെ ആരുധയിച്ചു ആ ആര്യമാവിന്റെ ചിത്തസ്വഭവപ്രഭാവത്തെ മരിയുവാനുള്ള അജണം നന്തിന്റെ സാമർപ്പിത്തിനു ആവരണശക്തിയെന്ന വേദാന്തികരം പറയുന്നു.

തേരും തനിക്കുന്നുമായിട്ടല്ലാത്തയാക്കിയും അന്യകാരം പോലെഴുള്ള തൻറെ ആവരണസ്വഭാവപ്പെല്ലതാൽ പ്രപഞ്ചസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു കമ്പള്ളിക്കരിച്ച് പ്രകാരംതന്നെ അധികാരിയായാൽ പ്രത്യുക്കിണാം* എന്നും ജീവിക്കുന്ന നിരുപ്പിക്കുമ്മാറും ചെയ്യിച്ചും നില്ക്കും. അപ്രകാരമുള്ള ആവരണശക്തി പറഞ്ഞപ്രകാരം സുഷ്ഠൂപി, മുർദ്ദു, അളവു, മിതലാഡ സന്ദർഭങ്ങളിൽ അനുഭവിക്കപ്പെട്ടും. അതിനെ ശോധിക്കയെന്നുള്ളതു് ഏറ്റവും പ്രധാനമാണു്. സുഷ്ഠൂപിയിൽ നിന്നും നൃത്യാനാവാധാരയ പ്രാപ്തിക്കുന്നോരും, 'ബാനനാനാമരിയാതെ സുവാഴിന്തൊ' എന്ന പറയുന്നു. മുർദ്ദു തെളിയുന്നോരും ഏതു ദേഹിക്കുന്നു പുരസ്കാരിച്ചു് മുർദ്ദുപ്രാണു ആ മുകപംബരാദനാദിസഹിതാമഴങ്ങൾക്കുന്നു. അപ്രകാരംതന്നെ മരണാശയിലും, ജീവനാർ ആ ആവരണശക്തിയിലെങ്കി ക്ഷണമാറ്റുന്നതിൽ പരബ്ലാകയാതന, ജനനം, ഇരുക്കാക്കാഡ്യാറമായ ക്രമവാസന ഉത്മാനംശങ്ങോടൊന്നിച്ചണായിട്ടു് അതിലേപ്പും¹ തകതൊയ സുവാദഃഖാദികളെ ആ അന്തഃകരണാചായിയിൽ പ്രതിബിംബിച്ചിരിക്കുന്ന ചെതനപ്രതിൽ കല്പിക്കപ്പെട്ടു്, ആ വാസനാപാസപരയാൽ അനേകക്കോടി ജനനമരണങ്ങളിലുക്കപ്പെട്ടവന്നുന്ന പോലെ ഭൂജിക്കുന്നു. സംശയിയിൽനിന്നും ഉത്മാനത്തെ പ്രാപ്തിക്കുന്ന മഹാപുരഷൻ, സർവ്വാധിഷ്ഠാനപ്രത്യഗഭിന്നനിസ്ത്രുപ്പണ്ണാദിത്തിയാതെചെതന്നുത്തിൽ² ആരോപി

* അന്തരാത്മാവു

¹ ഉണ്ണൻ² എഴുന്നേൻക്കുന്നോരും.

1 അനുഭവിക്കുന്നു.

2 പ്രപഞ്ചകല്പനാജ്ഞല്ലാം അവലംബമായും അന്തരാത്മാവിൻ്റെ സ്വത്രപ്രമായം പ്രപഞ്ചത്തിൻ്റെ തോന്തർ ഇല്ലാത്തതായും ദേഹാന്തമായും ഇരിക്കുന്ന പ്രമഹചെതന്നും.

തമായ¹ സകലപ്രപഞ്ചങ്ങളേയും വിവേകാനന്ദതികൊണ്ടു ഖല്ലാതെ നിരാകരിച്ചു² സഹാധിയിൽ പ്രവേഗിച്ച പ്രകാരം, അവിടെ തൃപട്ടിയില്ലെന്ന വരികീലും, ആ അനന്ദതിമാനാജിട്ടമാനം ചെയ്യുണ്ട്. ഈപ്രകാരം അതിവിത്തവമായ ഭിന്നഭിന്നവിചിത്രകാഞ്ഞങ്ങൾക്കും താഴെനകകാരണമായിരുന്നു എടത്തിക്കുന്നു. ആവക പ്രഭാവങ്ങളെ ശ്രദ്ധിയക്കുന്നവേദങ്ങളാട്ടക്കടിയ സദൗർത്ഥവിശ്വസി കൂപയാൽ വിവേകാനന്ദതികൊണ്ടു³ നോക്കുന്നപക്ഷം സുഖ്യസന്നിധിയിൽ ഹിമകണ്ണങ്ങളുന്നപോലെ നീണ്ടിപ്പൂക്കം; (ഇതിൽ അടീയിൽ പറഞ്ഞ അവസ്ഥകളിൽ ആവരണശക്തിയിൽ ലയിച്ചു⁴ ഉദിച്ചതായിപ്പറഞ്ഞു. എക്കിലും അതിനും വിട്ടനീഞ്ഞി ത്രട്ടസ്ഥപരമാന്മാവിൽ വൈകൃപ്പേട്ടു⁵ എന്നതും ആവരണശക്തിവഴിയായി ഉണ്ടിച്ചു എന്നും ധരിച്ചുകൊംക്ക.) ഇതുകളെ ശോധിക്കുന്ന വിവരം എങ്ങനെന്നെയുന്നാൽ, സൂഷ്ണപ്പുവസ്ഥയിൽ കത്താ, ദോക്കാ ഇതുകളായി പ്രകാശിച്ച വിശ്വാസമയനായ ആത്മാവും, വിഷയഗ്രഹണസാഹഗ്രീകളായ കരണങ്ങളെല്ലാ വിട്ടു തന്ത്രപാഡിയായ വിജ്ഞാനപൂർത്തിയേയും വിട്ടനീഞ്ഞുന്നു⁶ ഒന്നെയം, ⁷ അതാനും എന്ന ഉപാധികരം അതിനീല്ലായും⁸ 4 അതാതുയക്കമാത്രാപാധികനായി തനിച്ചു⁹ ആക്കേംബാധ ജേഞ്ഞയാഞ്ഞാനങ്ങളായ ഉപാധി, ഇല്ലാത്തപ്രകാരം. ⁵ നീഞ്ഞപകാംമായി വൈച്ചു¹⁰ അതും നിരാലംബമായി ⁶ വിട്ടപോകും. ആ സന്ദർഭത്തിൽ അതിലുപയോഗിത്വചെത്താനും താൻറെ സ്വന്തപ്രവും ബീംബവുമായി

1 അജ്ഞനന്തരതാൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട്.

2 അറീയപ്പെടുന്ന വിഷയം. 3 അറീവും.

4 അറീയക്കെയുന്ന ധർമ്മമാത്രം ഉപാധിയായിട്ടില്ല.

5 പ്രയോജനമില്ലാതെ. 6 ആശ്രയമില്ലാതെ.

രിക്കേൻ ⁴ തുടസ്യമല്ലൂമെച്ചതന്നുമാറുമായി ശേഷിച്ചു നിന്നു പ്രാരം്ഭുക്കമ്മവശാൽ ജാഗ്രദവസ്ഥയോടു് ഷൂപ്പ് അടങ്കിയ നീതിപോലെ അഞ്ചാറുള്ളത്വാഹായിരുത്തൽ കുമ മായി വിഷയസാമഗ്രീകളായ കരണാന്തമപാധികളെ പ്രാപിച്ചുന്നില്ലോ. ഈതിനെന്റെ വിവേകാനം്ത്രത്തിക്കൊണ്ടു നോക്കിയാൽ ⁵ കരണാഭിജഞ്ചാറുത്വാനം ഉപാധികളോടു സംബന്ധിക്കുന്നോരും ജാഗ്രത്തു് എന്നും സ്വർജ്ജനും എന്നും അന്തുകളോടു് വേർപ്പിപ്പിച്ചുവരും സുഷ്ടൂപ്പിയെന്നും വ്യവഹരിക്കും. എന്നാൽ, “ഞാനും അവിനും അവിന്തിക്കാണ്ടു്” ആവരണംശക്തി അവിനെയുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ടും, എന്നാണെങ്കിൽ, ഈ ഉപാധികളോടുള്ളടക്കിയ ദശയിൽ അനുഭവിക്കപ്പെട്ടു് ⁶ പുതിയജഞ്ചാനത്തെത്തന്നു അഞ്ചാനമെന്നും പുതിയില്ലാത്തിട്ടതു്, ⁷ സ്വന്തമായി അവരും അവരും അജ്ഞാനിയും അവവക്ഷില്ലാത്തതിനാൽ അതിനെ അജ്ഞാനം. എന്നും ഏറ്റവും വാസനായാൽ ആ ആവരണംശക്തിയും ചീച്ചു എന്നല്ലാതെ വേരാനമല്ല; അല്ലാതെയും ആ ആവരണാനം്ത്രത്തിനോടുള്ളി സുഖമാ

4 അവസ്ഥാനുയരത്തിൽ ഒരു വികാരവുമില്ലാതെ സാക്ഷിയായാ രിക്കേൻ ഗ്രൂപ്പുമെച്ചതന്നും.

5 ഇന്ത്യിയങ്ങൾ, അന്തഃകരണം തുടങ്ങി എല്ലാററിനേയും അറിയുന്ന ജീവൻവരെ.

6 തോന്തം. 7 അന്തഃകരണപുത്തിക്കൊണ്ടണംഡാക്കന റബ്രപടാഡി വിശേഷജ്ഞാനം..

8 ആത്മസ്വന്തപരമാകന അഞ്ചാനം. അഞ്ചാനം പുതിയജഞ്ചാനമെന്നും സ്വന്തപരജഞ്ചാനമെന്നും റണ്ടു വിധത്തിലുണ്ടു്. അന്തഃകരണപുത്തിയി പ്ലാത്തപ്പോരും പ്രകാശിക്കുന്ന അഞ്ചാനം സ്വന്തപരജഞ്ചാനമാണു്. സുഷ്ടൂപ്പി, മുർക്കു മതലായ അവസ്ഥകളിൽ പുതിയജഞ്ചാനം ഇല്ല. സ്വന്തപരജഞ്ചാനമാണു് നേരിട്ട് പ്രകാശിക്കുന്നതു്. പക്ഷേ ആ അവസ്ഥ അറിയാത്തതുകൊണ്ടു് അന്തു് അജ്ഞാനമാണെന്നും പറയുന്നുണ്ടും. ഒരു വിചാരവും, വികാരവും മനസ്സിലുഭിക്കാതെ ഉണ്ടാക്കുന്ന രിക്കേൻ അവസ്ഥയിൽ സ്വന്തപരജഞ്ചാനം പ്രകാശിക്കും.

യീരു എന്നാൽ പ്രതീതി കാണപ്പെട്ടുകയാലും രണ്ടും ഒരു സമയത്തെപ്പറ്റിയീരിക്കയോളും ഇതു സുഖാന്തരത്തിയെ അല്പാതെ വേരോന്നിനേയും അറിയൽ ലൈ എന്നു കണമറിയായ്ക്കുയായ ആവരണശക്തിക്കും അതം കല്പിക്കേണ്ടിവരും. അങ്ങനെ പറയപ്പെട്ടാൽ ഈ ആവരണ ശക്തി തന്റെ പ്രഭാവത്തോട് വിച്ചുനീണ്ടി താനു സ്വന്തുപം കുട്ടു്¹ അവസ്ഥവായി പെടിക്കും. അപ്രകാരം തന്നെ അജന്താനാന്തരത്തിയുമാത്രം, സ്ഥാപിച്ചു് നിത്യപാകിലും ആ അജന്താനാമാക്കന്ന "കണമറിയായ്ക്കും" യോടു് ഒരു അഞ്ചാനവുംതുടി അതിനെ പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്² അബ്യാസ്യമാനമായി കാണപ്പെട്ടുകയാൽ അതിനാലും ആ ആവരണശക്തി സ്വപ്രഭാവത്തെ വിച്ചു് (ഒഴിന്തു്) അവസ്ഥവാക്കണം. എന്നാൽ ഈ ആവരണശക്തി അവസ്ഥവാണെന്നവരികിൽ സകലരാലും ഒന്നപോലെ അനുഭവിക്കപ്പെടാൻ കാരണമെന്തു്³? എന്നാണെങ്കിൽ, ഈ ആത്മചൈതന്യം⁴ നാനീയനിർവ്വികാരന്തരത്തിൽ തുടങ്ങിയാൽ, അതുപെണ്ണെന്ന തത്പരാദികർത്താവുംതുടിയും⁵ ഉപാധികരം ത്രിപുടിശ്രദ്ധയവസ്ഥ കളിക്കന്നും. ഇതുകളിൽ ആത്മചൈതന്യം പ്രതിബീംബിക്കുന്നും, ഇതുകൾതന്നെ ചേതനവസ്ഥകരാംപോലെ പ്രകാശിക്കും. തുടങ്ങിയാൽ സ്വന്തുപംവിവേകമില്ലായ്ക്കാൽ ഇവരിൽ പ്രതിബീംബിച്ചു്⁶ ചിഡാഭാസനി ഇതുക

1 സ്വതെ സന്തയില്ലാത്ത പദാത്മം - അസത്തു്.

2 നശിക്കപ്പെടാതെ

3 എന്നമില്ലതും വികാരമില്ലാത്തതും. അറിവു്, അറിയന്നവൻ, അറിയപ്പെടുന്ന വിഷയം ഇങ്ങനെയില്ല ത്രിപുടി ഇല്ലാത്തതും സ്ഥിരമായിരിക്കുന്നതുമായ അവസ്ഥാത്രയസാക്ഷിചൈതന്യം.

4 ശരീരംമുതൽ കർത്തുതംവരെയുള്ള ജീവോപാധി.

5 അന്തഃകരണാത്മകിൽ പ്രതിബീംബിക്കുന്ന ആത്മചൈതന്യം (ജീവൻ).

ക്രോട്ട് വീട്ടുനീൽക്കി തുടസ്യമാരുമായി ശേഷിച്ച അളവു്¹ ത്രിപുടിയില്ലാത്തതിനാൽ ജധംപോലെ ഉളിക്കുന്ന ആരു സ്വന്തുപദ്ധതി² ഒരു ദാനം ഓഴിഞ്ഞതുറക്കാണ്ട്³ കരണാദികൾ ക്ഷേമാനന്മൈപോലെ തോന്തിയ്ക്കും. ആകയാൽ ഉത്തരാ നദിയിൽ⁴ വാസനാരഹിതനിരാകാരത്രിപുടിയ്ക്കുറ്റായി തനിച്ചിൽ ആരു ചെത്തുപദ്ധതി യിൽ അതിൽനിന്നു് ഭിന്നപ്പെടാതെ അതിസൂക്ഷ്മായി വാസനയുച്ചി⁵ ആ വാസനാപുത്രിയിൽ ചെത്തുപദ്ധതി പ്രതിബിംബിച്ചു്⁶ അതിശൻറ ബലവത്താൽ തനിക്കു് പൂർണ്ണായ പുത്രിയു്. ഉപചാരിതചെത്തുപദ്ധതിയും പ്രകാശിച്ചകാണ്ടിയന്നാണു്. അതിനേന്തും അതിനാധാര മാരു നിയ്യിശ്വേഷതുടസ്യമനേയു്. വിവേകരഹിതമായ ഇന്ന് വാസനാജണ്ടാനും അവരറിൽ തന്റെ വികൃതിസം ബന്ധമില്ലാത്തതുരക്കാണ്ട്⁷ അണ്ടാനാഭവമാകുന്ന ആവരണ ശക്തിയെ ആരോപിച്ചു്⁸ തന്റെ വികൃതിസംബന്ധത്താൽ തന്നെന്നതാനും പ്രജനാത്രുപദ്ധമായിപ്പോരുപ്പെട്ടതി വിജ്ഞാഭിച്ചനില്ലോ.

ഇതാകുന്ന ആവരണാശക്തിയുടെ ആരോപബീജം.. ഇതു് *അം നാദിയായിള്ളതെന്തു. ഇതു് സൂക്ഷ്മവാസനയാൽ ആരുരാപിക്കപ്പെട്ടതായാലു്. തന്റെ സ്ഥിതിയില്ലാത്ത പൂർണ്ണാവസ്ഥയെ ചേന്നവന്തിനാൽ സ്വപ്നത്തിലുംചില്ല പുരജം സപചിതാവിനെ താൻറെ കാരണമായി സപീകരിക്കുന്നതുപോലെ ഇന്ന് ആവരണാശക്തി എല്ലാത്തിനും

1 പുത്രിജണ്ടാനും.

2 വാസനയു്, ആകൃതിയു്, ത്രിപുടിയു്. ഇല്ലാത്ത അന്തഃകരണ പുത്രി.

3 വീകാരം.

* ആദിയില്ലാത്തതു്. കാര്യകാരണബന്ധത്തിൽക്കൂടി ഉണ്ടായി എന്ന സമർപ്പിക്കാൻ കഴിവില്ലാത്തതു്.

കാരണമാകം. പിന്നെയും, വാസനയിൽ പ്രതിബിംബിച്ച് അണാനും വിക്രതിയോടുടർന്നിരിക്കില്ലും, അതിനു പൂർണ്ണ പുത്തിയില്ലെങ്കിലും, വിക്രതിയെ വിട്ട് നീങ്ങിയാരിക്കില്ലും, കൂടുതലപരമാത്മസ്വത്രപജാനം മുദ്രനിൽ പാധികമായിരിക്കില്ലും ഇതും സ്ഥലഭൗമില്ലും മുതിയു കത്യന്വേണ്ടളാൽ അണാനസ്വത്രപം¹. അല്ലെങ്കായിട്ടുനേന്ന അനുഭവിക്കാപ്പുട്ടകയാൽ അതിനെ വണ്ണിക്കുന്നതിനും ആയും ശക്രഹകയില്ല.

എത്ര പ്രകാരംതില്ലും വിചാരാസഹായ² ഈ ആവശ്യകതി വിചാരിക്കപ്പെട്ടുകൂടിൽ അവസ്ഥാവായി ഫററും. ഇപ്രകാരം വിവേകാനുഭ്രതിയാൽ നീംഷയിച്ച് വന്നും പുതുനിൽ, എപ്രകാരം അനുപാദിഷ്ഠനും, ഞാനേന്ന അധ്യാസം വരുന്നതിനും പ്രസക്തിയില്ലെങ്കായി അപ്രകാരം അവസ്ഥാവായ ഈ ആവശ്യകതിയില്ലും അല്ലും ഉണ്ടാകുന്നതിനും പ്രസക്തിയില്ലും, എന്നും നീംഖ്യയിച്ച് അല്ലും സത്തെ നീകി അപ്രകാരംതന്നെ ഇതിനെ നീംഷയിക്കുന്നതിനും കാരണമായി സോപാധികനിത്രപാധികസ്ഥല ഒഴുകിൽ പറഞ്ഞവല്ലും അണാനുദ്ദേശിയെ ഉള്ളവിധി. അനുഭവിച്ചു ഈ ആവശ്യകതിലും അണാവശ്യകതിപോലും ഉള്ളിക്കുന്നതിനും അവകാശമില്ലാത്ത ക്ഷയിച്ചു ആ അനുഭവബൈലത്താൽ നീരാവരണപരമുച്ചെപ്പതന്നുമാത്രമായി അഹമ്മത്മാനവേ. വിട്ടുനീംഡാരത അനുഭ്രതിയായി സിദ്ധിക്കിൽ വിവേകാനുഭ്രതിയാകന വാഴുകൊണ്ടും വണ്ണിക്കപ്പെട്ടു പുനരുത്ഥമാനരഹിതമായി മനസ്സാകന സപ്തത്തിൻറെ രണ്ടാമത്തെ ശീരസ്സും അററുപോകം.

ശീഷ്യൻ: മുൻക്കു, മരണം, പ്രളയം, സ്ഥാധി തുവയിലും ആ ആവശ്യകതിയുടെ പ്രവേശമിരിക്കേ സൂഷ്ഠു

1 നീനിനോടും ചേരാതെ, പറിഞ്ഞതെ.

2 ചിന്തിച്ചുനോക്കുന്നേം നീലനില്ലില്ലാത്തതു.

പുതിയാകന അവസ്ഥയിടെ അന്ത്രത്വിബലത്താൽ അതു¹ അനും സ്രാവിച്ച എന്നതു² എങ്ങനെന ശരിയാകും ?

ആചാര്യൻ : മുർക്കാവസ്ഥയിലും അതിയൈത്തോട് തുടിയ മരനാവാസന തന്റെ അക്കാലത്തെ സ്വഭാവ തേതാടും യാതൊന്നിനേയും എതിരിട്ടാതെ വാസനാധിക്യം അനുഭവത്തോടുള്ള മുഖമായി ആവരണശക്തി യിൽ ലയിച്ച ആപുത്തിയും നീങ്ങി ചിദാഭാസൻ തുടന്മ മാത്രമായി ശേഷിച്ചു³ ഉത്മാനഗ്രാഹിയിൽ ദയകവാടിക ഭോട്ടുടിയവനായി പുത്രവാസനാവിശേഷത്താൽ കാണ ഫ്ലൂബും മുർക്കാവസ്ഥയിൽ എങ്ങനെ ഇങ്ങനെ എന്ന ചോദിച്ചാൽ സുഷ്പുത്രവസ്ഥയിടെ അന്ത്രത്വപോലെ തന്നെ പറയാം. അപ്രകാരം തന്നെ പ്രത്യാവസ്ഥയും മരണാവസ്ഥയും ഭവിക്കും. സമാധ്യവസ്ഥയോ എന്നരണ്ടുകിൽ ആരോപിതമായ സകല എത്രക്കുത്തും സർവ്വാധിഷ്ഠാനമായ പ്രത്യുഗ്ഗിനപരമാത്മസ്വത്തു പത്തിൽ അതിനുവോയിട്ടില്ലാതെ 2നീംഷയിച്ചു⁴, 3സ്വത്തപമാത്രമായി പ്രകാശിക്കുന്നോരും ആയവസ്ഥയിൽ ദ്രുജ്യാവനയും വിക്ഷേപവും ഇല്ലാത്തതിനാലും ത്രിപുടിയില്ലാത്തതിനാലും മരണം എന്ന മരണം ഇല്ലാത്തതിനാലും⁵ സമാനമായിരിക്കയോലും അപ്ര

1 വാസന അധികമിള്ള പുത്തിജന്താനം.

2 മുപ്പു⁶ തോന്നിയ പെത്രപ്രപഞ്ചം സമാധിയിൽ ആത്മാവാലിക്കുന്നിള്ളി ദ്രുജ്യനിശ്ചയം.

3 ആത്മസ്വത്തപമാത്രമായി.

4 സുഷ്പുത്രിയിലെ അജന്താനം.

5 സുഷ്പുത്രിയിലും സമാധിയിലും ദ്രുജ്യപ്രപഞ്ചത്തിൻ്റെ തോന്നലും വിക്ഷേപവും ത്രിപുടിയും ഇല്ല എന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണ് അവണ്ണിയുമായി സാദ്ധ്യം പറഞ്ഞിഡിക്കുന്നതും. എന്നാൽ സമാധിയിൽ ആവരണമില്ലെന്നിള്ളിത്തു⁷ ഒരു പ്രത്യേകതയാണ്.

കാരം പറഞ്ഞതു എന്നല്ലാതെ അ ആവരണവുംതിങ്കു³ അവിടെ പ്രവേശം സിലൈറ്റീലും.

ഗിഷ്യൻ: സുഷ്ടൂപി മതൽ മൻപറഞ്ഞതു അവസ്ഥകളിൽ ജീവാവധിയിൽ⁴ ത്രാസമല്ലോച്ചത്തിനും വോയിട്ടില്ലാതെ ലയിക്കപ്പെട്ട എന്നതിനാൽ ആര്യപ്രാപ്തി സകലപേക്ഷം ശരിയായിരിക്കുക അണ്ടാനി ഒരുവൻ മാത്രം ബ്രഹ്മപ്രാപ്തി സിലൈച്ചുവന്നും. അവൻ മാത്രം ജനിക്കയില്ലെന്നും മറുള്ളുവൻ ബ്രഹ്മപ്രാപ്തിയുംതൊന്തെ ജനിക്കുമെന്നും ഉള്ളതു⁵ എങ്ങനെ കേക്കും?

ആചാര്യൻ: ഈ അവസ്ഥകളിൽ ജീവനാർ ബ്രഹ്മപ്രാപ്തിയുംതൊന്നിട്ടും, ബ്രഹ്മജനാനത്താൽ അവരുടെ കമ്മ്പേരി 4ദശമാകാഞ്ചതുകാണ്ടു് വിച്ചിത്രശക്തിയോടു തുടിയ ആ കമ്മ്പാസനയാൽ 5ബ്രഹ്മബിലക്ഷണായി 1 ആ ജീവനാർ ഉത്മാനപ്പെട്ടില്ലെങ്കണ്ണ. എന്നാൽ മരണാദശ യെന്നതു⁶: ഉത്മാനത്തിനു ഹേതുവില്ലാതെ ശാക്ഷാത്ത് അവക്കു് എങ്ങനെ ജനനം വരാം. എന്നാണെങ്കിൽ വ്യവഹാരാപദ്ധതാഗിയായ ഉത്മാനമില്ലായ്ക്കുവാൻ മരണം എന്ന പറയപ്പെട്ട എന്നല്ലാതെ ലിംഗശരീരം കാരണം ശരീരം. ഈവ ബ്രഹ്മജനാനത്താൽ നശിക്കാത്തപ്പോരാ ആ ഉപാധിയോടുടർന്ന ജീവൻ - ദേശാന്തരം, പോരു ഒരു പുരുഷൻ അവിടെ ജീവിച്ചിരിക്കുവേ അവൻ ചിലതുടെ ഭൂഷിയിൽ കാണപ്പെടാതെയിരുന്നാൽ അതുകൊണ്ടു് അവൻ മൃതനായി എന്ന വരികയില്ലപ്പോ. അതു ശപാലൈ-മരിച്ചുവനാകയില്ല. ഇങ്ങനെ ബ്രഹ്മജനാനി ഒരുവൻ മാത്രം മുക്തനാക്കാം എന്നറിയണം.

3 ജീവാവം നശിക്കുവോരു

4 ഹോപ്പിക്കപ്പെട്ടതു്.

5 ബ്രഹ്മത്തിന്നും വേർപ്പെട്ടവർ

ശ്രൂതിപ്പെതിരാവന്

ഇന്തി സംഗ്രഹം ഉടിക്കാതെ കാര്യത്വക്കാളിന്നന്തിനായി ചില രഹസ്യങ്ങൾക്കിട്ടി പറയാം. മനനാനാശാത്മം ബലം കക്ഷാനായിരിക്കുന്ന ത്രിഖലവീരരാ! മനു¹ വിക്രഷപരക്കു ബാധിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ² ഇപ്പോൾ ആവഹണശക്തിയും ബാധിക്കപ്പെട്ടകയാൽ പെരുതപ്പുണ്ടും, പ്ലാനനഗരം മെന്നപോലെ ഉടിക്കൻ, അതീരന് അഭിമാനിച്ചു³ പണ്ഡിതന്മാരും ചാഞ്ചക്രത്യങ്ങളെ നീതിയായി നടത്തുന്നതു പോലെ കാണിച്ചു⁴ പെരുതത്തെ വിശ്വസിപ്പിക്കൽ ഇവ യോനം സീലിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ നീതിയായി മയക്കീ നടത്തുന്ന സ്വാവാത്തപ്പറ്റി, സകല സന്ദേഹനിപുത്തി കാണിച്ചു⁵ ഇന്തിയും കിട്ടാലോചിക്കാം.

അവസ്ഥാത്രയവരിശോധനയും
ആര്യമാര്യവിശേഷണയും

ജാഗ്രത⁶ മാരി സപ്ലൂം അനബേിക്കപ്പെട്ടുകയും ഇം രണ്ടു സൂജ്ഞപ്പിയിൽ മറയുകയും അനന്തരം ഉണ്ടാവോരു പ്രബന്ധം ഉടിച്ചു⁷ പ്രകാശിക്കുകയും ചെയ്തു കാണുന്നതിൽ വ്യവസ്ഥയണ്ണോ ഇല്ലയോ? ഇം മുന്നവസ്ഥകരക്കും ഏറ്റു ദേം? എന്ന നോക്കിയാൽ ജാഗ്രത⁸, സപ്ലൂം ഇം രണ്ടിലും അനബേിക്കപ്പെട്ടുന്ന പദാത്മംജീൽിൽ ദേം കാണുപ്പെടുന്നില്ല. എന്നാൽ അനബേത്തിൽ ദേംമുണ്ടും. സപ്ലൂത്തിൽ ഒരു ദേശത്തു⁹ ചെന്നു അവിടെ ചിലരാൽ

1 മിമ്യാണ്ണന്നു പ്രത്യക്ഷമായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടു.

2 ഗ്രൂഹാവും, വിഘ്നം, തദ്രൂപം, മഹേശ്വരൻ, സദാശിവൻ.

3 സ്കൂൾ, സ്ഥാതി, സംഹാരം, തിരോണാവം, അനന്തരഹം.

4 വ്യവസ്ഥ ചെയ്തു ന്യായവിരോധമില്ലാതിരിക്കുന്നതാണ് നീതി

² സ്കൂൾചൗഡികരകാണ്ട്² ഉച്ചരാഖിക്കൊപ്പട്ടാൽ ആ അടയാളം ഉണ്ട് ഷേഷം അവൻറെ സ്ഥലത്വേഹത്തിൽ കാണാതെത്തിനാൽ ഈ രണ്ടുവസ്ഥകൾക്കും ദേശം തോന്നാം. എന്നാൽ സ്പർശം വാസനാശയമാകയല്ല. വാസനയും നീരും ജാഗ്രഞ്ഞതിയിട്ടും ഭാർവ്യമാകുംല്ലോ. അതും സത്യമാകയില്ല. എന്തെന്നാൽ, രമഗജതുഗഹപദാതികരം മുതലായ വസ്തുക്കൾ (ഈ നത്രു റമാന രമദയോഗാഃ എന്ന ശ്രൂതിപ്രകാരം) അന്നവേബിക്കൊപ്പട്ട്³ ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ തിരോബിക്കുന്നു. നന്നായി ആലോച്ചിക്കുന്നപാരം കല്പന മാത്രാഭന്നല്ലാതെ അന്തരീക്ഷം സത്യമാകയില്ല. അസത്യവസ്തുക്കളിടുന്ന അന്നവേപാതെ രഖവസ്ഥയായി പറയുന്നതും നീതിയാകയില്ല. ഈ സ്പർശാവസ്ഥ അസത്യവും ജാഗ്രഭവസ്ഥ സത്യവും ആയതുകൊണ്ട് ഈ രണ്ടുവസ്ഥകൾക്കും, ദേഹിണികൾക്കും എന്ന ഏറ്റവാക്കുമന്നവരികില്ല. ജാഗ്രഭവസ്ഥ വാസ്തവത്തിൽ സത്യമായി സിഖിക്കുന്ന പക്ഷം ആതു ശരിതനെ; സിഖിക്കാത്തപക്ഷം ദേവും സിഖിക്കയില്ല. അന്തേങ്ങെന്നെയുന്നാൽ ജാഗ്രഭവസ്ഥയിൽ അന്നവേബിക്കപ്പെട്ട പദാത്മണം സ്പർശാവസ്ഥയിൽ കണ്ണ പാദാത്മണം ഒരു മല്ലാത്തതിനാൽ പദാത്മം ദേശം സിഖിക്കയില്ല. അന്നവേദേശം സിഖിക്കാതെ നാണണകിൽ അന്നവേമന്നതും ഏതിൻറെ വ്യാപാരമാണെന്ന നേരക്കുന്നപാരം കേവലം * ബഹീഷ്ഠകരണാഭ്യൂതഭേദത്രം മല്ല, † അന്തഃകരണാഭ്യൂതഭേദത്രം മല്ല എന്ന കാണാം. ഈനിയും

2 മാല, ചദനം മുതലായവ

ഈ രമഗജതുഗഹാദികരം സ്പർശത്തിലുണ്ടായി നശിക്കുന്ന എന്ന ശ്രൂതിയിൽ പറയുന്നതിനാൽ സ്പർശം സ്വതന്ത്രമായ രഖവസ്ഥയാണ്. പക്ഷേ അവസ്ഥകരം മുന്നം പരസ്പരം ബാധിക്കപ്പെട്ടുന്നതിനാൽ മിമ്പയാണ്.

* ബാഹ്യോഗ്രീയങ്ങൾ, (ക്ലൂം, ടൈപ്പ്, നാക്ക്, തപക്ക്, ചെവി)

† മനസ്സ്, ബുദ്ധി, ചിത്തം, അഫക്കാരം.

രണ്ടിന്റെയും സംബന്ധവല്ലതാൽ വരക്കുതെന്നാണെങ്കിൽ ഈ സകലതും ജയമാകയാൽ ആത്മപ്രകാശത്തെ അപേക്ഷിച്ചതനെ മറ്റപറഞ്ഞ അന്ത്രത്തി സിഖിക്കണം. അവനോ, ദ്രോവു¹; മറ്റസകലതും ദ്രോ; ദ്രോഹല്പാം ഘടതുല്പാം ജയമാകയാൽ ഘടത്തിനു എങ്ങനെ ജാഗ്രതാ ദ്രവസ്ഥകൾ സിഖിക്കാണ്ടില്ലെങ്കാം അതുപോലെ ഈ ജീവിക്കാണ്ടില്ല. ദ്രോവിനും ഉള്ളതാകാം. എന്നാൽ അവസ്ഥകളെ അതിക്രമിച്ചു² സാക്ഷിയായി നിന്നവെന്നെ എങ്ങനെ സംബന്ധിക്കും. മേലും ഈ അവസ്ഥകൾ സൂചിപ്പിയിൽ കാണുപ്പടാത്തതിനാൽ ആത്മസംബന്ധം, ഹല്ലത്തവയാകം. ഈ ആത്മസംബന്ധാന്ത വിട്ടുവും എവിടെയും ഇരിക്കുന്നതായി സിഖിക്കാണ്ടിയാൽ അവന്നുവും* ആകം. അതോ, തോന്തിയും കാണാതെ മറഞ്ഞും. വിവേകത്രാൽ ബാധിക്കപ്പെട്ടും ഉള്ളതാണ്. അധിഷ്ഠാനത്തിൽ നിന്നും കാലഗ്രാഡത്തിലും വേർപ്പെടാതെ ആ അധിഷ്ഠാനമായിട്ടുള്ള സിഖിക്കും. സ്വപ്നദ്രോ വായ ആത്മാവിനെന്തുടാതെ സ്വപ്നാത്മാനസമയത്തിൽ സ്വപ്നപ്രചയം മുഴവനും എങ്ങനെ വേർപ്പെടാതെ അവൻ മാത്രമായി ശേഷിക്കുന്നോ അങ്ങനെ തന്നെ അവസ്ഥാ ത്രയ സാക്ഷിയായ ദ്രോവിനെന്തുടാതെ അവസ്ഥാത്രയും. മുഴവനും വേർപ്പെടാതെ ആ ദ്രോവിന്റെ ദ്രോധനമായ മായി ശേഷിച്ചിരിക്കും. പൂർമ്മിമാംസകമത്തതിൽ പറഞ്ഞ സ്വപ്നാദി ഫലഹൈത്രവായ “അചുപ്പവും”³ ഈ ദ്രോധനത്തിലെടുത്തി ജാഗ്രതാസ്വപ്നാവസ്ഥകൾക്കും ദേശത്തെ കല്പിക്കാൻ ശക്തിയില്ലാതെ നീങ്ങിപ്പോകാം. ആകയാൽ വിവേചിക്കുന്ന പക്ഷം ഈ ദൈത്യപ്രവഞ്ചത്തെയും മന സ്ഥായത്തിനേയും മിമ്പാക്കിനും വിശ്വസിപ്പിക്കാം. അപ്പ

* അസത്യവസ്ഥ.

1 ക്രമത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നതും ഫലാനു ചെയ്യുന്നതും സാധാരണവിശേഷത്തിനും അചുപ്പമെന്നും മീമാംസകൾ പറയുന്നു.

കാരംതന്നെ മുത്തികയിൽ വേച്ച ലോഷ്ടം റത്നം ഇട
രണ്ട് ഒരു വിധാനിലിലും സാമ്യചില്പാതെ ഭിന്നപദാത്മജാ
പോലെ തോന്നിയും അധികപ്രകാശംകൊണ്ട് റത്നം
വിവേകബുദ്ധിയിൽ പ്രതിവ്യുവഹാരത്തിനു് + വേറെ
ആകാത്തതുപോലെ അജയമായി ഒരു ഭാഗവും ദ്രോം
തതിൽ അടങ്കി അനാത്മവസ്തുവായിരിക്കുകൊണ്ട് വിവേ
കബുദ്ധിയിൽ ആത്മാവും ഇവകൾക്കു് അനൃതമനനറിയു
മാറും സ്ഥാനിച്ചുനില്ലോ.

അപ്രകാരം ജീവനംർ സദുമ്മത്തുപയാൽ സിഖിച്ച
വിവേകത്താൽ കമ്മകംബിഡിൽ പറഞ്ഞ പുണ്യപാപ
ങ്ങളേടുക്കിയ അനേകങ്കാടി ജനനമരണങ്ങൾ ജീവനെ
ചേരും ഇങ്ങന്നതായി പറയുന്നതിൽ, അവസ്ഥകൾ
പോലെ ജനനമരണങ്ങളും നിലയില്ലാതെ വന്ന പോയവ
യാക്കിരിക്കും അവരെ ചെറു് ജീവൻ അബിനാശി
യായും അവസ്ഥയെ സംബന്ധപീഡ്യാഗങ്ങളാൽ വികാര
മില്പാത്തവനായും അവസ്ഥയും സാക്ഷിയായും ഇരിക്കുന്ന
ലൈക്കിൽ ആ ജീവനം അവകളുംപോലെ ഒരു വസ്തുവായി
നശിക്കും. അങ്ങനെന്നും അവഴിം ജീവനം സിഖി
ക്കാതെ നീങ്ങീപ്പോകും. അതോ ശ്രദ്ധിക്കുന്നവേങ്ങൾ
മുന്നിനും ക്രാക്കയിലും. തന്നിമിത്തം ആ ജീവനെ മുൻപറ
ഞ്ഞ പ്രകാരം സ്വീകരിച്ചാൽ ആകാശത്തിൽ പെയ്യുന്ന
വഷ്ട്ടിയാലും ദഹിക്കുന്ന സുത്രക്കിരണത്താലും ആകാശ
തതിനു ശീതോഷ്ജസംബന്ധം ഇല്ലാത്തതുപോലെ ഇവ
ആത്മാവിനു് മുൻപറഞ്ഞ സംബന്ധം സിഖിക്കും.
തോന്നുന്നല്ലോ ഏന്നാണെങ്കിൽ അതുമില്ലാത്ത പ്രവാഹം
പോലെ കാണപ്പെട്ടാലും മതമശിച്ചികാപ്രവാഹത്താൽ

+ മൺകട്ടയും റത്നവും മുത്തിവേശം വികാരമാണെന്ന കാണന്നതു
പോലെ ഭേദപ്രാണവും മനസ്സും ദ്രോവും ജയമാകയാൽ
അനാത്മവസ്തുവാണെന്നും കാണാം.

അവി നന്ദിനില്ലെന്ന് അനുഭവംപോലെ ഇവകളിടെ സംബന്ധം ആത്മാവിനില്ല എന്നറിക്ക. ഇപ്രകാരം ആലോചിച്ചാൽ ജനനമരണങ്ങൾ നീങ്ങി ജീവന്മാർക്ക് മോക്ഷ മാറ്റം വെളിപ്പേട്ടു.

അപ്രകാരംതന്നെ കരയില്ലാത്ത സമുദ്രം കാരണിന്റെ ചലനവിശ്വാസത്താൽ അലു, നര, കമിള മിതലായവയാൽ വികാരങ്ങൊടുച്ചിയതായും അതു വിച്ച നീങ്ങിയ സ്ഥാനം നിഘ്നിക്കാറമായും കാണപ്പെട്ടാലും ജലം ജലമായിട്ടുന്നെ സിഖിക്കുന്നതോപോലെ വിക്രഷപം, ആ വിക്രഷപത്തി നിന്റെ മാറ്റം ഇവ, സാക്ഷിചെത്താനുത്തിനും തീരെ സിഖിക്കുന്നില്ലെന്നു ദ്രശ്യമായി ആലോചിച്ചാൽ ഇവ നീങ്ങി പ്പോകും.

കാലത്തിന്റെ മിമ്പാത്പരം

കാലത്തത്പരം തനിക്കുന്നുമായ സകല പ്രപഞ്ചത്തേയും അളവുപെട്ടതുന്നതുകൊണ്ടും പ്രപഞ്ചത്തിനുന്നുമായും സാക്ഷിയാൽതന്നെ പ്രകാശിക്കുന്നതു ചിത്രപിലക്കുണ്ടായും വേഖനും. അതു സർവ്വസംഹാരമായിരിക്കുന്നും തന്റെ സംഹാരശക്തിയാൽ പ്രപഞ്ചത്തെ വ്യാപിക്കുന്നും സമസ്യവും അതിന്റെ പരിണാമത്തോട് വിച്ച നീങ്ങി ഓവാഡോപസ്‌പൂത്തിയില്ലാത്ത മഹാശ്രൂന്യംപോലുള്ള മഹാകാലത്തുത്തെ വിച്ചും വെറില്ലാതെ നീങ്ങി പ്പോകും. അപ്രകാരം സർവ്വസംഹാരകാലത്തുത്തുത്തിന്റെ അന്തോഗവുണ്ടി ഉണിക്കുന്നും തന്നില്ലാതെ മഹാകാലത്തെത്തിന്റെ സംഹാരശക്തികൊണ്ടും പ്രവേശിക്കുന്നും കർപ്പൂരമാല തീപ്പുട്ടാലെന്നുപോലെ സമസ്യവസ്തു കഴുതും അഞ്ചെന്നുമുള്ള അഴിയുന്നതോടുച്ചി ഇന്നപ്രകാരമെന്നും പറയുത്തക്കുത്തലും ത വ്യുമയേയും ഭയകവാണിയേയും പ്രാപിച്ചും അപ്രകാരംതന്നെ മാശിച്ചുംകാലത്തുപരമായ

തന്റെ അന്ത്രതീയിൽനിന്നും വേറേയല്ലാതെ വിട്ടപോകം. ആ അന്ത്രതീയിൽനിന്നും നാർസംഹാരകാലത്തപോൾ പ്രഖ്യാപിലക്ഷണമായും. ചെച്തന്ത്രതീയിൽനിന്നുമും സർസംഹാരശക്തിയോടുള്ളടച്ചിയതായും. അന്ത്രതീയിലാണിച്ച പ്രകാരം നോക്കപ്പെട്ടടാൻ അപ്രകാരമുണ്ടിച്ച അന്ത്രതീയിൽനിന്നും മുണ്ടാക്കുന്ന വിട്ടു വേറേ ഇല്ലാത്തതായും ജ്ഞാനമായും. വേണിച്ചു മുൻപാണതപ്രകാരം ദ്രോധമ്മത്തിൽ അടങ്കി അതിൽനിന്നുമുണ്ടായിട്ടില്ലാതെ വിട്ടനില്ലോ. ആ ആത്മദ്വാഷിഷാകട്ട കാലത്തെ കടന്നുനിട്ടിയാൽ കാല കാലനായ പ്രത്യക്ഷിക്കേണ കാലത്തപോൾ. ഒരിക്കലും സംബന്ധിക്കാതിരിക്കാതെ വിവേചിച്ചുവെച്ചാൽ സകല പെപ്പത്തേരായും. സംഹരിച്ചു ആത്മസ്വന്പന്പത്തിൽ അതിൽനിന്നും വേറില്ലാതെ ആത്മദ്വക്കാൻ ഭജിക്കപ്പെട്ടു അതു മാത്രമായി ശേഷിച്ചനില്ലോ. അവിടെ ചോറുകളും പോലെജുള്ള പെപ്പത്രപ്രഖ്യാപം ഉപകരണംപോലുള്ള കാലത്തപോവും. കേൾക്കപ്പെട്ടമാത്രയിൽ * പ്രത്യഗേകരസമായി പ്രകാശിക്കം. ആ അന്ത്രതീനിലയെ മതിപ്പുറത്തെ കവറാരു ? ഗോകാൻ ശക്തിയുള്ളവരാരു ? ഇപ്രകാരം കാലത്തപോരാത ജയിച്ചുവാൽ അവിടെ ത്രിപട്ടിയില്ലാതെ തുകാണ്ടു മനസ്സും നശിച്ചപോകം. അതുനിമിത്തം മനോജന്മായ ജനനമരണാദിസർവ്വദിവസങ്ങളം നീഡിപ്പോകം. അപ്രകാരംതന്നെ സകലവിധിനിഷ്യത്രപദ്ധതിയായ ശാസ്ത്രങ്ങളാൽ പരിപ്പെട്ട ബഹുവിധിങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങൾ, സ്വർന്നരക്കങ്ങൾ, ഉച്ചനീചങ്ങളായ ജനനാദികൾ, സമ്പത്തും, ഭാരിസ്തവം, രോഗം മുതലായവ സകലവും ക്രമത്തിൽനിന്ന് ഫലമായി കത്താവിശേഷം സംബന്ധിച്ച താഴീ പരിപ്പെട്ടതാണെന്നു വരികില്ലോ. അവ ജാതിവിഭാഗങ്ങൾക്കും മാത്രമല്ലാതെ അശുദ്ധയങ്ങളായി

* ആത്മാനം.

പ്രേതങ്ങളായിരിക്കുന്ന ശരീരങ്ങളുടെ അധ്യാസത്തെ പുര സുരിച്ചു്, സിഡിച്ചിരിക്കും ശരീരാധ്യാസം നീംടി യാൽ കമ്പബന്ധവും നീംടിപ്പോകും. കമ്പബന്ധം നീംടി യാൽ കമ്പബന്ധാക്കമായ അതിയേക്കശാസ്ത്രം. നീമിത്ത മാറ്റണ്ണായ ഒയവും നീംടിപ്പോകയാൽ കംബിപാകാഡി നീരകങ്ങളാക്കട്ട അസിപത്രാഡിലോരവനങ്ങളാക്കട്ട പ്രേഹാദിസ്സുംബാന്തമുള്ള യോനികളിൽ ജനനമാക്കട്ട ഈ സകലതും, ദേഹാധ്യാസത്തെ നീക്കി ദേഹസാക്ഷി യായ പ്രത്യുഗ്ഗിനപരമാത്മസ്വത്രപത്തെ അനന്തമായി കൂനവീക്കബോധം ആ ആത്മസ്വത്രപ. ജാതിമുണ്ടുണ്ടിയാ ശ്രീന്മായി * സജാതീയവിജാതീയ സ്വഗതക്കേദഹാിതമാ യി അമൈത്രമായി ചിന്താത്മായി നും അവശണ്യകരസാ പരോക്ഷസാക്ഷാത്കാരമായി പ്രകാശിക്കയാൽ ആകാശ തതിൽ, മേഖു്, പള്ളു് (കണ്ണം കഴായും) ഇവപോലെ സ്വത്ര പത്തിലിപ്പഭ്യം, പ്രപഭ്യകളുകമായ മനസ്സുംസമസ്സും കാലത്രയത്തിലും ഉഡിപ്പാനിടയിലും എന്ന ആത്മാനഭ്രതി യഥായി ആ ക്ഷണത്തിൽത്തന്നെ മനോനാശവും സിഡി കണം. ഇതുതന്നെന്നു് മവ്യാധികാരികളുടെ മനോനാശ മാർന്നിരുപ്പണം.

* സജാതീയമന്നും, വിജാതീയമന്നും, സ്വഗതമന്നും ദേശം മുന്ന വിയന്തിലുണ്ടു്. ഒരു ജാതിയിൽപ്പേട്ട രണ്ടു വന്നുകൾ തമ്മി ബള്ളി ദേശത്തിനു് സജാതീയമേം. എന്ന പറയുന്ന. രണ്ടു ജാതിയിൽ പ്പേട്ട വന്നുകൾ തമ്മിലുള്ള ദേശം വിജാതീയമാണു്. ഒരു വന്നുവാ ലുള്ള അവധിവശാം തമ്മിലുള്ള ദേശം സ്വഗതമാകുന്ന. ആത്മാ വിനു് ഈ മുന്ന തന്ത്തിലുള്ള ദേവുമില്ല. എക്കമാകയാൽ സജാതീയമായ ദേവും പൂർണ്ണമാകയാൽ വിജാതീയദേവും. നീർമുണ്ണവും നീരവയവവമാകയാൽ സ്വഗതദേവവും. ഇല്ലെന്നു് സാരം.

എ വണ്ണിക്കപ്പോതെ പരമാനന്തത്തിൻറെ പ്രത്യക്ഷാനംവം.

മധ്യമാധികരിക്കര മനോനാശമാർഗ്ഗത്തെ പ്രാപിക്കുന്നതിന്³ ഹം ചയാഗാട്ടിക്കര പരിശീലനിക്കേണ്ടതാകന്നു. ഈ രണ്ട് മാർഗ്ഗംകാണഡ്ലാറത് മനോനാശനിമിത്തമായി മാർഗ്ഗാന്തരവില്ല. ആത്മാവു താനായിരിക്കുന്നിമിത്തം മനോ ജയം സുലഭമായിട്ടും മുക്ഷ്യവാൻ ആത്മാവു⁴ ശ്രവണാഭി സാധനംകൊണ്ടു⁵ * അറപ്പോട്ടുള്ളടി അന്വേഷിക്കുവാൻ മനോജയം കംറിനമായും വൈക്കം. ഈപ്രകാരം തെളി എത്താലും.

ശിഷ്യാന്ത്രതി

ശിഷ്യനും അപ്രകാരം ആവായ്ത്തരുടെ കരണാകടാക്ഷ മാകനു വാളിനെ വിവേകമാകനു കയ്യിൽ ധരിച്ചും അഞ്ചാനഗ്രഹനായി അന്തർഭുവപ്പേട്ടുപൂരം ദേഹത്രായ ധ്യാനമായ മുന്നു ശിരസ്സുകളും. ആവരണവിക്ഷപങ്ങ ഒളന്ന് രണ്ട് ശിരസ്സുകളും. അവയോട്ടുള്ളിയ മനസ്സുകനു മുർഖസ്പർശം രജ്ജസ്പർശമന്നപോലെ കാണാതെംഞിഞ്ഞ രപ്പായ, കാഹോ! നിന്തു മാത്രയിൽ കിട്ടണ്ടതുകു മനസ്സു വിടെ? ലോകം ഏവിടെ? കാലം ഏവിടെ, മാതാവി നീറു ഉദരം ഏവിടെ? ആശ്വയ്യും! ആശ്വയ്യും! ഏന്നു മകഴുന്നു (ആനന്ദിച്ചു) മനോജയത്തെ പ്രാപിച്ചു നിഷ്പയിൽ പ്രവേശിച്ചു അന്തരം. ബഹിർമ്മവനായി ആചായ്യുരു നമസ്സുരിച്ചു.

“സച്ചിദാനന്ദാവണ്ണകരസമായ ഞാൻ ഏന്നിൽ നിന്നു⁶ വരുംയീ നേം. കാണാനില്ല. രജ്ജസ്പർശമായ മനസ്സു⁷ ഏന്ന ഏതുജീവനും? ഞാൻതെനു സർക്കാല

3 ഹംയോഗം, റാജയോഗം, ലയയോഗം, ക്രതിയോഗം മതലായവ.

* ഉംപ്പില്ലാതെ.

തതിലുഴളിവൻ,” എന്നിപ്പറ്റാം പറഞ്ഞു ശിഷ്യൻ ആനന്ദപരവശനായി നില്ലുന്നേബാൾ പ്രതിബന്ധനയുംസാ തമ്മായിട്ടോ ബുഹാനന്ദപരഹരിയാലോ കരണാധിക്യ വിശേഷത്താലോ ആചാര്യർ മറുപടിയും മേലേ അങ്ങളിച്ചെല്ലാം അവയുടെ സാരത്തെത്തയും അതിരഹസ്യമായി ടുങ്കനു.

ഉപദേശഭാരം

എല്ലാറിനേയും പറിശ്രാധിച്ച നോക്കേബോൾ അവ ഉദ്യമമനം തുക്ക എന്നും ഒണ്ട വന്നുകളൊയിപ്പിരിയും. അതിൽ ഉദ്യൂം ജയമമനം പറയപ്പെട്ടും. തുക്ക ചിത്തതന്നും പറയപ്പെട്ടും. ജയമായ ഉദ്യൂം തുക്കിന്റെ ഉചാധിയായിട്ടും, ഉദ്യൂത്തിന്റെ ഉചാധിയായിട്ടും, ഒണ്ട പിരിവുള്ളതായി കിട്ടിച്ചും. ആത്മാനാത്മവന്നുകരിച്ചോലെ തോന്നമാറു നില്ലും. ആവിധ തുക്കിന്റെ ഉചാധിയേം കത്താവും, ഭാക്താവും, അതാതാവും, സുഖി എന്ന ജീവോപാധികളായും. അസം ഗ്രാഡാസീനസാക്ഷിക്കിട്ടുന്ന ബുദ്ധപരശ്രാത്മാവെന്ന പ്രത്യേഗം ബുദ്ധഹോപാധികമായും. പോച്ച നില്ലും. വണ്ണാവണ്ണ ദൈഹികനും പ്രപഞ്ചത്വങ്ങളും ബഹിർമ്മവമായാക്കേണ്ട വിഷയികരിക്കുന്നേബാൾ വിഷയാകാരങ്ങളായി പരിണമിച്ചും തോന്നിയ വൃത്തികൾ, ഫലമെന്നു പറയപ്പെട്ടും. അവയോടു കൂടി ഐടം, പടം, മംം എന്ന കല്പനയോടു വിഷയങ്ങളും ചുണ്ണിയ ബുദ്ധി ചീഡാസപ്പൂത്തിയെന്നും പറയപ്പെട്ടും. ഈ പല ചീഡാസപ്പൂത്തികളിലും അനുഭിച്ചും അവയെ കരിക്കാതെ പ്രകാശിക്കുന്നതിനും കാരണമായിരിക്കുന്ന നിയ്മിക്കാറുള്ളതി സാക്ഷിപ്പുത്തിയാകം. ഈ സാക്ഷിപ്പു തനിയിൽ പ്രകാശിക്കുകയോണ്ട പരമാത്മാവിനെ സാക്ഷി യെന്നും. കല്പനാപ്പൂത്തിയിൽ പ്രതിഫലിച്ചതുകാണ്ടു ചീഡാസനെന്നും, ഫലപ്പൂത്തിയിൽ പ്രതിഫലിച്ചതു

കൊണ്ടു വിഷയമെന്നും ചിലാംഗപുത്തി ഉദിക്കുന്നും അതിനാധാരമായിരുന്നു നിരക്കാരസാക്ഷിപ്പുത്തിയിൽ പ്രതിഫലിച്ച ചെതന്യത്തെ തന്റെ സ്വന്തപ്രമാണി കൊണ്ടു തന്ത്രം സാക്ഷിസ്പദാവും മറഞ്ഞപോയതു നിമിത്തം അന്തർജ്ഞാമിയെന്നും തന്റെ മറവാൽ ആ ആത്മാവും കാണപ്പെടായുനിമിത്തം ആ അന്തർജ്ഞാക്ഷിയായ ഇംഗ്ലീഷ് പരോക്ഷനെന്നും വിവേകാനന്ദത്തിയാൽ അവനെ താനാധികവിക്കുന്നും താനേ അപരോക്ഷമായ ഇപ്പോൾ സ്വന്തപ്രമാണും ശ്രദ്ധിയക്കിക്കളെ വിടാതെ അനുഭവമായി പറയാറാകും.

പുത്തിവിലയം

ഇപ്പകാശമറിഞ്ഞു ബന്ധമോക്ഷവ്യവഹരിത്തിനാധാരമായ ഒപ്പതാബൈതവികാസങ്ങേമല്ലോ മന്ത്രപരിഞ്ഞ പുത്തിഡേഡേതെ ത്രിംബത പ്രത്യേകമായിട്ടില്ലായ്യാലും ആ പുത്തിഡേഡേഡും കല്പിതദേഡും സ്വതന്ത്രസ്വത്തിയില്ലാത്ത വയമാകയാലും ഘടപടാടി ഇഹപരിഞ്ഞലായി പരിണാമിച്ച ഫലപുത്തിയെ അതിനെ ചുണ്ടുനാ ചിലാംഗപുത്തിയിലും അതിനെ അതിൽനിന്നും മറഞ്ഞും അതിനെ അറിയുന്നതായ സാക്ഷിപ്പുത്തിയിലുമായി ലയിപ്പിച്ചും സാക്ഷിപ്പുത്തിമാറുമായിരിക്കുന്നും, പ്രശ്നദേശം സമസ്യവും പ്രകാശിക്കുന്നതെന്ന കാണുന്നു. ആ പ്രഥപാധിയിൽ പ്രശ്നം നീണ്ടിയിരുന്നാലും അവിടെ ഉദിക്കുന്ന വിവേകത്താൽ ആ പ്രഥപാധി, പ്രശ്നമാധി, നീഉപാധിക്കുമെന്തുമായി, ശേഷിച്ചും സ്വയം താനായി പ്രകാശിക്കും. ഇതുന്തു സകലവേദാന്തദേഡും ചുരുക്കം.

പ്രക്ഷപ്രശ്നവിവേകം

ഒപ്പതും പ്രശ്നമാകുന്നു. പ്രക്ഷ അരബ്രഹ്മചീനിയാണും. അതു തന്നെ സ്വയംവരും. ആത്മാവിനെ അനേപാഷിച്ചാലും,

ജഗത്തെ അനേപഷിച്ചും സ്വയംവന്നുവായി അനേപഷിച്ചും (നോക്കിയാൽ) പ്രത്യഗിന്നണ്ണുഹമാക്കന്ന കൂടസ്ഥനായ താനായിട്ടുതനെ സകലവും പ്രകാശിക്കും; അതെങ്ങനെയെന്നെന്നാൽ സ്വയം ഗോപുരമെന്നിടത്തു് അതിൽ കാണുന്ന ചിത്രത്രപ്പങ്ങളെ ഗോപുരമല്ലെന്നു് നിഷ്പയിക്കിൽ അവ ആ ഉപാധിയെ വിട്ടുനീഞ്ഞു്.

അരബ്രപ്പത്രവ്യവഹാന്ത്രി

അപ്രകാരംതനെ കാരോ ഉപാധികളേണ്ണും നീക്കിക്കണ്ണാൽ നീക്കപാധികമായി പ്രശ്നാപ്രശ്നങ്ങളാവാം കൂടാതെ ദേശികപ്പെട്ടാത്ത സ്വയം താനായിട്ടുതനെ പ്രകാശിക്കും. അപ്രകാരം സ്വയം ജഗത്തായിട്ടു് നോക്കിയാൽ ഈ ജഗത്തു് തന്റെ ഉപാധികളെ വിട്ടു് നീങ്ങാം പ്രശ്നാപ്രശ്നങ്ങൾക്കാതെ സ്വയം താനായി പ്രകാശിക്കും. ആകയാൽ നീ - ഞാൻ - അതു് - ഈതു് - ജഗത്തു് - ഈശ്വരൻ ജീവൻ - മൃത - ശിഷ്യൻ - ബന്ധം - മോക്ഷം. ദിതലായ ദേശം, ഈവ നീങ്ങാഡിയ അദ്ദേശം, ഈ സമസ്യവുംതനെ, ആ ആത്മാവിനെ, കൂടാതെ വേറില്ല. താൻതനെന്ന ത്രിവിധിപരിശോഭയിൽനായി അസഹായത്രംനായ സ്വയം പ്രകാശമായ, സ്വയം മഹത്തായ - സ്വയം പ്രഭവാകയാൽ ഈപ്രകാരം പ്രകാശിക്കുന്ന നീനക്കു് ഈനി ഏന്താണു് ഉപദേശിക്കുന്നതക്കരു്, ഏന്നെങ്കിലേച്ചുള്ളു് രണ്ടുപേരും (മുരഖം ശിഷ്യനം) തന്നായി സ്വയമായി പ്രകാശിച്ചു.

ഒം ശാന്തിഃ ശാന്തിഃ ശാന്തിഃ.

വാഴുർ തീത്മപാദാനുമത്തിൽ
വിത്പന്നങ്ങളിൽ ചരില
പ്രധാന പസ്തകങ്ങൾ

ശ്രീ തീത്മപാദവരമഹാസ്വപ്നാമികൾ	10. 00
ആയിരുണ്ടത്തിന്റെ അധികാരിയിൽ	
ഒരു പണം—പണ്യിററു് സി. രാമകൃഷ്ണൻ നായർ	10.00
ഒരാഴ്ച തവോവനസന്നിധിയിൽ	3. 00
ശാന്തിമന്ത്രങ്ങൾ	1. 75
പ്രഥമവോദാസന	1. 50
ബുദ്ധവിദ്യ	1. 00
ശ്രീലളിതാഹ്നദയസ്ത്രം	1. 00
ഗൈവദ്ധർണം	(പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടത്)

കാര്യാലയി,

തീത്മപാദാനുമം,

തീത്മപാദവും P. O.,

വാഴുർ, കോട്ടയം Dt.